

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

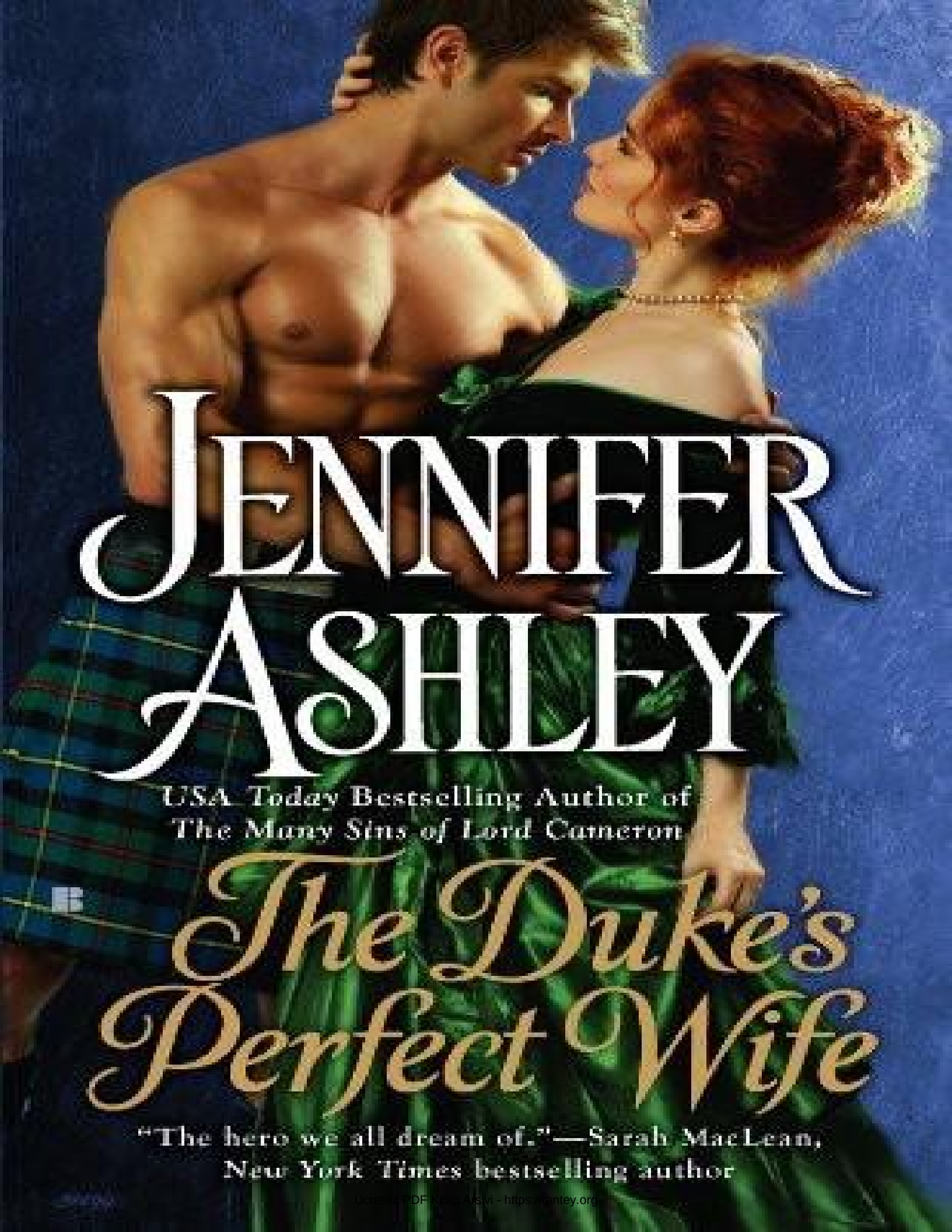
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER ASHLEY

USA Today Bestselling Author of
The Many Sins of Lord Cameron

The Duke's Perfect Wife

"The hero we all dream of."—Sarah MacLean,
New York Times bestselling author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Övgü için

LORD CAMERON'UN ÇOK SAYIDA GÜNAHI

"Ashley'nin kusursuzca kaleme aldığı bu son tarihi aşk romanı, çok katmanlı karakterizasyonu; seksi, sırlarla dolu olay örgüsü; keskin zekâsı ve büyüleyici yazımıyla aşk romanı okurlarını zengin bir şekilde ödüllendiriyor."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Tutkulu, iyi çizilmiş karakterler, soluksuz bir romantizm ve unutulmaz bir aşk hikâyesi okuyucuları serinin önceki kitaplarına göz atmaya ve dörtlünün son kitabı olan *Dükün Mükemmel Karısı*'ni heyecanla beklemeye sevk edecek."

-*Library Journal*

"Her zamanki gibi yenilikçi olan Ashley'nin Mackenzie kardeşler hakkındaki üçüncü romanı, okuyucuları nefessiz bırakacak güzel yazılmış, hassas, dokunaklı bir romantizm. Güçlü karakterizasyonları ve dokunaklı ama şehvetli hikaye anlatımı okuyucuları unutulmaz aşk hikayelerinin içine çekiyor."

-*RT Book Reviews* (Top Pick)

"Okurlar, kibirli bir şekilde çağırdığında Cameron'ın peşinden gitmek yerine seçeneklerini düşünmek için zaman ayıran, güçlü, bağımsız ve kek seven bir karakter olan Ainsley'i çok sevecekler."

-*Publishers Weekly*

"Ashley'nin hikâye anlatımında bir yeteneği var.... Yürek burkan romantizm, bol miktarda ateşli seks ve altta yatan bir hikaye çizgisi ile dengelenmiş ve hepsi de kitabın zevkine katkıda bulunuyor."

-*Night Owl Yorumları*

"Jennifer Ashley'den bir başka kazanan.... Romantik ve içten, ateşli ve seksi ve doğru miktarda mizah. Bu kitaba kesinlikle bayıldım ve Mackenzie'lere doyamıyorum!"

-Michelle ve Leslie'nin Kitap Seçimleri

"Jennifer Ashley çok şehvetli, seksi kitaplar yazıyor... Bu serinin ilk iki kitabını sevdyseniz, bunu da seveceksiniz. Eğer bu kitapları denemedyseniz, kesinlikle tavsiye ederim."

-Smexy Books

LADY ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ

"Bu romana bayılıyorum: Yürek parçalayıcı, komik, dürüst ve gerçek.

Kahramanı tanımak istiyorum - hayır, kahramanla *evlenmek* istiyorum!"

-Eloisa James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Ustaca incelikli karakterizasyon ve bol miktarda şehvetli duygusalılık, Ashley'nin kusursuzca hazırlanmış bu son tarihi romanına karşı konulmaz bir edebi lezzet katıyor."

-Chicago Tribune

"Okurlar sevinsin! Mackenzie kardeşler geri dönüyor ve Ashley duygu derinliği, unutulmaz karakterler, cızırtılı tutku, gizem ve kalbinize ulaşp onu yakalayan bir hikâye ile dolup taşan eşsiz bir aşk hikâyesi yaratmak için sihrini konuşturuyor. Brava!"

-RT Book Reviews (Top Pick)

"Her köşesinde tehlike ve entrika barındıran içten, duygusal bir tarihi aşk romanı... Harika bir okuma!"

-Fresh Fiction

"Uzun zamandır inkar edilen tatlı, şefkatli bir aşk, ateşli bir tutku ve bir tutam espriyle dolu harika bir roman ... Eğlenceli vakit geçirmek, seksi Highland kahramanları ve dokunaklı aşklar için Jennifer Ashley'nin romanlarından iyisi yok!"
-Night Owl Yorumları

"Sen yapamam Yardım ama düşmek içinde Aşk ile ve Mackenzie kardeşler."
-Loves Romances and More

"Bu serinin tüm tarihi romantizm hayranları için mutlaka okunması gereken bir seri olduğunu düşünüyorum."
-Smexy Books

"Karakterleri her zaman fantastik ve iyi yazılmış olan Jennifer Ashley'in büyük bir hayranıyım... Mac ve Isabella arasındaki kedi-fare oyunu çok eğlenceli."
-All About Romance

"Bu Ashley'nin okuduğum ilk kitabı olduğu için ne bekleyeceğimden emin değildim. Ancak Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği hakkındaki söylentiler beni hayal kırıklığına uğratmayacağını düşündürdü ve haklı çıktım."
-Book Binge

"Bayan Ashley, karakterleriyle duygusallığı ve tutkuyu hayata geçirebilen ve duyguları sayfalara dökabilen mükemmel bir yazar."
-Fiction Vixen Kitap Yorumları

"Isabella, kırık bir kalple bile zor seçimler yapabilecek kadar güçlü bir kadın kahraman. Mac ise hatalarını kabul etmeye istekli, kadın kahramanının sevgisine bir kez daha layık olmaya kararlı bir kahraman. Bunu yaparken bazı okurların da kalbini eritebilir."
-A Romance Review

"Bayan Ashley, aşka ikinci bir şans tanıma hikâyesiyle beni hayal kırıklığına uğratmadı."

-İyi, Kötü ve Okunmamış

"Başı belada bir evlilik hikâyesini her zaman sevmişimdir ve bu da en sevdiğim kinayeye biraz farklı bir bakış açısı."

-Sevgili Yazar

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI

"Her zaman çok yönlü olan Ashley, yeni Viktorya Dönemi Highland Pleasures serisine, karmaşık karakterleri ve gerilim dolu olay örgüsüyle okurları büyüleyecek, nefis derecede karanlık ve nefis derecede seksi bir aşk ve romantik kefaretle hikâyesiyle başlıyor."

-Booklist

"Ashley'nin büyüleyici ve romantizmi... okuyucuları birçok açıdan etkiliyor. Bravo!"

-RT Kitap Yorumları

"Gizemli, içten, hassas ve duygusal... İki büyük başparmak yukarı."

-Publishers Weekly, "Kitabının Ötesinde"

"Seveceğiniz iki harika, parlak karakterle gizem ve entrika dolu bir hikaye... Son derece yetenekli bir yazar olan Jennifer Ashley'den daha fazlasını bekliyorum."

-Fresh Fiction

"Gizem, gerilim, merak uyandıran bir olay örgüsü, kötü adamlar, romantizm, acı çeken bir kahraman ve cesur bir kadın kahramanla dolu bu kitap tam bir kazanan. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'ni harika bir kitap okumak isteyen herkese tavsiye ederim."

-Romance Junkies

"Vay canına! Tek söyleyebileceğim *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'nin şimdiye kadar okuduğum en iyi kitaplardan biri olduğu. [Verebileceğim en yüksek tavsiyeyi alacaktır. Gerçekten harika bir kitap."

-*Once Upon A Romance*

"Alışılmışın bir ya da iki -ya da altı ya da yedi- adım ötesinde bir kitap okuduğunuzda, bunu hemen anlarsınız. *Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği*'nde de durum böyle. Buradaki karakterler o kadar karmaşık ve gerçek ki, yolculukları beni büyüledi... [ve] bu hikaye uzun zamandır okuduklarım arasında en romantik olanı... Bu kesinlikle takip etmeyi dört gözle beklediğim bir seri."

-*All About Romance*

"A benzersiz Büküm üzerinde ve sorunlu
kahraman ... Taze ve ilginç."

-*Night Owl Yorumları*

"Türe hoş bir katkı."

-*Sevgili Yazar*

"İlgi çekici... Benzersiz... Müthiş."

-*Midwest Book Review*

Jennifer Ashley'den Berkley Sensation Başlıkları

LORD IAN MACKENZIE'NİN ÇILGINLIĞI LADY
ISABELLA'NIN SKANDAL EVLİLİĞİ
LORD CAMERON'IN ÇOK SAYIDA GÜNAHI
DÜKÜN MÜKEMMEL KARISI

GURUR EŞLERİ ILKEL

BAĞLAR VAHŞİ KEDI

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayınlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700,
Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada'nın bir bölümü
A.Ş.) - Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, England -
Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, Ireland (Penguin
Books Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Group (Australia), 250 Camberwell
Road, Camberwell, Victoria 3124, Australia (Pearson Australia Group Pty.
Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt. ., 11
Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin
Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New Zealand
(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa)
(Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R
0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın
hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır,
ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya
da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı
yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir
kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

DÜKÜN MÜKEMMEL EŞİ

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

YAYINCILIK GEÇMİŞİ
Berkley Sensation kitlesele pazar baskısı / Nisan 2012

Telif hakkı © 2012 Jennifer Ashley'e aittir.
Jennifer Ashley tarafından yazılan *Elliot McBride'in Baştan Çıkarılması*
kitabından alıntıdır Telif hakkı © 2012 Jennifer Ashley'e aittir.
Kapak tasarımı George Long. Gregg Gullbronson tarafından kapak resmi.
Kapak el yazısı Ron Zinn.
İç metin tasarımı Laura K. Corless tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya
herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın
haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına
katılmayın veya teşvik etmeyin.

Haklar. Yalnızca yetkili baskıları satın alın.
Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin
Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York
10014.

ISBN: 978-1-101-56159-1

BERKLEY SENSATION®
Berkley Sensation Kitapları The Berkley Publishing tarafından
yayımlanmaktadır.
Grup,
Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.
BERKLEY SENSATION® Penguin Group'un tescilli ticari markasıdır
(ABD) Inc.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın alıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı herhangi bir
Bu "soyulmuş kitap" için deme.

HER ZAMAN ÖĞRENME

PEARSON

Bu kitap aileme ithaf edilmiştir: Bu yıl kaybettiğim babama ve bildiğinden çok daha güçlü olan anneme. Tüm cesaretiniz, sabrınız ve sevginiz için teşekkür ederim.

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Sonsöz</u>
<u>Yazarın Notu</u>

Bölüm 1

Hart Mackenzie.

Bir kadının arzuladığı her zevki ve bunu ona tam olarak nasıl vereceğini bildiği söylenirdi. Hart kadına ne istediğini sormazdı, hatta kadın bunu kendisi bile bilmeyebilirdi ama Hart işini bitirdiğinde kadın bunu anlardı. Ve tekrar isterdi.

Güç, servet, beceri ve zekâyâ sahipti ve hemcinsleriyle -ya da kadınlarla- oynama, onlara istediği her şeyi yaptırma ve bunun kendi fikirleri olduğuna inandırma yeteneğine sahipti.

Eleanor Ramsay tüm bunların doğru olduğunu ilk elden biliyordu.

Beklenmedik derecede ılık bir şubat öğleden sonrasında St. James's Caddesi'nde bir gazeteci sürüsünün arasına gizlenmiş, Kilmorgan Dükü büyük Hart Mackenzie'nin kulübünden çıkmasını bekliyordu. Modası geçmiş elbisesi ve eski şapkasıyla Leydi Eleanor Ramsay, diğerleri gibi hikâyeye aç herhangi bir kadın yazar gibi görünüyordu. Ancak onlar ünlü İskoç dükü hakkında özel bir hikâye için yanıp tutuşurken, Eleanor onun hayatını değiştirmeye gelmişti.

Gazeteciler, uzun boylu dükü eşikte, geniş omuzları siyah paltosunu uzatırken, Mackenzie ekosesi kalçalarını sararken gördüklerinde alarma geçtiler. Kendisini gören herkese önce İskoç olduğunu ve her zaman öyle kalacağını hatırlatmak için her zaman İskoç eteği giyerdi.

"!" diye bağırdı gazeteciler. "Majesteleri!"

Erkeklerden oluşan sırt denizi Eleanor'un yanından geçerek onu dışarıda bıraktı. Eleanor, katlanmış şemsiyesini acımadan kullanarak sürünün ön tarafına ite kaka ilerledi. "Ah, affedersiniz," dedi, koşuşturması onu kaburgalarından dirseklemeye çalışan bir adamı kenara ittiğinde.

Hart şapkasını takıp kulüp ile açık karavanının kapısı arasındaki üç adımı yürürken ne sağa ne de sola baktı. İstemediği şeyleri kabul etmeme konusunda ustaydı.

"!" Eleanor bağırdı. Ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Hart!"

Hart durdu, döndü. Bakışları onunkilerle buluştu, altın rengi bakışları aralarındaki yirmi metrelik boşlukta onu süzüyordu.

Eleanor'un dizlerinin bağı çözüldü. Hart'ı en son neredeyse bir yıl önce bir trende görmüştü, kompartımanına kadar onu takip etmiş, eli kolunda sıcak bir şekilde durmuş ve ondan bir hediye para almasını istemişti. Onun için üzülmüştü, bu da onu kızdırmıştı. Ayrıca kartlarından birini kızın elbisesinin yakasına sıkıştırmıştı. Adamın parmaklarının sıcaklığını ve üzerinde adının yazılı olduğu kartın tenine sürtünmesini hatırlıyordu.

Hart, arabasının yanında bekleyen boksör görünümlü korumalardan birine bir şeyler söyledi. Adam Hart'a başını salladı, sonra da dönüp Eleanor'a doğru ilerleyerek telaşlı gazetecilerin arasından bir yol açtı.

"Bu taraftan ."

Eleanor etrafındaki kızgın bakışların farkında olarak kapalı şemsiyesini kavradı ve onu takip etti. Hart onun gelişini izledi, bakışları hiç kıpırdamadı. Bir zamanlar bu kadar özenli bir ilginin merkezinde olmak baş döndürücüydü.

Landau'ya ulaştığında Hart onu dirseklerinden yakaladı ve yukarı kaldırıp içeri soktu.

Eleanor'un nefesi onun dokunuşuyla kesildi. Çarpan kalbini yavaşlatmaya çalışarak koltuğa çöktü, Hart da onu takip etti ve şükürler olsun ki karşısındaki koltuğa oturdu. Eğer Hart ona çok yakın oturur ve katı vücudunun sıcaklığıyla dikkatini dağıtırsa teklifini asla kabul ettiremezdi. Uşak kapıyı çarptı ve landau ileri doğru sarsılırken Eleanor şapkasını tuttu. Basın mensupları avları kaçarken bağırıp küfürler savurdular; landau St. James's Caddesi'ne doğru ilerliyordu.

Mayfair.

Eleanor koltuğun üzerinden onlara baktı. "Tanrım, bugün Fleet Street'i mutsuz ettiniz," dedi.

"Lanet olası Fleet Street," diye homurdandı Hart.

Eleanor tekrar döndüğünde Hart'ın bakışlarını sert bir şekilde üzerinde buldu. "Ne, hepsi mi?"

Ona bu kadar yakinken, ela gözlerindeki kartal bakışını veren altın rengi benekleri ve koyu renk saçlarındaki İskoç atalarından gelen kızıl vurguları görebiliyordu. Onu son gördüğünden beri saçlarını daha kısa kestirmişti, bu da yüzünü her zamankinden daha keskin ve sert yapıyordu. Gazeteci kalabalığı arasında bu yüzün uykuda yumuşadığını gören tek kişi Eleanor'du.

Hart büyük bir kolunu koltuğa uzatmış, iri bacakları eteğinin altında arabayı dolduruyordu. İskoç eteği biraz yukarı doğru kayarak Hart'ın İskoç malikânesinde yaptığı at binme, balık tutma ve gezintiler nedeniyle bronzlaşmış kalçalarını görmesini sağladı.

Eleanor şemsiyesini açtı, rahatlamış ve bir zamanlar nişanlı olduğu adamla aynı arabada olmaktan mutluymuş gibi davrandı. "Sizi sokakta rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Evinize gittim ama majordomonuzu değiştirmişsiniz. Beni tanıımıyordu ve bana verdiğiniz karttan da hiç etkilenmedi. Görünüşe göre bayanlar sahte bahanelerle evinizi kazanmaya çalışmayı alışkanlık haline getirmişler ve o da beni onlardan biri sanmış. Onu gerçekten suçlayamam. Bildiği kadarıyla kartı çalmış olabilirdim ve siz de bayanlar arasında her zaman oldukça popüler oldunuz."

Hart'ın bakışları onun söz sağanağı altında eskiden olduğu gibi yumuşamadı. "Onunla konuşacağım."

"Hayır, hayır, zavallı adama fazla bağırma. Bilmemesi gerekiyordu. Çıldırııcı tarzınızla ona çok az şey anlattığınızı sanıyorum. Hayır, Aberdeen'den buraya kadar seninle konuşmak için geldim. Gerçekten çok önemli. Isabella'yı aradım ama evde değildi ve bunun bekleyemeyeceğini biliyordum. Uşağınızdan - sevgili Franklin, ne kadar da büyümüş-kulübünüzde olacağınızı öğrenmeyi başardım, ama evde beklememe izin vermeyecek kadar korkmuştu majordomodan. Ben de gizlenmeye ve çıktığınızda sizi yakalamaya karar verdim. Bir karalayıcı gibi davranmak çok eğlenceliydi. Ve işte buradayım."

Hart'ın hatırladığı o çaresiz hareketle ellerini uzattı ama bu kadının çaresiz olduğunu düşünen her erkeğin vay haline.

Leydi Eleanor Ramsay.

Evleneceğim kadın.

Koyu mavi serge elbisesinin modası yıllar öncesine dayanıyordu, şemsiyesinin bir kolu kırık ve solmuş çiçekleri olan şapkası ve kısa duvağı kafasına orantısız bir şekilde tünemişti. Duvak, gözlerinin delphinium mavisini ya da burnunu kırıştırdığında bir araya gelen tatlı çillerin yayılmasını gizlemek için hiçbir şey yapmadı, her zaman küçük gülümsemesini gülümsedi. Bir kadına göre uzun boyluydu ama cömert kıvrımlarla doluydu. Yirmi yaşındayken, onu ilk kez bir balo salonunda, sesi ve kahkahası müzik gibi uçuşurken gördüğünde nefes kesici derecede güzeldi ve şimdi de güzeldi. Hatta daha da güzeldi. Hart'ın aç bakışları onunla ziyafet çekiyor, onu çok uzun süre besinsiz kalmış bir adam gibi içine çekiyordu.

Sesini sabit, hatta sıradan kalmaya zorladı. "Benimle konuşmak istediğin bu önemli şey nedir?" Eleanor için bu, kayıp bir düğmeden Britanya İmparatorluğu'na yönelik bir tehdide kadar her şey olabilirdi.

Biraz öne eğildi, yakasının üstündeki kanca yıpranmış kumaştan kurtuldu. "Burada, Mayfair'de ilerleyen açık bir arabanın içinde size söyleyemem. İçeriye girene kadar bekleyin."

Eleanor'un onu evine kadar takip ettiği, onunla aynı havayı soluduğu düşüncesi göğsünün daralmasına neden oldu. Bunu istiyordu, bunu arzuluyordu. "Eleanor..."

"Tanrım, bana *birkaç* dakika ayırabilirsin, değil mi? O kudurmuş gazetecilerin dikkatini dağıttığım için bunu ödül olarak kabul edin. Keşfettiğim şey felaketin sınırında olabilir. Yazmak yerine acele edip size yüz yüze anlatmanın daha iyi olacağına karar verdim."

Eleanor'un Aberdeen'in dışında, babasıyla birlikte yoksulluk içinde yaşadığı köhne evini terk etmesi için ciddi bir neden olmalıydı. Bugünlerde çok az yere gidiyordu. Yine de kafasının içinde gizli bir nedeni olabilirdi. Eleanor basitçe hiçbir şey yapamazdı.

"Eğer bu kadar önemliyse, El, Tanrı aşkına, söyle bana."

"Tanrım, kaşlarını çatığında yüzün granit gibi görünüyor. Lordlar Kamarası'ndaki herkesin senden korkmasına şaşmamalı." Şemsiyesini geriye yatırdı ve ona gülümsedi.

Yumuşak teni onunkinin altında, mavi gözleri boğucu bir zevkle yarı kapalı, çıplak teninde İskoç güneşi. İçinde hareket etme hissi, "Seni seviyorum Hart" derkenki gülümsemesi.

Eski duygular hızla yükseldi. Son karşılaşmalarını hatırladı, yüzüne dokunmaktan kendini alamamış ve "Eleanor, seninle ne yapacağım ben?" demişti.

O hazır olmadan önce buraya gelmesi onu planlarının zamanlamasını değiştirmeye zorlayacaktı ama Hart planlarını yıldırım hızıyla yeniden düzenleme yeteneğine sahipti. Onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu.

"Zamanı gelince sana anlatırım," diye devam etti Eleanor. "Ve sana iş teklifimi sunacağım."

"İş teklifi mi?" Eleanor Ramsay ile. Tanrı yardımcısı olsun. "Ne iş teklifi?"

Eleanor çıldırtıcı bir şekilde onu görmezden gelerek Grosvenor Sokağı'nı çevreleyen yüksek evlere baktı. "Londra'ya gelmeyeli çok uzun zaman oldu, hem de sezon için. "Londra'yı görmek için sabırsızlanıyorum.

Herkes tekrar. Aman Tanrım, bu Leydi Mountgrove mu? Gerçekten de öyle. Merhaba Margaret!" Eleanor, boyalı kapılardan birinin önünde bir arabadan inmekte olan tombul bir kadına içtenlikle el salladı.

İngiltere'nin en dedikoducu kadınlarından biri olan Leydi Mountgrove, ağzını yuvarlak bir O şeklinde sabitledi. Bakışları, Kilmorgan Dükü'nün arabasından kendisine el sallayan Leydi Eleanor Ramsay'in her ayrıntısını aldı, dükün kendisi de onun karşısına dikilmişti. Elini onaylamak için kaldırmadan önce uzun bir süre öylece bakakaldı.

"Tanrım, onu eşek yıllarından beri görmedim," dedi Eleanor, onlar ilerlerken arkasına yaslanarak. "Kızları şimdi çok genç hanımlar olmalı. Henüz ortaya çıkmadılar mı?"

Ağzı hâlâ öpülebilir durumdaydı ve onun cevabını beklerken küçük bir büzüşmeyle kapandı.

Hart, "En ufak bir fikrim bile yok," dedi.

"Gerçekten Hart, en azından sosyete sayfalarına bir göz atmalısın. Sen tüm Britanya'daki en gözde bekarsın. Muhtemelen tüm Britanya İmparatorluğu'nun. Hindistan'daki anneler kızlarını sana geri dönmeleri için hazırlıyorlar ve onlara '*Asla bilemezsin*' diyorlar. *Henüz evlenmedi*."

"Ben bir dulum." Hart bu kelimeyi asla acı çekmeden söylemezdi. "Bekâr değil."

"Sen bir düksün, evlenmemişsin ve ülkenin en güçlü adamı olmaya hazırsın. Aslında dünyanın. Tekrar evlenmeyi düşünmelisin."

Dili, dudakları öylesine şehvetli bir şekilde hareket ediyordu ki. Onu bırakıp giden adam çıldırmış olmalıydı. Hart bunu yaptığı günü hatırlıyordu, yüzüğü ona fırlattığında göğsüne *çarpan* küçük *darbeyi* hâlâ hissediyordu, gözlerinde öfke ve kalp kırıklığı vardı.

Onu bırakmayı reddetmeli, o öğleden sonra onunla kaçmalı, onu sonsuza dek kendisine bağlamalıydı. Onunla hata üstüne hata yapmıştı. Ama gençti, kızgındı, gururluydu ve... utanmıştı. İsteddiği her şeyi yapabileceğinden emin olan kibirli Hart Mackenzie, Eleanor'la farklı şeyler öğrenmişti.

Sesinin yumuşamasına izin verdi. "Bana nasıl olduğunu anlat, El."

"Oh, hemen hemen aynı. Bilirsiniz işte. Babam her zaman harika olan kitaplarını yazıyor ama size bir kuruşun ne kadar ettiğini söyleyemez. Onu, British Museum'da kendini eğlendirmesi için bıraktım.

Mısır koleksiyonu. Umarım mumyaları parçalamaya başlamaz."

Olabilir. Alec Ramsay'in meraklı bir zihni vardı ve ne Tanrı ne de ülkedeki tüm müze yetkilileri onu durdurabilirdi.

"Ah, işte geldik." Landau dururken Eleanor başını kaldırıp Hart'ın Grosvenor Meydanı'ndaki malikânesine baktı. "Majordomo'nuzun pencereden dışarı baktığını görüyorum. Biraz dehşete düşmüş görünüyor. Zavallı adama fazla kızmayın, olur mu?" Parmaklarını hafifçe Hart'ın ön kapısından aceleyle inmesine yardım eden uşağın elinin üzerine koydu. "Tekrar merhaba Franklin. Gördüğünüz gibi onu buldum. Ben de ne kadar uzadığına dikkat çekiyordum. Duyduğuma göre evlenmişsin de. Bir oğlun mu var?"

Londra'nın en ünlü dükünün kapısını korurken yasakçı yüz ifadesiyle gurur duyan Franklin gülümsedi. "Evet, . Şimdi üç yaşında ve ne belalar açıyor." Başını iki yana salladı.

"Sağlam ve sağlıklı olduğu anlamına geliyor." Eleanor onun kolunu okşadı. "Sizi tebrik ederim." Şemsiyesini katladı ve Hart arkasındaki landaudan inerken vals yaparak eve girdi. "Bayan Mayhew, sizi görmek ne güzel," dediğini duydu. Eve girdiğinde onun Hart'ın hizmetçisine ellerini uzattığını gördü.

İkili selamlaştı ve her şeyden önce yemek tariflerinden konuşmaya başladı. Eleanor'un artık emekli olan hizmetçisi, görünüşe göre ona Bayan Mayhew'in limonlu kek tarifini bulmasını söylemişti.

Eleanor merdivenleri çıkmaya başladı ve Hart da onu takip eden Franklin'e neredeyse şapkasını ve paltosunu fırlatacaktı. Eleanor'a ön salona girmesini emretmek üzereydi ki, yırtık pırtık etekli, bol gömlekli ve boyası dökülmüş çizmeli iri yarı bir İskoçyalı üst kattan hızla aşağı indi.

"Umarım sakıncası yoktur Hart," dedi Mac Mackenzie. "Cehennem zebanilerini getirdim ve boş yatak odalarınızdan birinde kendime resim yapmak için bir yer ayarladım. Isabella dekoratörleri ve çıkan gürültüye inanamazsın-" Mac sözünü kesti, yüzüne bir sevinç ifadesi yayıldı. "Eleanor Ramsay, kutsal olan her şey adına! Burada ne işin var senin?" Son merdivenleri de hızla inerek sahanlığa çıktı ve Eleanor'un ayaklarını yerden keserek ona sarıldı.

Eleanor, Mackenzie ailesinin ikinci en küçüğü olan Mac'i yanağından öptü. "Merhaba Mac. Ağabeyini kızdırmaya geldim."

"Güzel. Biraz sinirlenmeye ihtiyacı var." Mac Eleanor'u tekrar yere bıraktı, gözleri sırtarak parlıyordu. "İşin bitince yukarı gel ve bebekleri gör, El.

Onları boyamıyorum, çünkü sabit durmuyorlar; Cam için bir at resminin son rötuşlarını yapıyorum. Night-Blooming Jasmine, onun yeni şampiyonu."

"Evet, iyi iş çıkardığını duydum." Eleanor parmak uçlarında yükseldi ve Mac'in yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Bu Isabella için. Ve Aimee, Eileen ve Robert için." *Öpücük, öpücük, öpücük.* Mac aptalca bir gülümsemeyle hepsini içine çekti.

Hart korkuluklara yaslandı. "Bu teklife bugün bir ara varabilecek miyiz?"

"Teklif mi?" Mac sordu, gözleri parlıyordu. "İşte bu kulağa ilginç geliyor."

"Kapa çeneni, Mac," dedi Hart.

Yukarıdan çığlıklar yükseliyordu; titreyen, çaresiz, kıyamet koptu çığlıkları. Mac sırtıttı ve koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

"Babanız geliyor, cehennem çocukları," diye seslendi. "Uslu durursanız Eleanor Teyze'yi çaya davet edebilirsiniz."

Mac en üst kata ulaşır sesin geldiği odaya dalıncaya ve kapıyı çarpıp çıkıncaya kadar çığlıklar kesilmeden devam etti. Gürültü anında kesildi, ama Mac'in gürleyen sesini hâlâ duyabiliyorlardı.

Eleanor iç çekti. "Mac'in iyi bir baba olacağını hep biliyordum. Gidelim mi?"

Döndü ve Hart'ı beklemeden bir sonraki kata, çalışma odasına yöneldi. Bir zamanlar evdeki tüm odaları çok iyi tanıyordu ve görünüşe göre yolunu unutmamıştı.

Eleanor içeri girdiğinde çalışma odasının hiç değişmediğini fark etti. Duvarlar aynı koyu renk panellerle kaplıydı ve aynı kitaplara benzeyen şeylerle dolu kitaplıklar yüksek tavana tırmanıyordu. Hart'ın babasına ait olan büyük masa hâlâ odanın ortasında duruyordu.

Zemini aynı halı ama ateşin yanında farklı bir tazı uyukluyordu. Eğer doğru hatırlıyorsa bu Ben'di; Hart'la nişanlandıktan birkaç ay sonra ölen Hart'ın eski köpeği Beatrix'in oğluydu. Beatrix'in ölüm haberi neredeyse kalbini parçalamıştı.

İçeri girdiklerinde Ben gözlerini açmadı ve hafif horultusu ocaktaki ateşin çıtırtısına karıştı.

Hart, Eleanor'un dirseğine dokunarak onu odanın diğer ucuna götürdü. Yapmamasını diledi, çünkü parmaklarının çelik gibi gücü Eleanor'un erime isteği uyandırıyor ve kararlılığını koruması gerekiyordu.

Bugün her şey yolunda giderse, ona bir daha yakın olmak zorunda kalmayacaktı ama ilk yaklaşımı özel olarak yapmak zorundaydı. Mektup çok kolay bir şekilde yanlış ellere geçebilir, dikkatsiz bir sekreter tarafından kaybedilebilir ya da Hart tarafından açılmadan yakılabilirdi.

Hart bir koltuğu masasına doğru sürükledi ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hareket ettirdi. Eleanor koltuğa oturduğunda daha iyi anladı. Ağır oymalı sandalye bir kaya kadar sağlamdı.

Hart masadaki sandalyeye oturdu, eteği otururken hareket ediyor ve dizlerinin üstündeki sinirli gücü gösteriyordu. İskoç eteğinin erkeksi olmadığına inanan biri Hart Mackenzie'yi hiç iskoç eteği içinde görmemiş demektir.

Eleanor masanın pürüzsüz üst kısmına dokundu. "Biliyor musun Hart, eğer ülkenin ilk bakanı olmayı planlıyorsan, mobilyaları değiştirmeyi düşünebilirsin. Biraz demode olmuşlar."

"Mobilyaların canı cehenneme. Kendini ve babanı İskoçya'nın vahşi doğasından buraya sürüklemene neden olan bu sorun nedir?"

"Senin için endişeleniyorum. Bunun için çok çalıştın ve her şeyini kaybedersen bunun sana ne yapacağını düşünmeye dayanamıyorum. Bir haftadır uyuyamıyorum ve ne yapacağımı düşünüyorum. Acımasızca ayrıldığımızı biliyorum ama bu uzun zaman önceydi ve birçok şey değişti, özellikle de senin için. Ne düşünürsen düşün, Hart, sana hâlâ değer veriyorum ve bu ortaya çıkarsa saklanmak zorunda kalabileceğini düşünmek beni çok üzdü."

"Saklanmaya mı?" Adam ona bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun? Geçmişim kimse için sır değil. Ben bir alçak ve günahkârım ve bunu herkes biliyor. Bugünlerde bu, politikacı olmak için neredeyse bir avantaj."

"Olabilir, ama bu sizi küçük düşürebilir. Alay konusu olursunuz ve bu kesinlikle bir gerileme olur."

Bakışları keskinleşti. Tanrım, bunu yaptığında babasına benziyordu. Yaşlı düğ yakışıklıydı ama bir canavardı; iğrenç, soğuk gözleri, topuğunun altında bir kurbağa olduğunuzu anlamanızı sağlardı. Hart, her şeye rağmen, babasında olmayan bir sıcaklığa sahipti.

"Eleanor, gevezeliği kes ve bana tüm bunların ne geldiğini anlat."

"Ah, evet. Sanırım görme vaktin geldi." Eleanor ceketinin cebini karıştırdı ve katlanmış bir karton parçası çıkardı. Bunu Hart'ın önündeki masanın üzerine koydu ve açtı.

Hart hareketsiz kaldı.

Katlanmış kartın içindeki nesne bir fotoğraftı. Daha genç bir Hart'ın profilden çekilmiş tam boy bir fotoğrafıydı. Hart'ın vücudu o zamanlar biraz daha zayıftı ama yine de kaslıydı. Fotoğrafta kalçasını bir masanın kenarına dayamış, kaslı elini kalçasının yanındaki masanın üstüne dayamıştı. Ayaklarının dibinde, çerçevenin dışında bir şeyi incelerken başı eğikti.

Poz, bir portre için belki biraz alışılmadık olsa da, fotoğrafın benzersiz yanı değildi. Bu fotoğrafın en ilginç yanı, Hart Mackenzie'nin oldukça çıplak olmasıydı.

Bölüm 2

"Bunu nereden buldun?" Soru sert, acımasız ve talepkârdı. Artık Hart'ın tüm dikkati ondaydı.

"İyi dileklerini ileten birinden," dedi Eleanor. "En azından mektup bu şekilde imzalanmış. *Sizin iyiliğinizi isteyen birinden*. Dilbilgisi, yazarın eğitilmiş biri olmadığını gösteriyor - en azından mektup yazacak kadar eğitilmiş, ama belli ki okulu bitirmemiş. Mektubu yazanın bir kadın olduğuna inanıyorum.

."

"Bunu sana biri mi gönderdi?" Hart araya girdi. "Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Gerçekten de öyleyim. Şansınıza, açtığımda kahvaltı masasında yalnızdım. Babam dışarıda mantarları sınıflandırıyordu. Mantarları sınıflandırmaktan çok, akşam yemeğimiz için onları seçen aşçıyla birlikte."

"Zarf nerede?"

Hart belli ki onun her şeyi hemen kendisine teslim etmesini bekliyordu. Ama bu planlarını bozacaktı.

"Zarftan pek bir şey çıkmadı," dedi Eleanor. "Elden teslim edilmiş, postalanmamış, Glenarden'a tren istasyonundan getirilmiş. İstasyon müdürü zarfı bir tren kondüktöründen almış, o da Edinburgh'daki bir kurye tarafından kendisine iletilmiş. Zarfın üzerinde tek satır var: *Leydi Eleanor Ramsay'e, Glenarden, Aberdeen yakınları, İskoçya*. Herkes beni ve nerede yaşadığımı bilir, bu yüzden teorik olarak, gönderen kişi Edinburgh ile Aberdeen arasında bir yere bırakmış olsa bile, bana ulaşmış olurdu. Eninde sonunda."

Hart'ın kaşları, Eleanor'a yine babasını hatırlatarak, dinlerken aşağı doğru indi. Adamın bir portresi bu odada, şöminenin üstündeki şeref yerinde asılıydı ama şimdi orada değildi, Tanrı'ya şükür. Hart onu tavan arasına götürmüş ya da belki de yakmış olmalıydı. Eleanor olsa yakardı.

"Edinburgh'daki teslimatçı çocuktan ne haber?" Hart sordu.

Eleanor bakışlarını şömineden geri çekerek, "Böyle bir soruşturma yürütecek ne zamanım ne de kaynaklarım vardı," dedi. Mac'in çizdiği, İskoç Dağlık Bölgesi'nde balık tutan killi bir adamın resmedildiği manzara şimdi orada asılı. "Son paramızı da Londra'ya giden tren biletlerine yatırdım.

buraya gelip size bu konuyu sizin için araştırmaktan mutluluk duyacağımı söylemek istedim. Eğer fon ve küçük bir maaş sağlarsanız."

Bakışları tekrar ona sabitlendi, keskin ve altın rengi. "Maaş."

"Evet, aynen öyle. Size bahsettiğim iş teklifi buydu. Bana bir iş vermenizi istiyorum."

Hart sessizliğe büründü, odanın karşısındaki ağır saat durgunlukta yüksek sesle tıklıyordu.

Onunla aynı odada olmak onu rahatsız ediyordu, dünya dışarıya kapalıydı, ama onu değerlendiren bakışlarıyla izlediği için değil. Hayır, onu rahatsız eden şey Hart'la, bir zamanlar deliler gibi aşık olduğu adamla yalnız kalmaktı.

Şeytani bir yakışıklılığa sahipti, alaycı ve şefkatliydi ve onu nefessiz bırakan bir coşkuyla ona kur yapmıştı. Ona çabucak aşık olmuştu ve ona olan aşkının *biteceğinden* de emin değildi.

Ama bugün karşılaştığı Hart, nişanlı olduğu Hart'tan farklı bir adamdı ve bu onu endişelendiriyordu. kadar kolay gülen, hayattan heyecan duyan Hart gitmişti. Onun yerinde eskisinden çok daha sert ve azimli bir adam vardı. Çok fazla trajedi, çok fazla ölüm, çok fazla kayıp görmüştü. Dedikodular ve gazeteler Hart'ın karısı Leydi Sarah'dan kurtulduğu için rahatladığını yazıyordu ama Eleanor aksini biliyordu. Hart'ın gözlerindeki kasvetli ışık kederden kaynaklanıyordu.

"Bir iş," diyordu Hart. "Neyin peşindesin Eleanor?"

"Ne kadar? Kulaklarımız borç içinde tabii ki." Yaptığı şakaya gülümsedi. "Ciddiyim Hart, körüğe ihtiyacımız var. Babam benim için çok değerlidir ama biraz pratik değildir. Hâlâ çalışanlara maaş ödediğimizi sanıyor ama doğruyu söylemek gerekirse, bize acıdıkları için burada kalıp bize bakıyorlar. Yiyeceklerimiz ailelerinin bahçelerinden ya da köylülerin sadakalarından geliyor. Bilmediğimizi sanıyorlar. İsterseniz bana bir sekreterin asistanı ya da onun gibi bir şey diyebilirsiniz. Eminim sizde bunlardan birkaç tane vardır."

Hart, yıllardır rüyalarına giren kararlı mavi gözlere baktı ve içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti.

Bir duanın cevabı gibi gelmişti. Hart yakında Glenarden'a gidip onu evlenmeye ikna etmeyi planlamıştı, kariyerinin zirvesinin yakın olduğunu biliyordu. Her şeyi kazanmak ve ona bir tepside sunmak istiyordu, böylece reddedemeyecekti. Onun kendisine ihtiyacı olduğu kadar, kendisinin de ona ihtiyacı olduğunu görmesini sağlayacaktı.

Ama belki de bu daha iyi olurdu. Onu hayatına şimdi sokarsa, orada olmaya o kadar alıştı ki, ona elini uzattığında hayır demeden kabul ederdi.

Ona göstermelik bir iş bulabilir, bu fotoğrafların kimde olduğunu bulmasına izin verebilirdi -muhalifinin onu aptal yerine koymasına yardımcı olabilecekleri konusunda haksız değildi- bu sırada yumruğunu yavaşça ona doğru kapattı. O kadar yavaş ki, çok geç olana kadar onu avucunun içine aldığını fark etmeyecekti.

Eleanor şimdi olduğu gibi onun yanında, kırmızı dudaklı gülümsemesiyle gülümseyecekti. Her gün ve her gece.

Her gece.

"Hart?" Eleanor yüzünün önünde bir el salladı. "Yün topluyorsun, değil mi?"

Hart dikkatini tekrar ona, ağzının öpülebilir kıvrımına, bir zamanlar ona sahip olmaya kararlı olmasını sağlayan küçük gülümsemeye verdi. Her şekilde.

Eleanor fotoğrafı cebine soktu. "Maaş konusuna gelince, çok yüksek olmasına gerek yok. Bizi idare edecek bir şey, hepsi bu. Ve Londra'dayken kendim ve babam için kalacak yer. Küçük odalar iyi olur.

-Mahalle çok köhne olmadığı sürece kendi başımızın çaresine bakmaya alıştık. Babam her yere yalnız gider ve sokak kabadayılarının onu rahatsız etmesini istemiyorum. Saldırganlara, onu bıçaklamaya çalıştıkları bıçak gibi bıçakların ilk olarak nasıl yapıldığını açıklamaya çalışacak ve çeliği en iyi tavlama yöntemleri üzerine bir dersle bitirecektir."

"El..."

Eleanor onu görmezden gelerek devam etti. "Eğer fotoğrafı kimin gönderdiğini araştırmam için beni görevlendirdiğini itiraf etmek istemiyorsan -ki neden gizli tutmak istediğini anlayabiliyorum- insanlara beni başka bir iş için görevlendirdiğini söyleyebilirsin. Mektuplarınızı yazmak gibi belki. Daktilo kullanmayı öğrendim. Köydeki postacıya bir tane verilmişti. Kız kurusu kadınlara daktilo yazmayı öğretmeyi teklif etti, böylece bir erkeğin onları fark edip evlenmesini boşuna beklemek yerine şehirde bir iş bulabileceklerdi. Elbette, Glenarden'ı birkaç haftadan fazla terk etmeyecek olan babam olmadan bir şehre taşınamazdım ama yine de ne zaman işe yarayacağını bilmeden bu beceriyi öğrendim. Ki öyle oldu. Hem zaten bana bir iş vermelisiniz ki bizi Aberdeen'e geri götürecek parayı kazanabileyim."

"Eleanor!"

Hart onun sesinin odayı doldurduğunu duydu ama bazen onun akışını durdurmanın tek yolu onun üzerinde patlamaktı.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Şapkasının altından bir bukle düştü ve omzundan aşağıya doğru kıvrıldı, serge korsajının üzerinde kırmızı altın bir çizgi oluşturdu.

Hart bir nefes aldı. "İnsana düşünmesi için biraz zaman verin."

"Evet, devam edebileceğimi biliyorum. Babam hiç umursamıyor. Ve söylemeliyim ki biraz gerginim. Bir zamanlar seninle nişanlıydım ve şimdi burada, eski dostlar gibi yüz yüzeyiz."

Yüce Tanrım. "Biz arkadaş değiliz."

"Bunu biliyorum. Eski arkadaşlar *gibi* dedim. Bir eski dost diğerinden iş istiyor. Buraya çaresizlik içinde geldim."

Bunu söyleyebilirdi ama gülümsemesi, açık bakışı hevesli ve kararlı olduğunu gösteriyordu.

Bir zamanlar Hart onun bu hevesini, yaşama sevincini tatmıştı ve tekrar tatmak için can atıyordu.

... Korsesinin düğmelerini çözmek, yavaşça açmak, eğilmek ve boğazını yalamak. Ağzının kenarını öperken gözlerinin yumuşamasını izlemek.

Eleanor çok duyarlıydı. Çok sevgi dolu ve güçlüydü.

Karanlık ihtiyaç, uzun zamandır gömülü tuttuğu yerlerde kıpırdandı, kışkırtıcı ve keskin. Ona şu anda Eleanor'a doğru eğilebileceğini, kollarını arkasındaki düz sandalyeye sıkıştırabileceğini, uzun, derin bir öpücükle ağzını alabileceğini söyledi...

Eleanor öne doğru oturdu, elbisesinin yakası yumuşak çenesini okşuyordu. "Ben fotoğraflara bakayım, sen de personeline beni yazışmalarında yardımcı olmam için işe aldığını söyle. Hiç bitmeyen başbakan olma hedefinde sana yardım edebilecek herkese ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Anladığım kadarıyla yakınsınız?"

"Evet," dedi Hart. Yıllar süren çalışmasını ve gayretini, dünyanın durumunu değerlendirmek için yaptığı sayısız yolculuğu, Kilmorgan Kalesi'ndeki bitmek bilmeyen sıkıcı toplantılarda durmadan kur yaptığı politikacıları özetlemek için ne kadar da kısa bir cevaptı. Ama bu ihtiyacın, bu *saplantının* beyninde kaynadığını hissediyordu. Bu onu hayatının her gününe sürüklüyordu.

Eleanor'un bakışları yumuşamıştı. "Böyle görüldüğünde canlanıyorsun," dedi. "Eskiden olduğun gibi. Vahşi ve durdurulamaz. Bunu çok sevdim."

Göğsü sıkışmıştı. "Şimdi mi, genç kız?"

"Doğru, bugünlerde biraz soğudun ama içindeki ateşin hâlâ sönmemiş olduğunu görmekten memnunum." Eleanor bir kez daha pratik bir tavırla arkasına yaslandı. "Şimdi, fotoğraflara gelince, toplam kaç tane vardı?"

Hart parmaklarının masaya bastırıldığını hissetti, sanki tahtayı delip geçeceklerdi. "Yirmi."

"Bu kadar çok mu? Acaba o kişide hepsi var mı ya da nereden bulmuşlar? Onları kim aldı? Bayan Palmer mı?"

"Evet." Onunla Bayan Palmer hakkında konuşmak istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Bundan şüphelenmiştim. Belki de onları gönderen her kimse bir dükkanda bulmuştur. Dükkânlar koleksiyonculara her türden insan ve her türden konu hakkında fotoğraf satar. Eğer öyleyse sizinkilerin uzun zaman önce ortaya çıkacağını düşünürdüm ama..."

"*Eleanor.*"

"Ne?"

Hart öfkesini dizginledi. "Eğer bir dakikalığına konuşmayı kesersen, sana görevi vereceğimi söyleyebilirim."

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Peki, teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki, çok daha fazla tartışma beklerdim-"

"Kapa çeneni. Daha bitirmedim. Seni ve babanı Bloomsbury'de köhne bir odaya koymayacağım. İkiniz de burada, bu evde kalacaksınız."

Şimdi bakışlarına endişe girmişti. İyi oldu. Artık buraya girip her şeyi kendi istediği gibi yapacağından emin değildi.

"Burası mı? Saçmalama. Hiç gerek yok."

İhtiyaç vardı. Buraya, onun tuzağına gelmişti ve o tuzağı açıp gitmesine izin vermeyecekti. "Seni ve dünyadan bihaber babanı Londra'da başıboş bırakacak kadar aptal değilim. Burada bir sürü odam var ve nadiren evde olurum. Çoğu zaman burayı sen yöneteceksin. Wilfred artık benim sekreterim ve sana ne yapman gerektiğini söyleyecek. Al ya da at, El."

Eleanor belki de hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemiyordu. Hart ona istediği şeyi teklif ediyordu; ona yardım etme ve - abartmamıştı - eve çok ihtiyaç duyduğu parayı getirme şansı. Babası yoksulluklarını nadiren fark ederdi ama ne yazık ki yoksulluk *onları* fark ediyordu.

Ama Hart'ın evinde yaşamak, her gece onun soluduğu havayı solumak... Eleanor bunu delirmeden yapabileceğinden emin değildi. Nişanlılıkları sona ereli yıllar olmuştu ama bazı açılardan bu süre asla yeterince uzun olmayacaktı.

Hart durumu tersine çevirmişti. Açlıktan ölmemesi için ona para verecekti ama kendi şartlarında, kendi yöntemleriyle. Vermeyeceğini düşünmekle hata etmişti.

Sessizlik uzadı. Ben iri bedenini yuvarladı, biraz inledi ve tekrar uykuya daldı.

"Anlaştık mı?" Hart ellerini masanın üzerine yaydı. Küt parmaklı, sert ve güçlü eller. Sıkı çalışan ama bir kadının vücudunda inanılmaz derecede hassas olabilen eller.

"Aslında size şeytana uymanızı söylemek ve hışımla çekip gitmek isterdim. Ama körlüğe ihtiyacım olduğu için sanırım evet demeliyim." "Ne istersen söyleyebilirsin."

Eleanor'un ela gözlerinin içine bakarak bir kez daha bakıştılar. neredeyse altın rengindeydi. "Umarım çok fazla uzakta olmayı planlıyorsunuzdur," dedi.

Çenesinde bir kas hareket etti. "Babanızı müzeden alması için birini göndereceğim, siz de hemen taşınabilirsiniz."

Eleanor parmağını masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Oda karanlık ve eski moda bir zarafete sahipti ama aynı zamanda davetkâr da değildi.

Elini tekrar kucağına götürdü ve tekrar Hart'ın gözlerine baktı, bunu yapmak asla kolay bir şey değildi.

"Bu kabul edilebilir olmalı," dedi.

"Sana ne yaptırıyor?" Mac Mackenzie fırçasını çıkarıp resmine döndü. Ayaklarının dibindeki cilalı tahtaların üzerine bir damla Mackenzie sarısı sıçradı.

"Baba, dikkatli ol," dedi beş yaşındaki Aimee ona. "Eğer yere boya dökersen Bayan Mayhew seni çok fena azarlar."

Eleanor küçük Robert Mackenzie'yi kucağına almış, küçük bedeni göğsüne yaslanmıştı. Mac ve Isabella'nın kızı Eileen kanepenin yanındaki beşikte yatıyordu ama Aimee Mac'in yanında durmuş, elleri arkasında evlatlık babasının resim yapmasını izliyordu.

"Posta fikri bana aitti," dedi Eleanor. "Kolayca yazabilir ve hem kendim hem de babam için para kazanabilirim. Babamın kitapları harika eserler ama bildiğiniz gibi kimse onları satın almıyor."

Mac onun gerekçelerini Hart'ınkine eşit yoğunlukta bir bakışla dinledi. Her zamanki boyacı eteğini ve çizmelerini giymiş, saçlarına boya bulaşmaması için başına kırmızı bir eşarp sarmıştı. Eleanor, Mac'in gömleksiz resim yapmayı sevdiğini biliyordu ama çocuklarına ve Eleanor'a hürmeten, üzerine bol bir önlük giymişti.

"Ama onun için *çalışmanızı* bekliyor?"

"Gerçekten Mac, bunu seve seve yapıyorum. Hart'ın koalisyon partisinin kazanması için çok yardıma ihtiyacı var. Ben de ona yardım etmek istiyorum."

"Demek seni düşündürdü. Kardeşim el altından olmayan hiçbir şey yapmaz. Ne yapmaya çalışıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse." Fotoğraf cebinde ağır bir yük gibi duruyordu ama Hart ondan bunu şimdilik ailenin geri kalanından saklamasını istemişti ve o da bunu kabul etmişti. Birinin Hart'a şantaj yapmaya çalışmasına öfkeleneceklerdi ama aynı zamanda güleceklerdi de. Hart'ın bir aile şakası olmak gibi bir niyeti yoktu. "İşi istiyorum," dedi Eleanor. "Babamla aramızın nasıl olduğunu biliyorsun ve ben kimsenin sadakasını kabul etmiyorum. Bunu İskoç inatçılığımıza verin."

"Senden faydalaniyor, genç kız."

"O Hart Mackenzie. Kendini tutamıyor."

Mac bir süre daha ona baktı, sonra damlayan boya fırçasını bir kavanoza soktu, odanın öbür ucuna yürüdü ve kapıyı çarparak açtı. Eleanor ayağa fırladı, hâlâ bebeği tutuyordu.

"Mac! Gerek yok..."

Sözleri Mac'in merdivenlere vuran botları tarafından bastırıldı.

Kapı yavaşça tekrar kapanırken Aimee, "Babam Hart Amca'ya kızgın," dedi. "Babam Hart Amca'ya sık sık kızar."

Eleanor, "Bunun nedeni Hart Amcanızın çok çıldırtıcı olması," dedi.

Aimee başını iki yana eğdi. "Bu ne demek oluyor? Çıldırtıcı mı?" Eleanor Robert'ın yerini değiştirdi, patlaması boyunca mışıl mışıl uyumuştı.

Ona sarılmak kalbindeki boşluğu doldurdu. "*Maddening* is when Hart Amcanız fikrinizi dinliyormuş gibi size bakıyor, sonra dönüp ne dersiniz deyin canı ne isterse onu yapıyor. Boğazınızın kapandığını ve ağzınızın sıkıldığını hissediyorsunuz ve

ayaklarınızı yere vurmak ve bağırarak için. Bağırırsanız ve yumruklarınızı sallarsanız bile bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyorsunuz. *Çıldırarak* kastedilen de budur."

Aimee dinledi, sanki bilgiyi ileride kullanmak üzere saklıyormuş gibi başını salladı. Mac ve Isabella'nın evlatlık kızıydı, Fransa'da doğmuştu ve üç yaşına kadar İngilizce öğrenmemişti. Yeni kelimeler toplamak onun hobisiydi.

Eleanor Robert'ın başına bir öpücük kondurdu ve yanındaki kanepeyi okşadı. "Hart amcanı boş ver. Buraya otur Aimee ve bana annenle babanın Londra'da neler yaptığını anlat. Babam buraya geldiğinde de bize müzedeki mumyalar hakkında her şeyi anlatacak."

"Sana inanmıyorum," diye bağırdı Mac, İskoççası öfkesiyle birlikte alev alev yanıyordu.

Hart bir türlü kurtulamadığı portrenin bulunduğu dolabı kapattı ve sinirle etrafına bakındı. Mac öfke içindeydi, giysileri ve parmakları boya içindeydi, çingene yemenisi hâlâ başındaydı. Hart bunun olacağını biliyordu ama yine de onu rahatsız ediyordu.

Hart, "Ona maaşlı ve kalacak bir yeri olan göstermelik bir görev verdim," dedi. "Bu benim kibarlığım."

"Nazik mi? Seni Ascot'ta dinledim, Hart-bir eş bulup evlenmeye hazır olduğunu söylemiştin. Böyle mi yapacaksın?"

Hart masasına geri döndü. "Bu benim özel hayatım, Mac. Sen karışma."

"*Kişisel*, öyle mi? Bu seni ne zaman hayatımın dışında tuttu? Isabella beni terk ettiğinde, bana çok şiddetli bir şekilde bağırdınız. Hepiniz bana bağırdınız -sen, Cameron ve Ian-"

Mac durdu. "Ian," dedi. Yüzüne bir sırıtiş yayıldı. Tıpkı Mac gibi, arada hiç duraksamadan duygudan duyguya atlıyordu.

"Sana bağırarak zorunda değilim, değil mi?" Mac sordu. "Tek yapmam gereken Ian'a bazı şeyleri açıklamak. Sonra da Tanrı ruhuna merhamet etsin."

Hart hiçbir şey söylemedi ama içinde bir huzursuzluk hissetti. Mackenzie kardeşlerin en küçüğü olan Ian, incelikten anlamıyordu. *Kurnazlık* kelimesini heceleyebilir ve sözlük anlamını verebilirdi ama Ian bunu özümseyemez, uygulayamaz ya da başkalarında fark edemezdi. Ian bir kez harekete geçmeye karar verdiğinde, ne cehennemdeki şeytanlar ne de cennetteki melekler onu bundan vazgeçirebilirdi.

Mac ona güldü. "Zavallı Hart. Bunu izlemek için sabırsızlanıyorum." Başındaki mendili çekip aldı ve dağınık saçlarına boya sürdü. "Eleanor'un sana eziyet etmeye gelmesine sevindim. Ama bu gece gelemes. Onu ve babasını çay içmek için eve götüreceğim, Isabella da onu uzun süre yanında tutacak. Konuşmaya başladıklarında kadınları bilirsin. Bilinçsizlik dışında hiçbir şey için durmazlar."

Hart o gece evde olmayı planlamamıştı ama Eleanor'un evden ayrılacağı düşüncesi birden hoşuna gitmedi. Eğer onu gözünün önünden ayırırsa, Glenarden'a, sığınağına geri dönüp kaybolabilirdi. Yıkık dökük duvarlarına rağmen Hart'ı her zaman dışarıda bırakan bir yere.

"Dekoratörleri içeri aldığınızı sanıyordum," diye homurdandı.

"Evet, ama sıkışacağız. Ben sadece resim yapmaya çalışırken vurmalarını önemsiyorum. Isabella'ya en iyi dileklerimi iletirim." Mac dikkatle Hart'a baktı. "Sen davetli değilsin."

"Ben yine de dışarı çıkıyorum. Eleanor'un eve sağ salim varmasını sağla, olur mu?"

Londra tehlikeli bir yer."

"Elbette eşlik edeceğim. Ona ve babasına kendim eşlik edeceğim."

Hart biraz rahatladı -Mac bunu yapardı- ama sonra Mac'in gülümsemesi kayboldu. Hart'a doğru yürüdü ve onunla diş diş durdu, aradaki yarım inçlik farkı kaldırıp ağabeyine baktı.

"Onun kalbini bir daha kırma," dedi Mac. "Eğer kırarsan seni öyle bir döverim ki Parlamento'daki konuşmalarını banyo sandalyesinde yapmak zorunda kalırsın."

Hart sesindeki gerginliği almaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. "Sadece eve gittiğinden emin ol."

"Biz Mackenzie'yiz," dedi Mac, bakışları sabitti. "Dokunduğumuz şeyi kırdığımızı unutmayın." Hart'a bir parmak salladı. "Bunu kırma."

Hart cevap vermedi ve sonunda Mac .

Hart masasının çekmecesinden bir anahtar aldı, babasının resminin bulunduğu dolaba döndü ve onu sıkıca kilitledi.

Hart'ın evinde yaşamak Eleanor'un korktuğundan daha az sıkıntılı olmuştu, çünkü Hart nadiren evde oluyordu.

Hart, Eleanor'un Londra'daki varlığını, Earl Ramsay'in bir sonraki kitabı için British Museum'da araştırma yapmak üzere Londra'ya geldiği kurgusunu atarak açıkladı. Hart, yoksul Kont Ramsay'e

Ramsay'e evinde bir oda vermişti ve doğal olarak Kont'a kızı ve asistanı Leydi Eleanor da eşlik ediyordu. Mac ve Isabella, Eleanor'un gelişinden bir gün sonra, dekoratörleri yatak odalarında çalışmaya başladıktan sonra, çocuklarıyla birlikte eve taşınarak dillerin dolaşmasını önlediler.

Hart, Wilfred'e Eleanor'un Wilfred için Amerika'dan aldığı Remington daktilo makinesinde mektupları yazacağını söyledi. Eleanor ayrıca Hart'ın sosyal yazışmalarını açacak ve tasnif edecek, Wilfred'in Hart'ın sosyal takvimini düzenlemesine yardım edecek ve Hart'ın lüks eğlencelerini ayarlama da Isabella'ya yardımcı olacaktı. Wilfred yüz ifadesini fazla değiştirmeden başını salladı; Hart'ın keyfi ve bazen de tuhaf emirlerine alışkındı.

Lord Ramsay, Hart'ın Grosvenor Meydanı'ndaki malikanesinde yaşamaya alışmıştı ama Eleanor tüm bu ihtişama alışmakta zorlanıyordu. Aberdeen yakınlarındaki Ramsay evi Glenarden'da, bir tuğlanın ne zaman duvardan düşeceği ya da yağmur suyunun bir geçidi basacağı asla bilinemezdi. Burada ne tuğlaların düşmesine ne de suların damlamasına izin verilirdi. Sessiz, iyi eğitilmiş hizmetçiler Eleanor'un emrine amadeydi ve uşaklar Eleanor'un yürüdüğü her kapıyı açmak için zıplıyordu.

Öte yandan Lord Ramsay son derece eğleniyordu. Ev halkının olağan çalışma saatlerine aldırmayan Lord Ramsay, istediğı zaman kalkıyor, acıktığında yemek için mutfaka giriyor, sonra defterlerini ve kalemelerini küçük bir sırt çantasına koyup tek başına Londra'ya doğru yola çıkıyordu. Majordomo, Hart'ın Lord Ramsay'i istediğı yere götürmek için arabayı hazır tuttuğunu anlatmaya çalıştıysa da Lord Ramsay onu dinlemedi ve her gün müzeye yürüyerek ya da omnibüsle gitti. Omnibüsü sevdiğini keşfetti.

"Düşünsene Eleanor," dedi Ramsay, kaldıkları ikinci gece eve çok geç geldiğinde. "Bir penny karşılığında istediğın her yere gidebilirsin. Ve bir sürü insan görüyorsun. Evdeki izolasyondan sonra oldukça eğlenceli."

Eleanor, "Tanrı aşkına baba, Hart'a söyleme," dedi. "Senden krallığın bir asili gibi davranmanı ve lüks içinde seyahat etmeni bekliyor."

"Ne için? Bu şekilde şehri daha iyi görüyorum. Covent Garden'da biri cebimi karıştırmaya çalıştı, biliyor musun? Daha önce kimse cebimi çalmamıştı. Hırsız sadece bir çocuktı, inanabiliyor musun? Küçük bir kız. Cebim bu kadar boş olduğı için ondan özür diledim ve omnibüs için elimde tuttuğum bir peniyi ona verdim."

"Covent Garden'da ne işın vardı?" Eleanor endişeyle sordu. "Orası müzeye yakın bir yer değil."

"Biliyorum canım. Yanlış bir yola saptım ve oldukça uzun bir yol dolaştım. Bu yüzden eve bu kadar geç geldim. Yolu bulana kadar birçok polise adres sormak zorunda kaldım."

Eleanor kollarını babasına dolayarak, "Arabayla kaybolmazdın," dedi. "Ya da ceplerin çalınmazdı. Ben de bu kadar endişelenmezdim."

"Saçmalama canım, polisler çok yardımcı oluyorlar. Yaşlı baban için endişelenmene yok. Sen sadece yoluna devam et."

Gözlerinde bir parıltı vardı, Eleanor'a babasının ne yaptığını çok iyi bildiğini ama istediği kadar dalgın ihtiyarı oynayabileceğini söyleyen o çıldırııcı parıltı.

Babası müzesinde meşgul olurken ya da omnibüse binerken Eleanor da görünürdeki görevlerini yerine getirmeye çalışıyordu. Wilfred'in kendisine verdiği mektupları daktilo etmekten hoşlandığını fark etti, çünkü bu mektuplar Hart'ın resmi de olsa hayatına bir göz atmasını sağlıyordu.

Dük, Büyükelçi'nin önümüzdeki Salı günü vereceği bahçe partisine davetini memnuniyetle kabul eder.

Ya da,

Dük, Cuma akşamı yapılacak toplantıya katılmasının mümkün olamayacağından üzüntü duymaktadır.

Ya da,

Ekselansları kitabı ödünç verdiği için Lord Hazretlerine teşekkür eder ve minnettarlıkla iade eder.

Kibarca ve Hart'ın konuşma tarzına hiç benzemeyen şeyler. Ama Hart aslında yanıtları yazmıyordu; Wilfred'in incelediği mektuplara *evet* ya da *hayır* yazıp ona geri gönderiyordu. Cevapları Wilfred hazırlıyor, Eleanor daktilo ediyordu.

Eleanor kelimeleri kendisi de uydurabilirdi ama Wilfred, gururlu yaşlı ruh, bu görevin onun varoluş nedenlerinden biri olduğunu düşünüyordu, bu yüzden Eleanor asla devralmayı teklif etmedi.

İyi oldu. Şöyle şeyler yazabilirdi: *Majesteleri hayır balonuza katılamayacağı için üzgün. Tabii ki gelmeyecek, seni aptal inek, ona İskoç boku dedikten sonra olmaz. Evet, geçen yaz Edinburgh'da bunu söylediğini duydum ve bu ona geri döndü. Dilini gerçekten korumalısın.*

Hayır, mektupları Wilfred'in yazması daha iyi.

Fotoğraflara gelince, Eleanor ne yapacağını düşündü. Hart toplam yirmi fotoğraf olduğunu söylemişti. Eleanor'a sadece bir tane gönderilmişti; iyi dilekte bulunan kişide hepsinin mi yoksa sadece bu fotoğrafın mı olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ve eğer sadece bir taneyse, diğerleri neredeydi? Geceleri yatak odasında yalnızken fotoğrafı çıkarıp inceliyordu.

Bu poz Hart'ı mükemmel bir profilden gösteriyordu. Masanın kenarına yaslanmış olan eli kolundaki tüm kasları germiş, omzu yuvarlak ve sıkıydı. Hart'ın çıplak kalçaları sinirli bir güce sahipti ve düşünceli bir şekilde eğilmiş başı hiç de zayıf değildi.

Eleanor'un yıllar önce tanıdığı, tereddüt etmeden evlenmeyi kabul ettiği Hart buydu. Bir tanrının vücuduna, Eleanor'un kalbini eriten bir gülümsemeye, gözlerindeki günahkâr ışıltıya sahipti ve sadece onun içindi.

Her zaman fiziğiyle gurur duymuş, bol bol ata binerek, yürüyerek, boks yaparak, kürek çekerek ya da o anda hangi spordan hoşlanıyorsa onunla formunu korumuştı. Etekliğinin ve paltosunun arkasından baktığı kadarıyla Hart bu fotoğraftan sonra daha da kaslı ve güçlü bir hale gelmişti. Onun şimdiki haliyle bu pozda bir fotoğrafını ikisini karşılaştırma hayaliyle oynadı.

Eleanor'un bakışları sonunda hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandığı şeye kaydı. Resimde Hart'ın fallusu kısmen kalçasının altında gizlenmişti ama Eleanor onu görebiliyordu; dik değildi ama dolgun ve büyüktü.

Hart'ı Kilmorgan arazisindeki yazlık evde ilk kez çıplak gördüğü zamanı hatırladı, geniş bir deniz manzarasına sahip bir uçurumun üzerine tünemiş olan köşk. Hart en son eteğini çıkarmış, Eleanor eteğin altına bir şey giymediğini fark ettiğinde hınzırca gülümsemişti. Eleanor'un bakışları elinde olmadan vücudundan aşağıya, erekte olmuş ve onu arzulayan adama doğru kaydığında gülmüştü. Bırakın *böyle* bir adamı, daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişti.

Kalbinin güm güm attığını, teninin kızardığını, ele avuca sığmayan Lord Hart Mackenzie'nin kendisine ait olduğunu bilmenin verdiği muzaffer sıcaklığı hatırlıyordu. Eleanor'u gezintileri için özenle hazırladığı battaniyenin üzerine yatırmış ve vücudunu keşfetmesine izin vermişti. Eleanor'a o öğleden sonra nelerden hoşlandığını öğretmişti. Her konuda haklıydı.

Hart'ın gülümsemesi, alçak sesle kahkaha atması, ona inanılmaz derecede şefkatle dokunması Eleanor'u ona delicesine aşık etmişti. Eleanor kendini en kutsanmış kadın olarak görüyordu ve öyleydi de.

Eleanor içini çekerek fotoğrafı ve anılarını sakladıkları yerlere geri koydu.

İkinci fotoğraf geldiğinde Hart'ın evinde üç gündür yaşıyordu, bu fotoğraf doğrudan kendisine elden teslim edilmişti.

Bölüm 3

"Sizin için leydim," dedi Hart'ın mükemmel salon hizmetçisi, mükemmel bir reverans yaparak.

Zarfı şöyle yazıyordu: *Leydi Eleanor Ramsay, Grosvenor Meydanı, 8 numarada kalıyor.* Aynı özenli üslupla basılmıştı ama mühür yoktu, mektubun nereden geldiğini gösteren bir işaret de yoktu. Zarf sert ve ağırdı ve Eleanor içinde ne olması gerektiğini biliyordu.

"Bunu kim getirdi?" Eleanor hizmetçiye sordu.

"Çocuk, leydim. Genelde Majestelerine mesaj getiren kişi." "Bu çocuk şimdi nerede?"

"Gitti leydim. Tüm meydana ve Oxford Caddesi'ne dağıtım yapıyor."

"Anlıyorum. Peki, teşekkür ederim."

Eleanor'un çocuğu bulması ve soruyu ona yöneltmesi gerekecekti. Üst kata çıktı, kendini yatak odasına kapattı, ışık için pencereye bir sandalye çekti ve zarfı açtı.

İçinde herhangi bir yüz gramla satılan ucuz bir kâğıt parçası ve katlanmış bir karton vardı. Karton kartın içinde başka bir fotoğraf vardı.

Bu fotoğrafta Hart geniş bir pencerenin önünde duruyordu ama dışarıdan görünen şehir değil, dalgalı bir manzaraydı. Sırtı fotoğrafçıya dönük, elleri pencere kenarında ve yine tek bir dikiş bile atmamış.

Kaslarla dolu geniş bir sırt, olabildiğince sert bir arka kısma doğru incelmışti. Hart'ın kolları sıkıydı ve pencere pervazına yaslanırken ağırlığını taşıyordu.

Fotoğraf sert bir kâğıda basılmıştı, tıpkı bir ziyaret kartına benziyordu ama fotoğrafçı stüdyosunun izi yoktu. Hart'ın muhtemelen portre çekmek için kendi aletleri vardı ve eski metresi Bayan Palmer bunları çekmişti. Eleanor, Hart'ın böyle şeyleri başkasına emanet ettiğini düşünemiyordu.

Bayan Palmer, Eleanor'a Hart Mackenzie'nin gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlatmıştı. Cinsel bir haydut. Tahmin edilemez. Talepkâr. Her şeyin bir macera olduğunu düşündü, onun . Denklemdaki kadın sadece bir araçtı.

zevk almıştı. Ayrıntıya girmemişti ama ima ettiği şey Eleanor'un rahatlığını bozmaya yetmişti.

Bayan Palmer iki buçuk yıl önce ölmüştü. O halde bu lanet fotoğraflara kim sahipti, neden Eleanor'a gönderiyordu ve neden şimdiye kadar beklemişti? Ah, ama şimdi Hart, Gladstone'u koltuğundan etmeye ve hükümeti devralmaya hazırlanıyordu.

Not ilkiyle aynıydı. *Senin iyiliğini isteyen birinden.* Şantaj tehdidi yok, Hart'a ihanet etme sözü yok, ödeme talebi yok.

Eleanor mektubu ışığa tuttu ama ince filigranın gizli mesajlara ya da ipuçlarına dair hiçbir iz, kelimelerin kenarlarında zekice gizlenmiş bir şifre göremedi. Kurşun kalemle yazılmış tek bir cümleden başka bir şey yoktu.

Fotoğrafın arkasında da önünde de hiçbir ipucu yoktu. Eleanor bir büyüteç getirerek, birinin oraya küçük mesajlar basmış olma ihtimaline karşı fotoğrafın tanelerini inceledi.

Hiçbir şey.

Yine de Hart'ın arka tarafının büyütülmüş görüntüsü iyiydi. Eleanor uzun bir süre camın arkasından onu inceledi.

Hart'la yalnız konuşmanın -hatta hiç konuşmamanın- tek yolu onu pusuya düşürmektir. O gece Eleanor babası yatak odasına çekilene kadar bekledi, sonra da Hart'ın yatak odasının dışındaki, onunkinin bir kat altındaki koridora gitti. Koridorun diğer tarafından yatak odasının kapısına iki sandalye sürükledi; biri Eleanor'un oturması, diğeri de ayaklarını uzatması içindi.

Hart'ın evi Mayfair'deki pek çok evden daha büyük ve görkemliydi. *Doğal olarak.* Londra'daki pek çok şehir evi iki oda derinliğinde ve bir oda genişliğinde olup, ön kapıdan açılan ve tüm evi boydan boya geçen bir merdiven holü bulunurdu. Daha büyük evlerde merdivenin arkasına sıkışmış odalar ve belki de üst katlarda merdivenin önünde ikinci bir oda vardı.

Hart'ın malikanesi geniş ve derindi, merdivenin her iki yanında ve arkasında odalar vardı. Zemin katta halka açık odalar yer alıyordu; bir tarafta çift kişilik bir oturma odası, diğer tarafta büyük bir yemek odası ve evin arka tarafında boydan boya uzanan oldukça geniş bir balo salonu.

Açık merdiven evin içinde geniş, zarif bir dikdörtgen şeklinde yukarı doğru kıvrılıyor, sahanlıklar her katın etrafında bir galeri oluşturuyordu. Zemin katın üzerindeki birinci katta daha fazla misafir odası ve iki odalı derin bir kütüphane bulunuyordu,

ve aile için özel bir yemek odası daha vardı. Bir sonraki katta Hart'ın büyük çalışma odası, Eleanor ve Wilfred'in çalıştığı daha küçük çalışma odası ve Hart'ın evin arka tarafında Eleanor'un beklediği yatak odası bulunuyordu. Eleanor, babası, Mac ve Isabella bu katın üstündeki odalarda kalıyordu; en üst katta ise geçici bir çocuk odası ve atölye bulunuyordu.

Eleanor sırtını Hart'ın yatak odasının kapısına dayayarak oturdu ve ayaklarını diğer sandalyeye uzattı. Tepesinde bir gaz lambası tısladı ve kütüphaneden ödünç aldığı bir romanı açıp okumaya başladı.

Roman, masum kadın kahramanı alaşağı etmeye kararlı kara kalpli bir kötü adamla, kadın kahramanın başı ne zaman belaya girse ormanda kaplanlarla ya da benzeri bir şeyle savaşmak zorunda kalan kahramanla heyecan verici bir romandı. İhtiyacınız olduğunda asla yanınızda olmazlardı, kahramanlar. Gaz lambasının tıslaması rahatlatıcıydı, hava sıcaktı ve gözleri kapandı.

Uyanır uyanmaz kitabı yere düştü ve Hart Mackenzie'nin başında dikildiğini gördü.

Eleanor ayağa fırladı. Hart olduğu yerde kıpırdamadan duruyor, kravatını çıkarıp bir elinden sarkıtıyordu. Kadının kendini açıklamasını bekliyordu - tipik bir durumdu bu.

Mackenzie ekosesi ve resmi bir ceket giymişti, gömleği boğazının nemli çukurunu ortaya çıkaracak şekilde açtı. Gözleri içkiden kızarmış, yüzü bıyıklarla kararmıştı. Ağır bir şekilde cheroot dumanı, gece havası ve bir kadının parfümü kokuyordu.

Eleanor parfümden duyduğu dehşeti gizledi ve boğazını temizledi. "Korkarım seninle konuşabilmemin tek yolu, Hart, ormandaki bir kaplan gibi pusuya yatmak. Fotoğrafları seninle tartışmak istiyorum."

Hart, "Şimdi olmaz," dedi.

Sandalyeyi kenara itti ve yatak odasının kapısını açmak için hamle yaptı ama Eleanor önüne çıktı. "Tanrım, çok sinirlisin. İsteseydin benimle onlar hakkında hiç konuşmazdın. Ev uyuyor. Baş başa kalabiliriz. Sana sormam gereken şeyler var."

"Wilfred'e söyle. Benimle bir randevu ayarlayacaktır."

Hart kapıyı açtı ve onun yanından geçerek odasına girdi. Eleanor, o kapıyı kapatamadan hemen arkasından içeri girdi.

"Yatak odanızdan korkmuyorum, Hart Mackenzie. Oraya daha önce de girdim."

Hart Eleanor'a kalbinin çarpmasına neden olan bir bakış attı. Kravatını ve yakasını bir sandalyeye fırlatıp masaya ve bir sürahi konyaya doğru ilerledi. "Mayfair'in her yerinde beni yatak odama kadar kovaladığının duyulmasını istiyorsan, elbette kal ve kapıyı kapat."

Eleanor kapıyı açık bıraktı.

"Buradaki mobilyaları da değiştirmemişsiniz," dedi sesini hafif tutarak. "Yatak tam anlamıyla ortaçağdan kalma. Ve hatırladığım kadarıyla oldukça rahatsız."

Hart viskiyi bardağa doldurup tıpasını sürahiye geri takarken Eleanor'a bir bakış daha attı. "Ne istiyorsun Eleanor?" diye sordu, sesinde bir gerginlik vardı. "Cehennem gibi bir gece geçirdim."

"Dediğim gibi, fotoğraflar hakkında konuşmak için. Eğer onları bulacaksam ya da bu kişinin onları bana göndererek ne demek istediğini keşfedeceksem, daha fazlasını bilmem gerekiyor."

"*Şu anda* bu lanet *olası* şeyler hakkında konuşmak istemiyorum."

Cevap vermeye başladı, sonra durdu, adamın şaşkınlığını, öfkeli kaşlarını çatışını gördü. "Bu gece çok huysuzsun Hart. Belki de hanımefendi seni hayal kırıklığına uğrattı."

Hart kaldırmaya başladığı üzerinden ona baktı. "Hangi bayan?"

"Parfümünün kokusunu aldığın kadın."

Kaşları havaya kalktı. "Kontes von Hohenstahlen'i mi kastediyorsunuz? O Seksen iki yaşında ve bir fahişenin yüzünü kızartacak kokulara boğuluyor."

"Oh."

Hart viskiyi bir içti. Yumuşak Mackenzie maltı işini yaparken yüzü değişti.

Bardağı masaya vurdu. "Yorgunum ve yatmak istiyorum. Sabah konuşuruz."

Wilfred'e benden bir randevu almasını söyle."

Humph. Eleanor kapıya doğru döndüğünde, Hart'ın onun gitmesinden duyduğu rahatlamayı hissetti. Bu rahatlama onu sinirlendirdi.

Eleanor kapıya doğru ilerledi ama son anda kapıyı arkasını döndü. "Beklemek istemiyorum," dedi.

Hart paltosunu çıkarmıştı ve şimdi gafil avlanan gözleri yorgunluğunu ele veriyordu. "Tanrım, Eleanor."

"Fotoğraflardan bahsetmek konusunda neden bu kadar isteksizsiniz? Size zarar verebilirler."

Hart kendini bir sandalyeye bıraktı, eteği bacaklarının üzerine döküldü ve tekrar sürahiye uzandı. Bir beyefendi asla bir koltuğuna oturmamalıydı.

önce oturmasını istemedi. Ama Hart kendine biraz daha viski doldurdu ve kadehi kaldırırken dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı.

"Beni hasarlı görmek istersiniz diye düşünmüştüm."

"Bu şekilde değil. Alay edilmeyi hak etmiyorsunuz. Kraliçe oldukça aşağılayıcı olurdu ve çok fazla nüfuzu var - gerçi o ve Prens Konsolos çıplak fotoğraf koleksiyonu yapardı, bunu biliyor muydunuz? Onları pek kimse görmedi ama bir keresinde bana göstermişti. Albert hakkında konuşmayı çok sever. Ona adeta tapardı."

Hart onu izlerken kelimeleri tükendi, altın rengi bakışları onun üzerindeydi.

"Peki ben neyi hak ediyorum, genç kız?" Kelimeleri biraz bulanıklaşmıştı. iyice sarhoş olma yolunda ilerlediği anlamına geliyordu. Hart içkinin etkisini nadiren gösterirdi, o yüzden içtiğinde de sarhoşluğu çoktan geçmiş olurdu. "Neyi hak ediyorum, Eleanor?"

Omuz silkti. "Nişanı bozmamı hak ettin. O zamanlar. Belki de seni bu kadar uzun süre affetmememi ya da seninle konuşamayacak kadar gururlu olmamı hak etmemiştin. Ama bitti. İkimiz de hayatlarımıza devam ettik. Ayı ayrı. Olması gerektiği gibi."

"Olması gereken bu muydu?" Sesi alçak ve yumuşaktı, bir Mackenzie erkeğinin yatak odası sesiydi.

"İyi anlaşılamazdık, bunu sen de biliyorsun Hart." Başparmağını ve parmak uçlarını birbirine doladı. "Çok fazla kıvılcım var."

"Evet, içinde ateş var genç kız, bu doğru. Öfke." İçine daha fazla viski girdikçe lezzetli Highland aksanı genişledi. "Ve başka türden bir ateş. Bunu unutmadım."

Eleanor da unutmamıştı. Hart onu nasıl ısıtacağını, ellerini vücudunda nasıl gezdireceğini ve onu kendisine nasıl çekeceğini, ilk öpücükleri nasıl başlatacağını çok iyi biliyordu. Hart ona nasıl dokunacağını, kulağına ne fısıldayacağını, nefesini teninde nasıl gezdireceğini biliyordu.

Bir hanımefendi düğün gecesinden önce erkekler hakkında hiçbir şey bilmemeliydi ama Eleanor Hart Mackenzie hakkında her şeyi biliyordu. Kaslı, sert vücudunu, sırtını boydan boya kesen eski yara izlerini, ağzının ateşini, elbiselerinin düğmelerini açarken ve bağcıklarını çözerken ellerinin becerisini.

Onu üç kez baştan çıkarmış, o da üç kez buna izin vermişti. Bir kez yazlıkta, bir kez bu yatak odasında ve bir kez de Kilmorgan'daki yatak odasında. Nişanlanmışlardı, diye düşündü. Bunun ne zararı vardı?

Hart odanın karşısındaki sandalyede oturmuş viski içiyordu, ama onun yanında da olabilirdi, parmaklarını yine kadının omurgasında gezdirebilir, eskiden yaptığı gibi onu ürpertebilirdi.

Eleanor hoş anıları zorla uzaklaştırdı. Odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu, yoksa adamın ayaklarına kapanacak ve kendisini yeniden ürpertmesi için ona yalvaracaktı. "Bu fotoğraflar hakkında," dedi. "İkisinde de onları kimin gönderdiğine dair bana ipucu verecek bir şey görmedim."

Tetikte geldi. " *biri* mi? Başka biri mi var?"

"Bu öğleden sonra aldım. Burada bana elden teslim edildi. Teslimatçınıza kimin verdiğini sorma fırsatım olmadı."

Hart sandalyede doğruldu, artık sarhoş görünmüyordu. "O zaman o kişi burada olduğunuzu biliyor."

"Tanrım, tüm İngiltere bilmeli. Leydi Mountgrove şimdiye kadar herkese söylemiştir. Beni buraya getirdiğini gördü, hatırladın mı? Eminim, tekrar ayrılıp ayrılmadığımı görmek için bu evi izliyordur. Tabii ki çıktım ama sonra hemen geri döndüm. Ve kalıyorum."

"Teslimatçı çocuğu sorgulayacağım."

Eleanor başını salladı. "Gerek yok. Fotoğraflar bana gönderiliyor. Onu sorgulayacağım."

Hart bardağı sandalyenin koluna koydu. "Bu kişi senin kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Elini uzattı. "Fotoğrafi görmeme izin verin."

"Saçmalama, onu *yanımda* taşımıyorum. Üst kattaki odamda, diğeriyle birlikte saklı. Size resmin ilkiyle hemen hemen aynı olduğunu söyleyebilirim, tek fark sizin bir pencereden bakıyor olmanız. Söz konusu pencereden görebildiğim kadarıyla Kilmorgan Kalesi'nde olduğunuza inanıyorum."

Başını salladı. "Evin benim olduğunu kanıtlamakla meşguldüm sanırım. İçinde bir şey yapmaktan korkmadığımı kendime göstermekle."

"Ev o zamanlar tam olarak senin değildi," dedi Eleanor. "Baban o zamanlar hâlâ hayatta olmalıydı."

"Hayattayım ama uzaktayım. İstedığimi yapmak için iyi bir zaman."

"Fotoğraflar çok iyi yapılmış, biliyorsunuz. Oldukça sanatsal. Kraliçe ve Prens Albert'in topladığı fotoğraflar da çok zevkli ama aynı şey değil. Sizin için kendiniz poz verdiniz. Kraliçe bunu asla affetmez. Bir dükün sıradan bir ressamın modeli gibi davranmasını mı? Hepsini Bayan Palmer mı çekti?"

"Evet." Sözcükler kısıydı.

Eleanor ellerini açtı. "Gördünüz mü? Bu tam da ihtiyacım olan türden bir bilgi. Bayan Palmer koleksiyonu birine bırakmış olabilir ya da ölümünden sonra biri bulmuş olabilir. Etrafa bakmam için High Holborn'da yaşadığı eve girmeme gerçekten izin vermelisiniz."

"Hayır." Yüksek sesle, künt, son hece.

"Ama burası artık bir genelev değil, değil mi?" Eleanor sordu. "Sadece sana ait bir mülk. Evi Bayan Palmer'a sattınız ve o da size geri verdi. Bunu araştırdım. Vasiyetnameler kamuya açık kayıtlardır, bilirsiniz."

Hart'ın eli bardağının etrafında kenetlendi. "El, o eve gitmiyorsun."

"Babamla beni oraya koymalıydınız, biliyorsunuz. British Museum için çok daha kullanışlı olurdu ve ben de daha fazla fotoğraf bulmak için tepeden tırnağa araştırabilirdim."

"Onu rahat bırak, Eleanor." Sesi yükseliyordu, öfkesi açıktı. "Ama bu sadece bir ev," dedi. "Şu anda hiçbir sorunu yok ve hayati bir ipucu olabilir."

"Bunun sadece bir ev olmadığını sen de çok iyi biliyorsun." Öfke tırmanıyordu. "Ve bana masum masum bakmayı kes. Hiç de masum değilsin. Seni tanıyorum."

"Evet, korkarım beni biraz *fazla* iyi tanıyorsunuz. Bu da bazen sizinle konuşmayı zorlaştırıyor."

Eleanor'un yüzünde küçük bir gülümseme vardı, şaka yapıyordu ve Hart nefes alamıyordu. Bunu hep yapardı, bir odaya girer ve odanın havasını alırdı.

Modası geçmiş ve basit bir şekilde dikilmiş mavi elbisesiyle onun karşısında kibarca durdu, varlığı onları ayıran High Holborn'daki eve gerektiğini söylerken gözleri ustaca bakıyordu.

Hayır, sıkıştırmadı. Hart'ı bir kriket oyuncusu gibi kenara iterek çay çadırlarına kadar vurdu.

Eleanor ilk patlamasından sonra bu konuda oldukça kibar davranmıştı, tüm haklar onun yanındaydı. Hart'ı onu yatağına aldığı için, onu mahvettiği için, karmaşık nişan sözleşmelerindeki sayısız şarttan herhangi birini ihlal ettiği için dava edebilirdi.

Onun yerine, veda etmiş ve hayatından çıkıp gitmişti. Hayatında hiç doldurulmamış büyük bir boşluk bırakarak.

Hart, Eleanor birkaç gün önce gelip bir tanesini masasının üzerinden ona uzatana kadar resimleri tamamen unutmuştu.

"Eğer bu kişi bir şantajcıysa, El, artık bu işle hiçbir olmamasını istiyorum. Şantajcılar tehlikelidir."

Kaşları kalktı. "Onlarla daha önce de iş , değil mi?"

Hem de pek çok kez. Hart, "Mackenzie ailesine şantaj yapmaya çalışmak popüler bir eğlencedir," dedi.

"Hmm, evet, bunu görebiliyorum. Sanırım sırlarınızın gazetelerde yer almaması ya da yanlış kulaklara fısıldanmaması için para ödeyeceğinize var. Sizin ve kardeşlerinizin çok fazla sırrı var."

Ve Eleanor bunların her birini biliyordu. Dünyada başka kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu.

Hart, "Tüm bu şantajcıların ortak bir noktası var," dedi. "Başarısız oluyorlar."

"Güzel. O zaman eğer bu bir şantajcıysa, onu da uğurlayacağız." "*Biz* değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Mantıklı ol Hart. Birisi fotoğrafları *bana* gönderdi. Ne sana, ne de Düşmanlarınıza, kardeşlerinize değil, bana. Bence bunun bir anlamı var. Ayrıca, neden onları para talep etmeden, özgür ve temiz bir şekilde gönderesiniz ki?"

"Onlara sahip olduklarını göstermek ve geri kalanı için talepte bulunmak için." Dudağını dişledi. "Belki de."

Hart'ın şu anda kanlı fotoğraflar umurunda bile değildi. Umurunda değildi. Eleanor kırmızı dudağını dişlerinin arasına Hart'ın dudağını ısırmasını istiyordu.

"Çok acımasısın, El." Sesi yine kısıldı.

Kaşları lezzetli bir şekilde çatıldı. "Zalim mi? Neden böyle söylüyorsun?"

"Yıllardır benimle konuşmadın. Birdenbire dörtnala Londra'ya geldin ve iyiliksever bir melek gibi beni kurtarmak için burada olduğunu ilan ettin. Geçen hafta bir gün döndün ve beni affettiğine mi karar verdin?" Umut edebilirdi.

"Elbette affetmedim. Seni yıllar önce affetmeye başladım. Sarah öldükten sonra. Senin için çok kötü hissettim Hart."

Durdu, soğuk viskinin içine işliyordu. "Bu neredeyse sekiz yıl önceydi."

"Evet, bunu biliyorum."

"Beni affettiğini hiç fark etmedim," dedi sesi gerginleşerek. "Ne mektup, ne ziyaret, ne telgraf, ne kardeşlerime ne de Isabella'ya bir açıklama."

"O zaman seni affetmeye *başladığımı* söyledim. Tüm öfkenin geçmesi bundan çok daha uzun sürdü. Ayrıca, o zamana kadar Kilmorgan Dükü'ydünüz, düklük bariyerlerinin arkasına iyice yerleşmişsiniz ve gücü olan herkesten alma yolunda . Ayrıca Bayan Palmer'a dönüp

-"Geri kalmış bir yerde yaşıyor olabilirim ama inanın bana, yaptığınız her şeyden haberim var. Üçüncü neden ise, beni affedip affetmeyeceğiniz konusunda hiçbir fikrim olmamasıydı."

"Neden umursamayayım ki?"

Gözlerindeki boş bakış Eleanor'un yumuşamasına neden oldu. Hart Mackenzie'nin yanında yumuşamak tehlikeliydi ama içki onun sertliğini silmiş, kabuğunun içine bakmasına izin vermişti.

Endişe verici bir şekilde boş buldu. Ona ne olmuştu?

"Babamın bağlantıları ve yandaşları üzerinde nüfuz kazanmak için bana kur yaptın," dedi. "Bunu biliyordum. Sarah'yla da aynı nedenle evlendin ve sanırım bir sonraki eşini de aynı nedenle alacaksın. Geçmişteki tüm günahlarını affedip affetmemem seni zerre kadar ilgilendirmiyor olabilir."

Hart sandalyeden kalktı. Eleanor geri çekildi. Ondan korkmuyordu ama adam sarhoştı, onu kolayca kızdırabileceğini biliyordu ve Hart çok iri bir adamdı.

"Sana söyledim," dedi. "Sana kur yaparken söylediğim hiçbir şey yalan değildi. Senden hoşlandım, seni istedim..."

"Evet, senin tarafından baştan çıkarılmak oldukça hoşuma gitti." Eleanor avucunu açarak elini kaldırdı ve inanılmaz bir şekilde adam durdu. "Seni affettim, çünkü ikimiz de çok genç, çok kibirli ve biraz da aptaldık. Ama hayat devam ediyor. Muhtemelen Sarah'nın ölümünün senin için ne kadar büyük bir darbe olduğunu bilen tek insanlardan biriyim. Ve oğlunuzun ölümünün. Ve aslında Bayan Palmer'ın. Oldukça korkunç biriydi ve Beth ile Ian'a yaptıkları için ona *çok* kızgınım ama değer verdiğinizi biliyorum. Çok uzun zamandır değer verdiğiniz birini kaybetmek oldukça acı verici. Sizin için gerçekten üzülüyorum."

"Bayan Palmer iki yıl önce öldü," dedi sert bir sesle. "Hâlâ günümüze kadar geledik."

"Açıklamaya çalışıyorum. Neden kapına gelip seni affettiğimi söyleyerek ağlamamdan memnun olacağını düşünüyordum ki? Fotoğraf bir nimetti, çünkü bana buraya gelmem için bir bahane verdi. Paranın biraz sıkışık olduğunu söylediğimde yalan söylemedim, bu yüzden senden bir iş isteyebileceğimi düşündüm. Geçen yıl bana o yüz poundu vermiştin ama böyle şeyler sonsuza kadar sürmüyor ve evin birçok tamire ihtiyacı vardı. Sevdikleriniz yemek yiyebilsin diye aç kalmak kulağa romantik geliyor ama sizi temin ederim, kısa sürede yorucu bir hal alıyor. Aşçınız oldukça yetenekli. Son birkaç gündür iyi ziyafet çektim."

"Eleanor. Dur."

"Ama bana sormuştun..."

"Tanrı aşkına, *duracak* mısınız?"

Eleanor gözlerini kırptırarak ona baktı ama o sadece ağzını kapatınca bir nefes aldı.

"Pekala," dedi. "Kısa ve öz konuşmamı tercih ederseniz, buraya geldim çünkü: birinci madde, pozisyona ihtiyacım var; ikinci madde, birinin fotoğraflar aracılığıyla sizi incitmeye çalışmasından rahatsızım; üçüncü madde, aramızda kırgınlık olmadan arkadaş olmamızı istiyorum."

Hart boş bardağı, yüzleri parmaklarına batana kadar sıktı. Gözleri kocaman, güneş ışığındaki delphiniumlar gibi maviydi.

Arkadaşlar, darılmaca gücenmece yok.

Gülümseyerek barış teklif eden bir merhem uzattı. Onun hakkında, kardeşleri de dahil olmak üzere dünyadaki herkesten daha çok şey biliyordu ve az önce onun için üzgün olduğunu söylemişti. İşte buradaydı, kuledeki canavar ve başını okşayan prenses.

"Fotoğraflara gelince." Eleanor'un sesi adamın içkiyle ıslanmış beynini yarıp geçti. "Siz ve Bayan Palmer'dan başka onları kim biliyordu? Hâlâ High Holborn'daki eve gidip bakmam ya da eskiden orada yaşayan bazı hanımlarla konuşmam gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır, onu rahat bırakacaksın!"

Eleanor ona baktı, dudakları aralanmıştı, gözlerinde şaşkınlık vardı ama korku yoktu. Eleanor ondan hiç korkmamıştı, bu genç Hart'ı şaşırtan ve meraklandırıran bir şeydi. Tüm dünya onun tehlikeli, öngörülemez ve ürkütücü olduğunu düşünüyordu ama Eleanor Ramsay öyle düşünmüyordu.

Hart bir daha hiçbir şey hissetmek istemezken, şimdi yaralarındaki bandajları yırtıyor, kanın yeniden akmasını sağlıyordu.

"Eleanor, neden buradasın, beni bütün bunlar hakkında konuşturuyorsun?
Beni

düşündün mü?" Dönüp duran anıları durduramayacak kadar sarhoştı.

"Ah, canım." Ona doğru bir adım attı. "Hart, özür dilerim."

Eleanor onun eline uzandı. Hart, Eleanor'un parmaklarıyla onunkiler arasındaki havanın sıcaklığını hissetti, sanki temas etmeden önce birbirlerine dokunmuşlardı. Beklenti. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı.

Eleanor hareketi durdurup elini bıraktı ve içindeki bir şey çığlık attı.

Ona tekrar soğukkanlılıkla kur yapabileceği fikri delilikti. Hart ona karşı asla soğukkanlı olamazdı, asla.

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Sıkıca örülmemiş tek saç teli olan kırmızı altın rengi bir bukle alnına doğru sarkıyordu.

Hart parmaklarını onun saçlarının arasından geçirip gevşetmek, ellerinin üzerinde yuvarlandığını hissetmek istiyordu. Onu kendine doğru çekecek ve sözlerini öpücüklerle kesecekti. Şefkatli, tatlı öpücükler değil, muhtaç, talepkâr öpücükler.

Onun tadına bakmaya, ateşini bulmaya, bu gece bu odadan çıkmasına izin vermemeye ihtiyacı vardı. gevşetmek ve dişlerini çıplak omzuna geçirmek istiyordu, beyaz boğazına izini bırakmak istiyordu.

Teninin tuzlu kokusunu, onu yalarken çıkardığı hoş iniltiyi, protesto etmek için ellerini kaldırdığında kalbindeki karanlık sarsıntıyı hayal etti.

Eğer onu öperse, kalmasını sağlayacak, korsesini beline dolayacak, bağcıklarını çözecekti. Yavaş hareketlerle ona dokunur, ellerini vücudunda gezdirir, sıcaklığını yeniden öğrenirdi.

Nişanlandıklarında ona karşı kendini tutmuştu ama Hart bu gece onu alırsa kendini tutmayacağını biliyordu. Sarhoştı, hüsrana uğramıştı ve derin bir acı içindeydi. Ona onu şok edecek şeyler öğretecek ve bunları ona geri yapana kadar gitmesine izin vermeyecekti.

İhtiyacı etrafını bir ağ gibi sarmıştı, yıllardır hissetmediği bir ihtiyaçtı bu. Vahşi cinsel arzuları Hart Mackenzie'nin engin boşluğunda kaybolup gitmişti ya da o öyle sanıyordu. Bu ihtiyaç şimdi içinden yılan gibi geçiyor ve öz kontrolüyle alay ediyordu.

Özlemlerinin geçmediğini fark etti. Sadece uykuya dalmışlardı. Ta ki bu gece siyah kirpikli gözler ve tatlı çilli bir alnın kıvrılmasıyla kükremeye başlayana kadar.

Hart sert bir sesle, "Çık dışarı," dedi.

Eleanor'un kırmızı dudakları aralandı.

"Ne?"

"Çık dışarı dedim!"

Eğer kız kalırsa, Hart kendini durduramayacaktı. Kontrol edemeyecek kadar sarhoştı ve ona ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

"Tanrım, Hart, çok sert dönmüşsün."

Ne kadar sert olduğunu anlamamıştı. Eleanor'u yatağa yatırdığını, bileklerinden tutup başının üzerine çektiğini, zevkle inlerken yumuşak nefesini hissettiğini hayal etmek onu granit gibi sertleştirmişti.

"Defol ve beni yalnız bırak." Eleanor

kıpırdamadı.

Hart hırladı, döndü ve kristal kadehini şömineye fırlattı. Bardak paramparça oldu ve viskiden arta kalan damlacıklar püskürdü, ateş onları yakaladı ve küçük mavi alevler halinde patladı.

Hart arkasında Eleanor'un hızlı ayak seslerini duydu, kapı açıldığında cereyanı hissetti, topuklarının galeride çıkardığı tıkırtıyı işitti. Koşuyordu. Ondan uzağa.

Tanrı'ya şükür.

Hart nefesini bıraktı, kapıyı kapattı ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Sürahiye geri döndü ve temiz bir bardağa büyük bir ölçü daha viski doldurdu. Elleri titriyordu, o yüzden bardağı içmek için dudaklarına zorlukla götürebildi.

Hart gözlerini pencereden giren güneş ışığı ve kafasının içinde graniti kazıyan bir testere sesine benzer bir sesle açtı.

Hâlâ gömleği ve eteğiyle yatakta yüzükoyun yatıyordu, viski bardağı uzanmış elinin bir karış uzağındaydı. İçindeki son yudum da dökülmüş, yorganının üzerinde keskin kokulu bir leke bırakmıştı.

Hart'ın ağzı pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu ve gözleri odaklanmıyordu. Başını kaldırmak için büyük bir çaba sarf etti ve testere sesinin uşağından, Wilfred'i terfi ettirdiğinde işe aldığı genç, yumuşak huylu bir Fransız'dan geldiğini, buharlı bir su kabının üzerinde usturayı salladığını fark etti.

"Saat kaç oldu?" Hart mırıldanmayı başardı.

"Sabah saat onda, Majesteleri." Marcel İngilizceyi aksansız konuşmakla övünürdü. "Genç bayan ve babası

toparlandılar ve hazırlar. Aşağıda onları istasyona götürecek arabayı bekliyorlar."

Bölüm 4

Hart'ın personelinin yarısı, majestelerinin etekli ve açık gömlekli, yüzü sakaldan kararmış ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde merdivenlerden indiğini görünce tamamen şok olmuş görünüyordu.

Onu iyi tanımıyor olmalılar, diye düşündü Eleanor. Hart ve bekâr kardeşleri bu evde zil zurna sarhoş olur, düştükleri her yerde uyurlardı. Hizmetçiler ya buna alışmış ya da daha sakin bir iş yeri bulmuşlardı.

Uzun zamandır onunla birlikte olan hizmetkârlar Hart'a zar zor bakıyor, adımlarını bozmadan işlerine devam ediyorlardı. Mackenzie'ler için çalışmaya alışmış olanlar onlardı.

Hart Eleanor'u iterek geçti, giysileri bayat duman ve viski kokuyordu. Saçları dağınıktı, boğazı terden nemlenmişti. Antrede döndü ve ellerini kapı çerçevesinin iki yanına çarparak Eleanor'un çıkışını engelledi.

Eleanor, Hart'ı daha önce de bir eğlence gecesinden sonra bu kadar dağınık ve akşamdan kalma görmüştü ama geçmişte kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, hınzır mizah anlayışını ve cazibesini korumuştur. Bu sefer öyle değildi. Dün gece onda gördüğü boşluğu hatırladı, yirmi yaşındaki Eleanor'un peşinden koşan, günahkârca gülümseyen Mackenzie'den eser yoktu. O adam gitmişti.

Hayır. O hala oradaydı. Bir yerde.

Lord Ramsay Eleanor'un arkasından, "Eleanor İskoçya'ya dönmemiz gerektiğine karar verdi," dedi.

Yeni, soğuk Hart bakışlarını Eleanor'a dikti. "İskoçya'ya mı? Ne için?"

Eleanor sadece ona baktı. Camın kırılması, "*Defol!*" sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Kelimeler onu korkutmamış, kesmişti. Hart acıyla çalışıyordu ve viski acıyı keskinleştirmişti.

Lütfen, gözlerindeki bir şey şimdi ona fısıldıyordu. *Lütfen, gitme.*

"Sana sordum, neden?" Hart tekrarladı.

Lord Ramsay, "Bir neden göstermedi," diye cevap verdi. "Ama Eleanor'un kararlı olduğu zaman nasıl olduğunu bilirsin."

Hart, "Yasakla onu," dedi, kelimeler kırılmıştı.

Babası kıkırdadı. "Yasak mı? Eleanor mu? Bu kelimeler aynı cümle içinde kullanılamaz."

Orada asılı kaldı. Hart'ın kapı çerçevesine tutunurken kasları gerildi. Eleanor dimdik durmuş, şimdi kırmızı çerçeveli ve bitkin olan ela gözlerine bakıyordu.

Asla sormayacağını fark etti. Hart Mackenzie emrediyor. Yalvarmıyor. Nasıl yalvaracağı hakkında hiçbir fikri yok.

Ve orada hep savaştılar. Eleanor uysal ve itaatkâr değildi ve Hart yoluna çıkan herkese hükmetmek istiyordu.

"Kıvılcımlar," dedi Eleanor.

Hart'ın gözlerinde ısı parladı. Açlık ve öfke.

Hart ve Eleanor bütün gün orada, birbirlerine bakarak duracaklardı, ancak büyük bir araba tıkırdayarak ön kapıya yanaştı. Dışarıdaki görev yerinde duran uşak Franklin, arabadan inen konuğu selamlayan bir şeyler söyledi. Hart kımıldamadı.

En küçük kardeşi Ian Mackenzie arkasından koştuğunda hâlâ orada, Eleanor'a bakar vaziyette duruyordu.

Hart sarsıldı ve Ian sabırsızlıkla durdu. "Hart, yolu kapatıyorsun."

Eleanor Hart'a dönerek, "Merhaba Ian," dedi. "Seni görmek ne güzel. Beth'i de yanında getirdin mi?"

Ian deri eldivenli iri bir eliyle Hart'ın omzunu dürttü. "Kımılma." Hart kapı çerçevesini itti. "Ian, burada ne işin var? Kilmorgan'da olman gerekiyordu."

Ian içeri girdi, bakışlarını Eleanor'un üzerinde gezdirdi, Hart'ı görmezden geldi ve viski rengi gözlerini Eleanor ile Lord Ramsay arasındaki bir noktaya odakladı.

"Beth sevgilerini iletmemi söyledi," dedi hızlı monoton sesiyle. "Berkshire'a gittiğimizde onu Cameron'ın evinde göreceksin. Franklin, valizleri üst kattaki odama çıkar."

Eleanor Hart'ın öfkesini hissedebiliyordu ama Ian aralarında dururken ona bağırılamazdı.

Bir durumu yatıştırmak için Ian'a güvenin, diye düşündü. Ian neler olup bittiğini anlamayabilir, etrafındakilerin duygusal gerginliklerini hissedemeyebilirdi ama girdiği her odayı kontrol etme konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Bunu Hart'tan bile daha iyi yapıyordu.

Earl Ramsay gerginliği yatıştırabilen bir diğer kişiydi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Ian. Bulduğum bazı Ming hanedanı çanak çömlekleri hakkında söyleyeceklerini duymak isterim. Üzerindeki işaretlere biraz takıldım, çıkaramıyorum. Ben bir botanikçi, doğa bilimci ve tarihçiyim, dilbilimci değil."

Eleanor bakışlarını Hart'tan hiç ayırmadan, "On üç dil okuyorsun, baba," dedi.

"Evet, ama ben daha çok genelciyim. Eski dillerin, özellikle de Asya dillerinin bazı özelliklerini hiç öğrenmedim."

Eleanor "Ama biz İskoçya'ya gidiyoruz," dedi. "Şu anda üzerinde.

Hatırladın mı?"

Ian merdivenlere yöneldi. "Hayır, biz Berkshire'a gidene kadar burada, Londra'da kalacaksınız. Hep birlikte. Her yıl gideriz."

Hart zor nefes alarak kardeşinin yukarı çıkışını izledi. "Bu yıl farklı, Ian. Bir seçimi zorlamaya çalışıyorum."

Ian, "Berkshire'dan yap," dedi ve sonra gitti.

Alec Ramsay her zamanki neşesiyle, "En iyi düzenleme bu gibi görünüyor," dedi. "Franklin, bavullarımızı da yukarı götür, iyi bir adamdır."

Franklin, "Emredersiniz Lordum," diye mırıldandı, genç kollarının taşıyabileceği kadar çok çantayı topladı ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı.

"Leydim?" Hizmetçilerden biri antreden içeri girdi, sanki Eleanor ve Hart ön salonun ortasında kavga etmemişler gibi sakin görünüyordu. "Mektup size gelmiş. Kurye çocuk verdi."

Eleanor ona teşekkür etti ve zarfı hizmetçinin elinden kapmamak için kendini zor tutarak aldı. Hart'ın nefesinin yanağına değdiğinin farkında olan Eleanor zarfı çevirdi.

Leydi Eleanor Ramsay için, Grosvenor Meydanı 8 numarada kalıyor.
Aynı el yazısı, aynı kağıt.

Eleanor, Hart'ı durduramadan onun yanından geçip antreye daldı ve soğuk bir rüzgârda dışarı koştu. Teslimatçı çocuktan bir iz bulabilmek için telaşla cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı ama o çoktan sabah trafiğinin içinde kaybolmuştu.

Eleanor bir saat sonra Ian'ı aradı ve onu Hart'ın çalışma odasında buldu. Hart evi çoktan terk etmiş, Marcel'e bağırarak onu daha önce terbiyeli hale getirmesini söylemişti.

Kulübüne, Whitehall'a ya da nereye gittiye oraya. Hart kimseye söylemeye zahmet etmedi.

Ian masada oturmuş yazıyordu ve Eleanor içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı. İri gövdesi sandalyeyi dolduruyor, eteği büyük bacaklarının üzerinden akıyordu. Odanın diğer ucunda uşağı Curry bir divana uzanmış horluyordu.

Eleanor masaya yaklaştığında Ian başını kaldırıp bakmadı. Kalemı hızlı, düzenli ve durmaksızın hareket etmeye devam ediyordu. Eleanor ona ulaştığında Ian'ın kelimeler değil, uzun sütunlar halinde sayı dizileri yazdığını gördü. İki sayfayı bu sayılarla kaplamıştı bile ve Eleanor onu izlerken Ian üçüncü bir kâğıdı bitirip dördüncüsüne başladı.

"Ian," dedi Eleanor. "Böldüğüm için özür dilerim..."

Ian yazmaya devam etti, eli sayfada gezinirken dudakları kıpırdıyordu.

"Ian?"

Curry esnedi, kolunu gözlerinin üzerinden çekti ve oturdu. "Vazgeç, Hanımefendi. Sayılarla başladığında, bitirene kadar onunla konuşmak yok. Fibrichi'nin dizileri ya da öyle bir şey."

"Fibonacci sayıları," diye düzeltti Ian başını kaldırmadan. "Bu bir yineleme dizisi ve ben bunları kafamda yapıyorum. Bu öyle bir şey değil."

Eleanor masaya düz arkalıklı bir sandalye çekti. "Ian, senden bir iyilik isteyeceğim."

Ian daha fazla rakam yazdı, kalemı hiç duraksamadan hareket ediyordu. "Beth burada değil."

"Bunu biliyorum. Zaten bu konuda bana yardım edemezdi. *Senden* bir iyilik istiyorum."

Ian başını kaldırdı, kaşları birbirine yaklaştı. "Beth'e bir mektup yazıyorum, çünkü kendisi burada değil." Dikkatle konuşuyordu, kendisine ayak uyduramayacak kadar yavaş olanlara bariz olanı açıklayan bir adam gibi. "Ona sağ salim geldiğimi ve kardeşimin hâlâ bir pislik olduğunu söylüyorum."

Eleanor son cümle karşısında gülümsemesini gizledi ve kâğıda dokundu. "Bir mektup mu? Ama bunların hepsi rakamlardan oluşuyor."

"Biliyorum."

Ian kalemini yeniden batırdı, başını eğdi ve yazmaya devam etti. Eleanor, Ian'ın yazmayı bitirmesini, başını kaldırıp tekrar bakmasını ve açıklama yapmasını umarak bekledi ama yapmadı.

Curry boğazını temizledi. "Affedersiniz leydim. Böyle davrandığında, ondan daha fazlasını alamazsınız."

Ian yazmayı bırakmadı. "çeneni, Curry."

Curry kıkırdadı. "Bunun dışında."

Eleanor bitmiş sayfalarından birini ona doğru çekti. Ian sayıları düzgün ve dikkatli bir elle yazmıştı, her iki, beş ve altı diğer tüm ikiler, beşler ve altılılarla aynı şekilde oluşturulmuştu, satırlar sayfanın aşağısında tam bir doğrulukla ilerliyordu.

"Beth sayıların ne anlama geldiğini nasıl bilecek?" Eleanor sordu.

Ian başını kaldırmadan, "Sayfaları karıştırma," dedi. "Diğer uçta şifreyi çözecek anahtar var."

Eleanor kâğıdı bulduğu yere geri koydu. "Ama neden ona şifreli yazıyorsun? Bu mektupları senden ve Beth'ten başka kimse okumayacak."

Ian Eleanor'a hızlı bir bakış attı, gözlerinde altın rengi bir parıltı vardı. Dudakları ender rastlanan gülümsemelerinden birine dönüştü ve tekrar rakamların üzerine eğildiğinde bu gülümseme kayboldu. "Beth beğendi."

O gülümseme, o bakış Eleanor'un yüreğini burktu. O kısacık bakışta bile Ian'ın gözlerinde büyük bir sevgi görmüştü, bu mektubu bitirip Beth'e gönderme kararlılığını, böylece Beth'in mektubu çözmekten zevk alabileceğini. Ona kimsenin anlayamayacağı tatlı sözler söylemenin bir yolu. Karı koca arasında paylaşılan özel düşünceler.

Eleanor, Ian'la ilk tanıştığı günü, Hart'ın onu görmesi için akıl hastanesine götürdüğü günü düşündü. Orada korkmuş, yalnız bir çocuk bulmuştu, kolları ve bacakları vücuduna göre çok büyüktü, Ian öfkeli ve sinirliydi çünkü dünyanın onu anlamasını sağlayamıyordu.

Hart, Ian'ın Eleanor'la gerçekten konuşmasına, hatta kolunu omuzlarına dolmasına -kısa bir süre için- izin vermesine şaşırılmıştı. Bu duyulmamış bir şeydi çünkü Ian kendisine dokunulmasından nefret ederdi.

O dehşete düşmüş genç, burada oturup karısının zevk alması için mektuplar yazan sessiz adamdan çok farklıydı. Bu Ian bir anlığına da olsa Eleanor'un gözlerine bakabiliyor, bir sırrını Eleanor'a açabiliyor ve gülümseyebiliyordu. Ondaki değişim, derinlerde yatan mutluluk kuyusu Eleanor'un kalbini kabartıyordu.

Ayrıca Hart'la aralarında gizli bir şifre çözdükleri zamanı da hatırlıyordu. Ian'ın sayı dizileri kadar ayrıntılı bir şey değildi ama Hart'ın Eleanor'la o gün buluşamayacak kadar meşgul olduğunda ona bir mesaj göndermesinin bir yoluydu. Hangi şehirde olurlarsa olsunlar, bir sera çiçeğini -genellikle bir gülü- bahçenin bir köşesine, yoldan geçenlerin göremeyeceği bir yere bırakırdı. Londra'da, Hyde'da olurdu

Park'ta yolların kesiştiği belirli bir noktada ya da Grosvenor Meydanı'nın ortasındaki bahçede, meydanın merkezine en yakın ağacın altında... Hart, Eleanor'a bahçelerin anahtarının kur yapmalarının çok erken bir döneminde verildiğinden emin olmuştu. Edinburgh'da onları Holyrood Park'taki buluşma yerlerinde bıraktı.

Hart onunla olan randevusundan vazgeçmek zorunda kaldığında elbette bir not gönderebilirdi ama buluşma noktalarının önünden geçerken onu düşündüğüne dair bir işaret göreceğini bilmenin hoşuna gittiğini söylemişti. Eleanor, elbette, gülü ona bırakması için birini, belki de bir ayakçı çocuğu göndermiş olması gerektiğini fark etti, ama bu onun kalbini eritmekte asla başarısız olmamıştı. Çiçeği alıp eve götürüyor ve tekrar buluşana kadar onu hatırlatması için saklıyordu.

Eleanor, *büyücü*, diye düşündü. *Ne zaman işine öncelik vermek zorunda kalsa öfkemi yatıştırmak için bir yol.* Gizli anlamı olan küçük çiçek kalbini herhangi bir özür notunun yapabileceğinden daha fazla ısıtmıştı ve o da bunu biliyordu.

Bugünlerde bile, kendini Edinburgh ya da Londra'da bulduğu nadir zamanlarda, Hyde Park ya da Holyrood'daki o noktaya bakar, hala tabelayı arardı. Onu göremediğinde duyduğu acı onu her zaman şaşırtmıştı.

Eleanor bir süre oturup boğazındaki yumrunun çözülmesine izin verirken, Ian onun düşüncelerinden habersiz yazmaya devam etti.

Eleanor tekrar konuşabildiğinde, "Anahtarını göremiyorum," dedi. "Hangi numaraları yazacağını nereden biliyorsun?"

Ian omuz silkti. "Hatırlıyorum."

Curry yine kıkırdadı. "O kadar şaşırmış görünmeyin leydim. Vites kutusu gibi bir aklı var ve yaptığı her tıklamayı biliyor. Bazen çok korkutucu oluyor."

"Seni duyabiliyorum Curry," dedi Ian, kalemini oynatarak.

"Evet, senin hakkında yalan söylemediğimi biliyorsun. En iyisi ona sormak, leydim. Bir süre burada olacak."

Eleanor, Curry'nin bilgeliğine boyun eğdi. "Mesele şu ki Ian, senden bir şey yapmama yardım etmeni istiyorum ve bunu Hart'a söylemeni istemiyorum. Senden bunu ondan saklayacağına söz vermeni istiyorum. Söz verir misin?"

Ian hiçbir şey söylemedi, kalemi sessizlikte cızırdıyordu.

"Ona neye ihtiyacın olduğunu gelip sana sormasını söyleyeceğim," dedi Curry. "Kendine geldiğinde."

Eleanor ayağa kalktı. "Teşekkür , Curry. Ama Majesteleri'ne tek kelime etmeyin lütfen.

Hart olabilir... nasıl olabileceğini bilirsiniz."

Curry ayağa kalktı ve gömleğini düzeltti. Boğazını temizledi. "Küçük bir tavsiye, leydim," dedi. "Affınıza sığınıyorum, sizin de affınıza sığınıyorum lordum." Tüm bakışlarını Eleanor'a çevirdi. "Majesteleri sert bir adam ve her geçen yıl daha da sertleşiyor. Eğer başbakanlığı alırsa, zafer onu çelik gibi yapacaktır. O zaman kimsenin onu yumuşatacağını sanmıyorum, siz bile, leydim."

Curry'nin kara gözleri gerçeği söylüyordu. O bir ajansın iyi eğitilmiş hizmetkârı değil, Cameron'ın yıllar önce sokaklardan kurtardığı bir yankesiciydi. Curry'nin kabalığı ve açık sözlülüğü yanına kâr kalmıştı çünkü Ian'a bir babanın oğluna baktığı kadar şefkatle bakıyordu. Kardeşler Ian'ın akıl hastanesinden Cameron'ın Curry'yi ona göndermesi sayesinde kurtulduğuna inanıyorlardı.

Ian sonunda kalemini bıraktı. "Curry kırk gine kaybetmek istemiyor."

Eleanor ona baktı. "Kırk gine mi?"

Curry kıpkırmızı oldu ve cevap vermedi. Ian, "Hart'ın seninle evleneceğine dair bahse girmiştik. Haziran'da Ascot'ta yapmıştık. Curry hayır diyeceğine dair kırk gine bahse girdi. Ainsley evet diyeceğine yirmi gine yatırdı, ben de otuz gine yatırdım. Mac, topuğunu onun kışına sokacağına dair otuz beşine bahse girdiğini söyledi. Daniel dedi ki..."

"Dur!" Eleanor'un elleri havaya kalktı. "Ian Mackenzie, Hart'la evlenip evlenmeyeceğime dair bir bahis mi döndüğünü söylüyorsun?"

"Özür dilerim leydim," dedi Curry. "Bilmemeniz gerekiyordu." Ian'a ters ters baktı.

Eleanor ellerini yumruk yaptı. "Hart da bu işin içinde mi?"

"Is Grace katılmayı reddetti," dedi Curry. "Bana öyle söylendi. İlk bahis sırasında orada değildim. Sonradan geldim, hizmetçiler arasında dolaşırken. Ama duyduğuma göre 'Is Grace evlenme ihtimalinden bahsetmiş ve senin adın geçmiş."

Eleanor çenesini kaldırdı, kalbi küt küt atıyordu. "Kesinlikle saçmalık. Hart'la aramızda olanlar uzun zaman önceydi. Bitti."

Curry utanmış görünüyordu ama utanmamıştı. *Yakalandığı için üzgündü ama bahse girdiği için üzgün değildi.* "Nasıl isterseniz leydim."

Eleanor kapıya doğru yürümeye başladı. "Lütfen işin bittiğinde haber gönder, Ian, o zaman konuşuruz."

Ian yazmaya geri dönmüştü. Eleanor'u duyup duymadığından emin olamıyordu.

Curry ona mükemmel bir uşak selamı verdi. "Ona söyleyeceğim . Bana bırakın."

"Teşekkür ederim, Curry. Ve bahsi kazanmanı sağlayacağım." Eleanor küçük adama bir kez daha ters ters baktıktan sonra çenesini kaldırdı, odadan çıktı ve kapıyı kararlı bir tıkırtıyla kapattı.

Lanet olsun sana Hart Mackenzie, diye düşündü Eleanor Strand'de yürürken, ona göz kulak olması için görevlendirilen hizmetçi de peşinden koşuyordu. *Benimle evleneceğine dair bahse giriyorum*. Curry'nin açıklamasından Hart'ın bu duyuruyu patlamaya hazır bir bomba gibi fırlattığını ve arkasına yaslanıp olanları izlediğini anladı. Bu tam da onun yapacağı bir şeydi.

Durdu ve nefes almaya çalışarak bir vitrine baktı. St. Martin's Lane yakınlarında, hizmetçinin dehşetine rağmen, tempolu bir yürüyüşün öfkesini yatıştıracağını umarak landau'dan atlamıştı. Pek işe yaramamıştı.

Sergilenen ikinci el saatlere bakarken Curry'nin sözleri aklına geldi: *'Grace evlenme olasılığından bahsetti ve senin adın geçti*.

Hart Eleanor'a ilk kur yaptığında Mackenzie kardeşler Eleanor'un Hart'la evlenmesini çok istemiş, Eleanor Hart'ı kabul ettiğinde de çok sevinmişlerdi. Hart ve Eleanor ayrıldıklarında çok üzölmüşlerdi ama Mac ve Cam özel olarak Eleanor'a, kararından dolayı mutsuz olsalar da onu tamamen anladıklarını söylemişlerdi. Hart küstah bir zorba ve aptalın tekiydi ve Eleanor da ona bu kadar uzun süre katlandığı için bir melekti.

Belki de kardeşler Hart'ın tekrar evlenmesinin zamanının geldiğini söylemesini, gözünü Eleanor'a diktiği şekilde anlamışlardı. Hevesli düşünce ve büyük umutlar. Hart'ın hiçbir zaman bir isimden bahsetmediğinden emindi. Bunun için çok dikkatli olmalıydı.

Isabella'yı bu konuda yakından sorgulaması gerekecekti. Isabella'nın bu bahis konusunda cevaplaması gereken çok şey vardı, Cameron'ın karısı Ainsley'nin de öyle. Ainsley Eleanor'un en eski arkadaşlarından biriydi ama ne o ne de Isabella bu aile bahis havuzundan Eleanor'a bahsetme zahmetine girmemişlerdi.

Eleanor yürümeye devam etti, öfkesi biraz azalmıştı ama tam olarak değil. Rahatsız edici düşüncelerini bir kenara itmeye ve elindeki işe odaklanmaya karar verdi.

Fotoğrafların bir dükkânda bulunmuş olabileceği fikrini takip etmeye karar vermişti. İnsanlar fotoğraflarını her zaman koleksiyonculara ya da fotoğraf meraklılarına özel olarak ya da fotoğraf veya fotoğraf ekipmanı satan dükkanlar aracılığıyla satarlardı. Strand'da böyle birkaç yer vardı. Eleanor, bunlardan herhangi birinin Hart Mackenzie'nin fotoğraflarından oluşan bir koleksiyona sahip olup olmadığını ve eğer sahipse bunları kime sattığını öğrenmeye değer olduğuna karar verdi.

Eleanor'un girdiği ilk iki dükkândan bir şey çıkmadı, ancak masasına küçük bir çerçeve içine koymak için bir peni karşılığında satın aldığı bir manzara fotoğrafı buldu.

Eleanor tozlu ve loş olan üçüncü dükkânın kapısını iterek açtığında bir zil sesi duyuldu. Maigdlin adında genç bir İskoç kadın olan hizmetçisi kapının hemen içindeki bir sandalyeye oturdu ve rahatlayarak iç geçirdi. Biraz tombuldu ve elinin altında mükemmel bir landau varken sokaklarda dolaşmayı onaylamıyordu.

Eleanor dükkânın tek müşterisi gibi görünüyordu. Vitrindeki tabelada dükkân sahibinin aktörlerin ve ünlü aristokratların fotoğrafları ve diğer efemeraları konusunda uzman olduğu yazıyordu. Kutular uzun masaların üzerinde duruyordu ve Eleanor sabırla onları incelemeye başladı.

Sarah Bernhardt ve Lillie Langtry'ye ayrılmış kutularla sahne oyuncularını burada popülerdi. Vahşi Batı gezici gösterilerinin fotoğrafları bir köşeyi canlandırıyor; Buffalo Bill Cody ve bir dizi dansçı kız ve hileli kementçiler bir kutuyu doldururken, bir diğerinde egzotik kostümlü çeşitli kabilelerden Amerikan yerlileri yer alıyordu.

Eleanor uzak duvara dayalı bir masanın üzerinde önde gelen İngilizlerin resimlerini buldu - karakteristik burnuyla Wellington Dükü'nün eski bir resmi, Bay Gladstone'un ve şimdi ölmüş olan Benjamin Disraeli'nin birkaç resmi. Kraliçe Victoria ve eşi Prens'in fotoğraflarının yanı sıra Prenses Royal, Galler Prensi ve kraliçenin geniş ailesinin diğer üyelerinin fotoğrafları da popülerdi. Bir başka kutu da Büyük Sergi'den fotoğraflarla doluydu.

Eleanor, Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie'nin birkaç resmini buldu ama bunlar resmi portrelerdi. Bir tanesi oldukça yakın zamandaydı-Hart İskoç kıyafetleri içinde dimdik duruyordu, yaşlı Ben ayaklarının dibindeydi. Bir tanesi de sandıktan çıkan bir resmiydi.

geniş omuzları çerçeveyi dolduruyordu. Sonuncusunda Hart bir sandalyeye asil bir şekilde oturmuş, kolunu yanındaki masaya dayamıştı. Kartal bakışlarını kameraya odaklamıştı, gözleri ona bakan herkesi yakalıyordu.

"Kilmorgan Dükü, bayan? Müşterilerimiz arasında çok popülerdir."

Eleanor, uzun boylu, dar bacaklı, sivri yüzlü ve koyu renk gözlü genç bir adamın elindeki fotoğraflara bakmasıyla sıçradı. Adamın bakış açısının kızın vücudunun kıvrımlarını yakaladığını ve orada oyalandığını fark etmekten kendini alamadı.

Eleanor yana doğru bir adım attı. "Ondan çok fazla yok."

"Çünkü fotoğrafları elimize ulaşır ulaşmaz satılıyor. Genç bayanlar onu yakışıklı buluyor."

Elbette yaptılar. Nasıl olmasın ki? Sert pozlar bile Hart Mackenzie'nin çekiciliğine gölge düşüremedi.

"Görmek isterseniz da var." Tezgâhtar göz kırptı. "Daha fazla *sağduyulu* fotoğraflar, dedikleri gibi. Fransız tarzında."

Eleanor'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Tezgâhtar biraz iticiydi ama Eleanor'un elinde ne olduğunu kontrol etmemek gibi bir lüksü yoktu. Şapkasının örtüsünü gözlerinin üzerine çekti ve utangaç görünmeye çalıştı. "Belki de onlara bir göz atmalıyım."

"Arka tarafta." Tezgâhtar perdeli bir kapıya doğru işaret etti. "Bu taraftan, bayan."

Eleanor arka odanın tüm görüntüsünü kapatan ağır kadife perdelere baktı. "Fotoğrafları bana getiremez misin?"

"Üzgünüm hanımefendi. Dükkân sahibi kafamı koparırdı. Eşyaları satıyor ama onlar arkada kalıyor."

Kolunu dışarıda tutarak perdeyi işaret etti. Eleanor bir nefes aldı. Bilmesi gerekiyordu. "Pekâlâ. Önden buyurun."

Dükkân sahibi sırtarak kapıya doğru ilerledi ve perdeyi onun için kaldırdı. Eleanor hizmetçiye bir kalma işareti yaptı ve arka odaya eğildi, tezgâhtar perdeyi indirdiğinde tozdan hapsirmamaya çalıştı.

Loş oda zararsız görünüyordu; masalar, kutular ve çok fazla tozdan oluşan bir karmaşadan başka bir şey değildi. Eleanor bir hapsiriği daha durdurmaya çalıştı ama başaramadı.

"Özür dilerim, bayan. İşte "

Görevli gelişigüzel yığılmış bir kutunun altından bir karton kutu çıkardı ve kapağını açtı. İçinde bir küme fotoğraf vardı, hepsi Hart'a aitti.

fazla ten gösteriyordu. Eleanor kutuyu sallayarak fotoğrafları dibine saçtı ve bir düzine kadarını saydı.

Eleanor başını kaldırdı ve katibin kendisinden bir santim uzakta durduğunu gördü. Zor nefes alıyordu, yüzü ter içindeydi.

"Başka var mı?" diye sordu ona işveli bir ses tonuyla. "Hayır, hanımefendi, hepsi bu."

"Daha önce başka var mıydı? Yani, başka biri daha satın aldı mı?"

Tezgâhtar omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Dükkân sahibi bunları bir süre önce satın aldı."

"Bunları ona kim sattı?" Eleanor onun şüphelerini uyandırmak istemediği için heyecanını sesinden uzak tutmaya çalıştı. Ya da bu konuda başka bir şey uyandırmak.

"Bilmiyorum. O zaman burada değildim."

Tabii ki hayır. Bu çok yardımcı olurdu.

Geldiklerinden beri neden kimsenin bunları bulamadığı ya da satın almadığı odanın karmaşasıyla açıklanabilirdi. Fotoğrafların bu karmaşa içinde tesadüfen bulunması zor olurdu ve eğer ev sahibi onları ön tarafa getirmeyi reddederse, bir kişinin onları özellikle istemesi gerekirdi.

"Hepsini alacağım," dedi Eleanor. "Bunları ve ön tarafta bulduğum üç tanesini."

Ne kadar?"

"Hepsi için bir gine."

Gözleri büyüdü. "*Gine* mi?"

"Söylemiştim, Kilmorgan Ekselansları popülerdir. Şimdi Galler Prensi'nden biraz bulabilirsem, emekliliğimi finanse edebilirim." Kıkırdadı.

"Pekala. Bir gine." Hart ona daktilo yazması için ücret vermeye çoktan başlamıştı ama Hart bunun için ona geri ödeme yapabilirdi.

Tezgâhtar kutuya uzandı. "Bunu sizin için paketleyeyim."

Eleanor isteksizce kutuyu adamın eline tutuşturdu ve adam kutunun etrafına kahverengi kâğıt katlayıp sicimle tuttururken öylece bekledi. Adamın uzattığı paketi aldı ve perdeye doğru yöneldi, ancak tezgâhtar önüne çıktı.

"Dükkân çay için kapanıyor, hanımefendi." Adamın bakışları kadının özenle iliklenmiş bedeninde gezindi. "Belki kalıp benimle paylaşabilirsiniz. Birlikte daha fazla fotoğrafa bakabiliriz."

Kesinlikle hayır. Eleanor ona neşeli bir gülümseme verdi. "Nazık bir teklif ama hayır. Yapmam gereken pek çok iş var."

Kolunu perdeli kapıya doğru uzattı. "Bunu bir düşünün, bayan."

Tezgâhtarın kolu inceydi ama Eleanor bu genç adamda sıırım gibi bir güç sezmişti. Dükkânda sadece kendisinin ve Maigdlin'in bulunduğu, onunla arka odaya kendi isteğiyle yalnız gittiğinin son derece farkındaydı. Eleanor yardım için çılgılık atarsa, yoldan geçenlerin ona yardım etmek kadar onu kınaması da muhtemeldi.

Ama Eleanor yıllarca, kendisini adil bir oyun olarak gören beyefendilerin uygunsuz teklifleriyle uğraşmıştı. Ne de olsa kötü şöhretli Hart Mackenzie ile nişanlanmış ve daha sonra babasına bakmak için eve çekilmiş, bir daha da kimseyle evlenmemişti. Mackenzie onu mahvetmiş miydi? Bu konuda spekülasyon yapanların sayısı hiç de az değildi. Bazen bir beyefendi bunu öğrenmek için elinden geleni yapardı.

Eleanor en masum ifadesini takınarak tezgâhtara gülümsedi. Adam ona doğru eğilmeye başladı, dudakları gülünç bir şekilde büzülmüştü. Gözlerini bile kapattı, aptal adam.

Eleanor onun küf kokan kolunun altından , kapı aralığından dışarı fırladı ve ağır kadife örtüyü ona geri çarptı. Kâtip bağırdı ve tozlu kıvrımlarla mücadele etti. Adam kendini toparladığında Eleanor paraları tezgâhın üzerine bırakmış ve ön kapıdan çıkmaya başlamıştı.

"Gel Maigdlin," dedi aceleyle sokağa çıkarken. "Gidip biraz çay içelim."

"Benim adım Mary, leydim," dedi hizmetçi, arkasında nefes nefese kalarak. "Hizmetçinin size söylemesi gerekirdi."

Eleanor Strand boyunca batıya doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Hayır, değil Maigdlin Harper. Anneni tanıyorum."

"Ama Bayan Mayhew Mary dememi söyledi. Böylece İngilizler bunu telaffuz edebilir."

"Tamamen saçmalık. Senin adın senin adın ve ben İngiliz değilim. Bayan Mayhew ile konuşacağım."

Hizmetçinin onaylamayan bakışı yumuşadı. "Evet, leydim."

"Şimdi, biraz çay ve sandviç bulalım. Ve yığınla kek. Majesteleri hepsini ödeyecek ve ben de keyfime bakmaya niyetliyim."

High Holborn'daki ev, Angelina Palmer'ın öldüğü gece, Hart'ın oradan sonsuza dek ayrıldığı gece olduğu gibi görünüyordu.

Ev kiraya veriliyordu ama bu sezon kimse almamıştı, belki de Hart'ın istediği kiraya göre şık semtlerden çok uzakta olduğu için. Ya da belki de gerçekten burada kimseyi istemediği için kirayı bu kadar yüksek tutmuştu. Ev, hayaletleri ölene kadar boş kalmalıydı.

Hart arabacısına bir saat içinde dönmesini söyledi. Araba gürültüyle uzaklaştı ve Hart anahtarıyla ön kapıyı açtı.

Sessizlik onu karşıladı. Ve boşlukla. Alt kattaki odalar bir iki parça dışında mobilyalardan arındırılmıştı. Havada toz vardı, soğuk ağırdı.

Buraya gelmek istememişti. Ama Eleanor'un fotoğraflarla ilgili bir ipucunun evde bulunabileceği iddiası mantıklıydı. Hart yanında çalışan hiç kimseye fotoğraflar hakkında sır verecek kadar güvenmiyordu ve Eleanor'un orada olmasını kesinlikle istemiyordu, bu yüzden kendisi gelmişti.

Daha genç bir adamken hafifçe koşarak çıktığı merdivenleri tırmanırken, kahkaha fısıltıları, viski damlaları, erkek arkadaşlarının derin sesleri, kadınların tiz konuşmalarını duyduğunu hayal .

Ev ilk başta Angelina Palmer için bir yuva olmuştu, Hart henüz yirmi yaşında olmasına rağmen böyle bir uğur böceği yakalamış olmaktan gurur duyuyordu. Ev daha sonra onun sığınağı olmuştu. Hart burada efendi olmuştu, zalim babası ise bundan çok uzaktı. Yaşlı dük buranın varlığından bile haberdar değildi.

Ev aynı zamanda Hart'ın yükselen siyasi kariyeri sırasında bir temas noktası haline gelmişti. Hart burada ittifakların kurulduğu ve planların yapıldığı toplantılara ev sahipliği yapmıştı ve bu toplantılar Hart'ın şu anda koalisyon partisinin başında olmasıyla sonuçlanmıştı. Hart burada, henüz yirmi iki yaşındayken ilk kez Avam Kamarası'na seçilmesini kutlamış, Parlamento'ya ne yapması gerektiğini söylemek için Lordlar Kamarası'ndaki koltuğunu devralmayı beklemek istememişti.

Burada da Angelina Palmer, Hart'ı memnun etmek için yaşamıştı. Hart'ın arkadaşları gittiğinde ve o ve Bayan Palmer yalnız kaldıklarında Hart ihtiyaçlarının karanlık tarafını keşfetmişti. Deney yapmaktan korkmamıştı ve Angelina da ona izin vermekten korkmamıştı.

Angelina ilk başta, henüz üniversitede okuyan Hart'ın çok genç ve deneyimsiz olduğunu, bu yüzden dilediği beyefendiyle birlikte olmasını engelleyemeyeceğini düşünmüştü. Ama Hart onun günahlarını keşfettiğinde,

Angelina ilk kez Hart'ın gülen, şeytani bir hayduttan sert, kontrolcü bir adama dönüştüğünü görmüştü. Hart Angelina'nın gözlerinin içine bakmış ve   yle demişti: "Seni her gece de görsem, yılda bir kez de görsem benimlesin, başkasıyla değil. Eğer bu basit kurala uymazsan, o zaman gidersin ve ben de senin pozisyonunun boş olduğunu ilan ederim."

Angelina'nın tepkisini hatırladı; önce kızgınlık, sonra şaşkınlık, sonra da bunu kastettiğini anladığında yaşadığı çok. Kendini al altm  , affedilmesi için yalvarmış ve Hart da bunu kabul etmekte acele etmemişti. Angelina çiftin b y    olabilirdi ama g   Hart'ın elindeydi. Angelina bunu asla unutmayacaktı.

Daha sonra Angelina, Hart'ın sıkıldığını ve huzursuzlandığını hissettiğinde, onu eğlendirmek için başka kadınlar getirmişti. Hart'ın şimdi fark ettiği üzere, onu terk etmesini engellemek için her şeyi yapmıştı.

Hart evin birinci katına ulaştı, parmakları tırabzanları sıyrırıyordu. Angelina'nın Eleanor'la olan nişanını bozduğu gün Hart evi terk etmiş ve bir daha asla orada yaşamamıştı. Evi, i  adamı aracılığıyla Angelina'ya satmış ve ona evle ilgili ne isterse yapmasını söylemişti.

Angelina burayı sadece en iyi müşterileri kabul eden özel bir genelev haline getirmiş ve bu i ten çok iyi para kazanmıştı. Hart ilk kez beş yıl sonra, Sarah'nın ölümünden hemen sonra, kederinden kaçmak için geri d nm  tı.

Hart koridorda Angelina'nın kızlarından birinin öldü yatak odasına doğru yürüdü, adımları isteksizdi. O kapının ardında Ian'ı uyurken ve genç kadının kanına bulanmış halde bulmuştu. Ağzının kuruduğu dehşeti, Ian'ın cinayet işlemiş olmasından duyduğu korkuyu hatırladı. Hart, Ian'ı polisten korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama o yatak odasında gerçekte ne olduğuna dair derinlerde yatan korkusunun yıllarca onu k r etmesine izin vermişti.

Buraya gelmemeliydi. Ev çok fazla anı barındırıyordu. Hart yatak odasının kapısını açtı ve durdu.

Ian Mackenzie halının ortasında durmuş, periler ve cilvele en tanrılarla boyanmış tavana bakıyordu. Tavanda, eskiden yatağın olduğu yerin tam üzerinde bir ayna asılıydı.

Ian aynaya bakıp kendi yansımasını inceledi. Hart'ın içeri girdiğini duym   olmalı ki, "Bu odadan nefret ediyorum," dedi.

"O zaman neden içinde duruyorsun?" Hart sordu.

Ian doğrudan cevap vermedi ama zaten Ian hiç cevap . "Beth'ime zarar verdi."

Hart odaya girdi ve elini kardeşinin omzuna koymaya cesaret etti. Angelina'yı Beth'in yanında bulduğunu hatırladı, Beth zar zor yaşıyordu. Ölmek üzere olan Angelina, Hart'a ne yaptığını ve her şeyi Hart için yaptığını söylemişti. Bu açıklama hâlâ ağzında acı bir tat bırakıyordu.

"Üzgünüm, Ian," dedi Hart. "Üzgün olduğumu biliyorsun."

Ian için Beth dışında herhangi biriyle göz teması kurmak hâlâ biraz zordu ama Ian bakışlarını aynadan alıp Hart'a yöneltti. Hart, Ian'ın gözlerinde hatırladığı korku, endişe ve ıstırabı gördü. O gece neredeyse Beth'i kaybediyorlardı.

Hart, Ian'ın omzunu sıktı. "Ama Beth şu anda iyi. İskoçya'daki evinizde, sağ salım. Oğlunuz ve küçük kızınızla birlikte." Isabella Elizabeth Mackenzie geçen yaz doğmuştu. Ona Belle diyorlardı.

Ian, Hart'ın elinin altından eğilerek kurtuldu. "Jamie artık her yere yürüyerek gidiyor. Ve konuşuyor. Çok fazla kelime biliyor. Bana hiç benzemiyor." Sesi gururla çınlıyordu.

"O zaman neden sevgili eşiniz ve çocuklarınızla birlikte İskoçya'da değilsiniz?" Hart sordu.

Ian'ın bakışları tekrar tavana kaydı. "Beth aşağı inmeme gerektiğini düşündü."

"Neden? Eleanor burada olduğu için mi?" "Evet."

Yüce Tanrım, bu aile. Hart, "Bahse girerim Mac, Eleanor ortaya çıkar çıkmaz Beth'e telgraf çekmiştir," dedi.

Ian cevap vermedi ama Hart gerçeği .

"Ama bugün *buraya* neden geldin?" Hart devam etti. "Yani bu eve?" Ian bazen kendisini korkutan ya da üzen yerlere, örneğin babasının Kilmorgan'daki özel çalışma odasına, babalarının bir öfke nöbeti sırasında annelerini öldürdüğüne tanık olduğu yere çekilirdi. Ian akıl hastanesinden çıktıktan sonra Hart onu birçok kez o odada bulmuştu; Ian o meşum günde saklandığı masanın arkasında büzülmüş bir şekilde oturuyordu.

Ian sanki büyülenmiş gibi bakışlarını aynadan ayırmıyordu. Hart ayrıca, Ian yalan söylemekte zorlandığı için, sorulara cevap vermeme konusunda çok iyi olmayı öğrendiğini de hatırlıyordu.

Oh, lanet olsun. Hart, "Ian," dedi, öfkesi kâbus gücüyle kaynıyordu. "Bana onu buraya senin getirmediğini söyle."

Ian sonunda aynadan başını kaldırdı ama Hart'a hiç bakmadı. Odanın içinde dolaşarak pencereye gitti ve sırtı kardeşine dönük bir şekilde dışarıdaki sise baktı.

Hart savruldu ve koridora doğru yürüdü. Ellerini ağzına götürdü ve bağırdı.
"Eleanor!"

Bölüm 5

Kelime merdivenlerde yankılandı ve evin en tepesinde gizlenen boyalı meleklerle kadar yükseldi.

Sessizlik.

Sessizliğin hiçbir anlamı yoktu. Hart bir sonraki kata çıkan merdivenleri ikişer çıktı.

Sahanlıktaki kapılardan biri aralık duruyordu. Hart kapıyı iterek öyle bir güçle açtı ki, kapı onu kısmen engelleyen ağır büroya çarptı.

Birisi fazla mobilyaları buraya taşımıştı ve şimdi oda kitaplıklar, tuvalet masaları, çekmeceli sandıklar ve gardıroplardan oluşan bir karmakarışıktı. Tozla kaplanmış kadife bir kanepe odanın ortasında garip bir açıyla eğilmişti.

Eleanor Ramsay koltuk minderlerini karıştırdığı yerden başını kaldırdı, etrafında bir toz bulutu vardı.

"Aman Tanrım, Hart," dedi. "Çok gürültü yapıyorsun."

Hart'ın dünyası keskin sınırlara sahipti. Eleanor Ramsay burada, öfke, açgözlülük, kıskançlık ve korkunun korkunç anılarıyla dolu bu yerde olamazdı. Eleanor burada bataklıkta bir nergis gibiydi, çok kolay bir şekilde kıyametine sürüklenen kırılgan bir çiçek. Bu dünyayı, hayatının bu bölümünü, ona dokunmak kadar bile istemiyordu.

"Eleanor," dedi, sesi öfkeyle gerilmişti, "sana buraya gelmemeni söylemiştim."

Eleanor bir minderi silkeledi ve tekrar kanepenin üzerine bıraktı. "Evet, istediğini biliyorum. Ama fotoğrafları aramaya devam etmem gerektiğini düşündüm ve senden anahtarı istesem bana asla vermeyeceğini biliyordum."

"Yani arkamdan iş çevirip Ian'a mı sordun?"

"Elbette. Ian senden çok daha mantıklı ve can sıkıcı sorularla beni rahatsız etmiyor. Eğer bu konuda endişeleniyorsanız, ona fotoğraflardan bahsetmedim. Ne de olsa bunlar oldukça kişisel. Zaten bir önemi de yoktu, çünkü Ian bana neden gelmek istediğimi hiç sormadı."

Hart Eleanor'a öyle bir bakış attı ki, Angelina Palmer'ın yüzündeki fahişe gülümsemesini bırakıp korkuyla bembeyaz kesilmesine neden oldu. Eleanor ona sadece baktı.

Başında küçük, saçma bir duvağı olan bir şapka vardı. Noktalı peçesini gözlerinden çekmişti ama tam olarak değil; sağ kaşının üzerinden sarkarak orantısız bir şekilde duruyordu. Koyu kahverengi elbisesi tozla kaplanmıştı.

kaldırmıştı ve nemli yanaklarına toz bulaşmıştı. Saçının bir tutamı saç örgüsünden kurtulmuş, kırmızı bir yılan gibi bedeninde dans ediyordu. Keyifli bir şekilde dağılmıştı ve Tanrım, adam onu istiyordu.

"Sana söyledim, seni burada istemiyorum," dedi. "Şimdi değil. Hiçbir zaman."

"Biliyorum." Eleanor gayet sakin bir şekilde kapıyı kapatan çalışma masasına doğru ilerledi ve eğilerek en alttaki çekmeceyi açtı. "Seni rahatsız eden buysa, buraya tek başıma gelecek kadar aptal değildim. Babam ve Ian'la müzede buluştum, babamı ve Maigdlin'i sizin landau'nuzla eve gönderdim ve Ian'ın benimle buraya gelmesini sağladım. Yolun her adımında bana göz kulak olundu."

"Beni rahatsız eden şey, senden buraya hiç gelmemeni istemiş olmam ve senin benim isteklerime açıkça karşı gelmiş olman." Sesi odanın içinde çınladı.

"İsteklerinize itaatsizlik mi? Canım, canım, Yüce ve Kudretli Majesteleri. İtaat konusunda her zaman sorun yaşadığımı söylemem gerekirdi ama siz bunu biliyordunuz. Eğer sessizce oturup babama itaat etmeyi bekleseydim, uzun zaman önce bir sandalyenin üzerinde kurumuş bir iskelete dönüşmüş olurum. Babam, çayına ne kadar şeker istediği de dahil olmak üzere her türlü küçük kararı vermekte çok kötüdür. Ve krema sevip sevmediğini asla hatırlayamaz. Kimsenin iznini beklememeyi, sadece yapmayı erken yaşta öğrendim."

"Ve şimdi benim için çalışıyorsun."

Ona bakmadan çekmeceyi karıştırdı. "Ben sizin hizmetkârınız sayılmam ama aynı prensip geçerlidir. Emirlerinizi bekleyecek olsaydım, Wilfred'le birlikte o küçük çalışma odasında parmaklarımı masaya vuruyor ve ne zaman ortaya çıkacağınızı merak ediyor olurum. Wilfred bile yokluğunuzu merak ediyor ve o az konuşan bir adam."

"O çalışma odası tam da olmanı istediğim yer!"

"Nedenini anlamıyorum. Wilfred'in senin yazışmalarını yazmama *gerçekten* ihtiyacı yok. Yapacak bir şey olsun diye bana veriyor, çünkü benim için üzüyor. Zamanımı bu resimleri kimin gönderdiğini ve ne demek istediklerini bulmaya çalışarak geçirsem çok daha iyi olur. Sen de kapıda dikilip bana bağırarak yerine araştırmama yardımcı olabilirsin."

Kadın adamın kanını kaynattı. "Eleanor, bu evden gitmeni istiyorum."

Eleanor bir sonraki çekmeceyi açmak için onu umursamazca görmezden geldi. "Ben bakmayı bitirene kadar olmaz. Çok fazla köşe bucak ve mobilya var."

Hart masanın etrafından dolanarak Eleanor'u omuzlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Hızla ayağa kalktı, mavi gözlerinden biri artık tamamen

peçe tarafından korunuyor.

Hart bunu yaptığıının farkına varmadan ellerini kadının kollarından bileklerine doğru kaydırđı ve arkasına doğru çekti. Bir kadının ellerini nasıl kilitleyeceğini, onu nasıl hareketsiz tutacağını biliyordu. Eleanor ona baktı, kırmızı dudakları ayrılmıştı.

İçinden bir ihtiyaç geçti, onu jilet gibi keskin pençelerle saran bir arzu. Hart onu çağırđan kırmızı dudakları, sımsıkı düğmeli korsajının üzerinde yükselen göğüsleri, yanağına düşen altın sarısı saç tutamını inceledi.

Eğildi ve kıvrımı ağzına aldı. Eleanor bir nefes aldı ve Hart başını çevirip dişlerinin arasında kızın dudaklarını yakaladı.

Eleanor'un gözleri onunkilere bu kadar yakınken muazzamdı. Meydan okuyuşu, inatçı umursamazlığı gitmişti. Hart onun dudaklarını acımasızca değil ama onu tuzağına düşürecek kadar ısırırken, o sadece Hart'a odaklanmıştı. Kızın nefesi Hart'ın yanağında sıcaktı ve bilekleri Hart'ın ellerinin altında sessizdi.

Evcilleştirilmiş mi? Hayır. Eleanor asla. Eğer Eleanor onun yetenekli ellerinde sessizleşirse, bu onun seçimiydi.

Hart şimdi rahatlıkla, belki de arkasındaki göğsün üstünden alabilirdi. Çabuk ve yoğun olurdu, birkaç hamleden sonra Hart tükenirdi. Soyunmalarına bile gerek kalmazdı. Eleanor yine onun olurdu, kaçınılmaz olarak.

Hart dişlerinin sıyırdığı yere yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudakları terden hafifçe tuzluydu, ipeksi bir yumuşaklıktaydı, ağzının ılık tadı tatmin ediciydi. Onu tekrar ısırđı, dişleriyle dudaklarını çekti, ısırđığı yeri öperek hareketi tekrar yumuşattı.

Eleanor onu öpmek için dudaklarını oynattı, pembe, yumuşak ağzı onunkini bulurken gözleri yarıklara kapandı. Hart dudaklarına eğildi, içini yalamaya hazırđı ama Eleanor geri çekildi.

"Yapma." Fısıltısı sessizdi ve bu kadar yakın olmasalardı duymayacaktı. Ama Eleanor'un gözlerinde korku yoktu. Onun yerine keder ve yürek acısı görüyordu. "Bu hiç adil değil."

"Adil değil mi?"

"Bana." Kirpikleri ıslaktı.

Karanlık ihtiyaç onu yırttı. Hart onun bileklerini kavradı ama Eleanor irkilmedi, hareket etmedi.

O Hart Mackenzie'ydi, Kilmorgan Dükü, İngiltere'nin en güçlü adamlarından biriydi ve Eleanor Ramsay kendini onun yerine koymuştu.

Güç. Hart ona istediği her şeyi yapabilirdi, burada, bu odada tek başına.

Ne olursa olsun.

Eleanor'un gözleri, biri peçenin arkasında, diğeri görünür halde, onunkilere bakıyordu.

Hart ateş gibi yanan nefesini içine çekti ve kendini onun gitmesine izin vermeye zorladı.

Vücudu onu bırakmasına karşı çıktı ve bir adım geri çekilerek arkasını döndü ve masaya yaslandı. Yumruklarını tahtaya bastırdı, ciğerleri acıyor, kanı vücuduna hücum ediyordu.

"Hart, iyi misin?"

Eleanor endişeyle ona baktı. Yine de korkusu yoktu. Sadece onun için endişeleniyordu.

"Evet, ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Çünkü çok kırmızı görünüyorsun ve dikkatli olmazsan tahtayı kıracaksın."

"Sen bu evden çıktığın an daha iyi olacağım!"

Eleanor ellerini güvercin rengi eldivenlerinin içine soktu. "Aramayı bitirdiğimde."

Hart kükredi. Çekmeceli sandığı kaptığı gibi devirdi ve yere düşürdü. Aynı anda kapı karardı ve Ian içeri girdi, Mackenzie kaşları Hart için çatılmıştı.

Eleanor Ian'a döndü ve ona parlak bir gülümseme verdi. "İşte buradasın, Ian. Hart'ı aşağıya götürür müsün lütfen? Burada mobilyaları sağa sola fırlatmazsa işimi çok daha çabuk bitiririm."

Hart ona doğru gitti. Ian onu durdurmaya çalıştı, ancak Hart Ian'ı iterek yolundan çekildi ve Eleanor'a doğru hamle yaptı.

Çılgılık attı. Hart umursamadı. Onu kaldırıp omzuna attı, sonra geri çekilip bunun olmasına izin vermeye karar vermiş olan Ian'ı iterek Eleanor'u merdivenlerden aşağı taşıdı.

"Ian, paketimi getir!" Eleanor onun omzunun üzerinden bağırdı. "Hart, beni yere bırak. Bu çok saçma."

Hart'ın şehir arabası, artık puslu olan havayı hastalıklı bir sarıya çeviren gaz lambalarının altında durmak üzereydi. Hart, Eleanor'u sokağa çıkan merdivenlerden aşağı indirmeden önce en azından ayağa kaldırdı, elini dirseğine koyarak onu arabaya doğru itti.

Eleanor ona karşı koymak yerine, "Gerçekten mi Hart?" dedikten sonra sakinleşti. Eleanor'un yoldan geçenlere baktığını ve olay çıkarmamaya karar verdiğini gördü.

Hart onu uşaklarının aceleyle açtığı arabaya itti. Kızın yanına tırmandı ve arabacısını Grosvenor Meydanı'na yönlendirdi, Eleanor'u eve kadar orada tutmazsa asla arabada kalmayacağını çok iyi biliyordu.

Eleanor'un dükkânda bulduğu resimler nefes kesiciydi. Hart tüm ihtişamıyla.

Eleanor o akşam yatak odasındaki masada tek başına otururken fotoğraflar önüne serilmişti. Sabahlığının içindeydi, bu gece giyeceği yeni balo elbisesi yatağın üzerinde zümrüt rengi bir zevkle uzanıyordu.

Ian, sağ olsun, Hart'lara döndüğünde kahverengi kâğıttan paketi ona getirmiş, içinde ne olduğunu yine hiç sormamıştı. Eleanor ipi kesip kutuyu açmadan önce Maigdlin'in yemeğe inmesini bekledi ve fotoğrafları teker teker yerleştirdi.

Toplamda on iki fotoğraf vardı, altısı pencereden dışarı baktığı odayla aynı odada çekilmişti. Diğer altısı, dekoru ona High Holborn'daki evi hatırlatan daha küçük bir yatak odasında çekilmişti.

Eleanor parmağını bir fotoğrafın üzerine koydu ve ona doğru çekti. Bu diğerlerinden farklıydı, çünkü Hart çıplak değildi. Yüzü kameraya dönüktü ve üzerinde sadece kalçalarına doğru sarkan Mackenzie ekoseli bir etek vardı. Bu fotoğraf da farklıydı, çünkü burada Hart gülüyordu.

Gülümsemesi gözlerini aydınlattı ve yüzünü yumuşattı. Bir eli belindeydi, diğer eli ise kameramana -ya da bu durumda kadına- fotoğrafı çekmemesini söyler gibi avucunu öne doğru kaldırmıştı. Deklanşör yine de patlamıştı.

Sonuç Hart'ın gerçekte olduğu gibi olduğunu gösterdi. Düzeltiyorum, Hart eskiden olduğu gibi

-Büyüleyici bir gülümsemeye sahip şeytani bir haydut. Eleanor'la dalga geçen ve ona göz kırpan, kötü şöhretli bir Mackenzie'nin yakınında olmak istediği için ona kötü kalpli diyen adam.

Hart ona gülmüş ve Eleanor'u da güldürmüştü. Hart ona her şeyi anlatmaktan çekinmemişti - hırslarını, hayallerini, kardeşleri için duyduğu endişeleri, babasına duyduğu öfkeyi. Glenarden'da ona gelir, yaz güllerinin arasında başını onun kucağına koyar ve içini dökerdi. Sonra onu öperdi, aşık öpücükleri, iffetli kur öpücükleri değil. Bugüne kadar,

Eleanor kırmızı gülleri kokladığında, dudaklarının yumuşak baskısını üzerinde hissetti, ağzının karanlık tadını hatırladı.

Hatıraları gözlerinin akın etti ve gözleri doldu. Hart tam bir şeytandı ama hayat, umut, kahkaha ve enerji doluydu ve onu çok sevmiştir.

Hart'ın dönüştüğü adamda artık umut ve kahkaha yoktu, ama yine de saplantısı vardı. Hart azimliydi - gazetelerde, siyasi beyefendileri nasıl kendi tarafına *çektiğini* ve onları peşinden sürüklediğini okumuştı. Hart'ın Bonnie Prens Charlie hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yoktu - *İskoçyalıları dilendiren kibirli piç kurusu* - ama Bonnie Prens Charlie de şüphecileri kendisine inandırmak için aynı yeteneğe sahip olmalıydı.

Ama Hart'ın güç kazanmasıyla birlikte daha fazla sıcaklık onu terk etmişti. Eleanor onun gözlerinde gördüklerini düşündü, hem bu sabah Hart onun evinden çıkışını engellediğinde hem de öğleden sonra onu High Holborn'daki bulduğunda. Sert ve yalnız bir adamdı, öfke ve kararlılıkla hareket ediyordu, artık ne gülümseyen bir heyecan, ne de kahkaha vardı.

Eleanor o fotoğrafı bir kenara bıraktı ve bir sonrakini ona doğru çekti. Hart hâlâ kameraya gülümsüyordu ama alıştırılmış bir alçakgönüllülükle. İskoç eteği artık çıkarılmıştı ve elinden yere düşüyordu.

O çok ama çok güzel bir adamdı. Eleanor onun göğsünde gezinerek ona dokunmanın ne demek olduğunu hatırladı. Bu öğleden sonra, kollarını arkasından tuttuğunda, gücü onu kısırdığında bunun tadına varmıştı. Adamın merhametine kalmıştı - adam onu serbest bırakana kadar yürüyüp gidemeyeceğini biliyordu. Eleanor korkmak yerine damarlarında karanlık bir heyecanın dolaştığını hissetmişti.

"Eleanor, hazır değil misin?"

Isabella'nın sesi yatak odasının kapısının dışında duyulunca Eleanor yerinden sıçradı. Isabella Mackenzie gümüş saten ve taftadan oluşan bir kıyafetle içeri girdiğinde Eleanor fotoğrafları kutuya geri koymuş ve kutuyu şifonyerinin en alt çekmecesine yerleştiriyordu.

Eleanor çekmeceyi kilitledi ve anahtarı korsesinin üst kısmına bıraktı. "Üzgünüm Izzy," dedi. "Bir şeyi bitirmek üzereydim. Giyinmeme yardım eder misin?"

Hart, Eleanor'un balo salonunu dolduran kalabalığa katıldığı anı çok iyi biliyordu.

Eleanor yeşil giymişti; koyu, şişe yeşili, yakası göğüslerine kadar inen ve omuzlarını açıkta bırakan bir elbise. Diğer hanımların giydiği devasa elbiselerden daha ölçülü olan bir büstiyer, satenden yumuşak bir dalga halinde yere dökülmeden önce eteğini geriye doğru çekiyordu.

Bu tarz, dikkatleri küçük, dar bir korsajın sardığı beline, o da dolgun göğüslerini çerçeveleyen dekoltesine çekiyordu. Zümrüt damlalı basit bir zincirden oluşan kolye göğüs dekoltesini işaret ediyordu. Kulaklarından sarkan zümrüt küpeler de elbisesi kadar yeşildi.

Hart, Avam Kamarası'nda Hart'ın gözü kulağı olan milletvekili David Fleming'i düşünüyor ve onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Fleming bu gece ikna sanatını kullanarak Gladstone'a güvensizlik oyu verme konusunda kararsız olan bir ya da iki kişiyi Hart'ın tarafına çekmeye çalışıyordu. Hart, Gladstone'u istifaya zorlayacağı ve Hart'ın koalisyonunun çoğunluğa sahip olduğunu kabul edeceği ya da Hart'ın kendisinin ve partisinin kazanacağından emin olacağı seçimleri isteyeceği zamanın yakın olduğunu biliyordu.

Hart, Fleming'e *ne pahasına olursa olsun onları alt etmesini* söylemişti. Ahlaksız ama çekici ve bir yılan kadar sinsi olan Fleming, Hart'a zaferini garanti etmişti.

Ancak Eleanor odaya girdiğinde Gladstone, oylar ve zafer hakkındaki endişeler bir anda yok oldu.

Eleanor ıslıl ıslıldı. Hart onu ilk kez bu gece, Eleanor'un yarına kadar düğmeli olarak giydiği çirkin pamuklu ya da ipek elbiseler dışında bir şeyle görmüştü. Elbise onun ışıldamasını sağlıyordu. Isabella elbiseyi Eleanor'a ödünç vermiş ya da onun için satın almış olmalıydı ama her iki durumda da sonuç nefes kesiciydi.

Biraz fazla nefes kesici. Hart gözlerini ondan alamıyordu.

"Sıkıcı partilerinize ev sahipliği yapması için karımı ödünç almanızdan çok sıkıldım," dedi Mac, Hart'ın yanında durarak, etrafındaki boş alanın nadir olduğu bir anda. "Bu lanet balolar, müzikaller ve ayak altında dolaşan dekoratörler arasında onu hiç göremiyorum."

Hart malt viskisinden bir yudum alırken bakışlarını Eleanor'dan ayırmadı. "Demek istediğin, onunla yatmak için istediğin kadar vaktin olmadığı."

"Beni suçlayabilir misin? Ona bir baksana. Onunla konuşan her erkeği öldürmek istiyorum."

Hart bakışlarını Eleanor'dan ayırmakta güçlük çekiyordu ama ince bedenine bir fısıltı gibi oturan gümüş ve yeşil elbiseli Isabella'nın iyi göründüğünü kabul etti. Isabella her zaman öyleydi.

Mac kadını görür görmez ona deliler gibi aşık olmuştu. Aptal kardeşinin onu *nasıl* seveceğini öğrenmesi altı yılını almıştı ama Tanrı'ya şükür o fırtına dinmiş, evlilikleri güvenli bir limana oturmuştu. Isabella ve Mac son derece mutluydular ve Isabella, Hart artık ona bakmak zorunda kalmasın diye Mac'e bakmakla meşguldü.

Mac şampanya getiren garsona el salladı, Mac yıllarca içki yüzünden neredeyse kendini öldürdükten sonra artık içki içmiyordu. Garson uzaklaştıktan sonra Hart'a, "Kendi karını arayacağına dair ne oldu?" diye sordu.

Hart'ın bakışları, bir marki ve markizle eski dostlarıymış gibi selamlaşan Eleanor'a kaydı. Konuşurken gözleri parlıyor, eldivenli ellerini sözlerini vurgulamak için kullanırken hareket ettiriyordu. Kahkahası tizleşti ve oldukça utangaç başka bir hanımefendiyi selamlamak için döndü ve onu grubun içine çekerek söz konusu hanımefendiyi anında rahatlattı. Eleanor'un bir özelliği de buydu; Attila'nın bile aklını çelebilirdi.

"Beni duydun mu?" Mac homurdandı.

"Seni duydum ve bu işin peşini bırakmanı söyledim."

"Eleanor tam önünde duruyor. Tanrı aşkına, onu öp ve papazı çağır. O zaman sana ev sahipliği yapabilir ve Isabella da benimle evde kalabilir."

"Çok uzun sürmeyecek," dedi Hart yumuşak bir sesle, hâlâ Eleanor'u izliyordu. "Sen ve Isabella Berkshire'a kaçacaksınız, orada ikiniz bütün gün ve bütün gece yatakta kalabilirsiniz."

"Çünkü o zaman Ainsley ve Beth'i hostesleriniz haline getireceksiniz. Kardeşlerinin seni linç etmeye hazır olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hart, "Misafirlerimi hoş bir kadının karşılaması planın bir parçası," dedi. "Isabella bunu anlıyor."

Mac etkilenmiş görünmüyordu. "Hart, İsa'nın ikinci gelişini planlar ve Wilfred'in ona bir seyahat programı göndermesini sağlarsın. Olayları akışına bırakmayı öğrenmelisin."

Mac cevap beklemeden arkasını döndü ve kalabalığı yararak Isabella'ya doğru ilerledi.

Olayları akışına bırakmayı öğren. Hart alaycı kahkahasını gizlemek için viskisinden bir yudum aldı. Mac'in anlamadığı şey, Mac, Cam ve Ian'ın şu anda yaşadıkları hayatı Hart'ın geri çekilmeyi ve olayları akışına bırakmayı reddettiği için yaşadıklarıydı.

Hart hayatlarının her ayrıntısını düzenlememiş olsaydı, Cam ve Mac şu anda bile sıtmanın kol gezdiği bir ormanda ya da donmuş İskoçya'da zorlu topraklarda çiftçilik yaparak yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor olabilirlerdi. Yarış atları, sanat, kadınlar ve kaliteli viski duyulmamış lüksler olurdu.

Peki ya Ian? Ian ölmüş olacaktı.

Hayır, Hart'ın kardeşleri onun yaptıklarının boyutunu bilmiyorlardı ve Hart asla bilmemeleri için dua ediyordu. Bu konuda en ufak bir fikri olan tek kişi, gülümseyerek konuklarla konuşan ve ışıltısıyla onların ilgisini çeken şişe yeşili elbiseli kadındı. Dünya üzerinde Hart Mackenzie hakkındaki gerçeği bilen tek kişi oydu.

Eleanor, Mac'in Hart'tan uzaklaşmasını ve Hart'ın hayranlarının etrafını sararak boşluğu doldurmasını izledi.

Bu balo tamamen Hart'ın sadık destekçilerini ödüllendirmek ve kurduğu koalisyon partisine daha fazla destekçi çekmek, bir taraftan Gladstone'dan diğer taraftan da Muhafazakârlardan beyefendileri uzaklaştırmak içindi.

Eleanor, Hart'ın iki yanında süzülen iki kadının politikayla ilgilenmediğinden emindi. Hart'ın solundaki Leydi Murchison bir vikontun eşiydi, sağındaki ise bir donanma komutanının eşiydi. Komutanın karısı parmaklarını Hart'ın kolunun kıvrımlarına sıkıca yerleştirmişti ve Leydi Murchison eldivenli elini gizlice Hart'ın sırtında gezdiriyordu.

Onunla yatmak istiyor.

Tabii ki . Siyah paltosu, Mackenzie eteği ve ince baldırlarında yün çoraplarıyla Hart'a kim karşı koyabilirdi ki? Hart, etrafında toplanan küçük grupla konuşmaya devam etti, sanki kendisine gittikçe yaklaşan iki kadını hiç fark etmemiş gibiydi.

Eleanor arkasını dönüp diğer konuklara gülümsemeye başladı. Bu konuda iyiydi - insanları rahatlatıyor, dans etmek isteyen herkesin doğru partneri bulmasını sağlıyor, yaşlı konukların duvara yaslanıp unutulmamasını sağlıyordu. Yine de katılım oldukça .

Eleanor davetli listesinin o kadar kısıtlı olduğunu biliyordu ki listede olmayanlar listeye girebilmek için *yerlerinde* duramıyorlardı. Hepsi Hart'ın ışığını en parlak hale getirme oyununun bir parçasıydı.

Ian bu gece yoktu ama bu merak edilecek bir şey değildi. Ian kalabalıktan nefret ederdi. Isabella, Beth yanındayken, karısı yanında olduğu sürece Ian'ın ateşin içinden, hatta kalabalığın içinden bile geçebileceğini söylemişti.

Onu suçlayamam, diye düşündü Eleanor etrafta dolaşp herkesle sohbet ederken. İnsanlar Ian'a bakmayı ve onu işaret etmeyi severdi. Ona biraz da haksızca *Deli Mackenzie* diyorlardı. *O küçük yarı Fransız hiç kimseyle evlendi,* diye fısıldarlardı. *Zavallı kadın bir koca için çaresiz kalmış olmalıydı.*

Ne o kadar fakir, ne de o kadar çaresizdi. Beth'e Ian'la evlenmeden önce büyük bir servet miras kalmıştı. Ama Eleanor dünyanın nasıl işlediğini biliyordu; bazıları Beth'in *kendi* aileleriyle evlenip onlara o güzelim parayı getirmemiş olmasına kızgınlıkla fısıldıyordu.

Eleanor bu gece kızlık arkadaşlarından bazılarıyla hasret giderme fırsatını yakalamaktan keyif almıştı. Bu hanımlar artık evliydi ve iyi bir bakıcı bulma ya da oğullarının devlet okuluna ilk adımlarını atma gibi kaygılarla meşguldüler. Ve elbette Eleanor hâlâ evlenmemiş olduğu için çöpçatanlık yapmak istiyorlardı.

"Tekne partimiz için bize katılmalısın sevgili El," dedi bir hanım gizlemediği bir coşkuyla. "Kardeşim ve en yakın arkadaşı Mısır'dan yeni döndüler. Oldukça kahverengi pişmişler, onları tanımak zor. Ne hikayeler anlatıyorlar! Oldukça büyüleyici. Eminim sizi görmek ilgilerini çekecektir."

Eleanor, "Babam onların hikâyelerini dinlemekten keyif alırdı," dedi. "Koltuğundan fazla uzaklaşması gerekmediği sürece seyahat etmeyi sever."

Kadın güldü ama gözleri kararlılıkla parlıyordu. "O zaman sevgili babanı da yanında getirmelisin. Onu çok özledik."

Eleanor'suz aynı olmayacak geziler olarak sunulan bu türden başka teklifler de geliyordu. Ve tabii ki bekâr bir erkek kardeş, erkek kuzen ve hatta dul bir amca da partiyi oluşturacaktı. Görünüşe göre Eleanor'un tanıdıkları, sezon sona ermeden önce hedeflerinin Zavallı Eleanor'u evlendirmek olduğuna karar vermişlerdi.

Tüm bunlar olurken Vikontes Murchison Hart'ın yanından ayrılmadı. Bay Charles Darwin insanların maymunlardan türediğini iddia etmiş olabilirdi ama Leydi Murchison'ın ataları midye olmalıydı.

Eleanor izlerken, Leydi Murchison elini Hart'ın ekoseyle kaplı arka tarafına dayanana kadar aşağı . Hart zıplayamayacak kadar akıllıydı ama soluna bir işaret yaparak Leydi Murchison'ın elinin kaymasını sağladı.

Bayan hayal kırıklığına uğramış görünüyor muydu? Hiç de değil. Güldü ve daha da kararlı görünerek ona neşeli bir bakış gönderdi.

Sefil inek.

Eleanor Hart'a doğru ilerledi, her konuk kümesinde sohbet etmek ve dinlemek, hayranlık duymak ve tebrik etmek, tavsiyelerde bulunmak ve teselli etmek için durakladı. Balo salonunun pisti dönen çiftlerle doluydu ama Hart, kendi balolarında asla dans etmemesiyle ünlü düğün olarak, kenarda kalmaya devam etti.

Büstiyerler ne kadar hantal şeyler, diye düşündü Eleanor eteklerini bastırıp süslü hanımların arasından kayarken. Bu yılın modası, türün kadınlarının sırtlarına uzun raflar bağlamalarını ve bunları dev fiyonklar ve büyük kadife güllerle doldurmalarını emrediyor gibiydi. Eleanor bir yığın hanımın arasından daha sıyrılırken, "*Belki de çay ya da bir sıra kitap eklemeliyiz,*" diye düşündü.

Hart'ın etrafını sarmış olan grup ile yanında kümelenmiş insanların arasından sıyrıldı ve ona yaklaşmaya çalıştı. Bir şekilde, elinde kan kırmızısı bordo şarap dolu bir kadeh tutan uzun boylu bir beyefendinin kolunu ittirmeyi başardı. Parmak uçlarında sallanıp dans eden kadeh üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

Ve sonra, felaket. Bardak elinden yuvarlandı ve yere düşerken ters döndü. Yakut rengi sıvı havada yükselerek Leydi Murchison'ın gümüş saten korsajının ön kısmına döküldü.

Leydi Murchison çılgın attı. Bordolu beyefendinin nefesi kesildi ve şaşkınlıkla özürler gevelemeye başladı. Eleanor eldivenli ellerini yanaklarına bastırarak ilerledi. "Ah, *canım*. Seni zavallı, zavallı şey."

Cebinden büyük bir mendil çıkarıp ona uzatan Hart'ı bıraktığında Leydi Murchison'ın yüzü çirkin bir yeşile döndü. Korse mahvolmuş, parlak kırmızı bir leke yaradan akan kan gibi yayılmıştı.

Eleanor, mendili kaldıran Leydi Murchison'ın elini tuttu. "Hayır, hayır, fırçalamayın, leke kalır. Çekilebileceğiniz bir oda bulup hizmetçinizi ve biraz soda gönderelim."

Leydi Murchison'ı sürükleyerek götürürken, uzun boylu beyefendi hâlâ acı içinde özür dilemeye devam ediyordu. Leydi Murchison'ın onunla gitmekten başka çaresi yoktu.

Eleanor. Herkes bakıyor, haykırıyor ve Leydi Murchison'a sempati mırıldanıyordu.

Hart hariç herkes. Bir uşağın gazozu içmesi için parmaklarını şıklatırken bile Eleanor'a delici bir bakış gönderdi. Hart'ın bakışı Eleanor'un az önce ne yaptığını ve bunu neden yaptığını tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Bölüm 6

"El."

Eleanor alt kattan gelen Hart'ın sesiyle durdu. Leydi Murchison'la yaşadığı talihsizliğin üzerinden bir saat geçmişti ve Eleanor üşüdüğünden şikâyet eden bir kadına şal bulmak için yukarı çıkmıştı. Dans ve içki aşağıdaki balo salonunda devam ediyor, bir İskoç makarası salonu neşeli nağmeleriyle dolduruyordu.

Gaz lambaları alçaktı, Hart daha derin karanlığa karşı bir gölge kütlesi oluşturuyordu. Düşmanlarına saldırmak için pusuya yatmış bir İskoçyalıya benziyordu; tek eksiği kilmore'uydu. Eleanor, Hart'ın büyük büyük büyükbabası Malcolm Mackenzie'nin kılıcı ve kibirli alaycılığıyla tamamlanmış bir resmini görmüştü ve Hart'ın ona çok benzediğine karar verdi. Efsanelere göre Malcolm bir deliydi, kimsenin yenemeyeceği acımasız bir savaşçıydı, Culloden sahrasında hayatta kalan beş Mackenzie kardeşten sadece biriydi. Eğer Yaşlı Malcolm, Hart'ın sahip olduğu kararlı odaklanmanın bir zerresine bile sahipse, o zaman Malcolm gerçekten de tehlikeliydi.

Eleanor bir gülümseme takındı ve kolları şalla dolu halde merdivenlerden inerek onun yanına gitti. "Burada ne yapıyorsun Hart? Balo henüz bitmedi."

Kız onun yanından geçmeye çalışırken Hart yoluna çıktı. "Sen tam bir şeytansın Eleanor Ramsay."

"Üşüyen bir bayana şal getirdiğin için mi? Nazik davrandığımı sanıyordum."

Hart ona eski ateşinin bir kısmını taşıyan bir bakış attı. "Wilfred'e Leydi Murchison'a elbise için bir çek yazdırdım."

Elbette balo salonundaki küçük olayı unutmuş olamazdı. "Ne kadar düşüncelisin," dedi Eleanor. "Şarap içler acısı bir leke bırakıyor. Gerçekten çok yazık, çok güzel bir elbiseydi."

Eleanor tekrar onun etrafından dolanmaya çalıştı ama Hart onun kolunu yakaladı. "El." "Ne?"

Adamın gözlerinde ne olduğunu okuyamıyordu, altının ardında bir durgunluk vardı. Leydi Murchison'ın elbisesini kasten mahvettiği için onu azarlayabileceğini düşündü; soda lekeyi çıkarmayınca yenilgiyi kabul etmiş ve evine gitmişti. Ama Hart bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Onun yerine kulağından sarkan zümrütlere dokundu. "Bunlar annemindi."

Hart'ın sesi yumuşadı, parmağı Eleanor'un kulak memesini aynı yumuşaklıkla okşadı. Leydi Murchison'ın özlemini çektiği şey buydu; Hart'ın yetenekli dokunuşu, sesinin yumuşaklığa dönüşmesi, şanslı kadının vücudunu ısıtıyordu.

"Korkarım Isabella ısrar etti," dedi Eleanor çabucak. "Reddetmek istedim -Onlar annene aitti ama Isabella'yı bilirsin. Bir şeyi kafasına koyar ve tartışmaya kulak asmaz. Bunu sana sormak isterdim ama son dakika oldu ve zaten misafir kabul ediyordun. İstersen onları kaldırabilirim."

"Hayır." Hart'ın parmakları küpenin üzerine kapandı ama nazikçe, çekmeden. "Isabella haklıydı. Sana çok yakışmışlar."

"Öyle bile olsa, bu onun için oldukça cüretkâr bir davranıştı."

"Annem onları giymeni isterdi." Sesi daha da yumuşadı. "Sanırım senden hoşlanırdı."

"Onunla bir kez karşılaştım," dedi Eleanor. "Sadece bir çocuktum - sekiz , annemin ölümünden kısa bir süre sonra - ama oldukça iyi anlaşmıştık. Keşke bir kızım olsaydı derdi."

Eleanor düşesin tatlı parfümünü, Eleanor'u düşüncesizce kucaklayışını ve onu bırakmak istemeyişini hatırladı. Hart'ın annesi Elspeth güzel bir kadındı ama gözleri periliydi.

Hart biraz ona benziyordu ama en çok Ian ve Mac ona benziyordu. Hart ve Cam, Eleanor'dan hoşlanmayan iri yarı bir adam olan babalarına benziyorlardı ama bu onun için sorun değildi.

Hart küpeyi bıraktı ve Eleanor'un elini dudaklarına götürdü. Parmaklarının arkasını öptü, ağzının sıcaklığı eldivenlerinin ince kumaşını yakıp geçti.

Eleanor kıpırdamadan durdu, şalın kaygan kıvrımlarını kavradı, kalbi küt küt atıyordu. Hart onun eldivenini tekrar öperken gözlerini kapattı, sanki dudaklarıyla onun sıcaklığını emmeye çalışıyordu.

Bu öğleden sonra Hart onu güçlü bir kucaklamayla yakalamış, bileklerini imkansız bir kavrayışla arkasına sıkıştırmıştı. Dudağını ısırılmıştı ama alaycı ya da şakacı değildi. Gözlerinde çiğ bir ihtiyaç vardı.

Ve Eleanor korkmamıştı. Hart'ın ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Kalbini kırar, evet; incitir, hayır.

Bu gece nazik olan her şey ondaydı. Hart onun dudağını morarttığı yere dokundu. Eleanor küçük çürüğün üzerini hafif bir dudak boyasıyla kapatmıştı ama Hart onu tam olarak nerede işaretlediğini biliyordu.

"Seni incittim mi?" diye fısıldadı, kaşları birbirine yaklaşıyordu.

Eleanor dilinin dudağına dokunmak için dışarı fırlamasına engel olamadı.

"Hayır." "Seni incitmeme asla izin verme," dedi. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam,

"Dur Hart dersen, dururum. Sana söz veriyorum."

Başını iki yana salladı. "Hoşuma gitmeyen hiçbir şey yapmadın." Bunu söylerken yüzü kızarmıştı.

Hart onun üst dudağına dokundu. "Ben kötü bir adamım. Bunu biliyorsun. Tüm sırlarımı biliyorsun."

"Pek sayılmaz. Oyunlardan hoşlandığını biliyorum. Bunu anlamaya başladım. Fotoğraflar gibi. Gerçi tam olarak ne tür oyunlar olduğunu hep merak etmişimdir."

Burada, merdiven boşluğunda ona söyleyeceğini düşündüyse de hayal kırıklığına uğradı. "Oyun değil," dedi. "Seninle değil. Senden istediğim şey..." Gözleri parıldıyordu. "İstememem gereken şeyleri istiyorum."

Adam onun yanağını avuçladı. Adamın nabzının boğazında attığını, yüzünün renkten renge girdiğini gördü.

Hart kendini tutuyordu. Aklından ne geçiyorsa, söylemek isteyip de söyleyemediği ne varsa, kendini durduruyordu. Parmaklarının titremesi, vücudunun sertliği, gözlerinin gölgeler içinde kararması ona bunu söylüyordu.

Daha yakına eğildi. Eleanor onun tıraş sabununu, içtiği viskiyi ve bunların ardında da belli belirsiz Leydi Murchison'un o korkunç parfümünü kokladı.

Daha da yaklaştı. Hart'ın gözleri, dudaklarını onu ısırıldığı yere dokundurduğunda kapandı.

Eleanor'un göğsü ağrıyordu ve bu kadar ağrmasına şaşırarak kıpırdamadan durdu. Hart'ın dudakları okşadı, başparmağı ağzının köşesindeydi.

Eleanor kendini ona doğru kaldırdı, dilinin ağzının içine girerkenki ısırganının tadına baktı. Yavaşça, yavaşça, Hart hâlâ kendini tutuyordu. Dudakları pürüzsüzdü, ağzının ıslak olduğu yerde kuruydu. Onun vahşi tadı hâlâ tanıdıktı. Yıllar akıp gitmiş ve birbirlerine *uymuşlardı*.

Hart'ın parmakları güçlü, sıcak noktalar, ağzı daha da güçlüydü. Eleanor onun karşısında eridi, vücudu çok sıcaktı, ona açtı.

Dur Hart, *dersen yaparım*. Bu öğleden sonra yaptığı gibi onu olduğu yere kilitleyip kendisine karşı çaresiz bırakırsa bunu söylemesi gerektiğini kastetmişti.

Artık çaresizdi ve ona durmasını söylemeye hiç niyeti yoktu.

Şal Eleanor'un sinirsiz ellerinden kayarak ayaklarının dibinde birikti. Hart daha da yaklaştı, kalçaları Eleanor'un eteğine bastırıyor, kolu Eleanor'un beline dolanıyordu. Eleanor kumaşın katmanları arasından Hart'ın sertliğini hissetti, Hart'ın arzusu aşikârdı. Düşünceleri Hart'ın eteğinden başka bir şey giymeden güldüğü fotoğrafa, sonra da eteği bıraktığında yüzünde beliren gülümsemeye kaydı.

Çok güzeldi. Onun için vücudunu tekrar çıplak bırakmasını istiyordu.

Onun için, başka kimse için değil.

Eleanor, Leydi Murchison'ın elinin neden adamın arka tarafına gitmesine izin verdiğini çok iyi biliyordu. Eleanor parmaklarını oraya doğru kaydırды, resmi frakı sıyrıp geçti ve ekosenin ince eğrilmiş yününü buldu. Hart bunun altına bir şey giyiyor olmalıydı ama eğer öyleyse, bu oldukça ince bir şeydi. Eleanor Hart'ın kalçasının sertliğini avuçladı, yünün altında güçlü kasları hissettikçe hoş bir sıcaklık yayıldı.

Hart başını kaldırdı. Nazik bakışı kayboldu ve genç Hart Mackenzie'nin günahkâr gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Şeytan," dedi.

"Hâlâ oldukça çekicisin Hart."

"Ve senin içinde hâlâ ateş var." Hart bir parmak ucunu kızın kirpiklerine dokundurdu. "Görüyorum."

"Tam tersine. Aberdeen'de havalar oldukça soğuk." "Ve sen de

Londra'ya ısınmak için mi geldin? Kötü kız."

Eleanor kendini tutamayarak onun kalçalarını tekrar sıktı. "Neden Londra'ya geldiğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerinde belirsizlik parladı ve kaşları aşağı indi. Eleanor onun alaycı tavrını tersine çevirirken hissettiği baş döndürücü gücü hatırladı. Hart buna alışık değildi; her durumun efendisi olmak istiyordu. Eleanor'un ne düşündüğünü bilmediğinde bu onu çılgına çeviriyordu.

"Fotoğraflar yüzünden demiştin. Ve bana bir iş istediğini söylemiştin."

"Aberdeen'de bir daktilo görevi alabilirdim. Bunun için Londra'ya kadar gelmeme gerek yoktu."

Hart alnını onunkine dokundurdu. "Bunu bana yapma, El. Sahip olamayacağım şeylerle beni baştan çıkarma."

"Seni baştan çıkarmaya hiç niyetim yok. Ama nedenini merak ediyorsun, değil mi? Bana her baktığında bunu görüyorum."

Hart'ın eli tekrar çenesine geldi. "Tehlikeni göz ardı ediyorsun. Ben tehlikeli bir adamım. Ne istediğimi bildiğim zaman, onu alırım."

"Leydi Murchison'ı istemediniz mi?" Eleanor gözlerini kocaman açtı. "O bir harpy. Şaraba gerek yoktu."

"Sana dokunmasını izlemekten hoşlanmadım."

Hart Eleanor'un ağzını hafifçe sıkarak bir büzüşme yarattı ve onu öptü. "Bundan hoşlanmamış olman hoşuma gitti. Beni dokunman için mi saklıyorsun?"

Eleanor tekrar sırtına bastırdı. "Görünüşe göre aldırmıyorsun."

"Tabii ki umurumda değil. Asla umursamadım." Yumuşak bir öpücük daha. "Zeki parmakların var, El. Hatırlıyorum."

Eleanor ayaklarına dolanan şal gibi yere yığılmak istedi. Hart Mackenzie alay etme konusunda uzmandı ama geçmişte paylaştıkları şeyler bunu gerçek kılıyordu. Ona sorarsa, üst kattaki odasına kadar ona eşlik eder miydi, gecenin geri kalanını onun yatağında geçirir miydi, birbirlerinin vücutlarını öğrenmekten nasıl zevk aldıklarını hatırlarlar mıydı?

Eleanor daha konuşmadan Hart onu ayağından kaldırdı ve sahanlığın korkuluklarına oturttu. Eleanor arkasındaki boş havayı hissederek nefesini tuttu ama Hart'ın güçlü kolları onu güvenle tutuyordu. Bacaklarının arasına girerken eteklerini kenara itti, şalı arkasında yerde unutmuştu.

"Beni canlandırırıyorsun," dedi Hart. Eleanor'un sesi titriyordu. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Evet." Çenesi gerildi. "Başarılıyım çünkü odaklanıyorum. Tek bir şeye odaklanıyorum

ve o şeyi elde etmek için her şeyi yaparlar. Ne olursa olsun. Sen..." Bir parmağını dudaklarına dokundururken bir koluyla onu tuttu. "Bu odağı kırmamı sağlıyorsun. Bunu daha önce de yaptın, şimdi de yapıyorsun. Seni balo salonuna geri gönderip gözümün önünden uzaklaştırmalıyım ama şu anda tek yapmak istediğim çillerini saymak. Ve öp onları. Ve onları yalamak..."

Hart onun elmacık kemiğine bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha, bir tane daha. Bunu yapıyordu, çillerinin her birini öpüyordu. Eleanor onun düşmesine izin vermeyeceğini bildiği için kollarında biraz geriye yaslandı.

Kendisini her zamanki gibi ateşli ve vahşi hissediyordu. Dul babasının yardımcısı, Glenarden'ın kızı Eleanor, Hart'ın ona istediği her şeyi yapmasına izin vereceğini ve sonuçlarını zamanı geldiğinde düşüneceğini biliyordu.

Dudakları tekrar Eleanor'un dudaklarını buldu; güçlü, efendi ağzı onu okşuyordu. Eleanor kollarını ona doladı ve kendini onu öpmeye bıraktı. Ağızları buluştu ve tekrar buluştu, öpücüklerin yumuşak sesi merdiven boşluğuna yayıldı. Eleanor bir bacağı onunkine doladı ve kaygan ayağını onun sert, sert kalçasına doğru kaydırıldı.

Biraz geri çekildi, gözleri gülümsemesiyle parlıyordu. "İşte benim kötü kızım," diye fısıldadı. "Seni hiç unutmadım, El. Asla."

Eleanor kendini onun dediği kadar ahlaksız hissediyordu. Ama ne olmuş yani? Oldukça yaşlılardı, değil mi? Bir dul ve bir kız kurusu, skandal yaşını geçmişlerdi. Merdivende küçük bir öpüşmenin ne zararı olabilirdi ki?

Ama bu zararsız değildi ve Eleanor bunu biliyordu. Kıvrılan bacakları Eleanor'u ona açmıştı ve Hart onun arasına nasıl gireceğini biliyordu, böylece sertliği tam olarak doğru yere sıkışacaktı...

"Mackenzie?" Tırabzanların arasından bir ses yukarı doğru süzüldü, bulanık ama şaşkınlık dolu bir sestti.

Eleanor nefes nefese kaldı ve sıçradı; Hart'ın demir gibi güçlü kolları onu sarmasaydı düşecekti. Gerçek dünya ona soğuk bir rüzgâr gibi geri döndü ama Hart sadece başını kaldırdı ve sabırsızlıkla merdivenlerden aşağı baktı.

"Fleming," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Böldüğüm için çok özür dilerim," diye alaycı bir cevap geldi. "Bunu zamanlamamın oldukça kötü olmasına bağlayın."

Eleanor sesi tanıdı. Bu, Hart'ın en eski arkadaşlarından ve siyasi yandaşlarından biri olan David Fleming'di. Hart Eleanor'a kur yapmaya başladığında, David de Eleanor'a aşık olduğunu açıkça ve utanmadan ilan etmişti. Hakkını vermek gerekirse, hiçbir zaman bu ilişkiye müdahale etmeye ya da Eleanor'u Hart'tan çalmaya çalışmamıştı ama Eleanor nişanı bozduktan sonra David Glenarden'a koşmuş ve Eleanor'a evlenme teklif etmişti. Eleanor ona kibar ama kesin bir hayır cevabı vermişti.

David'i seviyordu ve onunla dostça ilişkiler kurmaya devam etmişti ama David içki içmekten ve zamparalık yapmaktan zevk alıyordu. Politik oyunlara olan sevgisi onu ahlaksızlıklarının peşinden koşmaktan alıkoyan tek şeydi ve Eleanor politik oyunlar artık ilgisini çekmediğinde ona ne olacağından korkuyordu.

Fleming, "Eğer kendini ayırabilirsen Mackenzie," dedi, "Neely benim koçum. Elimden geleni yaptım ama onu getirmek için senin dokunuşuna ihtiyacım var. Ona daha iyi bir zamanda dönmesini söyleyeyim mi?"

Eleanor, Hart'ın aşık olduğu hıncır genç adamdan sert, tutkusuz bir politikacıya dönüşmesini izledi.

"Hayır," dedi. "Hemen geliyorum."

David birkaç adım öne çıktı, yüzü ışığa doğru yaklaşıyordu. "Yüce Tanrım, bu Eleanor."

Hart Eleanor'u parmaklıklardan aldı ve Eleanor kaygan ayaklarının üzerine düştü, etekleri süslü bir şekilde yerine oturdu.

"Kim olduğumu biliyorum Bay Fleming," dedi yere düşen şalı kaparken.

David aşağıdaki duvara yaslandı, gümüş bir şişe çıkardı ve bir yudum aldı. "Senin için onu dövmemi ister misin, El? Neely'yi indirdikten sonra tabii. Bunun için Hart'a ihtiyacım var. Onu buraya kadar getirmek için çok uğraştım."

"Gerek yok," dedi Eleanor. "Her şey yolunda."

David'in keskin ve karanlık bakışlarını ta zemin kattan beri üzerinde hissediyordu. "Ondan nefret etmeyi seviyorum," dedi elindeki matarayla Hart'ı işaret ederek. "Ve onu sevmekten nefret ediyorum. Ama benim ona, onun da bana ihtiyacı var ve bu yüzden onu öldürmeden önce beklemem gerekecek."

Eleanor, "Öyle demiştiniz," diye cevap verdi.

Eleanor merdivenlerden inerken Hart'a bakmadı ama onun sıcaklığını arkasında hissetti. David şişeyi yerine koydu, Eleanor son merdivene ulaştığında dirseğinden tuttu ve yolun geri kalanında ona rehberlik etti.

"Gerçekten El," dedi. "Eğer ondan korunmaya ihtiyacın varsa, bana söyle."

Eleanor son merdivenden indi ve adamın elinden kurtuldu. "Benim için canınızı sıkmayın Bay Fleming," dedi ona gülümseyerek. "Ben kendime ait bir kadını ve her zaman da öyle oldum."

"Bunu bilmiyor muyum?" David mutsuz bir iç geçirdi ve Eleanor'un elini dudaklarına götürdü.

Eleanor ona bir kez daha gülümsedi, geri çekildi ve Hart'a dönüp bakmadan şalıyla birlikte balo salonuna geri döndü. Ama Hart'ın bakışlarını üzerinde hissetti, bakışlarındaki öfkeyi hissetti ve bu öfkeyi zavallı Bay Fleming'den çıkarmayacağını umdu.

David Fleming'in arabası da kendisi gibi gösterişliydi. Spartalı alışkanlıklara sahip bir bekâr olan Bay Neely'nin yeri burası değildi. Dik oturdu,

şapkasını kemikli dizlerinin üzerine koydu.

Bay Neely hoşnutsuzlukla etrafına bakınırken Fleming karşı koltuktan, "Arabayı bağışlayın," dedi. "Babam aynı zamanda hem cimri hem de gösterişçiydi ve bana da onun meyveleri miras kaldı."

Hart ise nefesini tutamamıştı. Eleanor'un kollarında sıcacık olması, ona mutlak bir güvenle bakması Hart'ın içine çökmüş ve diğer her şeyi önemsiz kılmıştı. Eğer Fleming araya girmeseydi, Hart bu gece onu alacaktı. Belki de orada, merdivenlerde, konuklardan birinin yukarı bakıp onları görme olasılığı iki kat heyecan vericiydi.

David merdivenlerden yukarı seslendiğinde sertliği biraz azalmıştı ama Eleanor'u korkulukta düşünmek, ayağının onun kışına doğru kayması sertliğinin yeniden artmasına neden oluyordu.

Dikkatinizi verin. Ağt Neely'nin üzerine atıyoruz ve o da bir düzine sadık yandaşını getirip onları Gladstone'dan uzaklaştırıyor. Ona ihtiyacımız var. Fleming beni getirmekte haklıydı. Neely'nin zevkine göre fazla yozlaşmış.

Öte yandan, bu günlerde bir kadına nadiren dokunan Hart Mackenzie, tutucu bir bekârın gönlünü kazanabilirdi. Bir püritanı heyecanlandırmak için hatasını anlamış bir çapkın gibisi yoktur.

David bir puro yakıp arkasına yaslanıp keyifle dumanını içine çekerken Neely, David'e onaylamayan bir bakış attı. David iştahını kontrol etme zahmetine nadiren girerdi ama Hart, David'in görünüşteki ahlaksızlığının ardında keskin bir zekâ olduğunu biliyordu.

"Bay Fleming sadakatimi satın alabileceğine inanıyor," dedi Neely. Dumanı görünce yüzünü buruşturdu ve küçük bir yumruğun içine öksürdü.

Hart, David'in hedefi güzelce hazırladığını gördü. "Bay Fleming kaba olabiliyor," dedi. "Bunu yetiştirilme tarzına bağlayın."

Neely, Fleming'e düşmanca bir bakış attı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Hart'a.

"Senin yardımın." Hart ellerini iki yana açtı, vücudu Eleanor'u arzularken kelimeler kolayca dudaklarına döküldü. "Benim reformlarım, Neely, senin için değerli olan meseleleri kalbinden vuracak. Yolsuzluktan nefret ediyorum, ulusun zenginleşmesi adına insanlar sömürülürken görmezden gelmekten nefret ediyorum. Bu tür şeyleri durduracağım ama bunu yapmak için yardımınıza ihtiyacım var. Tek başıma çalışamam."

Neely biraz yumuşamış görünüyordu. Hart, güç ya da zenginlik vaat ederek onu cezbetmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu -Neely, insanın toplumdaki yeri hakkında güçlü fikirleri olan, hali vakti yerinde, üst-orta sınıf bir İngiliz beyefendisiydi.

toplum. David'in vahşı yaşam tarzını ve Hart'ın geniş mülkünü onaylamıyordu ama bu iki adamı tamamen mahkûm etmiyordu. Onların suçu değildi. Hart bir düktü, David ise bir asilin torunuydu. Aristokrat sınıfa mensuptular ve aşırılıklarına engel olamıyorlardı.

Neely ayrıca üst sınıfların görevinin alt sınıfların iyileştirmek olduğuna inanıyordu. Elbette köylü olarak kalmalarını istiyordu, ama mutlu ve iyi bakılan köylüler olarak, en azından İngilizlerin hala asaletten ödün vermediklerini tüm dünyaya göstermek için. Neely asla bir kömür madencisiyle "barda" bira içmeyi ya da kardeşine uşaklık etmesi için bir Cockney yankesicisini tutmayı hayal etmezdi. Ama kesinlikle daha iyi ücretler, daha düşük ekmek fiyatları ve daha az tehlikeli çalışma koşulları için mücadele ederdi.

"Evet, pekala," dedi Neely. "Reformlar için bazı mükemmel fikirler ortaya attınız, Majesteleri." Dudaklarını ıslattı, bakışları önce David'e, sonra Hart'a kaydı.

David bakışı yakaladı ve Hart'a bir bakış attı. "Belki de potu tatlandırabiliriz, ha?" diye sordu David. "Bize bir şey sormak istediğinizi hissediyorum. Burada güven içindesiniz. Kelimeler üçümüzden ve bu duvarlardan öteye gitmeyecek." Başının yanındaki yastıklı kadifeyi okşadı.

Hart, Neely'nin aristokrasiden yeni bir vergi ya da bir proje için yardım istemesini bekliyordu ama Neely "Evlenmek istiyorum" diyerek onları şaşırttı.

Hart kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Tebriklerimi sunarım."

"Hayır, hayır. Demek *istediğim*, evlenmek istiyorum ama korkarım ki uygun, bekâr bir bayan tanımıyorum. Belki Majesteleri, geniş çevrenizle beni uygun biriyle tanıştırebilirsiniz?"

Hart sıkıntısını gizlerken, David purosundan bir nefes çekip çıkardı ve dumanın içinden Hart'a baktı. "Belki Leydi Eleanor yardımcı olabilir? Ülkedeki herkesi tanır."

Neely bir bahsedilince neşelendi. "Bu hanımefendi ?" David purosunu tekrar ağzına götürdü ve Hart ona sinirli bir bakış attı. Eleanor kendi sınıfından pek çok kadının sosyal ya da finansal bağlantılar kurmak için evlendiğini kabul etse de, titiz ve züppe Neely'yi kendi sınıfından biriyle tanıştırmasının istenmesinden pek memnun olmayabilirdi.

Arkadaşlar.

Hart, Neely'ye, "Sizi uyarmak zorundayım," dedi, "Leydi Eleanor yardım etmeyi kabul etse bile, söz konusu genç bayan yardım teklifinizi kabul etse de etmese de

evlilik tamamen ona bağılı. Evlilik garanti edilemeyecek kadar belirsiz bir şeydir."

Neely bunu düşündü ve başını salladı. "Evet, anlıyorum. Pekala beyler, durumu değerlendireceğim."

Hart balığın ellerinden kayıp gittiğini hissetti. Ama bu adama bir gelin bulmak için İngiltere'yi aramaya hiç niyeti yoktu. Tehditlere başvurmak zorunda kalacaktı, bu gece yapmak istediği şey de tam olarak bu değildi.

O daha konuşmadan David dumanını üfledi ve "Bize gerçekten ne istediğini söyle Neely," dedi.

Hart şaşkınlıkla David'e baktı, sonra da işaretleri nasıl gözden kaçırdığını düşündü. Neely gergindi, doğru kadınla tanıştırılmak isteyen bir erkekten çok daha fazla.

Hart'ın kafası bu gece bu oyunda değildi. Tabii ki hayır. Düşünceleri Eleanor'la merdiven boşluğundaydı, onun anlık ama masum tepkisi, ağzının tadı, teninin kokusu...

"Evlilik gibi güvenli bir konuda karar kılmadan önce başka bir şey sormak üzereydin," dedi David, Hart'ın dikkatini tekrar çekerek. "İtiraf et. Arkadaşların arasındasın. Hem de dünyevi dostlar."

Başka bir deyişle, *bize karşı dürüst olabilirsiniz, çünkü biz herhangi bir beyefendinin olabileceği kadar kötüyüz. Bizi şaşırtmanız mümkün değil.*

Neely boğazını temizledi. Gülümsemeye başladı ve Hart rahatladı. David onunla bir yoldaşlık noktası bulmuştu. Şimdi sıra balığı tekneye getirmeye gelmişti.

Neely Hart'a baktı. "Ben de senin yaptığını yapmak istiyorum." Hart anlamayarak kaşlarını çattı.

"Benim yaptığımı mı?"

"Kadınlarla." Neely'nin gözlerinde umutlu bir ışık belirdi. "Bilirsin işte."

Aman Tanrım. Hart soğukkanlılıkla, "O geçmişte kaldı, Bay Neely," dedi. "Ben ıslah oldum."

"Evet. Çok takdire şayan bir davranış." Neely derin bir nefes aldı. "Ama böyle şeyleri nerede bulabileceğimi biliyorsunuz. Kadınları severim. Onlardan çok hoşlanıyorum ama biraz utangacım. Ve bazı şeyler için hangilerine yaklaşmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Fransa'da tanıştığım bir adam bana bir tanesine yular taktığını ve onu at gibi sürdüğünü söyledi. Böyle bir şeyi denemeyi çok isterdim."

Hart tiksintisini gizlemeye çalıştı. Neely'nin istediği şey Hart'ın öğrendiği ve zevk aldığı egzotik zevklere hiç benzemiyordu. Neely, Hart'ın hoşlandığını *düşündüğü* şeyi istiyordu - kadınları kullanmak, belki de onları incitmek, kendi için

zevk. Neely'nin kastettiği şey bir sapkınlıktı ve Hart'ın uyguladığı sanatla hiç ilgisi yoktu.

Hart'ın yaptığı şey güvenle ilgiliydi, acıyla değil -Hart, kendisine tamamen teslim olan kadına en mükemmel zevki vaat ediyordu. Her kadının tam olarak ne istediğini ve bunu ona nasıl vereceğini ve sonunda onu nasıl güvenle geri getireceğini anlamak için kendini eğitmişti. Hart'ın gözetimindeyken bir kadının asla korkmasına gerek yoktu.

Ancak bu sanat tehlikeli olabilirdi ve Neely gibi deneyimsiz bir sapık birinin canını gerçekten yakabilirdi. Neely'nin Hart'ın acı vermekten hoşlandığını düşünmesi onu sinirlendirmişti. Adam tam bir aptaldı.

Ama Hartın adamın oylarına ihtiyacı vardı. Öfkesini yuttu ve dedi ki, "Mrs. Whitaker."

"Ah." David gülümsedi ve eliyle puroyu işaret etti. "Mükemmel seçim."

"Bayan Whitaker kim?" Neely sordu.

Hart, "Sana iyi bakacak bir kadın," dedi. Bayan Whitaker Neely gibi aşırı heyecanlı erkekleri nasıl zapt edeceğini bilen bir fahişeydi. "David seni onun evine götürecekt."

Neely aynı anda hem hevesli hem de korkmuş görünüyordu. "Şu anda mı demek istiyorsun?"

"Şimdiki zaman gibisi yok," dedi Hart. "Sizi Bay Fleming'in ellerine bırakıyorum. İyi akşamlar, Bay Neely. Misafirlerimin yanına dönmeliyim."

"Oldukça." Neely oturduğu yerde eğildi ama elini uzatmadı. Bir dükle tokalaşmayı teklif etmeyi asla uygun bulmazdı. "Teşekkür , Majesteleri."

David ve Hart bir kez daha bakıştılar ve Hart kapıyı açtı. David, Hart'ın boşalttığı koltuğa bacaklarını uzatıp bileklerini kavuşturarak çöküşün resmini çizerken, Hart rahatlamış bir şekilde dumanlı arabadan indi. Bir uşak kapıyı kapattı ve araba uzaklaştı.

Hart'ın nefesi gecenin soğüğunda buğulanıyordu ama evi ışık ve sıcaklıkla parlıyordu. Müzik, sesler ve kahkahalar ön kapıdan dışarı taşıyordu.

Hart eve, dışarıda yürüdüğünden çok daha istekli adımlarla girdi. Eleanor'u görmek istiyordu. Onu görmeye ihtiyacı vardı. Onun sıcak mavi gözlerine, geniş gülümsemesine, kuru ve sıcak bir günde aniden bastıran yağmur gibi coşkulu konuşmasına ihtiyacı vardı. Onun güzelliğinin Neely'nin çirkinliğini yok etmesini istiyordu, onun bal tadındaki çillerini öpmenin verdiği masum zevke geri dönmek istiyordu.

İşte oradaydı, nedense gözlerinin mavisini ortaya çıkaran şişe yeşilinin içinde, annesine ait olan zümrüt küpeler kulaklarından sarkıyordu. Hart ona baktığında garip bir rahatlama hissetti, sanki balo, Neely ile buluşması, hepsi bir hiçti ve sadece Eleanor gerçektir.

Hareketli bir şekilde sohbet ediyordu - Eleanor'un utangaç bir yanı yoktu - hanımefendilerle ve beyefendilerle, yeni edindiği anlaşılan kıvrık bir yelpazeyle el kol hareketleri yapıyordu. Ya da belki de bütün gece bileğinden sarkmıştı; Hart hatırlayamıyordu. Bir noktaya işaret etmek için elini hareket ettirdiğinde kapalı yelpaze mükemmel bir yatay hale geliyor, sonra yelpaze dudaklarına dokunmak için yukarı çıkıyordu.

Hart taş gibi sertleşti. Balo salonunun kapısında durdu, düşmemek için bir elini kapının çerçevesine dayadı.

Eleanor'u, Neely'yi anlamadığı için küçümsediği tüm o karanlık zevkler için istiyordu. Onun ellerine teslim olmasını, sahip olduğu her şeyle ona güvenmesini, bu sırada yelpazeyi alıp ona dokunmasını istiyordu. Basit bir dokunuşun verdiği hazzın ne kadar derin ve geniş olabileceğini keşfettiğinde yaşadığı şaşkınlığı görmek istiyordu.

Şimdi istiyordu.

Hart kendini kapı çerçevesinden uzaklaştırdı, dikkatini çekmeye çalışanlara üstünkörü başını salladı ve Eleanor'a doğru ilerledi.

Bölüm 7

Eleanor göz ucuyla onun geldiğini gördü. Hart öfkeli bir boğaya ya da en azından İskoç eteği giymiş öfkeli bir İskoçyalıya benziyordu. Kısa saçları dağınıktı, gözlerindeki ışık sertti ve onunla konuşmaya çalışanlar yolundan çekiliyordu.

Bu Bay Neely ile işler pek iyi gitmemiş olmalı.

Hart, High Holborn'daki evde yaptığı gibi onu omzunun üzerinden atıp götürmek istercesine hızla ona doğru ilerlemeye devam etti. Hart'ın bunu yaparkenki gücü onu hem heyecanlandırmış hem de çileden çıkarmıştı.

Hart onun önünde durdu, skandal yaratacak bir şey yapmıyordu ama vücudundaki gerilim Eleanor'un vücuduna yayılmıştı. Kartal bakışlarını Eleanor'a dikti ve eldivenli, büyük bir elini uzattı. "Dans et benimle, El."

Komut ondan geri çekildi ve Eleanor onun gerçekten dans etmek istemediğini biliyordu. Ama insanlarla dolu bir balodaydılar ve Hart'ın gerçekten ne istediğini dile getiremeyeceği bir yerdeydiler.

Eleanor onun uzattığı ele baktı. "Hart Mackenzie balolarda asla dans etmez. Bu özelliğinizle tanınıyorsunuz."

"Herkes bir şok yaşatmaya hazırım."

Eleanor onun gözlerinde ne gördüğünden emin değildi -öfke, ihtiyaç ve yine o kasvetli boşluk. Bir şey onu incitiyordu. Eğer bu basit isteği reddederse, bu darbenin elde ettikleri her yeni anlayışı sileceğini hissediyordu.

"," dedi elini onun elinin içine koyarak. "Hadi dünyayı şok edelim."

Hart'ın gülümsemesi parladı, tehlikeli adam geri döndü. "Senin sözlerin." Eleanor'u balo salonunun zeminine çekerken neredeyse elini eziyordu. "Hadi vals yapalım, Leydi El."

"Bu bir İskoç makarası," dedi. Etrafta kemanlar ve davullar gürültülü bir ritimle çalıyordu.

"Uzun sürmez."

Mac ve Isabella makarayı yönetiyor, bayanlar ve baylar da onlarla birlikte çemberin etrafında dönüp duruyorlardı. Hart, Eleanor'la birlikte doğruca orkestra şefinin yanına gitti ve adama parmaklarını şıklattı. Kemanlar

Hart orkestra şefiyle alçak sesle konuşurken dansçılar duraksadı, sonra adam başıyla onayladı ve sopasını tekrar kaldırdı. Strauss valsinin açılış tınıları odayı doldurdu ve dansçılar şaşkınlıkla etraflarına baktılar.

Hart, elini Eleanor'un sırtına koyarak onu salonun ortasına doğru yönlendirdi. Orkestra g kazandı ve şaşkın bayanlar ve baylar çiftler oluşturmaya başladı.

Hart, ana temanın alt vuruşuyla valsine içine adım attı ve Eleanor'u zahmetsizce yanına çekti. Makara boyunca oldukları yerde kalan Mac ve Isabella'nın yanından dönerek geçtiler.

"Ne haltlar karıştırıyorsun Hart?" Mac ona sordu.

"Karınla dans ediyorum," diye karşılık verdi Hart.

"Memnuniyetle." Mac sırtarak Isabella'yı kollarının arasına aldı ve fırlatıp attı.

Hart onu balo salonunun ortasına doğru savururken Eleanor, "Kendin hakkında konuşulmasına neden oluyorsun," dedi.

"Benim hakkımda konuşulmalı. Ayaklarına basacağımdan korkuyormuşsun gibi bakmayı kes. Nasıl dans edileceğini unuttuğum için mi hiç dans etmediğimi sanıyorsun?"

"Kendi nedenlerin için ne istersen onu yaptığına inanıyorum, Hart Mackenzie."

Hayır, Hart nasıl dans edileceğini unutmamıştı. Pist kalabalıktı ama Hart onu diğer dansçıların arasında tehlikesiz bir şekilde döndürüyor, gle itiyordu. Hart'ın eli Eleanor'un belinde güçlüydü, diğeri ise eldivenli elini sıkıca tutuyordu. Eleanor'un dokunuşuyla Hart'ın kaslı omzu hareket etti ve bu temas Eleanor'u elektriklendirdi.

Hart onu balo salonunun zeminine götürdü, döndürdü ve döndürdü. Uçsuz bucaksız ve gösterişli oda dne dne geçip giderken, kız şaşkınlıkla bakan konuklarının karaltısını gördü.

Hart Mackenzie hiç dans etmemişti ve şimdi, yıllar önce onu reddeden, evde kalmış Leydi Eleanor Ramsay ile dans ediyordu. Ve *nasıl* da dans ediyordu. Kibar bir sıkılğanlıkla değil, enerji ve coşkuyla.

Hart'ın bakışı, kimsenin ne düşündüğünü umursamadığını gösteriyordu. Bu gece Eleanor'la dans edecekti ve dünya asılı kalabilirdi. Eleanor'un ayakları hafifledi, kalbi daha da hafifledi. Onun kollarına yaslanıp gülmek ve gülmek istiyordu.

"Tanıştığımız ilk gece vals yapmıştık," dedi müziğin üzerine. "Hatırladın mı? Kasabanın dilindeydik, çökmekte olan Lord Hart genç Eleanor Ramsay'i seçmişti. Çok lezzetliydi."

Hart'ın gözlerindeki çığ bakış azalmadı. "Bu ilk tanışmamız değildi. Sen dokuz yaşındaydın, ben de on altı. Kilmorgan'daydın, kuyruklu piyanomuzda bir melodi çalmaya çalışıyordun."

"Ve bana nasıl çalınacağını öğretmek için yanıma oturdun." Eleanor bu anıyı hatırlayınca gülümsedi, uzun boylu Hart, frakı ve eteğiyle zaten yakışıklıydı, kibirli bir özgüven havası vardı. "Mümkün olan en küçümseyici şekilde tabii ki. Harrow'dan genç bir adam bir çocuğu fark etmeye tenezzül ediyor."

"Sen şeytani bir çocuktun, El. Sen ve Mac ceplerime fare düşürdünüz."

Balo salonu etrafında dönerken Eleanor güldü. "Evet, oldukça keyifliydi. Daha önce ya da o zamandan beri hiç bu kadar hızlı koştuğumu sanmıyorum."

Güldüğünde gözleri çok güzeldi, bir İskoç kayalığının üzerindeki güneş gibi ışıltılı ve maviydi.

Hart fareler yüzünden Mac'i kendisi terbiye etmek istemişti ama babaları bu şakayı fark etmiş ve Mac'i öldüresiye dövmeye kalkmıştı. Hart onu durdurmuş ve daha sonra kardeşinin yerine dayak yemişti.

Eleanor'un gülümsemesi hafızasındaki bulutları sildi. Tanrı onu korusun, bunu her zaman yapabiliyordu.

"*Doğru dürüst* tanıştığımız ilk gece vals yaptığımızı kastetmiştim," diyordu.

"Saçlarını lüle lüle yapardın." Hart onu daha yakına çekti, vücutları arasındaki boşluk azaldı. "Seni matronlarla otururken gördüm, ilkel ve saygın görünüyordun ve *seni çok istedim*."

Hart, elinin altında kızın belinin esnek kıvrımını hissetti; kızın vücudu sıcacık ve yüzü kızarmıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Hart hâlâ onu istiyordu.

Eleanor uzun zaman önce o gece gülümsediği gibi gülümsedi, korkmadan ve ona meydan okuyarak. "Ve sonra hiç de kötü bir şey yapmadın. Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf ettim."

"Çünkü kötülüklerimi özel olarak yapıyorum. Terasta, kayıkhanede ve yazlıkta yaptığım gibi."

Eleanor'un yanakları pembeleşti. "Tanrıya şükürler olsun ki burada halka açık bir yerdeyiz."

Hart durdu. Çiftler neredeyse onlarla çarpışacaktı ama hiçbir şey söylemeden dans etmeye devam ettiler. Hart Mackenzie eksantrik Kilmorgan Dükü'ydü, onlar onun misafirleriydi ve kendi evinde yaptığı her şey hoş görülebilirdi.

Hart Eleanor'u hızla yerden kaldırdı. Daha sakın bir köşeye geldiklerinde, "Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum," dedi. "On dakika içinde benimle terasta buluş."

Eleanor, Eleanor olarak, nedenini sormak için ağzını açtı ama Hart ona resmi bir selam verdi ve yanından uzaklaştı.

On dayanılmaz dakika sonra Hart, geniş evinin arka koridorundaki hizmetçilere doğru yürüdü ve özel bir an yakalamakta olan bir uşakla bir hizmetçiye ürkütüp yan kapıdan terasa çıktı.

Bu oldu Boş. Hart durdu, onun nefes Buharlı. Soğuk ve hayal kırıklığı ona bir tokat gibi çarptı.

"Hart?"

Gölgelerden bir fısıltı geldi ve ardından Eleanor bir sütunun arkasından çıktı. "Madem gizli bir toplantı yapmak istiyordunuz, bir misafir odası seçemez miydiniz? Burası buz gibi."

İçini kaplayan rahatlama onu boğmakla tehdit ediyordu. Hart Eleanor'u kendine doğru çekti, ona hızlı ve sert bir öpücük verdi ve sonra onu hızla teras merdivenlerinden aşağıya, bahçeden dışarıya, evin yanından dolaştırarak merdivenlere açılan bir kapıdan geçirdi. Merdivenlerden aşağı indiler ve evin içine, beyaz boyalı uzun bir salona geri döndüler. Bu salonda hizmetçiler yoktu, çalışanlar Hart'ın üst kattaki üç yüz kişilik özel akşam yemeği balosuyla meşguldü.

Hart Eleanor'u başka bir kapıdan çamaşır odasının sıcak buharına doğru çekti. İçeride hiç ışık yoktu ama gaz lambasıyla aydınlatılmış geçide bakan pencerelerden bol miktarda lamba ışığı sızıyordu.

Odanın bir ucunda kocaman bir lavabo, duvarın diğer tarafındaki kazandan sıcak su akıtmak için musluklar duruyordu. Ütü tahtaları köşede katlanmış, ütüler ise küçük sobada ısıtılmak üzere raflarda sabırla bekliyordu. Uzun bir masa temiz, katlanmış çamaşırlarla kaplıydı, kar beyazı çarşaflar yukarıdaki yatak odalarına taşınmaya hazırды.

Hart kapıyı kapatarak onları nemli bir sıcaklığın içine hapsetti. Ellerini Eleanor'un çıplak omuzlarına doğru kaydırđı, onun bu kadar soğuk olmasından hoşlanmamıştı.

Neely ile yaptığı konuşma ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Hart insanların kendisinin de Neely gibi, başkalarının sırtından şüpheli zevkler peşinde koşan biri olduğuna inandıklarının farkındaydı. Hart daha önce insanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamamıştı. Neely'nin oldukça iğrenç hevesinin bu gece onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Hayır, biliyordu. Eleanor'un kendisinin Neely gibi bir adam olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Benimle bu kadar özel olarak ne konuşmak istediniz?" Eleanor sordu. "Bay Neely'yi kazanamadığınızı varsayabilir miyim, bu yüzden mi bu ruh halindesiniz?"

Hart, "Hayır, Neely teslim oldu," dedi. "David onunla görüşüyor."

"Tebrikler. Zaferler seni hep böyle kızdırır mı?"

"Hayır." Hart onun omuzlarını okşadı. "Neely hakkında konuşmak istemiyorum ya da zaferler."

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" Ona o masum bakışlarından birini . "Çiçek aranjmanları mı? Akşam yemeğinde yeterince vol-au-vent yok mu?"

Hart cevap olarak parmaklarını uzun eldiveninin üst kısmına geçirdi, eldiveni aşağı, aşağı, aşağı çekerken düğmeler patladı. Bileğinin açıkta kalan iç kısmını öptü, sonra tekrar öptü. Sıcak, tatlı Eleanor.

Onun içinde yıkanmak ve kendisini başbakan yapmak adına yaptığı ve yapacağı her şeyden arınmak istiyordu. Akşam yemeği balosuna, kendisine iktidarı getirecek olanları kazanmaya çalışan bir dük olarak başlamıştı. Kendisine oy kazandıracaksa şeytanla bile pazarlık yapabilecek bir adama dönüşmüştü.

Artık o kişi olmak istemiyordu. Şu anda Eleanor'la birlikte olmak ve dünyayı dışlamak istiyordu.

Eleanor'un gözleri, onu kendine doğru çekip ayırık dudaklarını öptüğünde yumuşadı.

Aralarında bir şey sarsıldı. *Kıvılcımlar*. Her zaman kıvılcımlar.

Hart onun alt dudağını öptü ve onu ısırđığı yerde durdu. İçinde bir yerlerde karanlık bir dal dans ediyordu ama bunu mahvetmesine izin veremezdi. Eleanor'un dudakları onunkilerin altında yumuşacıkken, ağzı sıcacık ve karşılık verirken olmazdı.

Eleanor tatlı ve şefkatliydi ama yine de çelik gibi bir çekirdeği vardı. Hart onun önce boğazını sonra da omzunu öptü, teni vahşi danslarıyla nemlenmişti.

Yeterli değildi. Yeterli değildi.

Hart onu kollarına aldı ve çamaşırlarla dolu alçak masanın üzerine bıraktı. Eleanor itiraz edemeden, Hart elleri ve dizleri üzerinde onu sırt üstü yatırdı.

"Çarşafıları mahvedeceksin," demekte zorlandı. "Onlar için çok çalıştılar."

"Hizmetçilerime Londra'daki en yüksek maaşı
ödüyorum." "Sana katlandıkları için."

"Aşkımı bir yığın temiz çamaşırın üzerinde tatmin etmeme izin verdiğin
için." Hart bir tane kopardı

Omzunun arkasından bir çift çekmece çıkardı, ince ketenden yapılmış ve dantellerle süslenmiş bir kadın çekmecesini. "Sanırım çamaşırlarınız."

Eleanor onları kapmaya çalıştı. "Hart, Tanrı aşkına, külotumu sağa sola sallayamazsın."

Hart onları onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Neden bu kadar yıpranmışlar?" Kadının poposunu kavrayan kısım yıpranmıştı ve bacak açıklıklarındaki dantel birçok kez onarılmıştı. Eşlik eden kaşkolu aldı, yine ince kumaştandı ama yıllar içinde özenle onarılmıştı. "Isabella'nın seni baştan aşağı giydirmesi gerekiyor."

"Bunu kendim yapabilirim," dedi gururlu Eleanor. "Maaşımla yeni küçükler alacağım."

"oda dolusu yenisine sahip olmalısın. Bunları çöpe at." "Onları yırtarsan atmak zorunda kalacağım."

"Beni kışkırtma." Hart kaşkolu kızın yanağına doğru çekti. "Bunlar keten. Seni ipekler içinde görmek istiyorum."

"İpek pahalı. Çim daha pratiktir. Ve beni ikisinin içinde de görmemelisin."

Hart çekmeceleri tekrar kaldırdı. "Yarın onları giydiğinde beni düşün." Kalçalarının üzerinden geçen yıpranmış kumaşa bir öpücük kondurdu.

Eleanor'un gözleri büyüdü.

"Yanak." "Yanak mı? Bu bir kelime oyunu muydu?"

"Korkunçsun."

"Asla başka bir şeymişim gibi davranmadım." Hart çekmeceleri yığının üzerine bıraktı ve gülümsemesini kaybetti. "Beni kötü yapıyorsun, El. Senin olduğun bir odaya girdiğimde her şey ve herkes asılı kalıyor."

"O zaman benim bulunduğum odalara girmemelisin. Artık çok fazla sorumluluğun var."

"Ve tam da en büyük başarıyı yakalamaya hazırlanırken hayatıma dans ederek geri döndün. Neden?"

"Sana yardım etmek için. Sana söylemiştim."

Hart ona doğru eğildi ve mavi gözlerinin içine baktı. "Sanırım Tanrı benimle oyun oynuyor. İntikamını alıyor."

Eleanor kaşlarını çattı. "Tanrı'nın tam olarak böyle çalıştığından emin değilim."

"Bana karşı öyle ama içimde hep bir şeytan vardı. Belki de sen beni kurtarmak için gönderildin."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Seni kimse kurtaramaz Hart Mackenzie." "Güzel. Beni kurtarmanı istemiyorum. Şu anda olmaz."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

"Beni öpmeni istiyorum."

Eleanor'un gözleri yumuşadı. Kollarını onun boynuna doladı ve Hart karanlığı unuttu, Neely'yi unuttu, Eleanor dışındaki her şeyi unuttu.

Ağızları odanın sessizliğinde buluştu, Eleanor'un ki bir sıcaklık noktasıydı. Hart onu sonuna kadar yatırıp dizini eteklerinin arasına bastırırken çamaşırlar altlarından kayıp kayıyordu.

Kendisini ondan uzak tutan etekleri ve tel örgünün kafesini çıkarmayı arzuluyordu. Oradan donunu çıkarmak ve tek bir hamlede içine girmek kolay olacaktı. Ve sonra onunla bütünleşebilirdi. Onun sıcaklığını bulmak, her zaman istediği kadınla bir olmak. Arzuladığı. Yıllardır.

Kibarca , hayır diyecekti. Yani, kaba olmak zorunda.

Hart eldiveni sonuna kadar çekip çıkardı ve avucuna sert bir öpücük kondurdu. Eldiveni önce kızın bileğine, sonra da kendi bileğine doladı.

Eleanor şaşkınlıkla izledi, ne demek istediğinden emin değildi. Hart da emin değildi. Sadece onun yakınında olmasını ve kalmasını istiyordu.

Eldivenin garip bağlayıcılığı Eleanor'un vücudunda sıcaklık yaladı. Hart onun üzerinde ağırdı ve her iki bileğindeki eldiven 'a, Eleanor'u da Hart'a bağlıyordu.

Eleanor'a öpüşmeyi uzun zaman önce öğretmişti. Ona dudaklarını nasıl ayıracağını, onu nasıl ağzına alacağını göstermişti. Bu adamın yavaşça, yavaşça tüm masumiyetini almasına izin vermişti. Onu baştan çıkarıyor, arzularına teslim olmasını ve korkmamasını öğretiyordu.

"El," diye fısıldadı.

Nefes almak acı veriyordu. Hart, İskoçya'daki yazlık evde, güneşin altında onu yatırıp öptüğü gün onun adını böyle söylemişti. Ona kendisini istediğini ve tam olarak nasıl istediğini söylemişti. Eleanor gücünden memnun bir şekilde gülmüştü. Eleanor Ramsay, büyük Hart Mac-kenzie'yi dize getirmişti.

Aptal, aptal Eleanor. Hart üzerinde hiçbir zaman gücü olmamıştı ve o gün bunu kanıtlamıştı.

Bunu tekrar kanıtlıyordu. Dekoltesine kadar öptü, nefesi çıplak tenini ısıtıyordu, saçları sert ipek gibiydi. Bağlanmamış elinin onun saçlarını okşamak için yukarı kalktığını fark etti; bunu yapmasını söylememişti.

Onu geri alacaktı. Tekrar.

Hart, hayır. Bırak beni.

Kelimeler gelmiyordu. Hart onun boğazını öptü, dudakları uzun süre kaldı, bir damga gibi yaktı. Dans etmekten sıcak, terasta kısa andan soğuk ve içi yanıyordu.

Hart'ın vücudu onunkine uyuyordu. Hart Mackenzie, yine onun kollarında, ait olduğu yerdeydi.

Başını kaldırdı, altın rengi gözleri kararmıştı. "Seni özledim, El."

Seni çok özledim. Seni o kadar çok özledim ki kalbim parçalanıyor.

Hart onu tekrar öptü ve Eleanor teslim olacağını biliyordu. Bu gece, bedeli ne olursa olsun ona sahip olmasına izin verecekti. Bu kadar kolay boyun eğecek olması onu korkutuyordu.

Bileklerini saran eldiven onu ürpertmişti. Hart onun bağlı elini kaldırıp bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurduğunda daha da çok ürperdi.

Bunu bir yalama ve ardından nazik bir ısırık izledi. Onu tekrar ısırıldı, sonra başını kaldırdı. "El, istiyorum..."

"Biliyorum."

"Hayır, . Yapamazsın." Başını iki yana salladı. "Sen masumiyetin ta kendisisin, ben ise kötülüğün vücut bulmuş haliyim."

Gülümsedi, kalbi daha hızlı atıyordu. "Biraz şeytani olduğunu kabul ediyorum." "Benim gibi bir adamın ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bir fikrim var. Yazlık evi hatırlıyorum. Üst kattaki ve Kilmorgan'daki yatak odanızı da." Üç kez Hart Mackenzie'nin sevgilisi olmuştu; hayatında üç kez mutluluktan öleceğini düşünmüştü.

"Bu masumcaydı. Seni incitmek istemediğim için kendimi tutuyordum."

Hart şimdi kendini tutuyordu. Eleanor onun gözlerinde anlamadığı çaresiz bir şey gördü. Ona ulaşmak için can atıyordu ama yapamıyordu.

"Kendime senin değerli ve kırılabilir olduğunu söylüyorum," dedi. "Ama içinde dokunmak istediğim bir ateş var. Sana şeytani oyunlarımı göstermek ve o ateşi canlandırmak, sana o ateşin ne olabileceğini öğretmek istiyorum."

"Kulağa o kadar da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor." "Olabilir, El. Çok kötü olabilirim."

"Korkmuyorum," dedi, hâlâ gülümseyerek.

Hart'ın kahkahasına sıcaklık karışmıştı. "Çünkü beni gerçekten tanımıyorsun."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Bana her baktığında beni baştan çıkarıyorsun. Sen o yelpazeyle." Hart onu çamaşır masasından aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Eleanor protesto etmek için elini uzattı. "Aman Tanrım, Hart, eğer onu kırdıysan... Fanlar pahalıdır."

"Sana yeni bir tane alacağım. Bu gece yaptığın gibi kullanmayacağına söz verirsen sana bir araba dolusu alırım - bana ve odadaki her erkeğe öpülmek istediğini söylersin."

Gözleri büyüdü. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"O lanet şeyi dudaklarına duruyordun ve utangaç utangaç bakıyordun."

"Ben yapmadım."

"Seni almak istememe neden oldu, tam orada, balo salonunda. Seni şimdi almak istiyorum. Seni bu masanın üzerinde çıplak istiyorum ve istiyorum ki..."

Sözlerini kontrol etti ve Eleanor'un nabızı hızlandı. "Ne istiyorsun?"

Hart ona erimiş gözlerle baktı. "Her şeyi istiyorum. Her şekilde senin sevgilin olmak istiyorum. Her gece yatak odana gelmek ve seni şok edecek şeyler öğretmek istiyorum. Kapını kilitlesen iyi olur El, çünkü ne kadar süre uzak kalabileceğimi bilmiyorum."

Gülümsemesinde günah vardı, daha önce tanıdığı adam nihayet ortaya çıkmıştı. Ama haklıydı; Hart onca yıl önce bile kendini . Eleanor

bazen ona baktığında yoğun bir açlık hissi yakalıyor ve bunu çabucak maskeliyordu.

"Sana söyledim, korkmuyorum," dedi. "Sığınağa ve korunmaya ihtiyacı olan bakire bir genç kız değilim. Ne de olsa Ainsley'e Cameron'la kaçması gerektiğini söyleyen bendim."

"Yaptın mı, minx?"

"Bir Mackenzie ile deneyimim olduğu için tavsiye almak için bana geldi."

Hart Eleanor'un saçlarını düzeltti, dokunuşu şefkatli bir hal aldı. "Seni istiyorum.

Seninle tanıştığımndan beri her gün istediğim şey buydu. Her zaman *sen oldun*. İşte bu yüzden bu masadan kalkmalı ve benden uzaklaşmalısın. Şimdi."

"Ama..."

Hart, kızın ağzını kendi ağzına doğru açmaya zorlayan bir başka öpücük için onu kendisine doğru sürükledi. Dişleri dudaklarını sıyırdı, ama vücudu Hart'inkine doğru yükseldi ve ağzı karşılık vererek Hart'inkine dolandı ve okşadı.

Adam onu aniden serbest bıraktı ve kadın nefessiz bir şekilde yumuşak çamaşırların üzerine düştü, dudağı adamın morarttığı yerden zonkluyordu.

Onu gevşemiş, özgürleşmiş hissettirdi. Elini adamın koluna götürdü, ceketinin altındaki çelik gibi kasları hissetmek heyecan vericiydi.

Hart onun kulağına fısıldamak için eğildi. "Benden uzak durmalısın Eleanor Ramsay. Korunmaya ihtiyacın olmadığını söylüyorsun ama ihtiyacın olan şey tam olarak bu. Benden."

Onu tekrar öptü, sert bir öpücüktü, talepkârdı. Bir anda bileğini serbest bıraktığını hissetti, eldiven kayarak göğsüne indi. Hart kendini ondan uzaklaştırıp ayağa kalkarken dudaklarını bir kez daha öptü.

Eleanor doğrulup eldiveni tutarak nefesini tutmaya çalıştı. Hart elini Eleanor'un bukleleri arasında gezdirdi, sonra bir öpücük daha almak için eğildi.

Gözlerindeki açlık öylesine alevliydi ki Eleanor korkması gerektiğini biliyordu ama korkmuyordu. Hart onu istiyordu, bunca yıldan sonra bile ve bu onu sıcak ve heyecanlı kılıyordu.

Onun açlıkla savaştığını gördü, açlığı demirden otokontrolünün altına saklayışını izledi.

Titreyen parmaklarıyla kulağından sarkan bir zümrüde dokundu. "Küpeler sende kalsın," dedi. "Sana yakışıyolarlar."

Sonra Hart özür dilemeden, vedalaşmadan çekip gitti. Kapıyı çarparak açtı ve Eleanor'u buruşuk çamaşırlarla dolu bir masanın üzerinde tek başına ve titreyerek bırakarak aydınlık koridora çıktı.

Hart ertesi sabah öfkeyle özel yemek salonuna girdiğinde salonun insanlarla dolu olduğunu gördü.

Balo bittikten sonra birkaç dakika uyumaya çalışmış ama vazgeçmişti çünkü Eleanor rüyalarını istila etmişti. Dans ediyorlardı, dans ediyorlardı ama Eleanor'un yeşil elbisesi her dönüşte aşağı kayıyor, güzel ve dikkat dağıtıcı göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Aynı zamanda dans ederek uzaklaşmış, ulaşamayacağı bir yere gitmişti. Eleanor ona gülümsemişti, onun arzusunu biliyordu, ona sahip olamayacağını biliyordu.

Hart açlıktan gözü dönmüş bir halde büfeye doğru ilerlerken sinirli sinirli odanın etrafına bakındı. "Hiçbirinizin evi yok mu?"

Mac, yanındaki Isabella için tostun üzerine marmelat sürdüğü masanın dibinden başını kaldırıp ona baktı. Isabella Hart'a aldırıyor, her zaman yanında taşıdığı küçük not defterini karalamaya devam ediyordu. Mac, Hart'ı işleri ölümüne organize etmekle suçlamıştı ama Isabella ve listeleri Hart'ı her seferinde yenebiliyordu.

Ian masanın yarısına kadar oturmuş, gazeteyi önüne yaymıştı. Ian bir şeye takılıp kalmazsa olağanüstü bir hızla okuyabiliyordu ve Hart'ın servis tabaklarının kapaklarını kaldırıp tabağına yumurta ve sosis koyduğu süre içinde iki sayfa çevirmişti. Lord Ramsay, Ian'ın karşısına oturmuş, o da gazete okuyordu ama çok daha yavaş, her sayfaya dalmış bir şekilde.

Kayıp olan tek kişi Eleanor'du ve onun yokluğu Hart'ı daha da sinirli yapıyordu.

Lord Ramsay başını kaldırmadan, "Benim bir evim var, ama sizin misafiriniz olduğumu sanıyordum," dedi.

"Seni kastetmedim, Ramsay. Kardeşlerimi kastetmiştim, ikisinin de gayet güzel evleri ve kendilerine ait hizmetçileri var."

Isabella yeşil gözleriyle Hart'a endişesiz bir bakış attı. "Dekorâtörler yatak odalarını darmadağın etmişler. Sana söylemiştim."

Evet, Hart bunu biliyordu. Öte yandan Ian'ın Belgrave Meydanı'nda büyük bir evi vardı ve bu ev Beth'e refakatçilik titiz yaşlı kadından miras kalmıştı. Hart, Ian ve Beth'in şehre düşüncesizce bir gezi yapabilecekleri zamanlar için evi iyi çalışır durumda tuttuklarını biliyordu.

Ian elbette hiçbir şey söylemedi, gazetenin bir başka sayfasını çevirdi. Dinliyormuş gibi yapsa bile açıklama yapmadı.

Hart tabağını masanın başındaki yerine bıraktı. "Eleanor nerede?"

"Uyuyor, zavallı şey," dedi Isabella. "Bütün gün ve bütün gece angarya gibi çalıştı ve birkaç saat önce benimle birlikte son konukları uğurladı. Muhtemelen dans pistinde onu çekiştirdiğin için de bitkin düşmüştür. *Herkesin* bunu konuştuğunu biliyorsun Hart. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bölüm 8

"Öyle mi?" Hart bir çatal dolusu yumurtayı kürekle alıp ağzına attı. Soğuk ve pıhtılaşmışlardı ama çiğneyip yuttu. "Neden bir şey yapayım ki?"

Isabella, "Sevgili Hart, bir bayanı hiçbir koşulda balo salonuna götürmemek gibi bir şöhretin var," dedi.

"Bunu biliyorum."

Hart, dans etmek için şu ya da bu genç bayanı seçmenin beklentilere yol açtığını uzun zaman önce öğrenmişti. Kızlar ve anneleri Hart'ın evlenme teklif edeceğine inanmaya başlıyor ya da babaları bu ilgiyi kullanarak bir şeyler koparmaya çalışıyordu. Hart'ın herhangi bir etkinlikte tüm bayanlarla dans edecek zamanı yoktu ve dışarıda bırakılanların aileleri bunu küçümseme olarak algılıyordu. Hart kariyerinin başlarında, insanları ipinde sallamak istiyorsa, en iyisinin hiçbir genç bayanı kayırmıyormuş gibi görünmek olduğuna karar vermişti. Eleanor ile dans etmişti, Sarah ile dans etmişti, hepsi bu.

"Bunu bildiğini biliyorum," dedi Isabella. "Anneler akşam yemeği balolarında kızlarını senin önüne itmemeyi öğrendiler çünkü bu çaba boşa gidiyor. Ama sen dün gece Eleanor'u seçtin ve büyük bir şevkle onunla vals yaptın. Barut fıçısının kapağını söktünüz. Bazıları bunu onun seni terk etmesinin intikamını almak için yaptığını düşünüyor, çünkü artık onun hakkında konuşulacak. Diğerleri ise bunun bir kez daha evlilik pazarında olduğunuz anlamına geldiğini düşünüyor."

Hart yumurtaları bıraktı ve sosisleri dilimledi. Yağlı görünüyordu. Ünlü aşçısına ne olmuştu?

"Kiminle dans edip etmediğim beni ilgilendirir."

Lord Ramsay gazetesinden başını kaldırdı ve parmağını durduğu sütunun üzerine koydu. "Ünlü olduğun zaman değil, Mackenzie. Ünlü biriysen, yaptığın her şey didik didik edilir. Tartışılır. Tartışılır. Hakkında spekülasyonlar yapılır."

Hart, kendisinin ve kardeşlerinin hayatlarının yıllar boyunca gazetelere döküldüğünü gördüğü için bunu biliyordu ama mantıklı olamayacak kadar keyifsizdi.

"İnsanların konuşacak daha iyi bir şeyleri yok mu?" diye homurdandı.

"Hayır," dedi Lord Ramsay. "değil." Kâğıdına geri döndü, okumaya devam ederken parmağını kelimelerden kaldırdı.

Isabella kollarını masaya dayadı. Mac marmelat sürmeye devam etti, Hart'ın rahatsızlığı karşısında sırtması rahatsız ediciydi.

"Barut fıçısından bahsetmiştim," dedi Isabella. "Dansın, Londra'nın dört bir yanındaki ve çok daha ötesindeki annelerin senin adil bir oyun olduğunu düşünecekleri anlamına geliyor. Kızlarını seninle Eleanor'un arasına sokmaya çalışacaklar ve senin için daha iyi bir eş bulduklarını iddia edecekler. Bu durumda Hart, seni bir an önce evlendirmeli ve gelecek savaşları önlemeliyiz."

Hart, "Hayır," dedi.

Mac araya girdi. "Senin kendi hatan, kardeşim. Geçen yıl Ascot'ta bir eş almayı düşündüğünü söyleyerek Isabella'nın beklentilerini yükselttin. Oldukça heyecanlandı ama o zamandan beri bu konuda hiçbir şey yapmadın."

Ascot'taki locada Hart tam olarak ne yaptığını biliyordu. Kardeşlerinin aklına Eleanor'un harap malikânesine atıyla gideceği, büyümüş bahçeyi yara yara onu bulacağı ve alıp gibi romantik bir fikir geldiğini düşünüyordu. Ne kadar itiraz ederse etsin, Eleanor itiraz edecekti.

Hayır, onu eş olarak almaya, siyasi kampanyalarından birini yürütür gibi titizlikle ve bilinçli bir şekilde yaklaşacaktı. Açıktan kur yapma daha sonra olacaktı, ama olacaktı. Şimdilik, onun kendi evinde yaşaması ve Wilfred ile Isabella'nın hayatını düzenlemelerine yardım etmesi, onu bu hayatın gereklerine alıştıırıyordu. Isabella'yı terziye gitmeye ikna edecekti, böylece Eleanor güzel şeylere alışacak ve onlardan vazgeçmeyi çok zor bulacaktı. Babasını istediği kadar kitapla, müzeyle ve uzmanlarla sohbetle şımartacaktı ki Eleanor bunları bir daha ondan almaya cesaret edemesin. Bir süre sonra Eleanor kendini Hart'ın hayatına öyle bir kaptıracaktı ki, bir daha ayrılamayacaktı.

Dün geceki dans bir hevesti - hayır, heves *değildi*, dedi içinden bir ses. *Yakıcı bir açlık.*

Hart'ın ne olursa olsun, bu dansı dünyaya gözünü yeniden Eleanor'a diktiğini göstermek için kullanacaktı. Hart'ın partisi yakında ülkeyi kasıp kavuracak, kraliçe Hart'tan bir hükümet kurmasını isteyecek ve Hart zaferini Eleanor'un ayaklarına serecekti.

"Sana söyledim, Mac," dedi Hart. "Bu benim kendi işim."

Isabella ikisini de görmezden gelerek, "Çabucak evlenmek Eleanor'u da skandaldan kurtaracak," dedi. "Dikkatler yeni gelin adayınıza odaklanacak ve Eleanor'la yaptığınız hazırlıksız dans unutulacak."

Hayır, olmaz. Hart olmayacağından emin .

Isabella defterindeki bir sayfayı çevirdi ve kalemine davrandı. "Bir bakalım. Hanımefendi öncelikle İskoç olmalı. Hart Mackenzie için İngiliz gülleri yok. İkincisi, doğru soydan olmalı. Bence kontun kızı ya da üstü olmalı, sence de öyle değil mi? Üçüncüsü, suçlanamaz olmalı. Adına skandal eklenmemiş olmalı. Dördüncüsü, dul olmamalı - böylece eski kocasının ailesinin aniden iyilik istemesini ya da size sorun çıkarmasını önlemiş olursunuz. Beşincisi, sevilen biri olmalı, insanları ölesiye kızdırdıktan sonra onları yumuşatabilmeli. Altıncısı, ev sahipliği yapmak zorunda kalacağınız birçok suare, davet ve balo için iyi bir ev sahibesi olmalıdır. Kimin kimin yanında oturmaması gerektiğini bilmelidir. Yedincisi, kraliçe tarafından çok sevilmeli. Kraliçe Mackenzie'lerden pek hoşlanmaz ve onun sevdiği bir eş, başbakan olduğunuzda işlerinizi kolaylaştıracaktır. Sekizincisi, genç bayan hayranlık uyandıracak kadar güzel olmalı ama kıskançlık uyandıracak kadar da gösterişli olmamalı." Isabella kalemini sayfadan kaldırdı. "Her şeyi anladım mı? Mac?"

"Dokuz: Hart Mackenzie'ye tahammül edebilmek," dedi Mac.

"Ah, evet." Isabella yazdı. "Ve ben de güçlü fikirli ve kararlı diye ekleyeceğim. Bu on numara olacak, güzel bir yuvarlak sayı."

Hart, "Isabella, lütfen dur," dedi.

Isabella şaşırtıcı bir şekilde yazmayı bıraktı. "Şimdilik işim bitti. Kriterlere uyan genç hanımların isimlerinin bir listesini çıkaracağım ve sonra onlara kur yapmaya başlayabilirsiniz."

"Yapacağım şeytan." Hart soğuk ve ıslak bir şeyin dizine çarptığını hissetti. Ben'in ona baktığını görmek için yere baktı ve kuyruğunun yere çarptığını duydu. "Köpek neden masanın altında?"

"Ian'ı takip etti," dedi Isabella.

"Ian'ı kim takip etti?" Eleanor'un sesi ondan önce odaya girdi.

Eleanor uzun gecedен, Hart'la yaptığı coşkulu danstan, Hart'ın onu önce merdiven boşluğunda, sonra da çamaşır yığınının üzerinde öpmesinden dolayı bitkin görünüyor muydu? Hayır, taze ve temiz görünüyordu ve Hart'ın etrafından dolanıp büfeye giderken sevdiği lavanta sabununun kokusunu alıyordu. Lavanta kokusu onun için her zaman Eleanor demekti.

Eleanor tabağını doldurduktan sonra masaya geri getirdi, babasının yanağına bir öpücük kondurdu ve onunla Hart'ın arasına oturdu.

"Yaşlı Ben," dedi Isabella. "Ian'dan hoşlanıyor."

Eleanor masanın altından baktı. "Ah. Günaydın, Ben."

Köpeğe günaydın diyor, diye düşündü Hart sinirli bir şekilde. *Bana söyleyecek söz yok.*

"Eleanor, Constance McDonald hakkında ne düşünüyorsun?" Isabella sordu.

Eleanor soğuk yumurtaları ve yağlı sosisleri sanki en lezzetli yiyeceklermiş gibi yemeye başladı. "Onun hakkında ne düşünüyorum? Neden?"

"Hart için potansiyel bir eş olarak. Bir liste yapıyoruz."

"Öyle mi?" Eleanor yemeğini yerken bakışları Ian ve gazetesinin üzerindeydi. "Evet, bence Constance McDonald ona iyi bir eş olur. Yirmi beş yaşında, oldukça güzel, iyi ata biniyor, kibirli İngilizleri parmağında oynatmasını biliyor, insanlarla arası iyi."

"Babası İhtiyar John McDonald, hatırladın mı?" dedi Mac. "McDonald klanının başı ve tam bir dev. Pek çok insan ondan korkar. Ben de dahil. Ben toy bir gençken neredeyse canıma okuyordu."

"Çünkü sarhoş oldun ve tarlalarından birini yarı yarıya çiğnedin," dedi Isabella.

Mac omuz silkti. "Bu bir gerçek."

Eleanor, "İhtiyar John için endişelenme," dedi. "Doğru kullanıldığında çok tatlı biri."

"Pekâlâ," dedi Isabella. "Listede Bayan McDonald da var. Peki ya Honoria Butterworth?"

"Tanrı aşkına!" Hart ayağa fırladı.

Ian da dahil olmak üzere masadaki herkes durdu ve ona baktı. "Kendi evimde alay konusu olmak zorunda mıyım?"

Mac sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Sokakta seninle alay etmemizi mi tercih ederdin? Hyde Park'ta belki? Pall Mall'un ortasında? Kulübünüzün kart odasında?"

"Mac, kapa çeneni!"

Lord Ramsay'in ağzından belli belirsiz bir kahkaha kaçtı ve bunu bir öksürükle bastırdı. Hart tabağına baktı ve bir ısırık aldığı sosisin yerinde olmadığını fark etti. Onu yememişti.

Masanın altından nefes nefese çiğneme sesi geldi ve Eleanor birden masum göründü.

Hart'ın boğazından bir ıglık yükseldi ve ağzından çıkmasına engel olamadı. Sesi avizelerin kristallerinde çınladı ve Ben ıtırdamayı bıraktı.

Hart masadan hızla uzaklaşırken sandalyesi de arkasından devrildi. Bir şekilde kendini odadan dışarı attı ve olabildiğince hızlı bir şekilde koridorda merdivenlere doğru yürüdü. Arkasından Eleanor'un, "Tanrım, bu sabah nesi var bunun?" dediğini duydu.

Hart'ın gitmesi iyi oldu, diye düşündü Eleanor, atalını kararsız bir eliyle kaldırırken. Çamaşır odasındaki baş döndürücü öpüşmelerden ve üst kattaki koridorun korkuluğunda ona sarılmasından sonra bu sabah ona karşı oldukça utangaç hissediyordu. Dün gece Maigdlin'in çamaşır yığınınan çıkarıp bu sabah yukarı getirdiğı çamaşırları giyiyordu.

Maigdlin hizmetçilerin amaşırhaneyi üzgün bir halde bulduklarından hiç bahsetmemişti, çünkü bulmamışlardı. Eleanor geride kalmış ve balonun geri kalanında ona yardım etmek için Isabella'ya katılmadan önce her bir giysiyi yeniden katlamıştı.

Eleanor bu sabah çekmeceleri kaydırduğında, Hart'ın kumaşa bir öpücük kondurduğunu ve ona kendisini düşünmesini söylediğini hatırlamıştı. Eleanor düşünmüştü ve şimdi Hart'ın dudaklarının izini arkasında hissedebildiğine yemin ediyordu.

Eleanor Hart'ın tabağında kalan sosisi alıp Ben'e verdi. "Neden Hart için potansiyel gelinleri yazıyorsun?"

Isabella kalemini yere bıraktı. "Ben değilim. Bunların hepsi şaka Eleanor. Hepimiz biliyoruz ki *sen* onun mükemmel eşisin; sadece oraya ulaşmak için bir itkiye ihtiyacı var."

Eleanor ürperdiğini hissetti. "Bir konuda haklı olduğuna inanıyorum, Izzy. Bu onun ve benim işim."

"Şimdi, bana kibirli davranma. Haklı olduğumu biliyorsun. Haklı değil miyim, Lord Ramsay?"

Lord Ramsay elindeki kâğıdı katlayıp masanın üzerine koydu, son sayfayı okumaya hazırdı. "Onunla evlenmen o kadar da kötü bir şey olmaz, El."

Eleanor şaşkınlıkla ona baktı. "Nişanı bozduğumda mutlu olduğuna sanıyordum. Hart'a benimle birlikte karşı koydun."

"Evet, gerçekten de o zaman aynı fikirdeydim. Hart kibirli ve hatta tehlikeliydi ve sen de buna pek uygun değildin. Ama şimdi işler değişti. Yaşlanıyorum hayatım ve öldüğümde seni beş parasız bırakacağım. Yoksul. Tüm bunlara sahip olduğunu bilseydim çok daha rahat ederdim." Elini büyük yemek odasına doğru salladı.

Eleanor çatalını yumurtalarına sapladı. "Hepinizin ne istediği, hatta benim ne istediğim bile önemli değil. Bu bize bağlı değil, değil mi?"

Masanın karşısındaki Ian dikkatini bal kabına vermişti. Sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi bala uzandı, damlatıcıyı kaldırdı ve altın rengi balın tekrar tencereye düşmesine izin verdi.

"Ne düşünüyorsun, Ian?" Eleanor sordu. En azından Ian'dan dürüstlük görecekti. Acımasız bir dürüstlük, ama ihtiyacı olan da buydu.

Ian cevap vermedi. Damlatıcıyı tekrar kaldırdı, yapışkan balı döndürdü ve güneşin aydınlattığı bir alana düşmesini izledi.

"Onu bırakın," dedi Mac. "Beth'i düşünüyor." "Öyle mi?" Eleanor sordu. "Nereden biliyorsun?"

Mac ona göz kırptı. "Güven bana. Balla ilgili harika bir fikrin var, Ian. Bu konuda da bana güvenebilirsin."

Isabella kızardı ama mutsuz görünmüyordu. "Sanırım bu saçmalığı Cameron başlattı."

"Saçmalık değil." Mac parmağını yaladı ve Isabella'ya doğru eğildi. "Lezzetli."

Lord Ramsay gülümsedi ve dikkatini tekrar kâğıdına verdi. Eleanor Ian'ı izledi.

"Onu özlüyorsun," dedi ona.

Ian bakışlarını baldan çekip Eleanor'a dikti, gözleri karıştırdığı sıvı kadar altın rengindeydi. "Evet."

"Onu yakında göreceksin," dedi Mac. "Gelecek hafta Berkshire'a gidiyoruz."

Ian cevap vermedi ama Eleanor, Ian'ın kısacık bakışında gelecek haftanın yeterince yakın olmayacağını gördü. Çatalını bıraktı, sandalyesini geriye itti ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru gitti.

Mac ve Isabella, Eleanor'un kollarını Ian'a dolmasını ve yanağından öpmek için eğilmesini şaşkınlıkla izlediler. Gerildiler ve Ian'ın ne yapacağını görmeyi beklediler. Ian, Beth ya da çocukları dışında kimsenin kendisine dokunmasından hoşlanmazdı.

Ama Ian orada otururken o kadar yalnız görünüyordu ki Eleanor onu teselli etmek zorunda hissetti. Ian, ağabeyinin Eleanor'un kalbini kırmamasını sağlamak için sevgili Beth'ini Londra'ya gitmişti. Asil ve cömert bir davranış.

Eleanor ona, "Ben iyi olacağım," dedi. "Onun yanına dön."

Mac ve Isabella nefeslerini tutup duymamış yaparken Ian hareketsiz kaldı. Eleanor'un babası bile endişeyle başını kaldırıp baktı.

Ian yavaşça elini kaldırdı ve Eleanor'un bileğini sıcak bir şekilde sıktı. "Beth Berkshire'a gitmek üzere yola çıktı bile," dedi. "Onunla orada buluşacağım."

"Bugün gidecek misin?" Eleanor
söyledi. "Bugün. Curry benim için
toparlanacak."

"Güzel. Ona sevgilerimi iletin." Eleanor onun yanağına bir öpücük daha
kondurdu ve
Gül.

Isabella ve Mac nefeslerini bıraktılar ve Ian'a bakmamaya dikkat ederek kahvaltılarından arta kalanlara geri döndüler. Eleanor gözlerinde başlayan yaşları silerek yerine geri döndü.

"Wilfred," dedi Eleanor birkaç saat sonra, Remington'ından başını kaldırarak. "Bu mektubun içinde hiçbir şey yok. Bir isim ve bir adres yazmışsın, hepsi bu."

Wilfred gözlüklerini çıkardı ve masasının üzerinden ona baktı. "Mektup yok leydim," dedi. "Sadece çeki boş kağıdın içine koyun ve zarfı adresleyin."

Eleanor, *Bayan Whitaker*'a zarfın üzerine şunları yazdı. "Hepsi bu kadar mı? *'İşte ödemeniz...'* ya da *'Lütfen hayır işlerinize yaptığım bu katkıyı kabul edin...'* diye bir not yok mu?"

"Hayır leydim." Wilfred söyledi.

"Kim bu Bayan Whitaker?" Eleanor adresi yazmak için levhayı çevirirken sordu. "Ve Hart onu neden gönderiyor..." Wilfred'in masasının üzerine yüzüstü koyduğu çeki çevirdi. "*Bin gine mi?*"

Wilfred, "Majesteleri cömert olabiliyor," dedi.

Eleanor ona baktı ama Wilfred sadece başını eğdi ve yazmaya devam etti.

Eleanor, Wilfred'in Mackenzie ailesi hakkında bilgi edinme konusunda zayıf bir kaynak olduğunu öğrenmişti. Adam herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında dedikodu yapmayı reddediyordu. Hart'ın onu uşaklıktan özel sekreterliğe terfi ettirmesinin nedeni muhtemelen bu özelliği idi ama Eleanor bunu oldukça rahatsız edici buluyordu. Wilfred sağduyulu bir adamdı.

Eleanor, Wilfred'in bazen bir insan olduğunu biliyordu. Kent'te bir kızı ve bir torunu vardı ve ikisinin de üzerine titriyordu. Fotoğraflarını masasının çekmecesinde saklar, onlara çikolatalar ve küçük hediyeler alır ve Eleanor'a onların başarılarıyla sessiz bir şekilde övünürdü.

Ancak Wilfred zimmetine para geçirdiği karanlık geçmişinden hiç bahsetmemiş, *Bayan* Wilfred diye birinden *hiç* söz etmemiş ve Hart hakkında asla ama asla masal anlatmamıştı. Wilfred, Eleanor'un Hart'ın Bayan Whitaker'a neden bin gine gönderdiğini bilmesini istemiyorsa, Wilfred bu sırrı mezara kadar götürecekti.

Eleanor pes etti, zarfın üzerine Portman Meydanı yakınlarındaki George Caddesi'nin adresini yazdı ve çeki düzgünce kâğıdın içine katladı.

Belki de Hart fotoğrafların kaynağını bulmuştu. Belki de kadına onları yok etmesi ya da onlar hakkında sessiz kalması için para ödüyordu, ya da belki de onu geri kalanını kendisine göndermeye ikna etmek için.

Ya da Bayan Whitaker'ın fotoğraflarla hiçbir ilgisi olmayabilir.

Eleanor çeki zarfın içine koyup kapattı ve zarfı bitmiş yazışmalar yığınınına ekledi.

Bayan Whitaker'ın yaşadığı Portman Meydanı yakınlarındaki ev yeterince sıradan görünüyordu. Eleanor üçüncü kez önünden geçerken evi dikkatle inceledi.

Eleanor alışveriş yapma bahanesiyle Portman Meydanı'na gitmiş, bu gezintiyi Isabella'nın dekoratörlerle tartışmak üzere kendi evine döndüğü zamana denk getirmişti. Eleanor gerçekçi olmak için meydandaki ve yakın sokaklardaki dükkânları dolaşmış, Mackenzie çocukları ve anneleri için küçük hediyeler almıştı. Maigdlin de paketler taşıyarak onu takip etti.

Eleanor, George Sokağı'nda bir aşağı bir yukarı dolaştığı bir iki saat boyunca Bayan Whitaker'ın evinde ya da çevresinde hiçbir hareketlilik görmemişti. Temizlik yapan hizmetçi yoktu.

ya da yandaki hizmetçilerle vakit geçirmek için dışarı çıkan uşaklar. Panjurlar kapalı kaldı, kapı sıkıca kapatıldı.

Eleanor sokakta biraz daha oyalanmak için sokak satıcılarının arabalarına göz başladı ve Cameron'ın oğlu Daniel için bir hediye almaya karar verdi. Daniel'in artık on sekiz yaşında olduğunu kabullenmek Eleanor için zordu. Eleanor onunla ilk tanıştığında vahşi ve mutsuz bir çocuktü, her zaman Cameron'ın gazabını kazanacak bir şekilde kavgaya karışmıştı. Eleanor'un annelik girişimlerine direnmişti ama Eleanor'a canlı böcek koleksiyonunu göstermiş, Hart da bunun bir onur olduğunu söylemişti.

Mackenzie bekârlarıyla dolu bir evde büyümesine rağmen Daniel'in iyi biri olduğunu görmüştü. Şimdi Edinburgh'daki üniversiteye yerleşmişti ve yeterince mutlu görünüyordu.

Eleanor Daniel'i düşünürken Bayan Whitaker'ın evinin kapısının açılmasıyla irkildi. Hart'ın uşaklarına benzeyen iri yarı bir uşak kapıdan çıktı. Aynı anda bir araba yanaştı ve uşak arabanın kapısını açmak için kaldırımdaki birkaç adımı aceleyle attı. Eleanor küçük kekler satan bir sokak satıcısının yanına gitti ve hızlı adımlarla yürüyen bir hizmetçinin evden çıkışını izledi. Bayan Whitaker olmalı.

Kadın çok uzun boylu değildi, ama saklamaya zahmet etmediği bir özelliği vardı. Soğuğa karşı üzerine çektiği kürk şalvarı bile geniş göğüslerini gösterecek şekilde örtülmüştü. Boyalı yanakları ve kırmızı dudakları vardı ve son derece şık şapkasının altındaki saçları simsiyahtı. Bayan Whitaker dar deri eldivenlerini düzeltti, uşağına nazıkçe başıyla teşekkür etti ve onu arabaya bindirmesine izin verdi. Ev sahibesi ve hizmetçiyi taşıyan araba hareket ederken Eleanor gözlerini açarak baktı. Uşak ne sağa ne de sola bakarak eve geri döndü ve kapıyı kapattı.

Kapıya.

Eleanor kek satan adama, "Aman Tanrım," dedi. "Kimdi o?"

Satıcı geri çekilen arabaya baktı. "Bir hanımefendiyle konuşabileceğim türden bir kadın değil, hanımefendi."

"Gerçekten mi?" Eleanor ona bir bozuk para uzattı ve satıcı da Eleanor'un eline sıcak, sarılmış bir tohum keki tutuşturdu. "Şimdi beni meraklandırdın. Endişelenmeyin, ben oldukça uzun dişliyim ve kolay kolay şok olmam."

"Olması gerekenden daha iyi değil, gerçek bu hanımefendi. Ve her saat girip çıkan beyefendiler... Ülkedeki en yükseklerden bazıları,

inanır mıydınız?"

Evet, Eleanor buna inanırdı. Bayan Whitaker'ın bir fahişe olması onu hiç şaşırtmamıştı. Çok başarılı bir fahişe olduğu pahalı kürklerinden, şık arabasından ve yüksek adımlı atlarından belliydi.

Eleanor pastayı saran kâğıdı açıp bir köşesini ısırarak dehşetini gizledi. "Aman Tanrım," dedi.

"En yükseğini kastediyorum," dedi satıcı. "Sana söyleyebileceğim şeyler var. Prensler oraya gider. Ve dükler, şu İskoç dükü gibi, her zaman etek giyer. Bir erkek neden etek giymek ister, bilemiyorum. Soğuğun onun kıcına gireceğini düşünürdüm, değil mi? Özür dilerim hanımefendi. Dilimi unuttum."

"Hiç de değil." Eleanor ona gülümsedi ve pastadan bir ısırık daha aldı.

Merak kesinlikle kediye öldürdü. Bayan Whitaker bir fahişeydi ve Hart Mackenzie ona bin gine göndermişti. Fotoğraflar için mi? Ya da Bir beyefendinin bir fahişeye ödediği olağan sebepten dolayı mı?

Hart bir erkekti, uzun süredir birlikte olduğu metresi ölmüştü ve beyefendilerin bedensel ihtiyaçları vardı. Bu bilimsel bir gerçektir. Bilim adamları, nazik doğmuş eşlerinin bu bedensel ihtiyaçları ne anlayabildiğini ne de bunlara katlanabildiğini, çünkü nazik doğmuş hanımların aynı ihtiyaçlara sahip olmadığını söylüyorlardı.

Tamamen saçmalık. Eleanor bu kurguyla alay etti, babası da öyle. Gerçek suydur ki, beyler fahişeleri ziyaret ediyorlardı çünkü bundan zevk alıyorlardı. Hanımlar evde oturur ve kocalarının kendilerini terk etmesine katlanırlardı çünkü başka seçenekleri yoktu.

Hart hiçbir zaman bir aziz olmamıştı ve şu anda kendini hiç kimseye adamamıştı. Eleanor onu kınamamalıydı.

Ve yine de. Eleanor'un kalbi yandı ve bir an için sokak bulanıklaştı. Hareket edemez halde dururken başka bir araç ona doğru geldi, bulanık görüşünde karanlık bir kare.

Araba evin önünde durduğunda katılaştı. "Şeytandan bahsetmişken," dedi satıcı. "Bu onun arması. İskoç Dükü'nün yanı."

Eleanor'un görüşü netleşti. Kaçacak zaman ve saklanacak yer yoktu. Eleanor en yakındaki elektrik direğine tırmandı ve omzunu direğe dayayıp yüzünü gizleyerek bir lokma daha kek yedi.

Kare şeklinde, cilalı botların önünde durduğunu gördü, mavi ve yeşil Mackenzie ekosesinin eteklerini gördü. Bakışları iskoç eteğinden

kalçalarına, açık pardösüsünün altındaki gevrek gömleğine ve Hart'ın şapkasının siperliği altındaki granit yüzüne sarıldı.

Hart tek kelime etmedi. Eleanor'un Bayan Whitaker adında bir fahişenin evinin önünde neden gizlendiğini gayet iyi biliyordu, sormasına gerek yoktu. Eleanor, kadının kapısından üç adım ötede bir tohum keki satın almayı seçmesinin tesadüf olduğunu iddia edebilirdi ama Hart daha iyi bilirdi.

Eleanor onun bakışlarına karşılık verdi ve pişmanlık duymayı reddetti. Ne de olsa bir fahişeyi ziyaret eden ya da ona bin gine ödeyen *o* değildi.

Evin kapısı tekrar açılmasaydı, günün geri kalanında soğuk sokakta durup birbirlerine bakabilirlerdi. Aynı iri yarı uşak bu kez omzunda bir adam taşıyarak dışarı çıktı. Uşak doğruca Hart'ın arabasına yönelip adamı arabaya bindirirken Hart buna pek aldırmış etmedi.

David Fleming evden çıkıp bulutlu gökyüzüne baktıktan sonra şapkasını takıp Hart'ın arabasına bindiğinde Eleanor'un şaşkınlığı daha da arttı.

Eleanor dudaklarında sorularla Hart'a döndü. Hart arabayı işaret etti. "Atlayın."

Eleanor konuşmaya başlayınca, onu keyifle izlediği her halinden belli olan pastacı endişeli görünüyordu. "Gerek yok," dedi Eleanor Hart'a. "Ben bir fayton bulurum. Maigdlin'i getirdim ve bir sürü paketim var."

"Arabaya bin El, yoksa seni arabanın tepesine bağlarım."

Eleanor gözlerini devirdi ve tohum kekinden bir ısırık daha aldı. Sokağın biraz aşağısında başka bir satıcının arabasında duran Maigdlin'e el salladı. "Gel bakalım Maigdlin. Biz gidiyoruz."

Rahatlamış görünen hizmetçi kız, Eleanor'a ve tanıdık arabaya doğru geri döndü, paketleri yere bıraktı ve Bayan Whitaker'ın uşağının onu arabacının yanına götürmesine izin verdi. Pasta satıcısı, küçük kömür sobasından bir pasta daha kaldırırken durmuş, olanları izliyordu.

Eleanor pasta satıcısına, "Sorun değil," dedi. "Majesteleri kaba davranmadan edemiyor." Arkasını döndü ve arabaya doğru ilerledi. "Hart, adama zahmeti için bir taç verirsin, değil mi?"

Bölüm 9

Eleanor arabanın içinde, zaten orada bulunan iki beyefendinin -David Fleming ve Eleanor'un daha önce hiç görmediği bilinçsiz, beyaz yüzlü bir İngiliz- karşısındaki koltuğa oturdu.

"Kim o?" diye sordu. Uşak paketleri vermeye başladı ve Eleanor onları David'in koltuğunun altına sıkıştırmak için eğildi. "Affedersiniz. Şunu altına itebilir misiniz? Dikkatli olun; kırılabilir."

David itaat etti, Eleanor'a kan çanağına dönmüş gözlerle baktı. Gece elbisesi giymişti ve güçlü bir şekilde puro dumanı, brendi, parfüm ve Eleanor'un tanımlaması bir anını alan başka bir şey kokuyordu. Böyle bir kokuyla karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu ama çok geçmeden ne olduğunu anladı: bir kadınla birlikte olmuş bir erkeğin kokusu.

David Eleanor'un değerlendirmesini gördü, yüzü kıpkırmızı oldu, matarasını çıkardı ve uzun bir yudum aldı.

Hart kendini arabaya atarken Eleanor, "Hart, onun üzerine oturma," dedi. "Bu Beth için. Lütfen...?"

Hart homurdanarak paketi aldı ve koltuğun üstündeki rafa itti. "Bunları arkaya koyamaz mıydın?"

"Aman Tanrım, hayır. Bazı şeyler kırılğan ve şanslı bir hırsıza beni onlardan mahrum etme şansı vermek istemiyorum. Hırsızlar koltuk arkalıklarına tırmanıyor ve bagajları karıştırıyor, biliyorsunuz."

Hart, "Kimse *bu* koçu soyamaz," dedi.

"Her zaman bir ilk vardır. Bir haftalık maaşımı bu hediyeler için harcadım."

Araba ileri doğru sarsıldı, David hâlâ şok içinde bakıyordu. "Mackenzie, ne yapıyorsun? Bu *Eleanor*."

"Bay Fleming uyandı," dedi Eleanor. "Yıllardır tanıdığı kadınları tanıyabilir." Duvara yaslanmış horlayan diğer adamı inceledi. "Kim o?"

David Hart'a bakmaya devam etti ve cevap vermedi. Hart, "Bu Bay Neely," dedi.

Eleanor anlayışla, "Ah," dedi. ". Size verdiği söz karşılığında onu Bayan Whitaker'a gönderdiniz."

Hart, "Gladstone'un peşine düştüğümüzde onun ve arkadaşlarının desteğine ihtiyacım var," dedi.

"Hart." David acı çekiyordu.

"Eleanor'dan sır saklamam."

Hayır mı?

"Bunun bir anlamı yok," diye devam etti Hart. "Gördüğünüz gibi."

Eleanor, "Wilfred'in ona neden bin gine gönderdiğini söylemesine izin verseydin, kendi başıma öğrenmeye çalışmak zorunda kalmazdım," dedi. "Yine de alışveriş yapmam gerekiyordu."

"Bin mi?" David uyuyan adama baktı. Bay Neely bakımlı elleriyle bir memur ya da bankacı gibi zararsız görünüyordu. "Yine de çok sorun çıkardı."

Hart, "Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi.

"Ne yaptın?" Eleanor merakı artarak sordu.

David Hart'a endişeli bir bakış fırlattı. "Onu arabaya, beni onun önünde dağılmış bir tırmık gibi göstermek için getirdin, değil mi?"

Eleanor, "Sizin çapkın biri olduğunuzu zaten biliyorum, Bay Fleming," dedi. "Bunu hiçbir zaman gizlemediniz. Çok küçük ve kırılgan görünüyor. Ne tür bir soruna yol açabilir ki?"

Hart, "Gitmeyi reddetti," dedi. "Bana öyle söylendi. Sonunda nasıl başardın?" diye sordu David'e.

"Bol miktarda viski. Zaten içtiğinin üstüne. Püritanikler ne zaman kendilerini şımartmaya karar verseler, görülmeye değer bir manzaradır. Pek bir şey hatırlayacağından şüpheliyim."

"Güzel," dedi Hart. "Bir gün pişmanlık duyup rakiplerime geri dönmesine ihtiyacım . Onunla ilgilenecek misin?"

"Evet, evet. Onu ayıltacağım, acısını elimden geldiğince azaltacağım, ona çok eğlendiğini söyleyeceğim."

Eleanor uykusunda çocuk gibi olan Bay Neely'yi inceledi. "Oyunu almak için ona bir fahişeye rüşvet verdin," dedi.

David yüzünü buruşturdu. "*Rüşvet* çok kaba bir kelime."

"Hayır, o haklı," dedi Hart. "Bu bir rüşvetti, El, saf ve basit. Ama ona ve arkadaşlarına ihtiyacım var."

Gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. Hart tam olarak ne yaptığını ve böyle bir eylemin onu ne kadar kötü yaptığını ve bunun sonuçlarını tartmıştı

o önce. Denge, Neely'yi kendi safına çekmekten yana çıkmıştı. Hart adamları nasıl oynayacağını biliyordu ve oynadı da.

"," dedi Eleanor. "Evet."

Acımasızdı, azimliydi ve ne pahasına olursa kazanmaya kararlıydı. Gözlerindeki bakış ona bunu söylüyordu.

Eleanor tekrar Bay Neely'ye baktı. "Sanırım onun desteği çok önemli?"

"yirmi koltuk daha var."

"Ve mümkün olduğunca çok arka tarafa ihtiyacınız var, değil mi?" Eleanor sordu.

David bir kahkaha attı. Hart bakışlarını Eleanor'dan hiç ayırmadı. Ondan anlayış ya da af dilemiyordu. Sadece ona ne yaptığını ve ne olduğunu gösteriyordu.

"Biliyorum," dedi.

Eleanor nefesini bıraktı. "Peki o zaman. Umalım da bin gine buna değmiş olsun."

Hart, Grosvenor Meydanı'nda inerek David'e Neely'nin evine gitmesini ve adamı yatağa yatırmasını söyledi ve Eleanor'u eve sürüklemeye dürtüsüne direndi. Onunla çalışma odasında konuşmak istediğini söyledi ama Eleanor'un kendini ve tüm paketlerini arabadan çıkarması uzun zaman aldı. David aptalca bir teslimiyet ifadesiyle ona yardım etti. Adam hâlâ ona aşıktı.

Sonra Eleanor, Maigdlin ve Franklin'e paketlerini odasına götürmelerini, satıcıdan aldığı tohumlu keki bölüşmelerini söyledi ve sonunda merdivenlerden yukarı çıktı.

Tüm bunlara rağmen Eleanor, Hart'ın çalışma odasına ondan önce varmıştı çünkü Wilfred bir şeyler imzalaması için ona yol vermişti. Hart içeri girdiğinde Eleanor'u cilalı Queen Anne dolabının önünde, iki kapısı da açık bir şekilde durmuş, içindeki tabloya bakarken buldu.

Hart arkasından geldi ve kapıları kapatarak babasının yüzünü görmesini engelledi. "Onu ben kilitledim."

"Biliyorum. Anahtarı masanda buldum."

Hart dolabı tekrar kilitledi, masaya doğru yürüdü ve anahtarı yerine geri koydu. "Anahtarı burada tutuyorum çünkü kimsenin dolabı açmasını istemiyorum."

Omuz silkti. "Merak ettim."

"Asıl sorumdan kaçılıyorsunuz. Portman Meydanı'na faytonla gidip Bayan Whitaker'ın evinin önünde durmanıza ne sebep oldu?"

"Neden saklıyorsun?"

Eleanor tüllü şapkasını çıkarmıştı ve Eleanor onun mavi gözlerini tüm gücüyle görebiliyordu. "Neyi saklayayım?" diye hırladı.

"Korkunç babanın portresi. Neden ateşe koymuyorsun?" "Édouard Manet çizdi onu. Çok değerli."

"Mösyö Manet Mac'in öğretmenlerinden biriydi, değil mi?"

Hart bu hikâyeyi Eleanor'a uzun zaman önce anlatmıştı. Yaşlı dük Paris'teyken portresini yaptırmaya tenezzül ettiğinde Mac, Manet'yle tanışmış ve ondan ders almak için kaçmıştı.

Eleanor, "Mac senin için aynı derecede değerli başka bir şeyin resmini yapabilir," dedi. "O şeyden kurtul."

Hart, Eleanor'un dünyaya açık gözlerle bakışını seviyordu. Babasının portresi onu rahatsız ediyordu ama nedense Hart onu saklıyordu, belki de babasının onun sayesinde Hart'ın eskiden olduğu korkak gençliğin ötesine geçtiğini göreceğine inanıyordu. Hart yaşlı dükün kendisini aştığını, bir çapkın ve kabadayıdan daha fazlası olduğunu görmesini istiyordu. *Sen beni ayakta duramayacak hale gelene kadar dövdün, ama ben seni yendim, seni piç kurusu.*

Eleanor ise sadece resme baktı ve "*Kurtul şu şeyden*" dedi.

Hart, "Dolabın içinde kilitli tutuyorum, böylece bakmak zorunda kalmıyorum," dedi. "Torunlarım onu kâr amacıyla satabilir."

"Orada sana musallat olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

"Bana musallat olmuyor. Konuyu değiştirmeyi bırak ve bana Bayan Whitaker'a neden gittiğini söyle."

Eleanor masaya geldi, ellerini masanın üzerine koydu ve Hart'a baktı. "Çünkü onun fotoğraflarla bir ilgisi olabileceğini düşündüm, tabii ki. Ona şantaj için para ödüyor olabileceğini düşündüm.

-Bin dolar bir servettir. Nedenini öğrenmem gerekiyordu."

Hart, Eleanor'un gözlerinde meraktan başka bir şey görmedi. Öfke yok, kıskançlık yok. Ama Eleanor'un kızgınlığının en büyük kısmı

Bayan Palmer'ın kıskançlığından kaynaklanmıyordu.

"Neely'yi Bayan Whitaker'a gönderdim çünkü onun gibi biriyle başa çıkabileceğini biliyordum."

Kızın kaşları çatıldı. "Ne demek *onun gibi biri*? Ne şekilde onun gibi?"

"Dünyevi gibi davranan dünyevi olmayan bir adamı kastediyorum. Sonunda ipleri ellerinden bıraktıklarında en asi olanlar onlardır."

"Ve görünüşe göre Bay Fleming tarafından tekrar taşınması gerekiyordu.

Bayan Fleming.

Whitaker size bu iyiliği yapmakta bir sakınca görmedi mi?"

"Ona bin gine ödedim. Tabii ki aldırmadı." "Bayan Whitaker eğitilmiş miydi? Yani bitirmiş miydi?"

Hart'ın sabrı tükenmişti. "Hiçbir fikrim yok."

"Soruyorum çünkü notlar kötü yazılmış, bu da daha çok bir hizmetçiye işaret ediyor. Ancak Bayan Whitaker fakir bir aileden geliyorsa, büyük evine ve kürklerine rağmen yine de iyi yazamıyor olabilir. Ona bunları sordunuz mu?"

"Hayır!"

"Tanrım, bağırmaı çok seviyorsun. Senin sorununu çözmeye çalışıyorum Hart, ama biraz yardım etsen iyi olur. Bayan Whitaker, Bayan Palmer'ı tanıyor olabilir - Bayan Palmer ona bazı fotoğraflar vermiş olabilir. Bayan Whitaker ve Bayan Palmer arkadaş mıydı?"

"Arkadaş mı? Tanrım, hayır. Angelina'nın hiç arkadaşı yoktu."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor. Yine de Bayan Whitaker'a sormalısınız, ancak fotoğraflardan gerçekten haberi yoksa, öğrenmemesi için gizlice sormanız gerekecek. Zor ama bence bunu başarabilirsiniz."

Eleanor'un gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı ve parmağını dudağına dokundurarak farkında olmadan Hart'ın yaptığı küçük çürüğün üzerine sürttü. Tüm vücudu ısındı ve sertleşti.

Masanın etrafından dolaşıp ona yaklaşmak, giydiğı çirkin elbisenin düğmelerini açmak, onu korsesine kadar soymak çok kolay olurdu. Onu çözerken boynunu ısırarak, onu içine çekerken bir aşk ısırığı bırakacaktı.

Eleanor bir nefes aldı, göğüsleri düğmeli korsajının altından kalktı. "Belki de ben..."

Hart aniden, "Hayır," dedi.

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Ne önermek üzere olduğumu bile bilmiyorsun."

"Hayır, Bayan Whitaker'a geri dönmeyeceksin ya da onunla kendin konuşmaya çalışmayacaksın. Ve High Holborn'daki eve de dönmeyeceksin."

Kız ona öfke dolu bir bakış attı, bu da ona son kısmı doğru tahmin ettiğini gösteriyordu. "Mantıklı ol Hart. Evi aramayı bitiremedim, çünkü hatırladığın gibi beni zorla götürdün. Fotoğrafları orada bulmayı beklemiyorum ama nereye gittiklerine dair bir ipucu olabilir. Güvenliğimden endişe ediyorsanız, boksörlerinizden birini bana eşlik etmesi için gönderirim."

Sabırsızlığı tam bir öfkeye dönüştü. "Hayır. Ve sakın Ian'ı seni oraya geri götürmesi için kandırmaya kalkma." Hart, Ian'ın kadının öldürüldüğü odada durduğunu, bakışlarını tavana diktiğini düşündü ve nefesini bıraktı. "Bu onu üzüyor."

"Biliyorum. Bana söyledi, ama aynı zamanda burayı kez de kendisinin görmesi gerektiğini söyledi. Hayaletleri yatıştırmak için, olduğu gibi."

Hayaletler. Bütün ev hayaletlerle doluydu. Hart orayı yakıp kül etmek istedi.

"Ian beni zaten götüremez," diye takıldı Eleanor. "O burada değil. Bu sabah ayrıldı."

Hart durdu. "Gitti mi? Ne demek *gitti*? Hangi cehenneme gitti?"

"Berkshire'a. Beth'i özlüyordu ve ona gitmesini söyledim. Ainsley'nin hazırlanmasına yardım etmek için Berkshire'a doğru yola çıktı bile, o da gitti. Ian'ın erken gelmesine aldırılmazlar."

"Bu ne zaman oldu? Bana tek kelime bile etmedi." Tek bir kelime bile. Veda bile etmedi. Ama bu Ian için alışılmadık bir durum değildi. Ian bir şey yapmaya karar verdiğinde, onu kimse durduramazdı.

"Sen politik oyunlarını oynamaya gitmiştin," dedi Eleanor. "Ian bana veda etti ama senin dönüşünü beklemek istemedi."

Hart kendi evinde ne zaman kontrolünü kaybetmişti? Ian'ı en son gördüğünde, kardeşi kahvaltı sırasında yemek odasında sessizce gazete okuyordu. Hart'ın bildiği kadarıyla, Ian'ın bir saat içinde Berkshire'a gitmek gibi bir planı yoktu.

Hart'ın aklına bu sabah tabağındaki yumurta ve yağlı sosis geldi ve yumrukları sıkıldı. "Eleanor, aşçıma ne yaptın?"

"Hmm?" Kaşları kalktı. "Oh, Bayan Thomas. Kız kardeşinin hasta olduğunu duymuş, ben de ona bir hafta izin alıp onu ziyaret etmesini söyledim. Kendisi Kent'te. Kız kardeşi yani, gerçi şu anda Bayan Thomas da orada olacak tabii. Bu sabahtan önce yerine birini bulacak zamanım olmadı ama sanırım bu akşama kadar biri gelmiş olur. Bayan Mayhew bununla ilgileniyor."

Kontrolünü *ne zaman* kaybetmişti? Eleanor Ramsay'in St. James'te bir gazeteci kalabalığının arasında gizlendiği ve Hart'ın onu alıp eve getirecek kadar aptal olduğu gün.

Daha bu sabah onu yakınında tuttuğu, hayatına çektiği, kalmanın kendi fikri olduğunu düşünene kadar onu ağına düşürdüğü için kendini akıllı sanmıştı.

Delirmiş olmalıydı. Eleanor sadece evinin altını üstüne getirmekle kalmıyor, dün gece onunla başlattığı şeyi devam ettiren hayallerini de durduramıyordu. Masanın karşısına baktı ve onu istedi-şimdi. Kravatını çözebilir ve bileklerini nazikçe bağlamak için kullanabilirdi. Ya da gözlerini bağlayabilirdi, böylece tenine dokunana, boynunu öpene, omzunun derisini ısırana kadar nerede olduğunu ya da ona nasıl bir zevk vereceğini bilemezdi...

Üzerindeki her şeyi, elbisesini, korsesini, kombinasyonlarını çıkarmak, onu masaya kaldırmak, masanın üzerine yaymak ve boğazından bacaklarının arasındaki ihtişama kadar yalamak istiyordu. Saçlarının orada altın sarısı olduğunu hatırlıyordu.

Eleanor'un ellerini, belki de bir çift yumuşak, ipek çorabın içine sarmak, onunla ziyafet çekerken onu bu şekilde tutmak istiyordu. Kız sevinç içinde kıvranacak ve adam mırıldanacaktı: "*Eleanor, bana güveniyor musun?*"

Evet, fısıldadı.

Onu tekrar tekrar zevke getirecek ve kadın sıcakken ve gülümserken, onun üzerine tırmanıp içine girecekti. Onu bu odada tutacak ve hayaletlerini kovacaktı.

Bu görüntü ona sert ve acıtıcı bir zevk verdi. Hart çalışma odasında durduğunu, masanın Eleanor'la kendisi arasında olduğunu, Eleanor'un tamamen giyinik olduğunu biliyordu ama her dokunuşu, her öpücüğü, her nefesi hissedebiliyordu.

"Hart?" diye sordu. "İyi misin?"

Kadının sesindeki endişe tonu onu çözdü. Hart ayağa kalktı ve yumruklarını masadan kaldırdı. Eleanor mavi gözlerinde endişeyle onu izlerken oradan ayrılmak canını yakıyordu, ama bu odadan çıkması gerektiğini biliyordu.

Hart kapıya gitti, açtı ve durup ona bakmadan dışarı çıktı. Sahanlığın etrafında yürüdü ve Ben'i sahanlığın ortasında . Kendi yatak odasına doğru ilerledi ve neredeyse kapıyı kırarak içeri girdi.

Hart'ın paltolarından birini fırçalamakta olan Marcel şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Hart kravatını yırtıp gömleğini açarken, "Bana bir banyo hazırla, Marcel," diye homurdandı. "Soğuk bir tane olsun."

Hart üç gün boyunca kendini Eleanor'dan uzak tutmayı başardı. Eleanor uyanmadan önce kalkıp evden çıktı ve onun yatakta olduğundan emin olduğunda geri döndü.

Hart günlerini toplantılar ve tartışmalarla, tartışmalar ve komitelerle doldurdu. Kendini ülkenin ve imparatorluğun sorunlarına kaptırmaya, ev hayatıyla ilgili her türlü düşünceyi silmeye çalıştı. Muhalefetiyle bağırış çağırış içindeyken, bir başka milletvekilini kendi tarafına çekmeye çalışırken ve Fleming'le birlikte kulüplerine ya da bir oyun cehennemine gidip siyasi egemenlik savaşını orada sürdürürken işe yarıyordu.

Ancak Hart, Grosvenor Meydanı'ndaki kapısının eşiğine iner inmez, Eleanor'un yukarıdaki odada olduğunu ve vücudunun uykuyla ıslandığını bildiğinden, onun hayalleri geri döndü ve kovulamadı.

Evden uzakta giderek daha fazla zaman geçiriyor, toplantılarda çok geç saatlere kadar kalıyor ve geç saatlere kadar kalabilmek için toplantılar düzenliyordu. Suikast girişimi çok geç bir akşamdan sonra yapıldı.

Bölüm 10

Hava zifiri karanlıktı, Hart sabahın erken saatlerinde Parlamento binasından çıkmıştı ve David Fleming ile hâlâ bir konuda tartışıyordu.

Hart büyük bir *patlama* sesi duydu, ardından yanındaki duvardan taş parçaları fırladı. İçgüdüğü onu yere düşürdü ve David'i de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Hart arabacısının boğa sesiyle bağırışını ve iri uşaklarının koşan ayak seslerini duydu.

David ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"*Hart!* İyi misin?" Hart yüzünde taştan bir acı hissetti ve kan tadı aldı. "Ben iyiyim.

Kim etti? Onu sen mi yakaladın?"

Hart'ın eski boksörlerinden biri nefes nefese ona doğru yaklaştı. "Karanlıkta kaçtım, efendim. Kanamanız var, Majesteleri. Vuruldunuz mu?"

Hart acımasız bir mizahla, "Hayır, duvara çarptı ve taş bana doğru fırladı," dedi. "İyi misin, Fleming?"

Fleming elini saçlarında gezdirdi ve matarasına uzandı. "Güzel. Güzel. Bu da ne? Sana Fenianların seni öldürmek için yanıp tutuşacağını söylemiştim."

Hart bir mendille kanı sildi, kalbi tepkiyle çarpıyordu ve cevap vermedi.

Fenianlar, Amerika'ya göç etmiş, İrlandalıları İngilizlerden kurtarmaya adanmış bir grup kurmuş ve üyelerini en kötüsünü yapmaları için göndermiş İrlandalıları. Bir gazete bu sabah Hart'ın Gladstone'u saf dışı bırakmak için İrlanda'nın Ev Yönetimi tasarısını yenilgiye uğratmaya çalışacağını ilan etmiş ve Fenianlar buna sert tepki göstermişti.

Hart'ın eylemi İrlanda'nın bağımsızlığına karşı olduğu anlamına gelmiyordu - aslında İrlanda'nın İngiliz boyunduruğundan tamamen kurtulmasını istiyordu, çünkü bu İskoç bağımsızlığının önünü açacaktı. Sadece Gladstone'un tasarısının etkisiz olduğunu düşünüyordu. Gladstone'un tasarısına göre İrlanda'nın bağımsızlığı marjinal olacaktı - İrlanda meselelerini çözmek için bir parlamento kurmalarına izin verilecekti ama bu parlamento yine de İngiliz hükümetine karşı sorumlu olacaktı.

Hart, Gladstone'u tasarıyı oylamaya çağırmaya zorlarsa, tasarının geçmesi için yeterli desteğe sahip olamayacağını, bunun da güvensizlik oylamasına ve Gladstone'un istifasına yol açacağını biliyordu.

Hart iktidara geldiğinde, İrlanda'yı tamamen özgürleştirmek için fikirler ortaya atacaktı. İrlanda İç Yönetimini İngilizlerin boğazına tıkmak için ne gerekiyorsa yapacak, ardından da asıl hedefi olan İskoç bağımsızlığını da boğazlarına tıkacaktı.

Ancak gazeteler istediklerini yayınladılar ve Hart'ın kafasında ne olduğunu bilmeyen öfkeli İrlandalıları tehditler savurmaya başladılar.

Hart uşaklarını bölgeyi aramaları ve yoldan geçen polisleri yakalamaları için gönderdikten sonra David'le birlikte arabasına bindi, David derin bir nefes çekiyordu.

Hart, David'i dairesine bıraktıktan sonra eve vardığında, uşaklarına ve arabacısına vurulma olayı hakkında dedikodu yapmamalarını ve Eleanor ile babasını üzmemelerini söyledi. Hart kariyeri boyunca birkaç kez suikast girişimine maruz kalmıştı, aynı nişancılık eksikliğiyle - birileri her zaman ona kızgındı. Polislere tetikçiyi bulmalarını ve evi gözetlemelerini söylerdi ama rutin bozulmamalıydı. Bununla birlikte, evdeki misafirleri bir yere gidecek olurlarsa, onları koruyacak en az iki koruma olmadan ve asla arabasız gitmeyeceklerdi. Adamları kabul etti, sarsıldılar.

Olası suikastçılar sadece İrlandalı ayrılıkçılar değildi. Hart sessiz evine girerken Eleanor'a fotoğrafları gönderen kişinin bu silahlı saldırıyla bir bağlantısı olup olmadığını merak etti. Mektuplar tehditkâr görünmüyordu ve hiçbir bağlantı olmayabilirdi. Ancak Hart'ın Eleanor'un topladığı fotoğraflara ve mektuplara bakma isteği yeniden canlandı.

Eleanor'la yan yana kanıtın üzerine eğilme düşüncesi, onun tatlı nefesinin tenine değmesi, kalbinin mermi yanından geçip gittiğinde olduğundan daha hızlı atmasına neden oldu. En iyisi riske atmamaktı.

Hart, Eleanor'dan fotoğrafları kendisine getirmesini isteyebilirdi, böylece onlara tek başına bakabilirdi ama bu fikri hemen reddetti. Eleanor asla kabul etmezdi. Fotoğraflar konusunda son derece mülkiyetçi davranıyordu - nedenini Hart hayal bile edemiyordu. Ama önemli değildi; onları gizlice ele geçirecekti.

Ertesi gün Hart, Eleanor ve Isabella'nın alt kattaki misafir odasında Hart'ın bir sonraki gösterişli eğlencesini planlamalarını, Mac'in stüdyosunda güven içinde olmasını ve Kont'un küçük çalışma odasında yazmasını bekledikten sonra sessizce çalışma odasının üst katındaki merdivenleri çıktı ve Eleanor'un odasına girdi.

Eleanor'un yatak odası Hart'ın da bildiği gibi boştu, hizmetçilerin işi çoktan bitmişti. Hart Eleanor'un küçük yazı masasına doğru yürüdü ve çekmeceleri açmaya başladı.

Fotoğrafları bulamadı. Eleanor'un yazı kâğıtlarını bir çekmecedeydi, zarfları başka bir çekmecedeydi, kalemleri ve kurşun kalemleri birbirinden ayrı olarak başka bir çekmecedeydi düzenli bir şekilde sakladığını gördü. Arkadaşlarından aldığı mektuplar - Eleanor'un pek çok arkadaşı vardı - dördüncü çekmecedeydi toplanmıştı. Hart mektupları hızla karıştırdı ama hiçbirinde fotoğraf yoktu.

Lanet olası şeyleri nereye koymuştu? Eleanor ya da Isabella'nın bir şey için buraya koşturmak istemesinden önce sadece birkaç dakikası olduğunu biliyordu.

Hart giderek artan bir hayal kırıklığıyla yatağın iki yanındaki masalara baktı, ama resimleri ikisine de koymamıştı. Gardırobunda düzgünce asılmış ya da katlanmış giysiler vardı; sıkıcı renklerde sade elbiselerdi bunlar ve pek fazla değillerdi. Altındaki derin çekmecedeydi peçeteye sarılı bir büstiyer vardı ve hepsi bu kadardı.

Odanın diğer tarafındaki çekmeceli sandık daha çok bir iç çamaşır sandığıydı; en üst çekmecedeydi çoraplar ve jartiyerler, bir sonrakinde kombinezonlar ve külotlar vardı; sonra bir çekmecedeydi düz çimden yapılmış, iyi onarılmış bir korse vardı.

Hart, Eleanor'u iç çamaşırının içinde hayal etmekle oyalanmayı bırakıp aramaya odaklandı. Korsenin altında bir kitap bulduğunda ödüllendirildi.

Kitap büyük ve uzundu, hanımların özel günlerin ya da unutulmaz gezilerin hatıralarını yapıştırdıkları türdendi. Bu özel kitap şişmandı, Eleanor'un saklamaya değer bulduğu şeylerle doluydu. Hart onu çekmecedeydi çıkardı, yazı masasının üzerine koydu ve açtı.

Kitap tamamen onun hakkındaydı.

Her sayfa Hart Mackenzie'nin kronolojisiyle kaplanmıştı. Gazete ve dergi makalelerinde iş adamı Hart, politikacı Hart, dükün oğlu Hart ve sonra dük Hart'ın metin ve fotoğrafları yer alıyordu. Sosyete sayfaları Hart'ı Galler Prensi'nin ev sahipliği yaptığı toplantılarda, yardım ziyafetlerinde, Mackenzie klanının liderine bağlılığını tekrarladığı klan toplantılarında gösteriyordu.

Hart'ın kraliçeyle, çeşitli başbakanlarla ve dünyanın dört bir yanından gelen ileri gelenlerle konuştuğu gazete fotoğraflarını yapıştırmıştı. Hart'ın Kilmorgan Dükü olması ve Kraliçe'nin koltuğuna oturmasıyla ilgili hikaye

Kilmorgan düklerinin 1300'lere kadar uzanan tarihi de dahil olmak üzere Lordlar Kamarası buradaydı.

Eleanor Ramsay, Hart Mackenzie'nin tüm hayatını toplayıp bir anı defterine yapıştırmıştı. Kitabı İskoçya'dan buraya taşımış ve bir hazine gibi saklamıştı.

Hart'ın 1875 yılında Leydi Sarah Graham ile evlenmesinin duyurusu kendi sayfasını işgal ediyordu. Eleanor, Hart ve Sarah'yı düğün kıyafetleri içinde gösteren bir gazete resminin yanına renkli kalemle şöyle yazmıştı: *Bitti*.

O sayfanın geri kalanı boştu, sanki Eleanor kitabı orada durdurmak istemişti. Ama Hart sayfayı çevirdi ve onun gelişen siyasi kariyeri, yeni eşiyle birlikte hem Londra'da hem de Kilmorgan'da düzenledikleri şenlikler hakkında daha fazla makale buldu.

Sarah'nın ve bebek Hart Graham Mackenzie'nin ölüm duyurusu, bir karttan kesilmiş çiçeklerden oluşan bir çelenkle çevriliydi. Eleanor yanına şöyle yazmıştı: *Kalbim onun için ağır*.

Hart'ın yas tutmaktan vazgeçip kariyerinin peşinden eskisinden daha da takıntılı bir şekilde gittiğine dair makaleler birbirini izledi. Bir gazeteci, *"Başbakan olmak istiyor" diye yazdı. İngiltere bu İskoç istilasını altında titreyecek*.

Son makaleden sonraki sayfada Hart fotoğraflarını buldu.

Eleanor şimdiye kadar on beş tane toplamıştı. Her birini dikkatlice kitabın içine yapıştırmış ve üzerlerini renkli kalemlerle -kırmızı, mavi, yeşil, sarı- çizmişti. Her birinin altında notlar vardı: *Elden alındı 1 Şubat 1884 ya da Strand mağazasında bulundu, 18 Şubat 1884*.

Hart'ın kameraya dönük, sırtı dönük ya da profilden çekilmiş fotoğrafları vardı; Hart sadece kilt giymişti, Hart çıplaktı, Hart gülümsüyordu, Hart kameraya kibirli bir Highland alaycılığı yapmaya çalışıyordu. Hart'ın eteği içinde, gülerek Angelina'ya deklanşörü kapatmamasını söylediği fotoğrafın etrafı kıvrımlarla çevriliydi. *En iyisi*, diye yazmıştı Eleanor.

Hart boş olan son birkaç sayfayı çevirdi, daha fazla fotoğraf için hazırды. Kitabı kapatmaya başladı ama arka kapağın şişkin olduğunu fark etti. Araştırdığında, kitabın son kağıdının ve kapağının arkasına bir şey sıkıştırılmış olduğunu ve son kağıdın dikkatlice yerine yapıştırılmış olduğunu gördü. Hart'ın siyah kağıdı soyması uzun sürmedi ve arkasında harfleri buldu.

Çok fazla değildi, belki bir düzine kadardı ama Hart bir tanesini açtığında kendi el yazısı ona baktı.

Eleanor, Hart'ın ona yazdığı her mektubu saklamıştı.

Hart onları karıştırırken bir sandalyeye çöktü. Onunla ilk buluşmasını planladıktan bir gün sonra kendisine gönderdiği ilk sert mektubu bile sakladığını gördü:

Lord Hart Mackenzie, Leydi Eleanor Ramsay'in 20 Ağustos'ta Kilmorgan Kalesi'nin altında bir tekne partisi ve piknik için eşlik etmesini rica ediyor. Lütfen ulaşıma cevap verin, ama ona bahşiş vermeyin, çünkü zaten bunu size taşıdığım için beni fazladan kazıkladı ve bunu annesini ziyaret etmek için bir bahane olarak kullandı.

Hizmetkarınız,

Hart Mackenzie

Yazılı cevabının her kelimesini net bir şekilde hatırlıyordu.

Sadece tanıdığım Lord Hart Mackenzie'ye:

Bir centilmen, akraba ya da nişanlı olmadığı bir bayana mektup yazmaz. Baloda beni öpmekle aynı şey değil. Söz konusu öpücükten aldığımız şok edici keyfin, ne kadar pastoral bir ortam olursa olsun, Kilmorgan'ın aşağısındaki nehir kıyısında tekrarlanmaması gerektiğini düşünüyorum, çünkü evden oldukça açık bir manzara olduğuna inanıyorum. Buna ek olarak, bir beyefendi bir bayanı tekne partisine kendisi davet etmemelidir. Mektubu onun adına bir bakire teyze ya da benzeri biri kaleme almalı ve genç bayana, söz konusu bakire teyzenin refakat etmek üzere orada olacağına dair güvence vermelidir. Bunun yerine sizi burada, Glenarden'da çay içmeye davet edeceğim; ancak aynı kurallara göre, alakasız bir beyefendiyi benimle çay içmeye davet edemem, bu yüzden babamın size bir mektup yazmasını sağlayacağım. Bu davet mavi mantarın tıbbi özelliklerine ya da o zamana kadar ilgisini çeken her neyse ona kayarsa telaşlanmayın. Bu onun tarzı ve ben de onu konuya bağlı tutmaya çalışacağım.

Hart bu etkileyici mektuba yüksek sesle gülmüş ve cevap vermişti.

Bir hanımefendi bir beyefendiye de yazmaz, cesur fingirdek. İstersen babanı da tekne partisine getir, istediği kadar mantar karıştırırsın. Kardeşlerim, aralarında bir grup sosyete matronsunun da bulunduğu komşularla birlikte orada olacaklar, bu yüzden erdeminiz benden iyi korunacak. Söz veriyorum, seni öldürmek gibi bir niyetim yok.

Seni nehir kıyısında öpmek istemiyorum. Bunun için seni ormanın götüreceğim.

*Hizmetkârınız ve sadece bir tanıdıktan çok daha fazlası,
Hart Mackenzie*

Hart mektubu katladı ve tekne partisindeki neşeyi hatırladı. Eleanor, Earl Ramsay'le gelmiş, sonra da kendini matronların ortasına atarak, Mac ve Cameron'la flört ederek ve Hart'a ona yaklaştırmaya çalışması için meydan okuyarak Hart'ı çılgına çevirmişti.

Yaşlı bir kadının unuttuğu bastonunu almak için kayıkhaneye geri dönene kadar onu köşeye sıkıştırmamaya özen göstermişti. Nazik olmak onun çöküşü olmuştu, çünkü Hart onu kayıkhanede yalnız yakalamıştı.

Eleanor ona geniş bir gülümseme vermiş ve "Hiç adil değil. Hart onu öpmeden önce burası orman değil," demişti.

Eleanor'un başı geriye düşerken baston elinden düşmüş, gözleri kapanmış ve Hart dudaklarını açmıştı. Ağzının her köşesinin tadına bakmış, elinin korse kalın kumaşının arasından göğsünü kavrayana kadar dolaşmasına izin vermişti.

Zayıf bir protestoyla uzaklaşmaya çalıştığında Hart ona hınzırca gülümsemiş ve istediği anda onu terk edeceğini söylemişti. Sonsuza kadar, eğer isterse.

Eleanor onun bakışlarını *masmavi* gözleriyle karşıladı ve "Haklısın, ben cesur bir fındırdağım," dedi ve onu bir öpücük için daha aşağı çekti.

Hart onu bir işçi tezgahının üzerine kaldırmış ve bir kolunu dizinin altından geçirerek bacağını kendi bacağına nasıl dolayacağını göstermişti. Eleanor ona bakarken, Hart Mackenzie ile yaşayacağı ilişkinin alışlagelmiş bir ilişki olmayacağını anladığını görmüştü. Arzusunun alevlendiğini, ona göstereceği her şeyden zevk almaya karar verdiğini görmüştü.

O küçük teslimiyet anı kalbini -ve diğer yanlarını- sızlatmıştı. Hart o anda onu yakaladığını düşünmüştü ama aptallık etmişti.

Bir sonraki mektup Hart'kayıkhanedeki kısa anlarıyla ilgili alaylarıyla doluydu ve bastonla ilgili bazı anlamsız imalar içeriyordu. Eleanor da ona, Hart'ın kanını kaynatan ve onu tekrar görmek için çıldırmasına neden olan şımarık bir mektup yazmıştı.

Evlenme teklifini kabul ettikten sonra Kilmorgan'daki yazlık evde yazdığı mektubu buldu.

Seni güneşin altında, saçlarında İskoç rüzgârıyla çırılçıplak görmek, seni kazanmak için yaptığım tüm taktikleri boşa çıkardı. O zaman sana sorarsam, cevabının kesin olacağını biliyordum. Geri dönüş yok. Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyordum ama yine de devam ettim ve o aptalca soruyu sordum. Şanslıyım ki bana duymak istediğim cevabı verdin. Ve böylece, söz verdiğim gibi, istediğin her şeye sahip olacaksın.

Genç ve kibirli Hart, Eleanor'a gümüş tepside zenginlik sunarsa, ayaklarına kapanacağını ve sonsuza dek onun olacağını düşünmüştü. Onu çok yanlış okumuştı.

Ian akıl hastanesinde yaşarken Hart'ın Eleanor'u Ian'la tanışmaya götürmesinden sonra yazılan bir sonraki mektup, Eleanor'un sıra dışı olmaktan başka bir şey olmadığını kanıtıydı.

Seni binlerce kez kutsuyorum Eleanor Ramsay. Ne yaptığınızı bilmiyorum ama Ian size cevap verdi. Bazen günlerce ya da haftalarca hiç konuşmuyor. Onu ziyaretlerimin bazılarında, orada olduğumu kabul etmesi için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bana bakmadan sadece pencereden dışarı bakıyor ya da lanet olası matematik denklemleri üzerinde çalışıyor. O dünyasında, benim gidemediğim bir yerde kilitli kaldı. Kapıyı açıp onu dışarı çıkarmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ama Ian sana baktı, El, seninle konuştu ve bugün onu görmeye gittiğimde bana seninle ne zaman evleneceğimizi sordu. Ian evlenmemizi istediğini, çünkü seninle güvende olduğumda benim için endişelenmeyi bırakabileceğini söyledi.

Kalbimi kırdı. Güçlü bir adammışım gibi davranıyorum aşkım, ama Ian'la birlikteyken ne kadar zayıf olduğumu biliyorum.

Durgunlaşan Hart kalan mektupları karıştırdı. Çok fazla mektup yoktu, çünkü Eleanor'la nişanı resmileştikten sonra onunla sık sık birlikte olmuşlardı. Onsuz Londra'da, Paris'te ya da Edinburgh'da alıkonulduğunda yazdığı birkaç mektup onun güzelliğine, vücuduna, kahkahalarına ve sıcaklığına övgülerle doluydu. Ona yazdığı mektubu buldu.

Edinburgh'daki işi bittiğinde Glenarden'a gitmişti, Eleanor'un onu bahçede beklediği ve yüzüğü geri verdiği o meşum ziyaret.

Son iki mektup nişanlılık sona erdikten birkaç yıl sonra yazılmıştı. Hart onları açtı ve Eleanor'un onları saklamış olmasına şaşırıldı. Mektupları sırayla okudu, ilkinde Eleanor'a babalarının ölümünden sonra Ian'ın aileye dönüşü anlatılıyordu:

O hala Ian, ama değil. Sessizce oturuyor, onunla konuştuğumuzda cevap vermiyor, ona hitap ettiğimizde etrafına bile bakmıyor. İçeride bir yerlerde, yılların acısı, hüsrani ve düpedüz işkencesiyle kapana kısılmış durumda. Ona daha önce yardım etmediğim için bana kızgın mı, yoksa onu eve getirdiğim için bana minnettar mı, ya da evde olduğunu biliyor mu, bilmiyorum. Ian'ın uşağı Curry, onun burada da orada olduğundan farklı davranmadığını söylüyor. Ian dürtülmeden ve yardım almadan yemek yiyor, giyiniyor ve uyuyor, ama sanki insan gibi yaşamamanın hareketlerini öğreten bir otomat gibi, ama bunun hakkında gerçek bir bilgisi yok.

Ona ulaşmaya çalışıyorum, gerçekten deniyorum. Ama yapamıyorum. Eve kardeşimin bir kabuğunu getirdim ve bu beni öldürüyor.

Hart mektubu katladı ve sonuncusunu yavaş parmaklarıyla açtı. Bu mektup 1874 tarihliydi, Ian'la ilgili mektuptan bir ay kadar önce. Sayfalar hâlâ netti, mürekkep siyahtı ve her kelimesini ezbere biliyordu.

Sevgili El,

Babam öldü. Ölümünü zaten duymuşsunuzdur ama geri kalanını itiraf etmeliyim yoksa delireceğim. Anlatmayı düşünebildiğim tek kişi sensin, sırlarımı saklayacağına güvenebileceğim tek kişi.

Bunu en güvendiğim ulaşımla yalnız sizin ellerinize teslim edeceğim. Okuduktan sonra yakmanızı tavsiye ederim - tabii eğer sarsılmaz merakınız nefret edilen Hart'tan gelen bir mektubu doğrudan ateşe atmak yerine açmanıza neden oluyorsa.

Onu vurdum, El.

Yapmak zorundaydım. Ian'ı öldürecekti.

Bir keresinde bana Ian'ın o akıl hastanesinde yaşamasına neden izin verdiğimi sormuştun; doktorlar onu eğitilmiş bir köpek gibi gezdiriyor ya da tuhaf deneylerinde kullanıyorlardı. Kalmasına izin verdim çünkü her şeye rağmen orada her yerde olabileceğinden daha güvendeydi. Babamdan güvendeydi.

Akıl hastanesinde ona her ne yaptılarsa, babamın yapabileceklerinin yanında hiçbir şey. Babamla Ian'ı oradan çıkarması için konuşmayı başarsaydım, Ian'ın daha kötü bir yere gideceğini, belki de tamamen benim ulaşamayacağım ve babamın merhametine kalacağını uzun zamandır biliyordum.

Tanrı'ya şükür Kilmorgan'ın hizmetkârları bana babama olduklarından daha sadıklar. Majordomumuz bir gün bana bir hizmetçinin anlattıklarını getirdi - babamın bir adama, tımarhaneye girip Ian'ı öldürmesi için para vereceğini fısıldadığını duymuş, adam hangi sessiz yöntemi seçerse seçsin.

Majordomonun bu dehşeti anlatmasını dinlerken, harekete geçmek için daha fazla bekleyemeyeceğimi fark ettim.

Hizmetçinin kulak misafiri olduğu şeyin doğruluğuna inanıyordum, çünkü babamın böyle bir şey yapabileceğini biliyordum. Bunun Ian'ın deliliğiyle bir ilgisi yoktu. Ian babamın bir suç işlediğine tanık oldu.

Ian bana yıllar boyunca parça parça anlattı, ta ki ben sonunda tüm gerçeği bir araya getirene kadar. Ian'ın gördüğü şey babamın annemi öldürmesiydi.

Ian'ın olayı anlatış biçimine bakılırsa, babamın annemi öldürmeyi amaçladığını sanmıyorum ama uyguladığı şiddet kesinlikle annemin ölümüne neden oldu. Annemi yakaladı ve boynu kırılana kadar boynundan tutup sarstı.

Babam Ian'ı masanın arkasında çömelmiş buldu ve her şeyi gördüğünü anladı. Ertesi gün Ian delilik komisyonunun karşısına çıkarılmak üzere Londra'ya götürüldü. Ian her zaman yarı deliydi, ama komisyonla yüzleşmek onu aşıyordu ve tabii ki onu deli ilan ettiler. Bu eylem babamı kurtardı - eğer Ian bir komisyon tarafından deli ilan edilirse, annemin ölümüyle ilgili anlattığı hikayeye muhtemelen inanılmayacaktı.

O zamanlar bunların hiçbirinden haberim yoktu ama babamın kararına karşı çıktım. Boşuna... Ian doğruca akıl hastanesine götürüldü, babam da onlara yüklü miktarda para ödeyerek önceden onun için bir yer hazırlamıştı. Henüz onu nasıl yeneceğimi bilecek kadar yaşlı ya da deneyimli değildim. Mac ve Cam gibi ben de Ian'ı bulunduğu yerde rahat ettirmek için elimden geleni yaptım.

Son zamanlarda, nedense babam Ian'ın kendisini ifşa edeceğine inanmaya başlamıştı. Belki Ian olay hakkında daha tutarlı konuşmaya başlamıştı, belki de doktorlardan biri babama Ian'ın annesinin ölümü hakkında konuştuğunu rapor etmişti - hiçbir zaman öğrenemedim. Sonunda, babamın nihayet birilerinin Ian'ın sözlerine inanmasından ve soruşturma yapmasından korktuğunu varsayıyorum. Böylece planını harekete geçirdi.

Bu planı durdurdum; onu olduğu yerde bıraktım. Babamın maaşlı adamlarını buldum ve onlara uzaklara gitmeleri için para ödedim. Ian'ı korumaları için kendi adamlarımı gönderdim ve tımarhaneden gelen tüm mektupların yolunu kesip bana iletmelerini sağladım.

Babam öğrendi ve bana öfkелendi, ama tekrar deneyeceğini biliyordum. Ve yine. Bildiğiniz gibi babam acımasız bir adamdı, delilik derecesinde bencildi. Ian'ı akıl hastanesinden benim vesayetim altına almak için işlemlere başladım, ancak süreç yavaş ilerliyordu ve Ian güvende olmadan önce babamın bir yolunu bulacağından korkuyordum.

Babamla yüzleşmem gerektiğini biliyordum, onu sonsuza durdurmak için.

İki hafta önce bir akşam Kilmorgan'daki çalışma odasına gittim. Babam sarhoştı, ki bu o gün için alışılmadık bir şey değildi. Ona Ian'ın annemizin ölümüyle ilgili hikayeyi bana anlattığını ve buna inandığımı söyledim. Bunun doğruluğuna tanıklık etmeye tamamen istekli olduğumu ve Ian'ın delilik cezasını iptal ettirmek için planlar yaptığımı söyledim.

Babam sersemlemiş bir şekilde dinledi, sonra bana saldırmaya çalıştı. Ama ben artık korkmuş küçük bir çocuk ya da korkmuş bir genç değilim, o sarhoştı ve ben onu kolayca alt ettim.

Yüzünün tam ortasına yumruk attığımda şaşırdı. Beni itaatkâr kölesi olmam, istediği zaman beni dövmesine izin vermem ve acıdan gözyaşı dökmemem için eğitmişti. Bunu beni güçlü kılmak için yaptığını söylemişti. Beni çok güçlü yapmıştı ve şimdi ne kadar güçlü olduğumu anlıyordu.

Ian'ın komisyonunu iptal ettirmek için işlemlere başladığım sırada, iş adamıma, düklüğün ve Mackenzie ailesinin mevcut servetini, Ian da dahil olmak üzere her oğul için bir tane olmak üzere dört eşit parçaya bölen bir vakıf için belgeler hazırlattım. Belgeler aynı zamanda Ian'ın velayetini de bana veriyor, Ian'ın kaderine ben karar veriyorum.

Babam bana karşı çıktı elbette ama iş adamım işini iyi yapmıştı. Bir kalem darbesiyle kardeşlerim özgür olacak ve babamın parası, hor gördüğü oğullarına verilecekti.

Bana bağırdı ve beni öldüreceğini söyledi, kardeşlerimi öldüreceğini ve bizi cehennemde göreceğini söyledi. Onu şiddetle tehdit etmek zorunda kaldım ve size ne yapmak zorunda kaldığımı anlatmak istemiyorum. Sonunda belgeyi imzaladığını ve bana korku içinde baktığını söylemek yeterli. Onun gözünde bir canavara dönüşmüştüm ama ben sadece onun yarattığı bir canavardım.

Gazeteleri hemen dışarıda bekleyen iş adamımın kuryesine verdim. Bir nüshasını Edinburgh'a, bir nüshasını da Londra'ya götürdü ve ikisi de orada ikamet ediyor.

Babam sersemleyip yatağa düşene kadar öfkelenildi. Ertesi gün, bir geyiğin peşinden gideceğini söyleyerek tüfeğiyle dışarı çıktı. Ghillie'yi de yanında götürdü ama geri dönmeyeceğine, tüfikle birlikte bir ata binip Ian'ın hâlâ ikamet ettiği akıl hastanesine gitmeyeceğine güvenmiyordum.

Babam onun peşinden geleceğimi biliyor olmalıydı, çünkü çobanımızı önden gönderdi ve beni ıssız bir yerde bekledi. Ona yetiştiğim anda babam tüfeği yüzüme doğrultmuş, parmağı tetikteydi.

Onunla dövüştüm. Ormanda silah için çılgınca bir mücadele oldu. Namlu sonsuza dek bana doğrultulmuş gibiydi ve eğer bugün ölürsem, imzaladığı belgelerle bile kardeşlerimin ona karşı hiçbir şansı olmayacağını biliyordum. Anlaşmayı feshetmenin bir yolunu bulacak ve hayatlarını daha önce olduğundan daha büyük bir sefaletle dönüştürecekti. Ve Ian ölmüş olacaktı.

Sonunda tüfeği döndürdüm ve şimdi namlu ona dönüktü.

Kendime bunun bir kaza olduğu yalanını söyleyebilirim. Silah için kavga ediyordum ve patladı. Ama silah elimdeydi, El. Tetiği çekmeden önceki saniyede, eğer yaşamaya devam ederse yıllarca katlanmak zorunda kalacağımız dehşeti zihnimde gördüm. Babamız sinsî ve deli bir adamdı ve Tanrı yardımcımız olsun, deliliğimizin bir kısmını ondan miras aldık. Ian'ın

Ne kadar gayretli olursam olayım, hiçbir şey yapmazsam ondan asla kurtulamazdım.

O cehennemi ormanda bitirdim. Tetiği çektim ve onu yüzünden vurdum.

Gillie koşarak geldi tabii ki. Silahı namlusundan tutmuş, dehşet içinde bakıyordum. Tutukluk yaptığını söyledim. Ateşlendiğinde geri tepmişti.

Çoban biliyordu, biliyorum, ama dedi ki, evet, Majesteleri başıboş bir kuşa ateş etmeden önce namlunun temiz olup olmadığını kontrol etmemiş olmalı. Kazalar olur.

Ve böylece, on üçüncü Kilmorgan Dükü öldü. Kardeşlerim de tıpkı Gillie gibi gerçeklerden şüpheleniyorlar ama hiçbir şey söylemediler ve ben de onları aydınlatmadım. O ormanda, yaptıklarımın bedelini asla ödemek zorunda kalmayacaklarına yemin ettim.

Bu gece günahlarımı sana itiraf ediyorum Eleanor, sadece sana. Yarın, Ian eve geliyor. Belki Mackenzie'ler biraz huzur bulabilir, ama bundan şüpheliyim sevgili El, çünkü biz huzur konusunda çok kötüyüz!

Dinlediğiniz için teşekkür ederim. O berrak kafanızla şöyle dediğinizi duyar gibiyim: "Ne yaptıysan yaptın. Bu da bir son olsun."

Keşke bunu söylediğinizi duyabilseydim, sesiniz yatıştırıcı bir akarsu gibi, ama endişelenmeyin. Glenarden'a koşup kendimi ayaklarına atmayacağım. Sen de huzuru hak ediyorsun.

Tanrı seni korusun.

Hart hafif bir ses duydu. Mektuptan başını kaldırdı, gözleri yaşlıydı, Eleanor'un kapının girişinde durduğunu gördü, çenesine kadar iliklenmiş bir elbise içinde, dudaklarını ayırmış ona bakıyordu.

Bölüm 11

"Bunu yakman gerekiyordu," dedi Hart. Ayağa kalkamadı, hareket edemedi, az önce okuduklarından dolayı bitkin düşmüştü.

Eleanor kapıyı kapattı ve mektuplarla dolu masanın yanına geldi. "Bir şekilde yapamadım."

Kadının hangi harfi kastettiğini sormaya gerek duymadığını fark etti. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Sanırım söyleyebileceğin onca insan varken bana söylemeyi tercih ettin."

"Başka kimse yoktu," dedi Hart. "Dünyada hiç kimse."

Orada asılı kaldı. Hart kitabı kapattı ve ayağa kalktı, ayakları ağırlaşmıştı. Ona dokunması gerekiyordu. kendisine doğru gelişini izledi, yüzünü ellerinin arasına alıp öpmek için eğildiğinde tek kelime etmedi.

Güneş ışığı tadındaydı. Hart onun neden yukarı çıktığını, Isabella'nın hemen aşağı inmesini bekleyip beklemediğini merak etmedi. Hart'ın tek umursadığı Eleanor'un burada olması, ellerinin altında onun sıcaklığını hissetmesi, en büyük sırlarını bilen ve kimseye söylememiş olan bu kadındı.

Eleanor'un kucağında kendini yeniden güçlü hissetti, acıları Eleanor'un okşaması altında akıp gitti. Karanlık ihtiyaçların onu yakalamasını, bu anı mahvetmesini bekledi ama gelmediler.

Yanağına öpücükler kondurdu, çok sevdiği çillerini yakaladı. "El..."

"Şşş." Eleanor onu kollarının arasına aldı ve başını onun omzuna yasladı. "Hiçbir şey söyleme. Söylenecek bir şey yok."

Hart onun başının tepesine bir öpücük kondurdu ve saçlarının saten sıcaklığını sevdi. Kalbi acıyordu ama Eleanor acısını yatıştırıyordu.

"Fotoğrafları bir kitaba yapıştırmışsın," dedi. "Benim hakkımda bir kitap."

Eleanor başını kaldırdı. Adamın gözlerindeki bakışı fark etti ve yüzü saçları kadar kızardı. "Şey, ben..."

Hart onun bir açıklama bulma çabasını izlerken kendini hafiflemiş hissetti. Kızın birkaç açıklama yaptığını gördü, sonra kız daha da kızardı ve kısık bir sesle, "Bakması çok güzel birisin," dedi.

Hart gülmek istedi, mektupların onu zorladığı anılardan sonra neşesi daha da arttı.

Eleanor aniden kaşlarını çatı ve yüzünü yontma taşın kestiğı yere . "Ne oldu?"

"nemli bir şey değıl. Konuyu değıtirme."

Parmakları yumuşaktı. "Evli olsan bile yakışıklı bir adamsın. Bunu biliyor olmalısın."

Pek çok kadın Hart'a bunu söylemişti ama o hiçbir zaman onların övgülerine kendini kaptırmamıştı. Zenginlik ve mevki, bakış açısını renklendirebilir, nahoş olanı güzelleştirebilirdi.

"Bayan Palmer'ın çektiğı fotoğrafları saklamanızı istemiyorum," dedi. "Yak onları."

"Saçmalama. Çok güzel yapılmışlar. Ayrıca, sana yeterince kızarsam, eminim onları çok paraya satabilirim."

Hart gülümsemesini kaybetti. "Bunu yapar mıydın?"

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Belki de, eğer bana bazı yerleri kimin gönderdiğini araştırmamamı ya da bu konuda istediğim her şeyi yapmamı söyleyip duruyorsanız."

Kızın alaycılığı onu eritti. "Haklıymışım. Sen cesur bir kadınsın. Beni o kayıkhaneye çektiğinizden beri hiç değışmemişsiniz."

"Seni ayartmak mı? Sanırım ben kendi işime bakıyordum ve siz beni oraya kadar takip ettiniz."

"Yıllarca sürebilecek bir tartışma. Ama önemli değıl." Kitabı kaptı. "Hepsini yakacağım."

Eleanor ona doğru hamle yaptı. "Sakın buna cüret etme."

Hart arkasını döndü ve kömür sobasına yöneldi; sobanın sıcak ışığı ve Eleanor ona yeniden hayat pompalıyordu.

Eleanor onun peşinden koşarak kitabı kaptı ve Hart kitap için gürüşiyormuş gibi yaptı. Rol yaptığını biliyordu çünkü Hart istediğı an kitabı Eleanor'un elinden alabilirdi. Eleanor kitabı çekince Hart kitabı aniden bıraktı ve Eleanor birkaç adım geri gitti.

Düşmedi, çünkü topuklarının üzerinde sallanırken Hart onu sabitledi. Kitabı onun elinden alıp yazı masasının üzerine bıraktı ve sonra onu belinden yakalayıp kolaylıkla yatağı kaldırdı.

Eleanor, Hart onunla birlikte şiltenin üzerine boşalırken ona karşı kıvrandı. Ama belki de gerektiğı kadar mücadele etmedi, çünkü Hart

Gülüyorum.

Bugünlerde hiç gülmeyen Hart, şimdi onu sırt üstü yatırırken gülüyordu, eteği eteklerinin üzerinden taşıyordu. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı ve güldü.

Eleanor zevkle onun altına yattı ama bir engelle karşılaştı. "Ah, ah. Lanet olası *telaş*."

Hart ayaklarını Eleanor'un ayaklarına doladı ve onunla birlikte büyük yatakta yuvarlandı. Eleanor onun üzerine düştü, fırtınalı sudan çıkmış bir gemi gibi kendini düzeltirken telaşla gıcırdadı.

Eleanor ona, gülen, alaycı İskoçyalı'ya baktı ve yeniden aşık oldu.

Hart ellerini sırtında gezdirdi, avuç içleri giysilerinin içinden bile sıcacıktı. Adamın eteğinin altından belli olan sertliğini hissederken heyecanlanmamaya çalıştı.

Dizlerini büktü ve yüksek topuklu, düğmeli çizmelerinin içinde ayaklarını salladı. "Kalkmalıyım. Mürebbiyem bana asla ayakkabılarımla yatağa uzanmamam gerektiğini öğretti."

Gülümsemesi hınzırlaştı. "Sana ayakkabılarından *başka bir* şey giymeden üzerine uzanmayı öğreteceğim."

İçine hoş bir sıcaklık yayıldı. "Bu... çok yaramazca ." "Tabii ki olur. Mesele de bu zaten."

Eleanor onun burnunun ucuna dokundu. "İtiraf etmeliyim ki seninle birlikteyken kendimi gerçekten de yaramaz biri gibi hissediyorum."

"Güzel."

"Bu kadar rahat davranmana izin verdiğime göre çok kötü bir kadın olmalıyım, değil mi?" Sırıttı, gözleri parlıyordu. "El, masumiyetin göklere yükseliyor."

"O kadar da masum değil." Kaşlarını alaycı bir şekilde çattı. "Unutmayın ki ben, insanlar da dahil olmak üzere her canlının üreme alışkanlıklarını çorba üzerinden tartışmaktan çekinmeyen bir babayla büyüdüm."

"Annen sabırlı bir kadın olmalı."

"Annem onu çok severdi." Eleanor, annesi aklına geldiğinde her zaman olduğu gibi bir hüznün ısırgısı hissetti; Eleanor sekiz yaşındayken hasta bir şekilde ölmüştü.

Hart'ın gözleri karardı. "Seni hep kıskanmışımdır. Annenle babanın birbirlerini gerçekten sevmelerini. Mutlu çocukluk evini."

"Evet, mutluydu," dedi Eleanor. "Ve sonra kederliydi."

Hart kollarını ona doladı. "Biliyorum."

"En azından babam ve ben bunca zaman iyi anlaştık. Bu da beni tekrar çiftleşme alışkanlıkları hakkındaki bilgime getiriyor. Benim masum olduğumu düşünebilirsiniz ama kendimce oldukça dünyevi biriyimdir."

"Bunu biliyorum. Korse çekmecende bir erkeğin çıplak fotoğraflarını saklıyorsun."

"Ki sen de onu karıştırmışsın, lanet olsun sana."

"Bana gardırobunuzun durumu hakkında bir fikir veriyor. Isabella'ya seni istediğim gibi giydirmesi için talimat vermemişsin. Elbiseleriniz korkunç."

"Peki, teşekkür ederim."

Alt dudağının kenarına dokundu. "Gururunun bir kenara bırak, genç kız. Eğer bu aileyle dolaşacaksan, düzgün kıyafetlere ihtiyacın olacak yoksa bir işaret feneri gibi göze çarpacaksın. Isabella seni giydirecek ve faturayı bana gönderecek."

"Kesinlikle hayır. İnsanlar benim senin süslü kadının olduğumu söyleyecek." Kıkırdadı. "Ne ifade ama. Sana maaş ödüyorum." "Daktilo için. Dürüst bir iş için dürüst bir ücret."

"Bunu bir kıyafet yardımı olarak düşünün. Çalışanlarımın sıkıcı görünmesine izin vermeyeceğim. Hizmetçim senden daha iyi giyiniyor."

"Hakaret üstüne hakaret."

"Gerçek. Şimdi senden gerçeği istiyorum - hakkımdaki tüm o saçmalıkları neden sakladın?"

"Gururunuzu beslemek için tabii ki."

Hart yine güldü. Onun altında titremesi, gözlerinde odaya girdiğinde gördüğü kasvet yerine gerçek bir neşe olması iyi hissettirdi. Sanki mektuplarını okumak bir yaranın sargısını yırtmıştı, kanamıştı ve şimdi, Tanrı'dan umuyordu ki, iyileşmesine izin verebilirdi.

Ya da en azından onunla birlikte yatağa uzanır ve sanki çok yakın arkadaşlarmış ya da sıradan sevgililermiş gibi ona sataşırdı. Ona kur yaparken de böyleydi, gülüyor, alay ediyor, bir an onu kabul etmeye kışkırtıyor, bir an sonra inanılmaz derecede hassaslaşıyordu.

O anda onu gıdıkladı.

"Dur." Eleanor ellerini onun göğsüne vurdu. "İnsanların büyük Hart Mackenzie'den korkmasına şaşmamalı; bana oy verin yoksa sizi ölümüne gıdıklarım."

"İşe yarasaydı yapardım." Gülümsemesi soldu. "O fotoğrafları yak, El. Korkunçlar."

Tam tersine, çok güzellerdi. Bayan Palmer'ın onları almış olmasından hiç hoşlanmamıştı ama Eleanor sonuçta bir kusur bulamadı.

"Hayır, kesinlikle," dedi. "Fotoğrafları size değil, iyi niyetli kişi bana gönderdi ve diğerleri için de bir gine ödedim. Onları yakmayacağım. Onlar benim."

Hart kaşlarını çatmayı, Mackenzie bakışını ve hırlamayı denedi. Sırtüstü yatmasaydı, eteği dağılmasaydı, saç başı dağınık olmasaydı çok daha etkili olurdu. Eleanor onun burnunun kenarını öptü.

"Onlardan ancak yenileri alınırsa kurtulacağım," dedi. "Giyim harçlığımı kullanarak bana fotoğraf çekme aparatları alacağım ve sadece benim için daha fazla fotoğraf çektireceğim."

Hart'ın kaşları çatıldı ve gözleri utanç dolu bir ifadeye büründü. "Bu fotoğrafları kim çekmiş olabilir?"

"Ben, tabii ki. Fotoğraf çekme aletlerinin nasıl çalıştığını biliyorum. Babam bir keresinde bir fotoğraf makinesi ve karanlık oda için tüm kimyasalları ve makineleri kiraladı, böylece kitaplarından biri için yerel bitki örtüsünün plakalarını yapabilecektik. Bundan oldukça keyif almıştım. Elimin yatkın olduğunu söylemeliyim."

"Yazabiliyorsun, fotoğraf çekebiliyorsun. Ne yapamazsın, paragon?"

"Nakış." Eleanor burnunu kırıştırdı. "Bu konuda çok kötüyüm. Ve ben asla piyano çalmayı öğrendim. Kızlara özgü uğraşlarda pek iyi değilim. Erkeksi uğraşlarda daha başarılı görünüyorum."

Hart'ın gülümsemesi yeniden belirdi. "Erkeksi olanı takip etme konusunda mükemmel olduğunuzu söyleyebilirim."

"Oh, çok komik, . Peki ya kamera?"

"Gerçekten çekmek istiyor musun?" Sesi utangaç geliyordu.

"Gerçekten istiyorum," dedi. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Artık çok daha yaşıyım."

Eleanor gülümsemesinin büyümesine izin verdi. Bakışlarını adamın iyileşmekte olan kesiklerle dolu yüzünde gezdirdi; kravatının arkasındaki nemli boğazı, gömlek ve yeleğin altındaki geniş göğsü, düz karnı. Ona bakmaya devam etmek için geriye doğru eğildi, buruşuk eteğinin çizdiği sıkı kalçalarını ve uyluklarını inceledi. Ekose etek, kalın yün çoraplarının üstündeki kaslı kasları göstermek için dizlerinin biraz üstüne doğru sürüklenmişti.

Memnuniyetle küçük bir iç geçirdi. "Senin pek bir sorunun olduğunu sanmıyorum, Hart Mackenzie."

"Çünkü tamamen giyinik durumdayım. Güzel tüyler."

Yoğun ve kontrol edilemez bir cesaret onu yakaladı. Eleanor kendini durduramadan eteğin eteklerini kavradı ve kalçalarını ortaya çıkarana kadar yukarı doğru itti. Eleanor ona bakarken Hart, bir kolu başının arkasında, kıpırdamadan yatıyordu.

"Orada da bir sorun yok," dedi. "Her gün ata biniyorum."

"Çok övgüye değer. Sağlam bir bedende sağlam bir zihin. Bence bunlar bir fotoğrafta oldukça hoş görünecek."

Tanrı yardımcımız olsun, yüzü kızarıyordu.

"O kadar endişeli misin?" diye sordu.

"Sana kur yaptığımda genç bir adamdım."

"Ve ben çok genç bir kadındım. Yine de kırışıklıklarınız var." Eleanor onun gözlerinin kenarlarındaki örümcek ağı çizgilerine dokundu. Onları seviyordu, çünkü bu onun en azından biraz gülümsediği anlamına geliyordu.

"," dedi.

"Çünkü ben biraz tombulum. İnce bir kadın şimdiye çoktan yaşlı bir sopa olmuştum."

Hart nazik parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. "Seni hiç bu kadar muhteşem güzellikte görmemiştim."

Eleanor'un kalbi hızlandı ama adamın uyandırdığı hain sıcaklık ona pişman olacağı bir şey söyletmeden önce geri çekildi. Eleanor ona gülümseyerek eteğini kalçalarına kadar sıyırdı.

Sustu. "Oh."

Hart'ın gözleri karardı. "Sorun nedir, aşkım?"

"giyersin diye düşünmüştüm. Hava oldukça soğuk." "Bu sabah dışarı çıkmadım," dedi.

Hart'ın utangaçlığı gitmiş, bir kez daha durumu tersine çevirmişti. Başını avuçlarının arasına aldı ve onun ne yapacağını görmek için bekledi.

Uyluklarının arasında taşaklarının sıkı küreleri uzanıyordu ve bunların üzerinde, karnı ekoseyle sarmalanmış bir şekilde geriye doğru uzanıyordu.

Eleanor, "Keşke şimdi fotoğraf çekme aparatım olsaydı," dedi.

"Öyle mi, yaramaz kadın?"

Oh, evet. Hart'tan baş döndürücü bir portre olurdu; sırtüstü uzanmış, eteği sıcak gözlerle onu izlerken isteklerini ortaya çıkarmak için kalçalarının etrafında buruştu.

Adamın vücudunu uzun zaman önce öğrenmiş, sağ uyluğunun iç kısmına doğru kıvrılan yara izine, saçlarının bacakları boyunca nasıl kıvrıldığına, bir dizinin diğerinin mükemmel aynası olmadığına aşina olmuştu. Fotoğraflar bu küçük ayrıntıları göstermiyordu; bunlar sadece ona bu kadar yakından bakma ayrıcalığına sahip olan kadın tarafından biliniyordu.

Hart hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı.

Eleanor yara izine dokundu, küçük çıkıntıyı pürüzsüz ve serin buldu. Eleanor yara izini yukarı doğru takip ederken Hart'ın gözlerinde bir şeyler parladı ama Hart hareketsiz kaldı.

Teni bacaklarının birleştiği yere yakın daha sıcaktı. Yara izi bacağının iç kısmının yarısında sona eriyordu ama Eleanor parmağının, taşak ile uyluk arasındaki kıvrımı bulana kadar iz boyunca devam etmesine izin verdi. Son güvenli yer olan orayı bir süre okşadı ve sonra parmaklarını şafta doğru hareket ettirdi.

Hart'ın vücudu sarsıldı. Bakışları ona sabitlenmiş, bekliyordu.

Eleanor'un gülümsemesi, parmağını adamın boyundan ucuna doğru çekerken genişledi. Teni pürüzsüz, sıcak ve aynı zamanda ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Güç, sağlam bir paketin içindeydi.

"Erkeğin organı sertleşir," dedi. "Böylece dışının en yumuşak yerine nüfuz edebilir ve amacı için ona girebilir."

"Bawd," dedi Hart, sesi sertti. "Böyle konuşmayı sana kim öğretti?" "Bilimsel bir dergi."

Hart'ın kahkahası onu sarstı ama Eleanor'un parmaklarını kaydıracak kadar değil
uzakta. "Umarım başka bir adama böyle şeyler fısıldamazsın, özellikle de o tatlı sesinle."

"Sadece sana, Hart. Sadece sana."

Sustu. "Eleanor, beni öldürüyorsun." Elini .

"Durayım mı?"

"Hayır!" Hart onun bileğini kavradı, ısırarak sıktı, sonra kendini durdurdu, parmaklarını kasıtlı olarak açtı. Elini tekrar başının arkasına götürdü ama kız elinin titrediğini gördü. "Durmanı istemiyorum," dedi. "Lütfen."

Bu adam için *lütfe* demek çok zordu. Eleanor parmağını dudaklarına götürdü, ne yapacağını düşünüyormuş gibi tereddüt etti. Hart onu izliyordu, tüm vücudu gergindi.

Eleanor elini tekrar onun üzerine koydu. Yine sarsıldı, Hart tepkisini kontrol altına almaya çalışıyordu.

Avuç içini, tıpkı uzun zaman önce yazlık evde ona gösterdiği gibi, Hart'ın uzunluğuna doğru kaydırđı. Hart nefesini içine çekti, vücudu kaskatı kesildi. Eleanor avucunu Hart'ın ucunda gezdirdi ve sonra elini tekrar aşağı kaydırđı.

"Oh, Tanrım, Eleanor... *kızım*."

İnleme neredeyse onu çözüyordu. Eleanor onu tekrar okşadı, bu sefer biraz daha hızlı. Hart onun daha da sertleşti ve Eleanor bunun gücüyle ısındı.

"El. Tatlı El. Yüce İsa."

Hart'ın elleri yumruk haline geldi, sanki büyük bir çabayla ona uzanmaktan kendini alıkoyuyordu.

Yazlık evde ve yatak odalarında, samimi dokunuşlar başlamadan önce soyunmuşlardı. Eleanor, ikisi de tamamen giyinikken işlerin ne kadar heyecan verici olabileceğini bilmiyordu. *Ne kadar lezzetli bir keşif*.

Hart ise her türlü keşfi yapıyordu. Eleanor'un her zamankinden daha güzel olduğunu, tam olarak ölmediğini, dokunuşunun inanılmaz olduğunu. Eleanor'un iddialarına rağmen o masumdu ve küçük gülümsemesi Hart'ın şeytani yanlarını ortaya çıkarıyordu.

Aletindeki vahşi his vücudundan aşağıya ve tekrar kalbine doğru yayıldı. Hart bu yüzden ölecekti. Efendi Hart, her şeye gücü yeten Hart, kadınının dokunuşuna teslim oldu.

Tanrım, muhteşemdi.

"Eleanor," dedi nefes nefese. "Beni mahvediyorsun. Her zaman yaptın." "Durayım mı?"

Ona bakın, oyuncu ve meydan okuyan, tamamen masum ve aynı zamanda hınzır. Aptal, genç ve çok kibirli olduğu için onu bırakıp gitmesine izin vermişti. Bir daha asla gitmesine izin vermeyecekti. Hayatlarının geri kalanında onu bu odaya kilitlemek zorunda kalsa bile, onu her zaman yanında tutacaktı.

O kadar da kötü bir varoluş olmazdı. Hizmetkârları kapıda bir delik açarak onlara yiyecek ve içecek verebilir ve belki Hart da bunları yemeyi hatırlayabilirdi.

"Asla durma," dediğini duydu Hart. "Asla. Lütfen. Yüce Tanrım."

Dirseklerinin üzerinde yükseldi, yastığa karşı düz duramıyordu. Çok ama çok zeki olduğunu kanıtlayan küçük, kadınsı parmaklarıyla kendisini memnun eden eli izledi.

"Beni sonuna götür, El. Lütfen, yoksa beni öldüreceksin."

Eleanor onun ne demek istediğini biliyordu. Bilgi sahibiydi, çünkü Hart bunu ona uzun zaman önce öğretmişti.

Eleanor güzel sürtünmeyi sürdürürken onun yanına uzandı ve Hart kolunu ona doladı. Eleanor'un başı Hart'ın göğsüne yaslandı ve kızıl altın rengi saç telleri Hart'ın siyah paltosuna dolandı. Hart dokunuşunu nazik tutarak onu okşadı.

Karanlık yükseldi ama Hart onunla savaştı. Bunun basit ve hafif olmasını istiyordu; bir kadın onu memnun ediyordu çünkü onu memnun etmek istiyordu.

Temel fiziksel ihtiyaç devreye girdi. Zihni Eleanor'un saçlarının kokusu, parmaklarının muhteşem hissi ve yanı başındaki sıcaklığı dışında her şeye kapandı. Sadece o ve kendisi, hisler, istekler.

Kalçaları hareket etti. "*Eleanor.*"

Onu kendine doğru çekti ve tam biterken ağzını onunkinin üzerine koydu. Sıcaklık kalçalarını haşladı ama bu his devam etti. Hart Eleanor'un ağzını öptü ve Eleanor da açgözlü bir karşılık olarak dudaklarını oynattı.

"Lass, bana ne yapıyorsun."

Eleanor'un gözleri yarı kapalıydı, siyah kirpiklerinin arasında güzel bir mavi vardı. Hart'ın sözleri tükendi ve sadece onu öptü.

Burası huzur doluydu. Ev sessizdi, erkek ve kadın yakındı, Hart yağmurlu bir Londra sabahında Eleanor'u yatağında öpüyordu.

Öpüşürken onun yüzüne dokundu, hiçbir şey söylemedi. Tatlı öpücükler. Acelesi yoktu.

"Beni sakinleştiriyorsun," diye fısıldadı. Kızın gözleri yumuşadı. "Buna sevindim."

Zaman akıp gidiyordu. Hart ve Eleanor burun buruna geliyor, öpüşüyor, dokunuyor ve sessizliğin tadını çıkarıyorlardı.

Wilfred'in koridordaki kuru öksürüğü huzuru bozup Hart'a kendisini bekleyen gerçek dünyayı hatırlatana kadar birlikte sessiz bir keyif içinde yattılar. Gerçek dünyaya gidip asılmasını söylemek istedi.

Eleanor mantıklı davranarak lavabodan bir havlu aldı ve yatağa geri getirdi. Hart onun ellerini ve kendisini çarşafı sildi, sonra yataktan kayarken onu öptü, eteğinin ağır kıvrımları bir kez daha onu örtmek için düştü.

Onunla evlendiğinde, bunun gibi daha pek çok günleri olacaktı. Hayatları ne kadar yoğun olsun, kaç kişi onun için yarışsın yarışsın

Hart, Dük ve Düşes'in sık sık halkın gözünden uzaklaşarak neşeli bir sessizlik içinde birlikte yatmalarını sağlardı.

Kalbi dolu bir şekilde odadan ve kadından ayrılmak için tek yapabildiği buydu.

Hart kapıyı kapatırken Eleanor nefesini dışarı üfledi. Lavabosuna gidip ellerini ve yüzünü soğuk suyla yıkadı ve dolaptan bir havlu aldı.

Hâlâ titriyordu. Onu ele geçiren neydi? Ama çok güzeldi. Hart'ın kitabı bıraktığı yazı masasına gitti ve saklandıkları yere geri götürmek üzere mektupları toplamaya başladı. Çok değil birkaç saniye sonra kendini oturmuş anı defterinin sayfalarını çevirirken buldu

Kitap, fotoğraflara geri dönelim.

Kadın gülümsedi. Hart onun artık ilk gençliğini geride bıraktığı konusunda ısrar edebilirdi ama kalçalarına dolanmış eteğiyle yatağında oldukça iyi görünüyordu. Hatta yıllar öncesinden bile daha iyiydi. Dolgunlaşmıştı, vücudu gençliğinin vaat ettiği potansiyele ulaşmıştı.

İçini çekti ve mektupları tekrar toplamaya başladı. Hart'ı okurken bulduğu mektubu açtı ve göz gezdirdi, kalbi onun için yeniden sızladı.

Hart haklıydı; mektubu yakmalıydı. Ama Eleanor, İskoçya kıyısındaki gözden uzak evinde saklı mektubu birilerinin bulma olasılığını düşük görüyordu. Hizmetçiler onun eşyalarına asla dokunmazdı ve babası yatak odasına nadiren giderdi. Londra'ya gitmek üzere eşyalarını toplarken kitabın içine sakladığı mektupları düşünmemişti; sadece kitabı geride bırakmak istememişti.

Ama Eleanor mektubu saklamanın tehlikesini anlamıştı. Hart'ın babasını vurmasının bir kaza olduğundan emindi; tüfek için boğuşmuşlar ve tüfek ateş almıştı. Silahın Hart'ın eline geçmesiyle ateş etmesi arasında geçen bir saniyelik sürede Hart'ın aklından geçenler Hart ile Tanrı arasındaydı.

Her ne oluyorsa, Dük'ün ölümü Ian'ı eve güvenli bir şekilde getirmişti. Ama Hart'ın düşmanları mektubu ele geçirirse, bu Hart için felaket anlamına gelebilirdi.

Eleanor sobaya doğru yürüdü ve kapağını açtı. Hart'ın tahmin ettiği kelimeleri kullanarak, "Bu iş burada bitsin," dedi ve mektubu alevlerin arasına bıraktı.

Vurulma girişimi Hart'ın Berkshire'a seyahat planlarını yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Hart her zaman yaptığı gibi tüm ay boyunca Cameron'larda kalmayacak, Londra'ya gidip gelecekti.

Tren istasyonları son derece halka açık yerlerdi ve çılgın suikastçıların insanlara ateş açması için fırsatlarla doluydu. Hart bu kararı vermek için çok düşündü ama Eleanor ve babasının Mac'in korumasında halka açık bir yerde, boş bir köy yolundaki bir arabada tek olduklarından daha güvende sonucuna vardı. Hart onlarla hiç seyahat etmeyerek onları güvende tutacaktı.

Yola çıkacakları günden bir gün önce evin tepesine tırmanmış, Eleanor'la birlikte tüm ailenin çocuklar için ayrılmış odada yuva çayı içmekte olduğunu öğrenmişti.

O içeri girdiğinde Eleanor krema sürülmüş çöreğine dişlerini geçirirken başını kaldırıp baktı. Hart durdu. Adamın Eleanor'un dudaklarındaki kremayı yalarkenki ani görüntüsü bir an için başını döndürdü.

Tekrar görebildiğinde Mac'in Eileen'le birlikte bir masada oturduğunu, Isabella'nın onun yanında, Robert'ın da bebek sandalyesinde olduğunu gördü. Eleanor masada onların yanına sıkışmış, dadı Bayan Westlock ise odanın diğer tarafındaki bir banktan onları denetliyordu. Aimee, Lord Ramsay ile pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, kont Aimee'ye İskoçya'dan getirdiği fosilleri gösteriyordu.

Hart bakışlarını tekrar Eleanor'un dudaklarına bulaşan kremden çekti ve Mac'e döndü. "Bu sabah Berkshire'a gidiyorum. Yol boyunca yapmam gereken işler var, yüzden gideceğim. kalanınız yarın öğleden sonra trenle yolculuk yapacaksınız."

"Koç?" Mac söyledi. Başparmağındaki kaymağı yaladı ve başını kızına doğru salladı. "Eileen, lütfen kardeşinin saçına tereyağı sürme." Tekrar Hart'a baktı. "Bizimle gelsen iyi olmaz mı?"

"Sana söyledim, işlerim var..."

Eleanor ona ters ters baktı. "Hart, *biliyoruz*." Yanındaki sandalyeden dedikodu gazetesinin bir nüshasını kaldırdı ve ona doğru uzattı.

Kilmorgan Dükü canını zor kurtardı! Parlamento dışında ateş açıldı. Fenianlar yeni bir hedef mi buldu?

"O paçavra eve nasıl girdi?" Hart hırladı. "Mac?"

Mac masum görünüyordu ama Eleanor'un yüzü öfkeyle parlıyordu. "Kendine nasıl zarar verdiğini sorduğumda bana yalan söyledin. Önemli olmadığını söyledin. Bunu nasıl yapabildin? Neredeyse *ölüyordun*."

Hart yüzündeki kesiklerin solmaya başladığı yere dokundu. "Önemli bir *şey değil*. Adam çok kötü bir nişancıydı ve ben dikkat etmiyordum. Size söylemedim çünkü yaygara koparmanızı istemiyorum."

"Yaygara mı? Hart, bu tehlikeli. Bu ailene söyleyeceğin bir şey. Ve arkadaşların."

"İşte tam da bu yüzden hiçbirinizi yanımda istemiyorum!" Hart'ın sesi sabrının tükenmesiyle çınladı. "Eğer adam bu kadar kötü bir nişancıysa, beni ıskaladığında ailemin ve arkadaşlarımdan kazara kurban olmalarını istemiyorum. Eleanor, sen ve baban Isabella ve Mac ile seyahat edeceksiniz, ben de korumalarım ve Wilfred ile gideceğim. Wilfred eskiden ordudaydı. Nasıl eğilmesi gerektiğini bilir."

Eleanor'un bakışları buz gibi oldu. "Bunu şakaya vurmaya çalışma. Sanırım polisle bile konuşmadınız."

"Aslına bakarsanız araştırdım. Müfettiş Fellows'tan bunu araştırmasını istedim, çünkü bir suçluyu korkutabilecek biri varsa, o da bizim favori Scotland Yard dedektifimizdir. Ama elinde fazla bir şey yok, sadece birkaç yontulmuş tuğla var. Ve adam özellikle bana değil, binadan çıkan herkese ateş etmiş olabilir."

Lord Ramsay araya girdi. "Yalnız seyahat edeceğin düşüncesinin bizi tedirgin ettiğini anlamalısın, değil mi Mackenzie? Bir arabanın içinde mi? Reading ve Hungerford arasındaki boş bir yolda?"

"Yalnız *olmayacağım*. İri vücutları ve hızlı refleksleri nedeniyle eski boksörleri uşak olarak işe alırım."

Eleanor, "Bu da vurulduğun gece sana yardımcı olmadı," diye belirtti.

"Çünkü o gece dikkatimi vermiyordum." Eleanor'u korse giymiş, saçlarını toplamış, ayaklarında yüksek topuklu botlarla. "Şimdi uyarıldım," dedi.

"Pek güven verici değil." Eleanor'un gözlerinde hâlâ öfke vardı. "Ama sanırım seni bundan asla vazgeçiremeyeceğiz. Varır varmaz bir telgraf göndereceksin, değil mi?"

"El," dedi Hart.

"Hayır, boş ver. Ainsley halleder. Lütfen Cameron'ı sorundan haberdar ettiğinizden emin olun. Yoksa Cameron bunu yadırgayabilir ve o sizden daha iri."

Hart sesindeki kızgınlığı saklamak için zahmet etmedi. "Bırak onu Eleanor. Berkshire'da görüşürüz."

Kadın ona kaşlarını çatı ama Hart onu sadece bolca kaymak eklenerek daha erotik hale getirilmiş korse ve çizmelerin baş döndürücü görüntüsünde gördü. Arkasını döndü ve kendini kapıdan çıkmaya zorladı.

Eleanor, Cameron'ın Berkshire'daki malikânesi Waterbury Grange'i yıllardır ziyaret etmemiş olmasına rağmen hep sevmişti. Mackenzie ailesinin ikinci büyük kardeşı Cameron, ilk karısı öldükten kısa bir süre sonra, mutsuz evliliğini geçirdiği yerden uzakta bir yer istediğini söyleyerek burayı satın almıştı.

Yeşil tarlalar ormanlık tepelere doğru uzanıyor ve Kennet ve Avon Kanalı arazinin kenarı boyunca tembelce akıyordu. Bahar demek, kuzuların annelerinin peşinden tarlada sendeleyerek yürümesi ve tayların otlaklarda dolaşan kırsaklara yakın durması demekti.

Mackenzie aile geleneği onları her Mart ayında Waterbury'ye getirirdi. Orada kardeşler, şimdi de eşleri ve çocukları, dünyanın gözünden uzaklaşırken Cameron'ın yarışçılarını eğitmesini izliyordu. Cameron üç yaşındaki atlarını Newmarket'e götürmeden önce kısa bir süreliğine özel bir aile olma şansları vardı.

Ev eskiydi, şekilsiz bir altın tuğla yığınıydı ama Ainsley'nin mektuplarında anlattığına göre içeriği yeniden dekore etmekle meşguldü. Eleanor onun ilerlemesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ama Eleanor, babası, Isabella, Mac, coşkulu çocuklar, gürbüz dadıları ve yaşlı Ben onları trenden getiren vagonlardan indiklerinde, Hart onları Waterbury Grange'in ön kapısında karşılayacak ve Ian'ın kaybolduğunu söyleyecekti.

Bölüm 12

"Biliyorsun Ian bunu yapar," dedi Beth. Endişeyle Hart'a baktı ve Eleanor Beth'in endişesinin kocasından çok Hart için olduğunu hissetti.

Beth, her iki kolunda birer çocukla - oğlu Jamie ve minik kızı Belle - esintili ön salonda duruyordu. Mackenzie köpeklerinin beşi de kuyruklarını sallayarak yeni gelenlerin arasında dolaşıyordu.

"Ian bazen yalnız kalmayı sever," dedi Beth. "Kalabalıktan hoşlanmaz."

"Biz kalabalık değiliz," diye tersledi Hart. "Biz bir aileyiz. Gittiğini bana hemen söylemeliydin."

Hart'ın sesindeki nota üzerine Eleanor iki bebeği öpmekten başını kaldırıp baktı. Hart'ın elleri eldivenlerinin içinde kenetlenmiş, çenesi gerilmişti. Parlamento binalarının önündeki silahlı saldırıdan sonra endişelenmekte haklıydı ama endişesi bunun ötesine geçmiş gibiydi.

"Bilmiyordum," dedi Beth. "Ian uzun yürüyüşlerinden birine çıkacağı zaman bana haber verme konusunda daha iyi oldu ama bu sabah uyandığımda çoktan kalkmış ve dışarı çıkmıştı."

Hart, "Ve bana söyleme zahmetine girmedin," diye tekrarladı.

"Bütün sabah Hungerford'daydın, Londra'ya telgraflar çekiyordun," dedi Beth. "Ve bunun seni ilgilendirdiğini düşünmedim."

Hart onun sözleri karşısında hareketsiz kaldı ve bakışları tehlikeli bir hal aldı. Beth çenesini kaldırdı ve onun bakışlarına karşılık verdi.

Eleanor, Beth'in Ian'ın yokluğundan Hart'a neden bahsetmediğini gayet iyi anlıyordu. Hart'ın kardeşlerinin evlerine girip hayatlarını ele geçirmeye çalışmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bazen Ian, Hart'ın ağır elinin altından kaçıp kurtulma ihtiyacı hissediyordu. Cameron ve Mac, Hart'ın işlerine karışmasına kızdıklarında ona bağırabiliyorlardı ama Ian'ın savunması ortadan kaybolmaktı. Ian'ın bazen yalnız kalmaya, bunaltıcı ailesiyle tekrar yüzleşmeden önce dinlenmeye ihtiyacı vardı. Eleanor, Beth'in Ian'ın istediği gibi yaşamasına izin vermek için Hart'la giriştiği mücadeleyi duymuştu.

Beth sakın bir şekilde konuştu. "Ian ile yaklaşık üç yıldır evliyim ve onun ne yaptığını biliyorum. Londra'da kalmak onu her zaman tedirgin eder.

Bunu biliyorum. Sanırım bugün etrafını saran insanların olmamasının tadını çıkarmak için dışarı çıktı. Hazır olduğunda geri dönecektir."

Hart bakışlarıyla Beth'i sıkıştırmaya çalıştı ama Jamie kıvranarak Beth'in kollarından kurtuldu ve Beth tüm dikkatini oğluna verdi. Beth onu açıkça görmezden gelince Hart'ın çenesi daha da gerildi ve dönüp evden dışarı çıktı. Köpeklerden ikisi serbest kaldı ve onu takip etti.

Eleanor yolda Hart'a yetişti. Durması için Hart'ın önünden atladı ve Ruby ile Ben kuyruklarını oynatarak etraflarında dolandılar.

"Vurulma olayı hakkında endişelendiğini biliyorum," dedi. "Ama Ian aptal değil. Birçok açıdan senden daha dikkatli. Kimseye söyleme zahmetine girmezsin diye Ainsley'e olayı telgrafla bildirdim, böylece Ian önlem almasını bilirdi. Sadece balık tutmaya gittiğinden eminim. Balık tutmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Korkunç endişe Hart'ın gözlerini terk etmedi. "Öyle. Suyun onu sakinleştirdiğini söylüyor." Boş tarlaları taradı. "Onu aramaya gidiyorum."

Yürümeye başladı ama Eleanor tekrar önüne geçti. "Sanırım en çok tehlikede olan sensin Hart Mackenzie. *Sana* ateş eden her kimse."

"Yalnız gitmeyeceğim. Benim kendi adamlarım var, Cameron ise bir ordu kullanıyor." Eleanor, "Eğer bir ordu gelirse Ian çok üzülür," dedi. "Ölmesindenense üzülmesi daha iyi."

Hart'ın sözleri sessizdi ama Eleanor onun gözlerinde derin bir korku okudu. İşkence dışında bu korkuyu asla kabul etmeyeceğini biliyordu ama Hart derinden korkuyordu ve Eleanor bunun nedenini biliyordu.

Ian'ı korumak otuz yıldır Hart'ın itici gücü olmuştu. Eleanor bu dürtüyü ilk kez Hart Eleanor'u Ian'la akıl hastanesinde buluşmaya götürdüğünde görmüştü. Hart'ın doktorları Ian'ın bakımı, rutini ve kalacağı yer konusunda sorguladığını ve zorladığını hatırlıyordu. Hart Mackenzie hayatının son otuz yılında iyi ya da kötü ne yapmış olursa olsun, çoğunu Ian için yapmıştı.

Eleanor Hart'ın göğsüne dokundu ve kalbinin avucunun altında çarptığını hissetti. "Sana katılıyorum Hart. Eğer insanlar ateş ediyorsa, o zaman Ian'a göz kulak olmalısın. Ama öyle bile olsa sakın olmalıyız. Onu bulacağız."

Odak noktası keskin bir şekilde ona döndü, sakın değildi. "*Biz diye bir şey* yok.

Burada kalmalısın."

"Bakmana yardım edebilirim, biliyorsun. Hepimiz yapabiliriz."

"Hayır." Bu kelime çok sertti. "Ian'ı bulmak yeterince zor olacak. Aynı anda hem seni hem de tüm baldızlarımı bulmak için kırsalı aramak zorunda kalmak istemiyorum. Eğer Ian kendi başına dönerse, Beth'in onu evde tutmasına yardım etmen için sana burada ihtiyacım var."

"Yani beni ayak altında istemiyorsun."

". dağıtacaksın. Şu anda dikkatimin dağılmasını göze alamam." "Ben senin dikkatini dağıtırım. Ne kadar gurur verici."

Hart ona doğru eğildi. "Bu da senden başka bir şey düşünmekte zorlandığımı anlamına geliyor. Bu senin hatan. Tıpkı bir siren gibi beni baştan çıkardın. Şimdi burada kal ve kardeşimi aramama izin ver."

Aramaya ihtiyacı vardı, Eleanor bunu gördü. Hart balık tutma gezisini böldüğünde Ian Hart'a kızardı ama Ian Hart'a nasıl haddini bildireceğini bilirdi. Dünya, "yavaş" Ian'ın Hart'a itaat ettiğini düşünüyordu ama aile bunun aksini biliyordu.

Eleanor yumuşak bir sesle, "Yolun açık olsun," dedi.

Hart onun yanağını kavradı ve dudaklarına ani, sıcak bir öpücük kondurdu. Sonra ondan uzaklaştı ve ağabeyi Cameron ile Cameron'ın aynı boydaki oğlu Daniel'in devasa formlarının onu beklediği otlaklara doğru ilerledi.

Hart, Beth ve Eleanor'un haklı olduğunu biliyordu; büyük olasılıkla, Ian ailenin geri kalanı gelmeden önce kendini toparlamak için başıboş gezintilerinden birine çıkmıştı. Ian insanlara cevap vermekte ya da en azından onların kendisinden nasıl cevap vermesini istediklerini anlamakta güçlük çekiyordu.

Ian kendisinden bekleneni ya da kibarca olanı değil, düşündüğünü söyledi. Çok fazla insanla birlikte olduğunda sessiz kalmayı ve geri çekilmeyi acımasız deneyimlerinden öğrenmişti ama bazen kendini daha iyi hissedene kadar dünyaya tamamen sırtını dönmesi gerekiyordu.

Hart, Ian'ın iyi olacağına dair inancını korudu ama saatler geçtikçe endişesi yerleşti ve kalıcı oldu. Ondaki hiçbir iz bulamadı, ne kanal kıyısında balık tutan bir Ian, ne de tarlalarda dolaşan İskoç eteği giymiş uzun boylu bir adam.

Güneş battığında Hart, Hungerford'da Cameron, Mac ve Daniel ile buluştu; üçü de Ian'ı hâlâ görmediklerini ve gören birini de bulamadıklarını söylediler.

Hart'ın endişesi korkudan sürünmeye dönüştü. Ian'ın bir tarlada yüzükoyun yattığı, vurulduğu, kan kaybettiği, öldüğü ya da çoktan ölmüş olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu. Ya öyle ya da pis bir odada elleri ve gözleri bağlı, düşmanları Hart'ı ele geçirene kadar onu bırakmayı reddediyordu.

Cameron ve Mac'in gözleri Hart'ın tedirginliğini yansıtıyordu. Başlangıçta Ian'ın kaybolmuş ve yaralanmış olabileceği fikriyle alay eden Daniel da şimdi endişeleniyordu.

"Daniel, güneye Coomb'a git," dedi Hart. "Eski darağacına çıkan tepeye tırmanmayı ve dünyanın geçip gidişini izlemeyi seviyor. Cameron, Newbury'nin doğusundaki kanalı araştır. Eğer Ian bütün gününü bir kilidi inceleyerek geçirmişse, onu pataklarım. Mac, eve geri dönmeni ve hanımların da aramaya çıkma fikrine kapılmamalarını sağlamayı istiyorum. Eleanor'a yapmamasını söyledim ama Mackenzie kadınlarını bilirsin."

Mac kaşlarını çatı. "Kahretsin Hart, benim için daha kolay bir şey bulamaz mısın?"

Belki de iç çamaşırlarımla bir suikastçı ordusuna karşı çıkmalıyım?"

"Hiçbirinin hedef olması için kırsalda dolaşmasına izin vermeyeceğim. Onları evde tutun ve koruyun."

Mac teslim olmak için ellerini kaldırdı ama Hart kardeşinin de onunla aynı fikirde olduğunu biliyordu. Mac kadınları güvende tutacaktı. "Peki," dedi Mac. "Ama kulaklarımı pamukla tıkayacağım."

Hart, kardeşleri ve yeğeni, her biri yanına birkaç adam alarak ayrıldılar ve Hart aramaya devam etti.

Atını karanlık patika boyunca yürüterek kanal boyunca batıya doğru ilerledi. *Lanet olsun sana, Ian. Neden şimdi dolaşmayı seçtin?*

Hava çok hızlı gidilemeyecek kadar karanlıktı ve yanlış bir adım Hart'ı, atını ya da onu takip eden adamları kanala sürükleyebilirdi. Dikkatli olmaya çalıştı ama içindeki her şey acele et, *acele et, acele et* diyordu.

Küçük Bedwyn'den, sonra Büyük Bedwyn'den geçip Wilton ve Crofton'a doğru ilerlediler. Ian Mackenzie yoktu. Kilitlerden geçen suya bakan, boş boş balık tutan ya da kıyılarda bir aşağı bir yukarı huzursuzca yürüyen uzun boylu İskoçyalı yoktu.

Ian her yerde olabilirdi. Uyumak için bir ahıra kapanmış ya da kim bilir nereye giden bir trene tırmanıyor olabilirdi. Ian kendi kuralları dışında hiçbir kurala uymazdı ve trene binene kadar bilet alma zahmetine girmeyebilirdi. Sonunda Beth'e nerede olduğunu söylemek için telgraf çekecekti ama bunu biraz zaman alabilirdi. *Ian* iyi olduğunu biliyordu ama her zaman

başkalarına güven vermeyi ya da neden vermesi gerektiğini anlamayı bile hatırlamıyordu. Ian artık Beth'le birlikte olduğu için bu konuda daha iyiydi ama yine de bazen kendi başına ortadan kaybolmayı seviyordu.

Ian çocukken onu korkutan kalabalıklardan, hatta Kilmorgan'daki yemek masasından bile kaçmış, anlamadığı korkulardan kurtulmak için koşmuştu. Hart onu takip eder, bulur ve Ian sakinleşene kadar onunla birlikte sessizce otururdu. Ian'ın korku dolu gözyaşlarını ve yoğun öfkesini sadece Hart durdurabilmişti. Sadece Hart, Ian'ın omuzlarına rahatlatıcı bir kol koyabilmişti - Ian'ın izin verdiği kısa bir an için - ve ona yalnız olmadığına dair güvence vermişti.

Ian akıl hastanesinden eve ilk döndüğünde, sık sık evden uzaklaşır ve günlerce uzak kalırdı. Hart endişeden deliye dönmüştü ama Ian her zaman kendi zamanında geri dönerdi. Hart, Ian'a bağırır ve bunu bir daha yapmamasını emrederdi. Ian bakışlarını kaçırarak sessizce dinlerdi, ama Ian tekrar kendi başına kalması gerektiğine karar verdiğinde giderdi. Dünyadaki tüm bağırışlar onun fikrini değiştiremezdi.

Artık her şey farklıydı. Ian'ın Beth'i vardı ve geri çekilme ihtiyacı azalmıştı. Ian zaten Beth ve çocuklarından uzakta çok fazla zaman geçirmeyi sevmiyordu ve çoğunlukla evde kalıp onlardan teselli alıyordu.

Peki, bu sefer neden gitmişti?

Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, Ian Mackenzie, diye yemin etti Hart başka bir köyden geçerken. Sana söz verdim ve ölene kadar bu sözü tutacağım.

Hart adamlarından ayrılmıştı. Ne zaman olduğundan emin değildi ama karanlıkta, Hart önde giderken, onun geçtiğini görmedikleri bir kanal köprüsünden geçmiş olmalıydı ya da belki de Hart'ın geçtiğini varsayarak birinden geçmişlerdi.

Hart geri dönmeyi düşündü ama vazgeçti. Bugün her çalının arkasında suikastçıların gizlendiğini gösteren bir şey görmemişti ve konuştuğu hiç kimse bölgede yabancıları fark etmemişti. Adamları mümkün olduğunda onu yakalayacaklardı.

Açıkça tehlikeli insanların olmaması Hart'ın Ian için duyduğu endişeyi azaltmadı. Aramaya devam etti.

Sessiz köylere girdi, yerel barlarda sorular sordu, çiftliklerde bir beyefendinin geceyi onlarla geçirip geçirmediğini sordu. Buradaki insanların çoğu Ian'ı tanıyordu ya da en azından adını duymuştu ama hiçbirisi yardımcı olamadı.

Hart bir kanal köprüsünden daha atını sürdüğünde kilisenin saati dördü çalıyordu. Çok yorulmuştu ve adamları da çoktan gitmiş, muhtemelen Waterbury'ye dönmüşlerdi. Hart'ın kasları eyerdeki uzun gün yüzünden ağrıyordu ve gözlerini açık tutma çabalarına rağmen gözleri düşmeye devam ediyordu.

Durup dinlenmeli, sonra gün doğarken tekrar aramaya devam etmeliydi. Endişesi devam etmesini istiyordu ama mantığı ona birkaç saat mola verip gün ışığını beklerse daha zeki olacağını söylüyordu.

Hart atının eyerini çözdü, dizginini çıkardı ve yanında getirdiği yuları atın başına geçirdi. Atı sağlam bir fidana bağladı, hayvana otlayabileceği kadar ip verdi, sonra Hart başını eyere koyarak uzandı, pelerini sıkıca üzerine sarıldı.

Birdenbire aynı kilise saatinin sekizi vurmasıyla uyandı, güneş gözlerinin içindeydi ve Ian Mackenzie'nin cüssesi üzerine doğru geliyordu.

Bölüm 13

"Lanet olsun sana, Ian," dedi Hart.

Eyere yaslandığı için kaskatı kesilen boynunu ovuşturarak doğruldu. At serbest kalmıştı ve şimdi onlardan biraz uzakta, başı eğik, otları kırparak dolaşıyordu.

Ian hiçbir şey söylemedi. Hart'ın burada ne aradığını ya da neden kanalın yanında, hiçliğin ortasında yerde uyuduğunu sormadı. Sessizlik devam ederken Ian arkasını döndü ve atı yakaladı.

Ian yuları dizginleri takarken at yüzünü Ian'ın yan tarafına doğru itti. Hayvanlar Ian-Cameron'ın atlarını severdi ve Mackenzie köpekleri de onu sevgiyle takip ederdi.

Hart çenesini ovuşturdu, acı içinde ayağa kalkarken bıyıklarının çizildiğini hissetti. Yastık görevi gören eyeri kaldırdı ve atın yanına taşıdı. "Burada ne yapıyorsun, Ian?"

Ian eyeri Hart'tan alıp atın sırtına yerleştirdi, sonra atın altına uzanıp kolunu yakaladı ve uzun süredir tecrübeli bir binicinin ustalığıyla sıktı.

"Seni arıyordum," dedi Ian.

"Seni aradığımı sanıyordum."

Ian, Hart'a umutsuzca bu konunun içindeymişsin gibi bir bakış attı. "Beni bulmaya çalıştığını söylediler."

"Kim yaptı?" Hart kanalı çevreleyen ağaç sırasının ötesindeki boş araziye taradı. "Korumalarımı buldunuz mu? Burada olduğumu nereden bildin?"

Ian atın dizginlerini eline aldı, sonra durdu ve Hart'ın gözlerinin içine baktı. "Seni her zaman bulabilirim."

Bir an öylece durdular, kardeş kardeşe baktı, ta ki Ian teması kesip arkasını dönerek atı rıhtıma geri götürene kadar.

Seni her zaman bulabilirim.

Bu sözler Hart'ın kafasında yankılanırken kardeşinin uzaklaşmasını izledi, eteği rüzgârda kıpırdıyordu. Şafak vakti sessiz kanalda hiçbir tekne hareket etmiyor, sarkan ağaçların ve köprülerin altından sis kıvrılıyordu.

Seni her zaman bulabilirim. Ian'ı tanıdığım kadarıyla, sadece bir gerçeği dile getiriyor ve Hart'la özel bir bağı olduğunu ima etmiyordu.

Ama Hart, Ian'ın farklı ve özel olduğunu ve Hart'ın onu koruması gerektiğini fark ettiği andan itibaren Ian'la arasındaki bağı, kardeşiyle kendisi arasında gerilen bağı hissetmişti. Ian'ın akıl hastanesinde geçirdiği yıllar boyunca ve Ian'ın serbest bırakılmasından bu yana geçen her yıl bu bağı hissetmişti. Hart bunu o kadar güçlü hissetmişti ki, sekiz yıl önce Ian birine zarar vermekle suçlandığında, Hart Ian'ı sonuçlarından korumak için elinden gelen her şeyi yapmış ve suçu kendi üzerine almaya hazır olmuştu.

Ian bu tür meseleleri konuşmaya zahmet etmezdi. Hart'ın onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden atı patika boyunca batıya doğru götürmeye devam etti.

Hart ona yetiştii. "Cameron'ın evi diğeri ."

Ian yürümeye devam etti. Hart'a bakmadı, sadece kanalı izledi ya da atın takılıp düşmemesi için başıboş dalları iterek yoldan çekti. Hart pes etti ve onun yanında sessizce yürüdü.

Ian'ın gideceği yer, yaklaşık bir mil sonra atı dar bir köprüden geçirip uzak kıyıda demirli uzun bir kanal teknesine götürdüğünde belli oldu. Teknenin ön güvertesinde birkaç çocuk, iki keçi, üç köpek ve ayaklarını pruvadan sarkıtmış pipo içen bir adam vardı. Tekneyi çeken büyük at, kanalın kenarında bağlı olmadan otluyordu.

Ian tek kelime etmeden Hart'ın atının dizginlerini bıraktı ve teknenin güvertesine çıktı. Çocuklardan biri, bir kız, Hart'ın atını yakalamak için aynı tekneden indi. Kız atı okşadı ve ona mırıldandı; at da ona izin vermekten mutlu görünüyordu.

Hart, Ian'ın ardından güverteye çıktı, çünkü Ian açıkça ondan bunu bekliyordu. Pipo içen adam Hart'a bir kez başını salladı ama ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Çocuklar da köpekler gibi bakakaldı. Keçilerin umurunda bile değildi.

Kulübeden yaşlı bir kadın çıktı. Neredeyse çocuklar kadar küçülmüştü ve tamamen siyah giyinmişti, saçının üzerinde siyah bir eşarp vardı. Gözleri de giysileri kadar siyahtı ve pırıl pırıl parlıyordu.

Parmaklığın yanındaki tahta sandığı işaret etti. "Sen," dedi Hart'a. "Otur şuraya."

Londra sosyetaesi, Kilmorgan Hazretleri'nin sessizce ve itaatkâr bir şekilde koltuğa oturduğunu görünce şaşırabilirdi. Ian hala konuşmadan Hart'ın yanına oturdu.

Kıyıdaki kız Hart'ın atına yular taktı, eyerini ve dizginini çıkardı ve at takımlarını güverteye yığdı. Sabırla başını kaldırıp bakan yedek ata doğru yürüdü ve ona da bir yular taktı.

Hepsi telaşsızdı. Teknedeki hiç kimse küçük kıza yardım etmek için inmedi, küçük kız da onların yardım etmesini beklemedi. Yaşlı kadın Hart ve Ian'ın oturduğunu gördükten sonra aşağıda kayboldu.

Hart bu Romanyalılarla daha önce de karşılaşmıştı ama teknelerine hiç binmemişti. On beş yıl önce Cameron'ın malikanesinin yakınındaki kanalın kıyısında dururken, siyahlar içindeki aynı kadın Hart'a ağır aksanlı bir İngilizceyle, Cameron oğlu Angelo'yu tutuklanmaktan ve ölümden kurtardığı için ailesinin artık Cameron'a bakacağını söylemişti. Angelo, Cameron'ın hizmetçisi, yardımcı antrenörü ve yakın arkadaşı olmuştu.

Kız yedek atı koşumladı ve halatlarını tekneye bağladı. İri atı gıdaklayarak ileriye doğru yönlendirdi ve Hart'ın atını da diğer tarafına çekti. Hart'ın iyi eğitilmiş ve enerjik aygırı kızın dokunuşuyla sakinleşti, uysal bir midilli gibi onu ve yedek atı takip etmekten memnun oldu.

Pipo içen adam önlerindeki suyu incelemeye geri döndü ve Angelo'nun annesi kahve dolu iki yontulmuş fincanla geri döndü. Hart ona teşekkür etti ve derin derin içti. Kahve zengin ve koyuydu, yoğun tadını kesecek krema ya da şeker yoktu.

Tekne yükselen güneşe doğru yol aldı. Kanalda şu ana kadar hareket eden sadece Romanyalılarıydı. Çekme yolu boyunca uzanan ağaçların altında yoğun bir sis vardı ve ağaçların ötesinde tarlalar açılıyordu. Kuzular nemli yeşillikte annelerini takip ediyor, kuzular ve koyunlar kasvetin içinde hareketli sis kümeleri gibi görünüyordu.

Burada sessizlik ve huzur vardı. Hart gözlerini kapattı.

Uyandığında günün aydınlandığını ve Ian'ın artık pruvaya yaslanmış olduğunu gördü. Pipo içen adam atın dümenini devralmış, küçük kız ve diğer çocuklar ise içeri girmişlerdi. Keçiler ve köpekler güvertede kalmıştı.

Hart, Ian'ın yanında durmak için hareket etti. "Buraya neden geldiğini bana hâlâ söylemedin."

Ian suya baktı ve teknenin pruvasının cam gibi kanalı kırmasını izledi. Ian'ın bir soruya cevap vermemesi ya da cevap vermeden önce bir iki gün beklemesi alışılmadık bir durum değildi. Bazen hiç cevap vermediği de olurdu.

Ian, "Angelo'nun adamlarına vurulma olayını anlattım," dedi. Bu sözleri söyledikten sonra ağzını kapattı ve Hart başka bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

Gerisini kendisi doldurdu. Romanlar, çiftçilerin ve köylülerin onları uzak tutma çabalarına rağmen bu kanallarda ve tarlalarda aşağı yukarı dolaşırlardı. Romanyler bölgede sıra dışı biri belirlediği anda bunu anlar ve tehlikeye karşı gözlerini dört açarlardı. Angelo ailesi tarafından çok sevilirdi ve dolayısıyla Angelo'nun arkadaşları da öyle. Ian suikast girişimini öğrendiğinde, Romanyalıları bulup bilgilendirmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermişti.

"Çok akıllıca," dedi Hart. "Ama nereye gittiğini Beth'e ya da Curry'ye söyleme zahmetine girmedin. Bütün malikâne seni aramaya çıktı. Bir *not* bırakmayı öğrenemez misin?"

Ian, Hart'ın öfkesine tepki vermedi. "Beth nereye gittiğimi biliyor." "Bu sefer bilmiyordu. Benim de bilmediğim kesin."

Ian kolunu korkuluklara dayadı ve Hart'a baktı, bakışlarını Hart'ın açık paltosunda, dağınık saçlarında, tıraşsız çenesinde gezdirdi. Ian her ne düşünüyor ya da hissediyorsa, Hart bilmiyordu. Asla bilemezdi.

"Ian," dedi sinirli bir şekilde.

Ian hâlâ cevap vermedi. Hart iç geçirdi ve kıllı yüzünü tekrar ovuşturdu. "Peki, nasıl istersen öyle olsun."

Ian suyu incelemeye geri döndü.

Hart eskiden Ian'ı gerçekten anlayan tek kişinin kendisi olduğuna inanırdı ama onunla arasında hissettiği bağı rağmen kardeşinin kabuğuna zar zor girebildiğini acı bir şekilde öğrenmişti. Ancak Ian, Beth'le tanıştığı anda ona karşılık vermiş, sessizlik ve öfke içindeki özel yerinden çıkmıştı. Ian, Beth'in kanalıyla dünyayla ilişki kurmaya başlamıştı.

Hart'ın yıllardır yapmaya çalışıp da başaramadığı şeyi, yoksul bir kilise papazının dul eşi olan Beth Ackerley birkaç gün içinde yapmıştı.

Hart ilk başta Beth'e kızmış, Ian'la olan bağına kıskanmış ve onu kendi çıkarları için kullanacağından korkmuştu. Ancak Beth, Ian'a olan derin bağlılığını kanıtlamıştı ve Hart artık onu yaptıklarından dolayı seviyordu.

Hart korkuluklara yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Bunu nasıl yapıyorsun, Ian? Bu çılgınlıkla nasıl başa çıkıyorsun?"

Genel olarak konuşuyor, kendi mücadelelerini düşünüyordu. Ian'ın yanıt vermesini beklemiyordu ama Ian "Beth var" dedi.

Benim kimsem yok.

Bu sözler bir anda ortaya çıktı. Doğru değillerdi. Hart'ın kardeşleri, her şeye burnunu sokan baldızları, Daniel şimdi de özellikle bir şey istediklerinde çok sevimli olabilen küçük yeğenleri vardı. Wilfred ve ona sonuna kadar sadık, özenle seçilmiş çalışanları vardı. Hatta uzun yıllar boyunca iyi günde kötü günde birlikte olduğu arkadaşı David Fleming bile vardı.

Ama kimse Hart Mackenzie'ye yaklaşamaz.

Hart, Angelina Palmer'ın ölümünden sonra metres tutmayı bırakmış, doyuma ulaşmak için sıradan ilişkilerden bile vazgeçmişti. Bir keşiş gibi yaşıyordu. Eleanor'un kokusunun en ufak bir fısıltısının bile onu on sekiz yaşındaki bir çocuk kadar azgın yapmasına şaşmamalıydı. Eleanor ona gülmüştü ama kahkahaları Hart'ın onun dokunuşunu istemesine engel olmamıştı.

"Deliliğimle nasıl başa çıkabilirim?" Hart'ın sözleri suya karşı boş geliyordu.

Bu sefer Ian ona bakmadı ve cevap vermedi.

Hart bir süre sonra, "Bir keresinde hepimizin deli olduğunu söylemiştin," dedi. "Hatırlıyor musun? Müfettiş Fellows'u öğrendiğimiz gün, Mac'in resim, Cameron'ın atlar, benim para ve politika, Fellows'un da suçları çözme konusunda bir dahi olduğunu söylemiştin. Haklıydın. Ve tabii ki babam da aynı deliliğe sahipti. Sanırım sende kendinden çok şey gördü ve bu onu korkuttu."

"Babam öldü. Ben de Mac'in bir tanrı gibi resim yaptığını söyledim."

Hart ona alaycı bir gülümseme verdi. "Kusura bakma, senin kesin hafıza yeteneğine sahip değilim. Ama sanırım deliliğim giderek artıyor. Eğer durduramazsam ne yaparım?"

Ian ona bakmadı. ". "Güveniniz için teşekkür ederim."

Ian bir başka sessizliğin ardından, "Eleanor'a evi göstermen gerek," dedi.

Hart başladı. "Ev mi? Ne evi?"

"High Holborn'da. Bayan Palmer'ın evi."

Hart teknenin küpeştesini kavradı. "Şeytan biliyor. Eleanor'u bir daha asla orada istemiyorum. Onu oraya götürdüğün için sana hâlâ kızgınım. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü Eleanor'un her bilmesi gerekiyor," dedi Ian. "Lanet olsun, Ian. Neden?"

"Ev sensin."

Bununla ne demek istedi? "Hayır, Ian. Hayır. Ev bir zamanlar hayatımın büyük bir parçası olmuş olabilir ama o dönem geride kaldı."

Ian başını salladı ve sallamaya devam etti. "Eleanor'a evi göstermen gerek. Ona evle ilgili her şeyi anlattığında, ne olduğunu anlayacaksın."

"Bilecek miyim?"

"Evet."

"Neyi bileceğim?" Hart'ın kızgınlığı artmıştı. "Eleanor'un benden tekrar kaçmak için iki kat hızla koşup koşamayacağını mı? Gitmeden önce durup kıcıma tekme atıp atmayacağını mı?"

"Evet."

Hart nefesini tekrar dışarı verdi. Sabah ılıklaştığı için nefesi o kadar buharlaşmamıştı. "Onu oraya götüremem. bilmesini istemediğim şeyler var."

"Bunu zorundasın. Eleanor'un seni anlaması gerekiyor, tıpkı Beth'in beni anladığı gibi."

Konuşurken Ian'ın çenesi gerildi, eli parmaklıklara sıkıca yapıştı. En azından inatçı bir katır gibi başını sallamayı bırakmıştı.

"Sen zor bir , Ian Mackenzie." Ian cevap vermedi.

Eleanor'a her şeyi anlat.

Angelina Palmer nişanlanmalarının birkaç ay sonrasında Eleanor Ramsay'i İskoçya'da ziyaret etmeyi ve ona Hart'tan bahsetmeyi kendine görev edinmişti. High Holborn'daki evin sahibi olduğunu, orada hanımları , onları iyi yetiştirilmiş genç kadınların hayal bile edemeyeceği şekillerde memnun ettiğini anlatmıştı. Angelina, Eleanor'a her şeyi ayrıntılarıyla anlatmamıştı, Tanrı'ya şükür; ama ima etmesi yeterliydi.

Hart, Eleanor'a kur yaparken kasıtlı olarak evi ve Angelina'yı ziyaret etmemiş, böyle bir yalancı olmak istememişti. Bu yüzden kendini erdemli hissederek Eleanor'u bekâretini kendisine teslim etmesi için ikna etmişti.

Ama Eleanor Hart'ın içinde bir şeyler uyandırmıştı, daha önce ya da o zamandan beri hissetmediği bir heyecan. Onu keşfetmek istemişti, keşfedebildiği kadar keşfetmişti.

Angelina'nın varlığını ortaya çıkarmasının nedeni Eleanor'u kıskandırmak ya da Hart'ı kendisine dönmeye ikna etmek değildi. Hayır. Angelina bu kararı verir vermez, yaptıklarının Hart'ı sonsuza dek kaybetmesine neden olacağını biliyordu. Eleanor'la evliliği Hart için önemliydi ve Hart affedici biri değildi. Ama Angelina yine de yapmıştı.

Eleanor'a Hart'ın cinsel istismarlarını ortaya çıkarmak için gitmemişti. Eleanor'u tehlikeye karşı uyardırmaya gitmişti, çünkü Angelina Hart'ın nasıl bir adam olma yolunda ilerlediğini çok iyi biliyordu.

Ve Angelina haklıydı.

Eleanor'un reddi kibirli Hart'ı gafil avlamıştı. Şaşkın ve öfkeli Hart, Eleanor'un nişanı bozması halinde hem Eleanor'u hem de babasını korkunç sonuçlarla tehdit etmişti, çünkü Hart böyle acımasız bir adam olmayı öğreniyordu. Babası Hart'a dersini çok iyi öğretmişti.

Hart öfkesini nasıl yatıştıracağını ya da biriyle konuşurken bile onu nasıl manipüle edeceğine hemen karar vermemeyi asla öğrenememişti. Hart babasından nefret ediyordu ama izleyecek başka bir örneği olmadığı için ona çok benziyordu.

Dolayısıyla Hart'ın bir insanla nasıl birlikte olunacağı ve Mac'in ona öğütlediği gibi, her şeyi olurlarına bırakma konusunda hiçbir fikri yoktu. Eleanor'la birlikte öğrenme şansı olabilirdi ama o bu şansı tepmişti.

Bir güneş ışını suyu kamaştırdı ve Hart'ın gözlerine saplandı. Başını kaldırdığında bir kilide yaklaştıklarını, kilitçinin evinden çıkıp kapıdaki pompalara doğru yürüdüğünü gördü.

"Eleanor'a yaptığım şeyleri anlatamam, Ian," dedi.

Ian ona sabırsız bir bakış fırlattı. Yaklaşan kilit Hart'la yapılan karmaşık konuşmalardan çok daha ilginçti. "İki takım kuralınız vardı," dedi Ian. "Biri Bayan Palmer için, diğeri Eleanor için. Eleanor'a karşı yanlış kurallar dizisine uyarsan, bunun onu sevmediğin anlamına geleceğini düşünüyorsun."

Hart bunu şiddetle inkâr etmek için ağzını açtı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Uzandığı düşünceler -emin olduğu şeyler- dokunduğu anda cam gibi kırıldı.

Ian kendini küpeşteden itti, Hart'ın sorunları hakkında endişelenmeyi bırakmıştı. "Kilidi dakikada kaç galon doldurur sence?" diye sordu.

Ian cevap beklemeden Hart'a döndü ve tekneden kıyıya atladı. Ian ata rehberlik eden adama yetişti ve onunla birlikte sessizce yürüdü, muhtemelen göletin derinliğini ve içindeki suyun kilidi doldurmak için ne kadar zaman alacağını hesaplamakla meşguldü.

Kanal teknesi kıyıya yanaştığında bahar yağmuru başlamış, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Romany, Hungerford'un altındaki son kilitten de geçmişti ve şimdi kanalın Cameron'ın arazisinin sınırını belirleyen kısmına ulaşmışlardı.

Hart kanaldan tepedeki eve kadar uzanan yeşil alana baktı ve oranın insanlarla dolu olduğunu gördü. Çoğu Mackenzie olan, ellerinde şemsiyeleri olan, sinirli, sırlıklam insanlar.

Hepsi değil. Mackenzie *olmayan* uzun boylu bir İskoç Eleanor'a çok yakın durmuş, başının üzerinde bir şemsiye tutuyordu. Hart onu tanıdı: Sinclair McBride, Ainsley'nin birçok kardeşinden biri, avukat olan. Sinclair Eleanor'a doğru eğilip onu şemsiyeyle korurken ve Eleanor ona huzurla gülümserken Hart öfkesinin kaynamaya başladığını hissetti.

Eleanor, Hart'ın güvertede tebaasına seslenmek üzere olan bir kral gibi dikilişini izledi. *Lanet olası adam.* Uşaklar gece yarısı dönüp onu kanal kenarındaki ormanda kaybettiklerini söylediklerinde dehşete kapılmıştı. Ancak o sabah erken saatlerde Angelo atına atlayıp Ian ve Hart'ın ailesiyle birlikte güvende olduğunu söylediğinde paniği azalmıştı. Eleanor şimdi sadece öfkeliydi.

İlerlemeye başladı ama Ainsley'nin kardeşi Sinclair omzuna dokundu. "Yapmasan iyi olur. Burası çamurlu ve düşebilirsin."

Gerçekten çok tatlıydı. Dul bir erkek olan Sinclair McBride bu sabah iki çocuğuyla birlikte kreşi doldurmaya gelmişti. Ainsley onu ve diğer kardeşlerini bu bahar Waterbury'de kalmaları için davet etmişti ama şimdiye kadar sadece Sinclair gelebilmişti.

Ian tekneden inmişti. Beth çamura rağmen ona doğru koştu ve Ian onu sıcak bir şekilde kucakladı. Herkes etraflarını sarmış ve hemen konuşmaya başlamıştı. Ian'ın nereye kaçtığını öğrenmek istiyorlardı. Neden herkesi bu kadar endişelendirmişti? Tanrı'ya şükür Hart onu bulmuştu.

Çingeneler, çocuklar, keçiler, köpekler, erkekler ve kadınlarla birlikte tekneden inip yağmurlu tarlanın ortasına yığıldılar ve çadır kurmaya başladılar. Cameron bu durumu hiç de olağandışı bulmuyor gibiydi. Pipolu bir adamla konuşmaya başladı ve Eleanor'un babasıyla birlikte Daniel ve Angelo da onlara katıldı. Daniel Çingene adamların çadırların üzerine branda germelerine yardım etmeye başladı ve çocuklar çadırların içine koştu. Sinclair Eleanor'a şemsiyeyi uzattı ve yardım etmek için harekete geçti.

Tekneden son ayrılan siyah giyimli yaşlı bir kadındı. Hart ona kıyıya kadar yardım etti ama onunla birlikte inmedi.

O ne yapıyordu? Hart, Eleanor'un düşündüğü kral ya da daha iyisi bir general gibi geride durmuş, herkesi izliyor, gerekirse onları yönlendirmek için bekliyordu. Gözlerini, eşleri yanlarından hiç ayrılmayan heybetli devler olan kardeşlerinden ayırmıyordu. Hepsi mutlu görünüyordu; Beth, Isabella ve Ainsley Mackenzie erkeklerine gülüyor ama derin bir sevgiyle bakıyorlardı.

"Sana ihtiyacı var."

Eleanor kulağına gelen Ian'ın sesiyle sıçradı. Ian onun yanındaydı, keskin bakışları onun üzerindeydi, Beth ise az ötede durmuş yaşlı Çingene kadınla sohbet ediyordu.

"Kimin var?" Eleanor Ian'a sordu. "Hart mı?" Yağmurun altından, bağlı teknenin küpeştesine yaslanmış inatçı düke baktı. "Hart Mackenzie'nin kimseye ihtiyacı yok."

Ian'ın viski rengi gözleri şemsiyenin gölgesi altında kararmıştı. "Yanıyorsun," dedi. Arkasını döndü ve yağmurun altında Beth'e doğru yürümeye başladı.

Sana ihtiyacı var.

Hart çok yalnız görünüyordu. Güvende tutmak için dünyada her şeyi yaptığı ailesini izliyordu ama izliyordu. Onların bir parçası değildi.

Eleanor zaten çamurlu olan eteğini kaldırdı ve Sinclair'in kaymakla ilgili sözlerine dikkat ederek yamaçtan kıyıya doğru ilerledi. Hart onun gelişini izlemişti; yol boyunca bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama onu karşılamak için tekneden ayrılmadı.

Kız kanal teknesine ulaşana kadar Hart küpeşteye çıktı, rüzgârda ters dönme tehlikesi olan şemsiyeyi kaptığı gibi bir kenara fırlattı ve Eleanor'u aralarındaki bir metrelik sudan .

Eleanor onun üzerine düştü. Hart sıırıslıklamdı, paltosu açıldı, tıraşsız yüzünde ıslak saç telleri vardı. Bu tellerin arkasından gözleri kehribar rengi ve keskin, canlıydı.

"Ne yapıyorsun sen?" Eleanor hâlâ kızgın bir şekilde sordu. "Demir alıp bizi yüzdürerek götüreceksin mi?"

"Angelo'nun annesi tekneye göz kulak olmamı istedi. Cameron ve Angelo'nun atları eğitmesini izlemeye geldiler."

"Bunu personelden yaptırmanızı kastetmiştir herhalde."

"Hayır, beni kastetti." Hart tepedeki çadırları gizleyen yağmurun şiddetine baktı. "Dükler ve ayakçı çocuklar onun için aynıdır. Ama bunun bir önemi yok. Burası sessiz."

Sessizlik Hart Mackenzie'de bolca bulunmayan bir şeydi ve Eleanor, Londra'ya döndüğünde daha da azına sahip olacağını biliyordu.

"O zaman ben gideyim mi? Sizi kanal teknenizle ilgilenirken rahat bırakayım mı?"

"Hayır." Cevap ani ve hızlıydı. Hart'ın ağır ve güçlü eli onunkinin üzerine indi. "Tamamen ıslanmışsın. Hadi içeri girelim. Sana tekneyi göstermek istiyorum."

Yarı rehberlik ederek, yarı çekerek onu birkaç basamak aşağıya, kulübenin kapısına götürdü. Hart şişmiş ahşap kapıyı kırarak açtı, Eleanor'u içeri çekti ve tekrar kapattı.

Yağmurun sesi çatıda içi boş bir davul sesine ve pencere camlarına vuran bir patırtıya dönüştü. Bu, köşedeki küçük sobadaki kömürlerin sessiz tıslamasıyla birleşince rahatlatıcı oluyordu. Eleanor, Hart'ın gitme konusundaki isteksizliğini anlıyordu.

"Daha önce hiç kanal teknesine binmemiştim," dedi keyifle etrafına bakınarak.

Romanyalılar gezgin olabilirdi ama evleri rahattı. Küçük soba iyi ısı veriyordu. Ocağın üzerinde pırıl pırıl temizlenmiş tencere ve tavalar asılıydı ve en uçtaki ranzalar renkli yorganlar ve battaniyelerle doluydu. Pencerelerin altındaki bir duvar boyunca uzanan bankta Ainsley'nin işi olduğunu anladığı işlemeli minderler vardı.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedi Hart.

"Anladığımı kadarıyla geziniz sırasında suikastçılarla karşılaşmadınız?"

"Hayır."

Ölümüne endişelendiği bir anda sadece tek bir kelime. "Bunu hafifçe söylüyorum, çünkü Hart, çok korkmuştum..." Sözlerini yarıda kesti, elleri yumru yumru olmuştu. Kollarını ona dolamak ve aynı zamanda yumruklarını onun göğsüne vurmak istiyordu. Her ikisini de yapmamak için kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

Yanına gelen Hart'ın sıcaklığını hissetti, gömleğinin ıslak ketenini ve paltosunun nemli yününe kokladı. Hart paltosunu çıkarıp bir kenara koydu, sonra iri elleriyle kadının dirseklerini kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Öpücük geldiğinde, aç bir şekildeydi. Alay yok, oyun yok, kandırmak yok. Onu isteyen umutsuz bir öpücük.

Sana ihtiyacı var.

Eleanor ellerini adamın ıslak gömleğine bastırdı ve dokunuşunun altında kalbinin hızla çarptığını hissetti. Teni çok soğuktu, ağzı ise alev gibi sıcaktı.

Gömleğini itti, düğmeleri çoktan çözülmüştü. "Bunu çıkarman gerek. Ölümü yakalayacaksın."

Hart sabırsızca gömleğini silkti ve yere düşmesine izin verdi. Altında çıplaktı, bronzlaşmış, sıkı tenini örten hiçbir fanila yoktu.

Onu sobanın yanındaki sıcak çemberin içine çekti ve başparmaklarıyla ağzını açarak tekrar kendine doğru çekti. Bir sonraki öpücüğü daha da şiddetli, daha da çaresizdi.

Eleanor da onu öperken parmakları adamın omuzlarında kıvrıldı. Adam onu daha sert öptü, ağzının tadına baktı, dudaklarındaki yağmuru yaladı. Eleanor ellerini onun çıplak sırtında gezdirerek sıcak, pürüzsüz tenini hissetti.

Vücudu alev alev yanıyordu. Eleanor onun sıcak dudaklarını öptü, dilini kendi diliyle kovaladı. Korsesinin üst düğmelerinin açıldığını hissetti, sonra Hart'ın parmakları düğmeleri birbirinden ayırdı. Hart'ın avuçları çıplak boynunun arkasına kaymış, güçlü ve sıcak bir şekilde onu tutuyordu.

Öpüşmeyi keserek hızlıca korsajın geri kalan düğmelerini açtı ve kollarından aşağı sıyırdı. Korseyi tamamen çıkarmadı; kolları kumaş tarafından yanlarına tutturulduğunda gözleri karardı. Hart usulca homurdandı ve onu tekrar öptü, kadın ellerini kaldırabildiği kadar kaldırıp adamın beline yerleştirdi. Adamın nefesinin giriş çıkışlarını, eteğinin sıcak yün kemerini ve eteğin içindeki adamın sıcak tenini hissetti.

"Eleanor. El." Başını kaldırdı, gözleri nemli saçlarının gölgesinde karanlıktı. Gülümseme geldiğinde günahkârdı. "Sürekli seninle ilgili hayaller görüyorum."

korsenden başka bir şey yok."

Eleanor'un kalbi daha hızlı atmaya başladı, içini bir sıcaklık kapladı. "Seni eteğinden başka bir şey giymeden hayal ediyorum. Aslında, gerekirse incelemek için elimde fotoğraflar var."

Gülümsemesi daha da genişledi ve yıllar önce aşık olduğu Hart Mackenzie parladı. "Seninle ne yapacağım, sürtük?"

"Babam Berkshire bitki örtüsünün fotoğraflarını çekebilmek için bazı fotoğraf makineleri gönderdi. Belki fotoğraf makinesini ödünç almama izin verir."

Hart durdu ve sonra hınzır sırtışı geri döndü. "Elinden geleni yap. Ama sadece..." Korsesini sonuna kadar çekti, sonra elini arkasına kaydırды ve korsesini kapatan ipi yavaşça çözdü. Bağcıklar gevşedi ve parmaklarının altında yayıldı. "Sen de benim için aynısını yaparsan."

"Senin için poz mu vereyim? Aman Tanrım, hayır. Ben çok mütevazıyım."

Bağcıklar çözüldü, korseyi omuzlarında tutan küçük kayışlar Hart'ın iri ellerinin altında kaydı. Yakınına eğildi.

"Bunlar özel fotoğraflar olacak. Çok özel. Sadece sen ve sadece ben göreceğiz."

"Hmm," dedi. "Bunun üzerinde düşüneneğim."

Hart onun ağzına karşı gülümsedi ve ardından dudaklarını yaladı. "Beni sadece etekliğimle istiyorsan, şartları kabul etmelisin."

Eleanor'un yüzü kızardı. "Sana düşüneneğimi söylemiştim."

"Seni o kayıkhanede öptüğüm anda kötü bir kız olduğumu anlamıştım. Dünyaya karşı nazik ve düzgün, kapalı kapılar ardında ise tutkuyla dolu. Benim için mükemmel bir kadındın."

"Sadece seninle vahşileştim Hart. Bana sen öğrettin."

"Öyle mi yaptım?" Hart gülüyordu, elleri kadının sırtındaydı, onunla arasında kaşkorsesinin ince keteninden başka bir şey yoktu. "Öğrenmeye hevesliydin."

"İlginç bir... eğitmendiniz."

Gülümsedi, alnını onunkine dayadı. "El, beni yeniden gençleştiriyorsun. Beni..."

Gülümsemesi sözleriyle birlikte kayboldu. Hart'ın elleri Eleanor'un beline gitti, parmakları eteğini ve altındaki kombinezonu çözdü. Eleanor'un etekleri düştü; bu sabah yağmurlu çayırda dolaşırken hiç frak giymemişti.

"Sana ne yapıyorum?" diye fısıldadı.

Hart'ın sıcak elleri kalçalarına doğru kayıyordu, kahkahası tamamen kaybolmuştu. Onun gözlerinde keskin bir ihtiyaç, yalnızlık ve korku gördü. Birçok kişinin korkusu

her şey, hepsi karmaşık, hepsi çok gerçek.

"Bunu tek başıma yapamam," dedi. "Sana ihtiyacım var, El."

Romanyalılar Cameron'ın atları nasıl çalıştırdığını görmek için koştururken, onun bir kanal teknesinde sevişmeyi kastetmediğini biliyordu.

"Sana... *ihtiyacım* var..." Sözcükler içinden yırtıldı, kimseye zayıflığını dile getirmeye cesaret edemeyen bu adam.

Eleanor kaşkorsesini çıkardı ve kollarını Hart'ın boynuna doladı. "Ben buradayım," dedi.

Hart başparmağını Eleanor'un alt dudağının üzerinde kaydırды, her zamanki gibi onun yumuşaklığına ediyordu. Kendisi çok sert bir adamdı, Eleanor ise sıcaklık ve rahatlıktan ibaretti. Onun çekip gitmesine izin vermekle aptallık etmişti.

Onu kendine doğru çekti ve bir öpücük daha kondurdu. Kızın tadı yağmur suyu, sıcaklık ve arzu gibiydi.

Ona öğretmişti, evet, ona öğretmişti. Her şeyi değil-uzun bir yolla değil -Ama ona öğretmişti.

Eleanor sıcak mavi gözleriyle ona baktı, tutkusu utanmadan parlıyordu. Eleanor'un bu özelliğini seviyordu; Eleanor onun ihtiyaçlarından hiçbir zaman utanç duymamıştı.

Etekleri yerdeydi, üzerinde donundan başka bir şey yoktu. Hart kalçalarını saran kumaşı düzeltti, keten o kadar inceydi ki neredeyse ipek gibiydi. Ona itaat etmiş ve yenilerini almıştı.

Onun için yanıp tutuşuyordu, aletinin ayağı onu acele etmesi için azarlıyordu. Ama çok hızlı gitmek istemiyordu, acele etmek istemiyordu. Romany ve Ian, Hart'a bu hediye vermişlerdi; Eleanor'la geçireceği zamanı.

Daha da fazlası. Eleanor bunu çalınmış bir an olarak değerlendirebilirdi ama Hart bunu bir anla sınırlı tutmayacaktı. Onu dünyadan ve şimdi de Sinclair McBride'dan korumak zorundaydı. McBride iki küçük çocuğu olan ve bir eşe fena halde ihtiyacı olan yakışıklı bir İskoç'tu ve Eleanor tam da yolunmaya hazırdı. Ainsley'nin onu buraya çağırarak neyin peşinde olduğunu görmüştü.

Hart planlarını bir kenara bırakıp hızla hareket etmeliydi. Daha fazla beklemek yok.

Çekmecelerini kapalı tutan bantları çözdü ve ellerini içlerine kaydırды. Yumuşaklık parmaklarıyla buluştu, Eleanor'un ipeği. Başparmaklarını

Onu öperken tenini okşadı, sonra bir elini kalçalarının arasındaki sıcaklığa götürdü.

Kız sıcaktı, ıslaktı, hazırды, Hart kadar muhtaçtı. Parmaklarını hareket ettirdi, vücudu gevşerken çıkardığı küçük zevk sesiyle ödüllendirildi. İçindeki bakir ve dirençli her şey çözüldü ve uçup gitti. Genç kız kurusu kız ortadan kayboldu ve onun yerini tutkulu kadın Eleanor doldurdu.

Göğüsleri yirmi yaşında olduğundan daha yumuşak ve dolgundu. Hart eğilip aralarını yaladı, ılık ve tuzlu tenin tadına baktı.

Kamara dar ve alçaktı. Hart'ın Eleanor'u kollarına alıp en yakın ranzaya götüreceği yeri yoktu ama onu ranzaya kadar götürdü, yol boyunca onu öptü ve ona dokundu.

Onu kaldırdı ve kalçalarını ranzaya dayadı, kalçalarını ayırırken arasına girdi ve donunun geri kalanını çıkardı. Eleanor onun yüzünü ellerinin arasına aldı, gözleri yarı kapalı bir şekilde olacağını bekliyordu.

Hart eteğini kapalı tutan pimi çözdü ve kıvrımları düşerken yakaladı. Ekoseyi yukarı çekti ve Eleanor'un arkasındaki ranzanın üzerine örttü.

Ranza çok dardı. Onları asla taşıyamazdı. Hart Eleanor'u tekrar kaldırdı ve ikisi de yağmurdan ıslanmış ve sobanın sıcağından kayganlaşmış vücutları bir araya geldi.

Hart ellerini kadının omurgasından kalçalarına doğru götürdü, yumuşattı, yatıştırdı. Onu biraz daha kaldırdı ve sonra içine doğru süzölmeye başladı, kaygan derinlikleri onu karşılıyordu.

Onun içinde. *Onun Eleanor'u.*

Hart kıpırdamadan durdu, kadının onu çevrelediğini hissetmek için sevinçle dolduruyordu.

"Hart." Sıcak nefesi adamın nemli teninde tüyler ürpertti. Yüzüne dokundu, parmaklarını kaba bıyıklarının üzerinde gezdirirken biraz gülümsedi.

Eleanor'un kızıl saçları yağmurdan kararmıştı, dudaklarının altındaki lüleler yumuşacıktı. Islak havaya şapkasız çıkmıştı. Tipik Eleanor. Aceleci, sabırsız.

Burnu muhteşem bir şekilde çillerle kaplıydı. Hart bir tanesini, sonra diğerini, sonra bir başkasını öptü, bu sırada onun içinde olmanın keskin sevincini hissediyordu. Onun bir parçasıydı. Onun bir parçasıydı.

Hart elini kabinin duvarına dayadı ve kadının içine doğru itti. Bu boşlukta garipti ama yaptı. *"El."*

Sesi her hamlede daha da hırıltılı çıkarken, vücudu onu karşılıyordu. Hart'ın yumruğu duvara doğru sıkılaştı, başı kadının boynuna doğru eğildi. Eleanor ona sıkıca bastırmış, teni onunkine yapışmıştı. Saçlarından akan su ikisinin de üzerine damlıyordu.

Daha, *daha*. Asla durma. Asla.

Eleanor ellerinin Hart'ın sırtında dolaşmasına, kalçalarına kadar inmesine ve her santimine dokunmasına izin verdi. Onun vücudunu keşfetmeyi her zaman sevmişti ve Hart da buna isteyerek izin vermişti.

Zümrütlerin kulak memesini ısırdı, kulağının kabuğunu yaladı. Ağzı boynuna gitti, dudakları aşk ısırığı bırakmak için kapandı.

El, seni özledim. Sensiz geçen her gün biraz daha ölüyorum.

Eleanor başını eğerek onun kendisini tatmasına izin verdi. Adam tekrar ayağa kalktığında, Eleanor ağzını boynuna indirdi ve dişlerinin küçük ısırığını, ağzının iz bıraktığını hissetti.

Bir ihtiyaç dalgası ona doğru koştu, onu alıp götürmek için içine çarptı. Geldiğini, bitmek üzere olduğunu biliyordu ama içinde sert bir şekilde kaldı, eli onu ayakta tutmak için duvara dayandı. Eleanor'un küçük inlemeleri, kendi zirvesine ulaştığında zevk çığlıklarına dönüştü.

"*Eleanor.*" Hart gözlerini kapadı ve kendini yavaşlatmaya çalıştı. Doruk noktası her şeyin bittiği, onu bırakmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Hayır. Hayır. Asla.

Hart ona tutundu, sonuncusunu hissediyordu, mükemmel bir ana ulaştığı anlamına gelen heyecan ve halsizlik karışımını.

"Bunu sensiz yapamam, El." Gözlerini açtı, sesindeki tutukluğu duydu. "Sana ihtiyacım var."

"Hart..."

"Bir daha benden uzaklaşma." Sesindeki nota çaresizlikti. "Bir daha gidersen buna asla dayanamam."

Ona her şeyi anlat, diye tembihlemişti Ian.

Yapamam. Benim olana kadar olmaz, beni asla terk edemeyene kadar olmaz.

Eleanor güzel mavi gözleriyle ona baktı, kaşlarını birleştirdi, Eleanor onu değerlendiriyordu.

"Lütfen," dedi. Tanrım, neredeyse hıçkırarak . Ama kalbi acıyordu. Yine gidecekti ve bu onun sonu olacaktı.

Eleanor nazik parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. Sanki onun ruhunu görebiliyormuş gibi gözlerinin içine baktı. Bunu yapabilen tek kişi Eleanor'du.

"Evet," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymuyordu.

"Kalacağım."

Hart yutkundu, nefesi neredeyse bir hıçkırık gibi çıkıyordu. "Teşekkür ," fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Bölüm 14

Tekne sürüklenmişti. Eleanor kamaradan çıktığında geniş kanalın ortasında yüzdüklerini gördü.

"Hart," diye seslendi telaşla.

Hart dışarı çıktı, gömleği ve eteği içinde yıkıcı bir yakışıklılıktaydı, paltosu hala aşağıda bir yerlerdeydi.

Pruva ile kıyı arasında suyun içinden bir ip uzanıyordu. Hart onu çekiştirdiğinde, gevşedi.

Eleanor ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sanırım büyük Kilmorgan Dükü tekneyi bağlamayı hatırlayamadı?"

Hart de utanmış görünmüyordu. "Aklım başka şeylerdeydi."

Kibirli, günahkâr, bir kez gülümsüyordu. Kulübede ona, "*Bir daha gidersen buna asla katlanamam,*" diyen yalnız ve korkmuş adam ortadan kaybolmuştu. Hart Mackenzie bir kez daha kendi yolunu bulmuştu.

Rıhtım boyunca yalnız bir atlı geliyordu, adam rüzgâra ve yağmura karşı paltosuna sarınmıştı. Hart ellerini ağzına götürdü ve bağırdı, "Sen oradaki! İpi yakala!"

Adam başını kaldırdı, ayağa kalktı ve atından indi. "Mackenzie? Kanalın ortasında ne ediyorsun?"

"Taşaklar," dedi Hart. "Bu Fleming."

Eleanor yağmurun içinden baktı ve el salladı. "Lütfen bizi içeri alın, sevgili Bay Fleming."

"Onunla dalga geçme," diye hırladı Hart.

"Hungerford kilidine kadar yan yatmak istemiyorsanız, onun yardımına ihtiyacımız var. Kilitçi bize güler."

Fleming halata doğru ilerledi ve onu sudan çıkardı, sonra da elden ele onları çekmeye başladı. Hart kamaraya bağlanmış olan bir küreği kaldırdı ve kanal teknesini tekrar kıyıya yönlendirmek için kullandı. Tekne hafifçe sarsıldı, kanal suyu durgundu. Fleming ipi bir ağaç kütüğüne bağlarken Hart da küreği yerine bağladı.

Fleming ellerini uzatmış, Hart ona ulaşamadan Eleanor'un ıslak zemine inmesine yardım ediyordu. Fleming Eleanor'dan Hart'a bakarken kara kaşlarını indirdi.

"Bu da ne böyle, Mackenzie? Eğer onu yağmaladıysan, seni bildiğim uyuz köpek gibi vururum."

Hart, Eleanor'un arkasında tekneden indi ve kolunu Eleanor'un beline doladı. "Beni tebrik et, Fleming. Eleanor az önce karım olmayı kabul etti."

Eleanor'un ağzı açık kaldı. *Tam olarak* böyle söylememiştir. Adam ona o yürek parçalayıcı bakışını atıp yalvardığında kalmayı kabul etmişti. Hangi sıfatla kalacağını henüz konuşmamışlardı.

Fleming de buna inanmadı. Eli cebine gitti ve her zaman yanında taşıdığı gümüş şişeyi çıkardı.

Eleanor, David'in teknede ne yaptıklarını gayet iyi anladığını biliyordu. Eleanor ve Hart burada yalnızdılar, tekne sürükleniyordu. Eleanor Hart'ın yardımıyla giyinmişti ama yakası tam olarak iliklenmemiştir, etekleri yerde yatmaktan hâlâ buruş buruştu. Hart'ın kafası tamamen dağınıktı. Rüzgâr Hart'ın gömleğini açtığına Eleanor'un ona verdiği küçük aşk ısırıkları açıkça görülüyordu.

Hart gömleğini kapatmaya zahmet etmedi. "Berkshire'da ne işin var, Fleming? Londra'daki dükkâna bakıyor olman gerekiyordu."

"Sana bir telgraf gönderdim," dedi David. "Ama Wilfred hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu telgrafla bildirdi, ben de gelip seni aramaya yardım etsem iyi olur diye düşündüm. Oylama yarın. Orada olmak istediğini düşünmekte haklı mıyım?"

David neredeyse hazırlıksız konuşmuştu ama gözlerinde bir parıltı vardı. Hart'ın cevap gülümsemesinde Eleanor'un uzun zamandır onda görmediği bir canlılık vardı. "Peki elimizde var mı?"

David'in gülümsemesi de bir o kadar muzafferdi. "Oh, evet. Yarısı son anda bize ihanet etmeye karar vermezse, ederiz."

"Neyiniz var?" Eleanor sordu.

David'in bu tür tartışmaların kadınlara göre olmadığı konusunda ısrar etmemesi her zaman hoşuna gitmişti. O da hemen cevap verdi. "Koltuklardaki serseriler, sevgili El. Bizim istediğimiz yönde oy kullanacak serseriler. Gladstone'un tasarısını geri çevirmeye ve onu güvensizlik oyuyla ortadan kaldırmaya yetecek kadar. Her şey biter. Seçim çağrısı yapmak zorunda kalacak, partimiz çoğunluğu kazanacak ve Hart Mackenzie İngiltere'nin başbakanı olacak, Tanrı hepimize yardım etsin."

Eleanor'un heyecanı arttı. "Aman Tanrım, Hart."

"Uzun zamandır bekliyordum," dedi Hart. Gözlerindeki ateş sesindeki sakinliğı yalanlıyordu.

"Ama Bay Gladstone onu yeneceğinizi biliyorsa, neden oylama yapılmasına izin versin ki?" Eleanor sordu.

David Hart'tan önce cevap verdi. "Çünkü bu noktada daha fazla gecikme zaferimizi daha da kesinleştirir. Yarın bir seçim çağrısı yaparsa, geri dönme şansı olabilir, ancak bunun olmasına izin vermeye niyetimiz yok." David ellerini birbirine vurdu. "Hart Mackenzie bu kez Avam Kamarasına liderlik etmek üzere geri dönecek. Milletvekili olduğu dönemdeki kırbaç gibi zekâsının acısını hâlâ çekenler var. Unvanını alıp Lordlar Kamarası'na gittiğinde rahat bir nefes aldılar. Ve şimdi geri dönüyor. Ah, ne büyük zevk."

"Oldukça eğlenceli olacağını tahmin ediyorum," dedi Eleanor. "Babamın galeriden izleyeceği kesin."

"David." Hart kelimeyi tonlamadan söyledi ama Fleming anlamış gibiydi.

"Tamam. Evde olacağım, yağmurdan korunmak için senin maltından biraz içeceğim. Çok miktarda içmeye niyetliyim." David atını yakaladı, bindi ve rıhtıma doğru sürdü.

"O zaman onunla Londra'ya gideceksin," dedi Eleanor, sesi çok parlaktı.

Hart onun omuzlarını kavradı, elleri nemli bedeninde sıcacıktı. "Evet."

"Uğruna çalıştığın her şey bu," dedi.

"Evet." Başparmaklarını kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi.

"Düğünü yapacağız

Kilmorgan'da. Halkı memnun etmek için büyük, gösterişli bir olay. Yeni başbakan için kaçmak yok."

Eleanor onun bakışlarına karşılık vermekte zorlandı. Gözleri bir kez daha kontrolcü Hart'ın sıcak ve kararlı bakışlarıyla parlıyordu. "Şu anda düğünlerle ilgilenemeyecek kadar meşgulsünüzdür herhalde," demeye çalıştı.

"Size bulabildiğim en gösterişli düğün mücevherlerini alacağım ve gazetelerin çıldırmasına izin vereceğim. İsterlerse barışmamızı büyük bir romantizm haline getirsinler, biz de bunu onlara verelim."

Eleanor sıkıca, "İyi bir gösteri yap, demek istiyorsun," dedi. "Seçimlerde sana yardımcı olacaktır."

"Bu umurumda değil. Bu sefer benimle evlenmek zorunda kalacaksın Eleanor. David her an aileye bizi nasıl bulduğunu anlatabilir.

asla huzur bulamayacağız. Senin ve benim bu teknede ne yaptığımızı tam olarak bilecekler."

"Bu Ian'ın hatası. Yalnız olduğunu bildiği halde beni sana gönderdi."

"Evet, sinsi küçük kardeşim işleri kendi gibi yönlendirdi. Ama biz buna mahkumuz."

"Yani, itibarımı kurtarmak için seninle evlenmem mi gerekiyor?"

Hart ona yaklaştı. "İtibarınız zarar görmeyecek. Bu bilginin aile dışına çıkmamasını sağlayacağım. Ama ne olursa olsun benimle evlenmeni istiyorum. Sana bakmam gerek."

"gereken..."

"Benimle evlensen de evlenmesen de sana bakacağım, ama karım olursan işler daha kolay olacak. Benim bir eşe ihtiyacım olduğu kadar senin de bir kocaya ihtiyacın var Eleanor. Baban öldüğünde hiçbir şeyin olmayacak. Glenarden çok az tanıdığın bir kuzenine kalacak ve sen de kapı dışarı edileceksin. O zaman ne yapacaksın?"

"Daktilo makinesinde çok iyi olduğumu kanıtlıyorum." Eleanor şaka yapmaya çalıştı ama Hart gülmedi.

"Sonunda kasvetli yaşlı kadınlarla dolu ucuz bir pansiyona düşeceksin," dedi. "Güzel bir kız kurusunun adil bir oyun olduğuna karar veren herhangi bir adam için av olacaksın. Ya da kır evinden kır evine geçecek, arkadaşlarıyla yaşayacaksın ama seni tanıyorum, çok utanacaksın ve onlardan faydalandığını düşüneceksin."

"Bu şekilde ifade ettiğinizde, işler kulağa oldukça kasvetli geliyor."

"Olmak zorunda değiller. Bir kez Mackenzie oldun mu, kimse sana dokunamaz. Benimle nişanlanmış olmanın bile bir ağırlığı olacak. Bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak, El. Baban da öyle. Ve kim bilir, belki de bugün sana bir çocuk vermiş olabilirim."

Eleanor başını salladı. "Daha önce sevgiliyken gebe kalmamıştım ve şimdi de oldukça yaşlıyım..."

"Asla bilemezsin, El. Bugün bir dürtüydü ama bunun bedelini ödememelisin. Bir çocuk da olmamalı. Onun bir ismi olmasını isterdim."

Eleanor onun sesindeki coşkuyu duydu. *Hart'ın bebek istediğini* şaşkınlıkla fark etti. Kalbi ısındı.

Hart'ın elleri, soğuk yağmurda sıcak omuzlarında sert noktalar oluştuyordu. "Sana ve herhangi bir çocuğa bakacağım - benim adım sana bakacak."

Eleanor'un ağzı kurumuştı, kafasında düşünceler bir yükseliyor bir düşüyordu. "Seninle evlenecek her kadın büyük bir sosyete olmak zorunda kalacak, diğer

siyasi kariyerinizin yarısı."

"Biliyorum. Bunu biliyorum, El. Ama daha iyisini yapabilecek birini hayal edemiyorum."

Daha şüpheli bir kadın Hart'ın bugün onu, kur yapması gereken politik beyefendilerin eşlerini eğlendirecek bir ev sahibi bulabilmek için baştan çıkardığını düşünebilirdi. Ama Eleanor onun, *"Bir daha gidersen buna asla dayanamam,"* derken sesinin nasıl titrediğini ya da biraz önce çocuk ihtimalinden söz ederken gözlerindeki kıvılcımı tahmin edememişti.

Dudaklarını ıslattı. "Çok şey istiyorum."

"Evet, öyle." Hart kızın yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmağı kızın alt dudaklarını yumuşattı. "Ve bundan pişman olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Eleanor onun gözlerinin içine baktı. Kehribar rengi derinliklerde zaferin kesinliğini okudu, istediği her şeyi kazanacağından emindi. Yine de bunun ardında korkuyu gördü. Hart bir yol ayrımında duruyordu - bugünden itibaren hayatı her yöne gidebilirdi. Ve o korkuyordu.

Korkusunda yalnız değildi. Eleanor'un boğazı düğümlenmişti, dizlerinin bağı çözülmüştü, tüm hayatı birkaç kelimenin ağzından dökülmesiyle yerle bir olurken uzuvları titriyordu.

"Sanırım bu Curry'nin kırk ginesini kaybettiği anlamına geliyor," dedi.

"Kırk ginesine lanet olsun." Hart kendine çekti ve öptü. Hart'ın sert sarılığı Eleanor'a ondan bir daha asla ayrılamayacağını söylüyordu ve Eleanor Hart'ın muhteşem sıcaklığına gömülürken gitmek istediğinden emin değildi.

Eleanor ve Hart eve vardıklarında her şey karmakarışık. Roman çocuklar yağmura rağmen tarlada koşturuyor, Mackenzie ve McBride çocuklarını kovalıyor ya da . Mackenzie köpekleri de Romanyalı keçi ve köpeklere katılmış, durmadan havlıyor ya da meliyorlardı. Çocuklar duvarlardan boya sökülebilecek bir sesle çığlık attılar.

Fleming Hart ve Eleanor'u karşılamaya geldi, atını sürüyordu, matarası hâlâ dışarıdaydı. "Yüce Tanrım, bu bir katliam," dedi bir yudum alarak. Hart da onunla aynı fikirdeydi.

Koşan çocuklar onları gördü ve Aimee avazı çıktığı kadar bağırarak onlara doğru aktı. "Hart Amca! Eleanor Teyze! Gelin ve çadırımızı görün. Bu gerçek bir Roman çadırı." Roman çocuklar yığıldı, bazıları

Bazıları onun İngilizcesini anlıyor, bazıları anlamıyordu. Hart'a gülümsediler, siyah gözleri dans ediyordu.

Yetişkinler çocukların peşinden geliyordu - Mac, Daniel, Ian, Ainsley emekleyen kızı Gavina'yı kaldırıp kucağına almak için durdu, Gavina Ainsley'nin kaybettiği çocuğunun adını taşıyordu. Ian'ın oğlu Jamie babasını gördü, kararlı adımlarla ona doğru yürüdü ve kollarını Ian'ın bacağına doladı.

Ian'ın gözleri her zamanki mesafeli bakışlarından yumuşayarak oğluna odaklandı. Çocuğun saçlarını düzeltti, sonra yavaşça Hart'a doğru yürürken Jamie'nin botuna tutunmasına izin verdi. Jamie güldü, bu oyun hoşuna gitmişti.

"Ne oldu?" Ainsley, Gavina'yı yağmurdan koruyarak sordu. "Bir şey oldu Eleanor. Anlat."

Ian, hem Fleming'in atının toynaklarından uzak tutmak hem de Jamie'nin hayvanın burnunu okşamasına izin vermek için David'in yanında durdu ve Jamie'yi kaldırdı.

"Eleanor Hart'la evlenecek," dedi Ian.

Eleanor'un ağzı açık kalırken Ainsley'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bunu nereden biliyorsun Ian Mackenzie?" Eleanor sordu.

Ian cevap vermedi. Jamie minik elleriyle atı okşamaya devam etti.

"Doğru mu?" Daniel sordu.

"Maalesef," diye yanıtladı Fleming. "Ben talihsiz bir tanıgım."

"Gelecek ay," dedi Hart kısık sesle. "Kilmorgan'da." Eleanor'un kolunun kıvrımındaki elinin farkındaydı, o konuşurken elini sıkıca kavramıştı.

"Gelecek ay mı?" Ainsley gözlerini kocaman açtı. "Bu çok az bir zaman. Isabella çok öfkelenecek. Büyük bir düğün isteyecektir."

Mac yüksek sesle güldü. "Aferin sana Eleanor. Sonunda onu düzelttin."

"Bana yirmi pound borcun var Mac Amca," dedi Daniel.

"Ve ben, Mac Mackenzie." Ainsley kızını kaldırdı ve arkasını dönmeye çalıştı. "Ian'a ve Beth'e yirmi dolar borçlusun. Eleanor'a karşı bahse girmeyi öğretilim sana."

Mac gülmeye devam etti. "Kaybettiğim için mutluyum. Ama gerçekten de onu postalayacağını düşünmüştüm, El. Ne de olsa o tam bir piç."

Fleming, "Henüz mihrapta değil," dedi. "O zamana kadar aklı başına gelir mi, gelmez mi?"

Mac hâlâ sırtarak ona el salladı. "Dersimi aldım. Hart Mackenzie'ye bağlı olan hiçbir şeye karşı bahse girme. O sinsî ve el altından iş çeviren biri ve her seferinde istediğini elde ediyor."

Fleming tembel ses tonuyla, "Bence yapmayacak," dedi.

Daniel onu işaret etti. "Tamamdır. Bahsi kabul ediyorum. Bence Eleanor onu mihraba götürecektir."

Hart hepsini görmezden geldi. Eleanor'u kendisine doğru çevirdi ve dudaklarına gelişigüzel bir öpücük kondurdu. Ailesinin, arkadaşlarının ve rakiplerinin önünde onu kendisinin olarak işaretledi.

Ian tek başına sessiz kaldı. Ama Hart'a gönderdiği bakış -kararlı bir memnuniyet- Hart'ı biraz kızdırmıştı. Ian Mackenzie her zaman istediğini elde eden bir adamdı ve Hart bazen Ian'ın *ne* istediğinden tam olarak emin olamıyordu. Ama bunu öğreneceğini ve her ne olsun Ian'ın kazanacağını biliyordu.

Gladstone hükümet üzerindeki kontrolünü kaybetti. Avam Kamarası'nda David Fleming liderliğindeki Hart koalisyonu, Gladstone'un zayıf destekli yasa tasarısını büyük bir zaferle yenilgiye uğrattı. Gladstone, o müthiş kaşlarını çatarak, Parlamentoyu feshetmekten ve seçim çağrısı yapmaktan başka çare göremedi.

Aynı gece, Hart'ın Grosvenor Square'deki evinin ön odasının penceresine bir tuğla düştü. Bu tuğlanın etrafına, Kilmorgan Dükü'nün Fenianlar için işaretlenmiş bir adam olduğunu ilan eden bir not sarılmıştı.

Hart kâğıdı masasının çekmecesine attı ve majordomosuna pencerenin tamir edilmesini emretmesini söyledi.

Ancak tehdidi göz ardı edecek kadar aptal değildi. Londra'da herhangi bir yere gittiğinde iki kat koruma alıyor ve Müfettiş Fellows'u çağırıyordu. Eleanor, en azından Berkshire'da güvendedi.

Fellows çağrısına yanıt olarak Hart'ın çalışma odasına geldiğinde Hart sinirli bir şekilde, "Otur," dedi. "Sanki kışında bir polis copu varmış gibi orada dikilip durma. Beni sinirlendiriyorsun."

"Güzel," dedi Lloyd Fellows. Sandalyeye oturdu ama sırtını dikleştirerek oturdu, hiç de itaatkâr görünmüyordu.

Cameron, Mac ve Ian Fellows'u fazla telaşlanmadan kendilerinden biri olarak kabul etmiş olsalar da Hart ve Fellows hâlâ birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde dönüyorlardı. Yaklaşık aynı yaşıydılar, birbirlerine benziyorlardı ve her ikisi de kendi dünyalarında bulundukları yere gelmek için çok çalışmışlardı.

Fellows, "Anladığım kadarıyla kutlamalar sıraya girmiş," dedi. Resmi duyuru henüz yapılmamış olsa da gazeteler bunu manşetlerine taşımıştı. *K-Dükü, bir bilim adamının kızıyla evlenecek ve*

İngiltere'yi aynı anda ele geçireceklerini ilan etti. Bir diğeri ise, İskoç dükünün on yıldan fazla bir süre bekledikten sonra ilk sevgilisiyle evleneceğini söyledi. Emin olun, hiç kimse aceleyle evlendiklerini, boş zamanlarında tövbe ettiklerini söyleyemeyecek. Ve diğer saçmalıklar.

"Bu da bu tür tehditlerle uğraşamayacak kadar meşgul olduğum anlamına geliyor." Hart, Fellows'a bir gece önce penceresinden gelen kâğıdı uzattı.

Fellows mektubu yavaşça aldı ve kaşları kalkarak okudu. "edecek pek bir şey yok.

Tetikçi konusunda da kimse fazla ilerleme kaydedemedi, üzülerek söylüyorum." "Fark etmez. İrlandalılar bir İskoç'a kızgın ve ben de çok zor. Senden tek istediğim onları benden uzak tutman. Ve ne onların ne de bir başkasının aileme dokunmasına izin vermeyin."

"Zor bir emir. Yani bir koruma mı istiyorsun?"

"Korumalarım var. Eleanor'a göz kulak olmaları için üç kişi bıraktım ve Eleanor şimdilik onunla ilgilenecek olan kardeşlerimin yanında. Ama işime engel olmadan devam etmem gerekiyor. Sen kurnaz, dost ve beceriklisin. Bunu başaracaksınız."

Fellows kuru bir sesle, "büyük saygı duyuyorsunuz," dedi.

"Ian ve beni beş yıl boyunca babamızı gururlandıracak bir acımasızlıkla takip ettiniz."

"Ama yanılmışım," diye belirtti Fellows.

"Bu durumda ben de öyleydim. İşte bu noktada birbirimize benziyoruz. Aklımız başımızdayken hiçbir şey bizi durduramaz. Duygularımızın bizi yenmesine izin verdiğimizde ise hiçbir şey göremeyiz. Ian için duyduğum endişe gözümü kör etmişti ve gerçeği göremedim." Hart durdu. "Hâlâ öyleyim."

Fellows kâğıdı tekrar inceledi. "Demek istediğinizi anladım. Ne yapabileceğime bakacağım."

Hart sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Bu arada düğüne davetlisin. Isabella sana resmi bir davetiye gönderecek."

Fellows notu cebine soktu. "Beni orada istediğine emin misin?"

"Benim ya da senin ne istediğin önemli değil. Eğer gelmezsen Beth, Isabella, Ainsley ve Eleanor hiç hoşnut olmayacaklar. Bana bunu söyleyecekler. Defalarca."

Fellows gülecek kadar rahatlamıştı. "Büyük dk, baldızları ve müstakbel karısı tarafından gerginleştirildi mi?"

"Onlarla tanıştınız. Sadece çok güçlü kadınlar Mackenzie'lerle yaşamayı kaldırabilir ve bu yüzden iimizden biri bir Mackenzie bulunduğunda..." Titrer gibi yaptı.

"Kardeşlerin hallerinden memnun görünüyor," dedi Fellows. "Ve sen de eski nişanlıyla evleneceksin. Dünyanın en mutlu adamı sen olmalısın."

"yleyim." Hart bunu söylerken göğsündeki sıkışmayı görmezden geldi. Adam hazır olmadan önce Gladstone'u nasıl köşeye sıkıştırıp dövüşe soktuysa Eleanor'u da aynı şekilde anlaşmaya zorlamıştı.

"yle görünüyorsun," dedi Fellows sözünü eğip bükmeden. "Geriye kalan tek bekar ben olacağım. Eve döndüğümde beni karşılayacak bir eşim, salarım ağardığında yaşlı adımlarıma rehberlik edecek oğullarım olmayacak."

"Bu sana bağlı. Sanırım baldızlarımdan biri kafasına koyarsa size bir eş bulabilir."

Fellows elini kaldırdı. "Hayır, hayır."

"Dikkatli olun. Onlar kararlı kadınlar."

Fellows başını salladı, sonra ikisi de sessizleşti, konuşmayı nasıl bitireceklerini bilemiyorlardı. Bir zamanlar düşmandılar, henüz arkadaş olmamışlardı ve birbirlerine karşı hâlâ tam olarak rahat değillerdi.

"Bilirsiniz, arkadaşlar..." Hart başladı.

"Hayır." Fellows ayağa kalktı ve Hart da onunla birlikte ayağa kalktı. "Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Bana büyük Mackenzie imparatorluğunda bir görev teklif etmeyin. Sahip olduğum işten memnunum."

Hart, Fellows'un Mackenzie ailesinin güvenliğinden sorumlu olmak üzere Hart için çalışmasını teklif etmek üzere olduğunu Fellows'un nereden bildiğini sormadı. İki adam birbirine çok benziyordu.

"Leydi Eleanor'un hatırı için size yardım edeceğim," diye devam etti Fellows. "Ama şunu anlayın, müfettiş olmak için uzun süre çalıştım, polis olmaktan zevk alıyorum ve siz çağırdınız diye kariyerimi bırakmayacağım."

Hart ellerini kaldırdı. "İyi ve güzel. Ama eğer ihtiyacınız olursa, teklifim geçerlidir."

"Teşekkür ." Fellows bir kez başını salladı ve gitmek için döndü. "Bekle, Fellows. Sana bir soru sormam gerekiyor."

Fellows geri döndü, duruşunda bir endişe vardı. Duruşundan başka bir yerde olmak istediği anlaşılıyordu ama kibarca bekledi.

"Bir mektubun izini nasıl sürersiniz?" Hart sordu. "Yani size kimin gönderdiğini nasıl bulursunuz?"

Fellows soru karşısında gözlerini kırıştırdı, sonra düşündü. "Ben olsam zarfa bakardım. Mektubu getiren postacıyı bulur, mektubun adımlarını geriye doğru izlerdim. Neden? Postayla tehdit mektupları mı alıyorsunuz?"

Hart hızla, "Hayır," dedi. Fellows'un gözleri yarı yalanın kokusunu alarak kısıldı. "Mektubun hangi şehirden geldiğini bildiğimi varsayalım. Edinburgh mesela?"

"Oradaki postaneye sorular sorun. Söz konusu postanenin dışında durun ve o kişinin bir başkasını göndermek için geri dönüp dönmediğini izleyin."

"Kulağa sıkıcı geliyor."

"Polisliğin çoğu sıkıcıdır, Majesteleri. Sıkıcı, zor bir iş."

"Öyle görünüyor. Yardımlarınız için teşekkürler, dostlar. Ve Isabella'nın düğün davetiyesini aldığınızda, Tanrı aşkına, katılacağınızı söyleyin."

Fellows ona neşesiz bir gülümseme verdi. "Hayır demeyi ve etrafınızdaki havai fişeklerin patlamasını izlemeyi çok isterdim."

"Senin etrafında da patlarlardı. Yapmayacaklarını sanma. Hanımlar hayal kırıklığına uğrar ve bunun sonunu asla duyamazsınız."

"Hmm. O zaman doğru cevap vereceğim." "Öyle yap."

Fellows tekrar başını salladı ve ayrıldı.

High Holborn'daki ev birkaç hafta önce Hart Eleanor'u orada bulduğunda olduğu gibi sessiz ve tozlu. Eleanor'un evin fotoğrafları gönderen kişiye dair bir ipucu barındırabileceği konusunda haklı olduğunu kabul etti. Ancak bu, onun tekrar buraya girmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Hart, Fellows ile görüşmesinden birkaç gün sonra seçim histerisinden birkaç saat çalarak arabasıyla High Holborn'a gitti ve eve tek başına girdi.

Ian, Hart'tan Eleanor'a buradaki hayatıyla ilgili her şeyi anlatmasını istedi. Hart, Ian'ın onun buraya gelmesine bu yüzden izin verdiğini fark etti. Hart'ın her şeyini bilmesi gerektiğini söylemişti Ian, kirli ruhunun derinliklerine kadar.

Hart, Eleanor'un harıl harıl aradığı, karmakarışık mobilyalarla dolu yatak odasında durdu. Şapkasının altındaki altın sarısı kızıl saçlarını, gözlerinin üzerinden sarkan tülünü, çıldırtıcı ama sıcak gülümsemesini hatırladı.

"Bunu yapamam, Ian," dedi yüksek sesle.

Hart eğilimlerinden ya da zevk oyunlarında yaptıklarından utanmıyordu. Ama Eleanor'un kanal teknesinde ona nasıl baktığını düşündü; gözlerinde arzu, güven ve baygın bir zevk vardı. Daha fazlasına ihtiyacı olmadığını düşündü.

Bu neden yeterli olmasın, Ian Mackenzie?

Eleanor'a evi göstermelisin. Ona evle ilgili her şeyi anlattığında öğreneceksin.

Hayır. Ian yanıyordu. Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyiydi.

Hemen araştırmasını yaptı, hiçbir şey bulamadı, Bond Caddesi'ne gitmek üzere evden ayrıldı ve Eleanor'a bulabildiği en büyük elmas kolyeyi satın aldı.

Eleanor'un düğün günü açık ve berrak, yumuşak bir İskoç Nisan sabahı, Kilmorgan malikânesini çevreleyen tepelerin ardındaki tek bulut olarak doğdu.

Isabella, Beth ve Ainsley onu baştan aşağı düğün kıyafetleriyle giydirirken Eleanor odasında duruyordu. İpek kaşkorse ve iç çamaşırı, önü pembe fiyonklarla süslü yeni bir korse, metrelerce uzunluktaki düğün satenini tutması için uzun bir büstiyer, Eleanor'un omuzlarını saran ve arkadan sıkıca iliklenen ipek bir korse. Tohum inciler ve danteller korsajı süslüyordu ve metrelerce uzanan firfırlar ve danteller eteğin ön kısmından aşağı dökülüyordu. Etek, hem ipek hem de gerçek güllerin süslediği büstiyerin hafif bir kabarıklık oluşturuyordu. Oradan kumaş yere doğru akıyor, tohum inciler ve dantellerle kaplı üç ayak uzunluğunda bir trenle son buluyordu.

Maigdlin, Eleanor'un parlak kızıl saçlarına bir toka daha takarken gülümsedi. "Bir resim kadar güzelsiniz leydim. Bir resim kadar güzel."

"Kesinlikle çok güzel." Isabella geri çekildi, ellerini kavuşturdu ve yaptığı işi inceledi. "Kollarımı sana dolamak ve seni yiyip bitirmek istiyorum ama seni bu hale getirmek için iki saatimi harcadım El, o yüzden bundan kaçınacağım."

Ainsley neşeyle, "Sonrasında kucaklaşırız," dedi. Yatağın üzerine oturmuş, Eleanor'un duvağını son dakikada dikiyordu. "Ve düğün pastası -güzel, lezzetli bir tane

Bol kuş üzümü ve portakal şekerlemeli. Hayatınızın en mutlu gününde pastanızın tadını çıkarmalısınız."

Hayatının en mutlu günüydü. Eleanor'un boğazı kurumuştı ve midesinde soğuk bir ağrı oluşmuştu.

Hart'ı kanal teknesindeki o yürek parçalayıcı sabahtan ve daha sonra ailesi ve Romanlarla yaptığı mutlu kutlamadan beri neredeyse hiç görmemişti.

Isabella Eleanor, Beth ve Ainsley'i Eleanor'un hayatında karşılaştığı en telaşlı, yoğun ve heyecanlı planlamanın içine sürüklerken, Hart Parlamento'yu devirmek için David'le birlikte hemen Londra'ya dönmüştü. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak, hiçbir şey abartılmayacaktı ama zevkli, her şey son derece zevkli olmalıydı. Yeni Kilmorgan Düşesi için gösterişli ya da bayağı hiçbir şey olmamalıydı.

Eleanor o zamandan beri Hart'ı sadece bir kez yalnız görmüştü, o da bir günlüğüne Berkshire'a döndüğünde ve ona yüzüğü verdiğinde. Eleanor şimdi yüzüğü parmağında çeviriyordu, elmaslar ve safirler ışığı yakalıyordu, Hart'ın ona ilk kez verdiği yüzüğün aynısıydı. Eleanor'un onu gönderdiği gün Glenarden'ın bahçesinde bunu ona fırlatmıştı.

"Bunu Sarah'ya verdiğini sanıyordum," demişti Hart havalı bandı parmağına geçirirken.

Hart'ın sesi kısılmıştı, sıcak eli onunkini kavırıyordu. "Onu sadece sana verdim. Sarah için yeni bir tane aldım. Bu yüzük anneme aitti."

"Küpeler gibi." Küpeler Eleanor'un mücevher kutusunda, özenle peçeteye sarılmış halde duruyordu.

"Aynen öyle. Senden çok memnun olurdu."

Eleanor, asi oğlanlar ve erkeklerden oluşan bir ailede kendini kaybolmuş ve yalnız hissetmiş olması gereken kibar kadını düşündü. Düşes en azından oğullarının büyüdüğünü görecektiydi, onlardan utanmazdı.

Eleanor, "Onun için giymekten mutluluk duyuyorum," dedi.

"Benim için de giy, lanet olsun." Hart onun elini ters çevirdi ve parmak uçlarını öptü. "Sonunda evlendiğimiz için mutlu görünmeye çalış."

"Ben mutluyum." Ve . Ama...

Hart çok *uzaklaşmıştı*. Londra'da olup bitenler meşgul ve dalgın olduğu doğrudu. Ama o yağmurlu sabah kanal kıyısında, acı ve gönül yarası katmanlarının altında gömülü gerçek Hart'a sonunda ulaştığını düşünmüştü.

Onu bulmuştı, bunu biliyordu. Ama sonra yine gitmişti.

Eleanor kenetlenmiş ellerinin ve parıldayan yüzüğün üzerinden doğrudan onun gözlerinin içine baktı. *Senin mükemmel karın olmayacağım Hart Mackenzie, görevim olduğu için sana itaat etmeyeceğim. Seni bulana kadar arayacağım ve bu sefer kalmanı sağlayacağım. Yemin ederim.*

Düğün balo salonunda gerçekleşti. Isabella töreni bahçede yapmak için değişken hava koşullarını almak istememişti ve aile şapeli de çok küçüktü. Ama hava açık olduğu için tüm kapıların açılmasını emretmiş ve ünlü Kilmorgan bahçelerinden gelen bir esinti evin içine kadar yayılmıştı.

İskoç papaz odanın bir ucunda bekliyordu ve balo salonunun geri kalanı konuklarla dolup taşmıştı. Mackenzie kardeşlerden en azından birinin düzgün bir düğün yapmasından mutlu olan Isabella tüm dünyayı davet etmişti. Her Avrupa ülkesinden kraliyet mensupları, büyükelçiler, küçük kraliyet mensupları ve aristokratlar, Highland lairleri ve klan başkanları ve eşi, oğulları, kızları ve torunlarıyla birlikte Mackenzie'nin kendisi.

Geri kalanları yerel halk ve aile dostları doldurdu: David Fleming, Ainsley'nin erkek kardeşleri, Isabella'nın kız kardeşi ve annesi, Lloyd Fellows. Lord Ramsay'in arkadaşları ve meslektaşları, İskoç ghillie'lerden bilgili profesörlere ve British Museum'un başkanına kadar uzanıyordu. Eleanor'un kızlık arkadaşları ve kocaları da onları tamamlıyordu. Mackenzie çocukları ve iki McBride çocuğunun, Bayan Westlock ve arkadaki İskoç dadıların gözetiminde gelmelerine izin verilmişti.

Odanın ön köşesi sandalyeler ve kadife iplerle bölünmüştü. Bu barikatın arkasında İngiltere Kraliçesi oturuyordu. Her zamanki gibi siyahlar giymişti ama duvağına ekose bir kurdele iliştiirmişti; kızı Beatrice ise İskoç ekosesi giymişti.

Kraliçeye hürmeten herkes ayağa kalktı.

Eleanor babasının kolunda içeri girdiğinde kraliçe de dahil olmak üzere odadaki herkes dönüp ona baktı. Eleanor bir an durakladı, üzerindeki tüm o gözler sinir bozucuydu.

Eleanor Ramsay bunca yıl sonra neden fikrini değiştirmiş ve Hart Mackenzie ile evlenmeyi kabul etmişti? Ve neden otuz küsur yaşında, yoksul ve dalgın bir kontun kızı olan bir kız kurusunun İngiltere'deki bir sürü uygun kadından daha iyi bir eş olduğuna karar vermişti? Bir mantık evliliği, öyle olmalıydı.

"En iyisi onları görmezden gelmek," diye fısıldadı Earl Ramsay Eleanor'a. "Bırak ne istiyorlarsa düşünsünler ve aldırış etme. Ben bunu yıllardır yapıyorum."

Eleanor kahkahalara boğuldu ve Kont'u yanağından öptü. "Sevgili babacığım. Sensiz ne yapardım ben?"

"Sanırım, bir yolunu buluruz. Şimdi seni evlendirelim de ben de huzur içinde evime gidebileyim."

Babasının Glenarden'a tek başına döneceğini düşünmek - Eleanor'un onunla çay içmek, gazeteleri okumasını dinlemek, onunla tuhaf ve ezoterik konuları tartışmak için orada olmayacağını düşünmek - gözlerinin dolmasına neden oldu. Her ne kadar evliliğinin, babasının iyi onarılmış bir evde belirsiz kitaplarını yazmaya ve çayının yanında çörek yemeye devam etmesini sağladığını kendine hatırlatsa da, ona veda etmek canını acıtacaktı.

Eleanor, babasının herkesi görmezden gelme tavsiyesine uyarak çenesini kaldırdı ve babasıyla birlikte ileriye doğru yürüdü.

Eleanor görkemli elbisesiyle hepsinin yanından geçerek, yol boyunca gül yaprakları saçan Aimee'yi takip etti. Müzik yoktu, Isabella bunun pek zevkli olmadığını söyledi. Orkestra daha sonra çalacaktı.

Isabella, Beth ve Ainsley ön sırada kraliçenin yanında duruyordu, üçü de ıslıl ıslıldı ve Eleanor'a gülümsüyordu. Koridorun diğer tarafında, onları yansıtan Mac, Cameron ve Daniel, etekleri ve siyah paltoları içinde uzun boylu ve heybetliydi; Mackenzie'lerin ekosesi omuzlarını sarıyordu. Gururlu ve yakışıklıydılar, gözleri kehribar renginin çeşitli tonlarındaydı - Daniel ve Cameron, şimdi aynı boydaydılar ve yürek parçalayıcı bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Mac kontun etrafından dolanıp Eleanor'un omzunu sıktı, dokunuşundan mutluluk ve güç akıyordu.

Odanın en önünde, bakanın bir yanında, Hart'ın yardımcısı Ian Mackenzie duruyordu, o da kilt ve ekose giymişti. Ian Eleanor'a bir kez baktıktan sonra bakışlarını en çok bakmayı sevdiği kişiye, yani karısına çevirdi.

Ian'ın yanında, Hart. Hart'ın bakışları Eleanor'un üzerine düştü ve dünya yok oldu.

İskoç eteğini ve ekosesini giymiş, Kilmorgans'ın düklük kuşağını göğsüne takmıştı. Koyu kızıl saçlarını geriye taramıştı, bu da zamanla ve vermek zorunda kaldığı acımasız kararlarla bilenmiş sert, yakışıklı yüzünü vurguluyordu. Hart'ın yanındaki Ian da kardeşi kadar yakışıklıydı ama Hart odaya hakimdi.

Hart kazanmıştı. Her şeyi. Düklüğü, ülkeyi, karısını.

Eleanor kraliçeye reverans yaptı, babası da selam verdi, sonra kont Eleanor'u, oldukça neşeli görünen Hart'a bıraktı.

Elini tutan Hart'a fısıldadı, "Kendinden bu kadar memnun görünme."

Hart'ın cevabı hınzırca ve hızlı bir gülümsemeydi.

Tören başladı. Papaz kalın bir İskoç aksanıyla ayini yönetirken Hart, Eleanor'un yanında kaya gibi duruyordu. Oda, birbirini sıkıştıran bedenlerin sıcaklığından dolayı ılıktı ve ter damlacıkları Eleanor'un peçesinin altından süzülüp yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Papaz, Eleanor ve Hart'ın evlenememesi için bir neden bilen olup olmadığını sorduğunda Hart dönüp odadakilere öyle bir baktı ki Daniel ve Mac kıkırdadı. Kimse cevap vermedi.

Tören çok kısa sürdü. Eleanor kendini yeminlerini ederken buldu; kendini tamamen Hart'a vereceğine ve hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, iyi günde ve kötü günde, sonsuza dek onun bedenine tapmasına izin vereceğine söz verdi. Hart'ın onu öpmek için yüzünü ellerinin arasına aldığı anda gülümsemesi muzafferdi.

Eleanor Ramsay evliydi ve artık Kilmorgan Düşesi'ydi. Orkestra çalmaya başladı ve Eleanor bu sırada Daniel'in, "Bana kırk gine borcun var, Fleming," diye bağırdığını duydu.

David omuz silkti, pek de endişeli görünmüyordu ve bir deste banknot çıkardı.

Oldukça fazla para el değiştiriyor gibi görünüyordu. Mackenzie'lerin üç adamı en kötüleriydi ama Ainsley'nin en büyük ağabeyi Patrick McBride bile banknot topluyordu ve Ainsley de öyle. En çok bahse giren Daniel gibi görünüyordu, onu Mac izliyordu, o da taraf değiştirmiş ve Eleanor'un Hart'ı evlenmiş olarak göreceğine dair bahse girmişti.

Eleanor Hart'a, "Bir havuz oluşturmalıydım," dedi. "Bir deste kazanabilirdim."

Hart Eleanor'u çevirip odaya geri götürmeden önce Ian yaklaştı ve Eleanor'un dirseğine dokundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve sonra gitti, Beth'e ve çocuklarını almaya geri döndü.

Hart, Eleanor'u sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi kollarıyla sarmış, ayrılmış kalabalığın arasından geçiriyordu. Adımları hareketli, gözleri ışıltılı.

Odanın arka tarafındaki kalabalığı temizledikleri sırada, açık Fransız pencerelerinden bir genç içeri daldı. Eleanor her şeyi ağır çekimde görmüştü; on iki yaşlarında olduğu tahmin edilen ve kendisine çok büyük gelen bir at çocuğu kıyafeti giyen delikanlı önce öfkeyle, sonra da dehşet içinde Hart'a bakıyordu. Çocuk bir elini açık paltosunun içine soktu, bir tabanca çıkardı ve doğrudan Hart'a ateş etti.

Bölüm 15

Eleanor ılık attı ve Hart'ı iterek yolundan çekilmesini sağladı. Tabancanın gürültüsünü duydu, barutun keskin kokusunu aldı, düştüğünü hissetti, Hart'ın küfrettiğini duydu. Önce acıya, sonra da uyuşukluğa yenik düşerken hatırladığı son şey Hart'ın sesiydi.

Tekrar kendine geldiğinde kendini yerde, Hart'ın üzerinde, Daniel ve Cameron'ın da onun üzerinde olduğunu gördü. Bağrışmalar, ağlamalar, küfürler vardı.

Hart, Eleanor'un yüzünü ellerinin arasına aldı, bakışları arıyordu, gözleri korkuyla doluydu. "El."

Ben tamamen iyiyim, demeye çalıştı Eleanor. Kelimeleri enerjisi yoktu. Güzel gelinliğine baktı ve kan kırmızısı olduğunu gördü. *Oh, canım. Isabella çok kızacak.*

"Eleanor, ." Hart'ın sesi sertti.

Cam ve Daniel ayağa kalktı. Cameron avazı çıktığı kadar bağırarak emirler yağdırdı, ses başını ağrıttı ve Daniel hızla uzaklaştı.

Eleanor Hart'ın göğsüne dokundu, kan yoktu. Tanrıya şükür.

"Sana vurduğunu sandım." Eleanor'un sözcükleri ağzında gevelendi. Hart'ı itmeye çalıştı ama elleri çok güçsüzdü.

"Kımıldama." Hart onu kaldırdı ve göğsüne yasladı. "El, çok üzgünüm."

Ama Hart'ın tabancası yoktu. O ocuk ateş etmişti. *ok genç, çok genç... Zavallı ocuk.*

Lord Ramsay onun diğer yanında dizlerinin üzerine çöktü, yüzü korkunç bir endişeyle buruşmuştu. "Eleanor. Benim tatlı küçük Eleanor'um."

Hart etraflarını saran yüz halkasına baktı ve geri dönmüş gibi görünen Cameron'ı seçti. "Bana onu yakaladığınızı söyleyin. O pii yakaladığınızı söyleyin."

Cameron acımasızca başını salladı. "Fellows onun peşinde. O ve polis memuru onu köy hapishanesine götürüyorlar."

"Hayır, onu burada istiyorum." Hart'ın sesi gürültüyü kesti. "Onu alışma odama götürün ve orada tutun."

Cameron itiraz etmedi. Bir kez başını salladı ve iri gövdesiyle kalabalığı yarararak uzaklaştı.

"Seni nasıl geçti?" Hart adamlarına bağıırıyordu ve gerçekten de Eleanor'un başı ağırıyordu.

O sadece bir çocuktu. Atları tutmak için gönderilen bir çocuğu kim fark eder?

Eleanor onların Hart'a cevap verdiklerini duydu ama baş dönmesi odayı sardı ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Gözlerini bir sonraki açışında Isabella, Beth ve Ainsley onun üzerinde geziniyordu.

Beth, "Bırak onu biz alalım, Hart," diyordu. "ihtiyacı var."

Hart Eleanor'un gitmesine izin vermek istemiyordu. Eleanor'u kucağında, göğsüne yaslamıştı, yüzünde büyük bir öfke vardı. Yine de gözleri ıslaktı ve içindeki altın ışığın parlamasına neden oluyordu.

Eleanor ona ulaşmaya, onu rahatlatmaya çalıştı ama eli geri çekildi. *Endişelenme Hart. Sadece elbisemi düzeltmeme yardım etmeleri gerekiyor. Her şey yoluna girecek.*

Sözleri mırıldanarak çıkmıştı ve bu onu endişelendirmişti. Beth burnunun dibine bir bardak itti. "İç şunu."

Eleanor itaat etti çünkü aniden çok susamıştı. Suyun tadı kötüydü ama yine de içti. Su boğazından aşağı kaydı ve kolları bacakları gevşedi.

Şimdi gidip misafirlerimizi karşılamalıyız, demeye çalıştı. Isabella her şeyi o kadar dikkatli planlamıştı ki...

Eleanor tekrar uyandığında yatakta sırtüstü yatıyordu, sol kolu sert ve sıcaktı. Güzel gelinliği gitmişti ve üzerinde geceliği vardı. Pencereleden süzülen ışığa bakılırsa öğleden sonraydı.

Panik içinde yorganı üzerinden attı. Bugün onun düğün günüydü. Maigdlin ya da Isabella onu neden uyandırmamıştı? Düğünü hayal etmişti; kalabalığı, kraliçeyi, Hart Fine'ın ekoseli kıyafetlerini, gözlerindeki zaferi.

Eleanor doğruldu ama başı o kadar döndü ki tekrar yastığa düştü. Birkaç derin nefes aldıktan sonra başını tekrar kaldırdı, bu sefer dikkatlice.

Sol kolunun bileğinden omzuna kadar sıkı bir bandajla sarılmış olduğunu fark etti. Eleanor şaşkınlıkla ona baktı. Bu kadar tuhaf hissetmesine şaşmamalı.

Kolunun acısı uykunun sisini dağıttı ve Eleanor hatırladı. Evli bir olan Hart'la birlikte koridorda yürürken, atlı bir delikanlı pencereden içeri dalmış ve

ve ateş etti. Panik içinde Hart'ı kenara itti. Hart'la birlikte yere yuvarlanırken kurşun ona isabet etmiş olmalıydı.

Kolunu kaldırdı ve acı kolunda ateş gibi dalgalandı.

Çılgılığı aceleci ayak seslerini ve ardından Maigdlin'i getirdi. "Leydim, iyi misiniz? Daha fazla afyona ihtiyacınız var mı? Getireyim."

"Hayır." Eleanor çok hızlı hareket etmemeye dikkat ederek tekrar uzandı. "Uyumak istemiyorum. Hart nerede? O iyi mi?"

"Majesteleri çalışma odasında, leydim. Yani, Majesteleri. Şiddetli bir şekilde bağıyor. Polis memuru, majesteleri yapmamasını söylediği halde tabancalı çocuğu ve şimdi majesteleri çocuğu geri getirmezse onu görevden almakla tehdit ediyor. Ama polis memuru sulh yargıcına hesap verdiğini söylüyor ve şimdi Majesteleri sulh yargıcını da burada istiyor. Konuklar da ne yapacaklarını bilemiyorlar; yaklaşık yarısı gitti ama diğerleri geceyi burada geçiriyor ve ortalık tam bir karmaşa içinde." Maigdlin hikayeyi keyifle anlattı. "Majesteleri size isabet eden kurşun yüzünden çok üzgün. Tam kafasından vurulmuş."

"Kolumu sıyırdı. Şimdi hatırlıyorum."

Maigdlin'in gözleri yuvarlaklaştı. "Hayır, Majesteleri. Tam içinden geçti. Doktor, kemiğe saplanmamış ya da tüm kan damarlarınızı yırtmamış olmasının bir lütuf olduğunu söylüyor. Temizce girmiş ve diğer taraftan çıkmış. Eğer doğru şekilde kaçmamış olsaydınız, doğrudan kalbinize saplanacağını söylüyor."

"Ah." Eleanor tekrar koluna baktı. Tabanca çocuğun ince elleri için çok ağırdı. Düzgün nişan alamamış olmalıydı. "Peki ya elbisem?" Eleanor dudağını ısırды. Dantel ve güllerle süslü elbisesini düşündü ve bir kayıp acısı hissetti. Çok güzeldi ve Hart'la henüz düğün fotoğrafı için poz vermemişlerdi.

"Hanımefendileri şu anda üzerinde çalışıyorlar. Leydi Cameron elbiseyi isteyeceğinizi söylüyor ama bunun için ağlayıp duruyor. Diğer ikisi de öyle."

"Hanımefendilerine çok iyi olacağımı ve o elbiseyi saklamaları gerektiğini söyle. Şimdi sabahlığımı giymeme yardım edin. Kocamla konuşmak için aşağıya iniyorum."

Kocam. Kelimeler diline ne kadar da kolay gelmişti.

"Majesteleri yataktan çıkmamanızı söylüyor. Hiçbir sebeple."

"Majesteleri emirlerine itaat edeceğimden çok emin. Şimdi bana yardım edin." Maigdlin'in endişeli yüzü güneşli bir gülümsemeye kırıştı.

"Emredersiniz, Majesteleri."

Yargıç sonunda Hart'ın emirleri altında ezildi. Hart'ın boksör uşakları ve polis memuru, Fellows'un da onlara eşlik etmesiyle genç adamı sürükleyerek Kilmorgan'a götürdüler ve suçluyu Hart'ın çalışma odasına getirdiler.

Polis memuru delikanlıyı Hart'ın masasının önündeki sandalyeye oturttu. Hart'ın önemli misafirleri için ayrılmış rahat, yastıklı bir sandalyeydi. Mackenzie ataları devasa odanın duvarlarından aşağıya bakıyordu, ölen Mackenzie'lerin hepsi Hart'la aynı koyu mavi ve yeşil ekoseye bürünmüştü. Bakışları önlerinde kıvranan genç adama sabitlenmiş gibiydi.

Hart masasına yaslandı ve ona da baktı. Hart hâlâ öfkeyle doluydu, ağzında safra vardı. Kanı ve Eleanorun düştüğünü gördüğünde, bir daha asla hissetmek istemediği korkunç bir çaresizlik yaşamıştı; ne kadar mücadele ederse etsin, onu kaybedeceğini biliyordu. Şimdi, şu anda. Sarah'yı kaybettiği gibi, Graham'ı kaybettiği gibi.

Suikastçı bir çocuktü. En fazla on üç, on dört yaşlarındaydı. Bembeyaz bir yüzü vardı, teni neredeyse yarı saydamdı, Kuzey İrlanda ya da Hebridler'deki Kelt kabilelerinin rengindeydi. Kısacık kesilmiş siyah saçları, mavi cam gibi gözleri, kırmızı yanakları ve dehşet dolu bir ifadesi vardı.

Hart hiçbir şey söylemedi. Sessizliğin iyi bir silah olduğunu uzun zaman önce keşfetmişti. Birini beklemeye ve Hart'ın ne düşündüğünü merak etmeye zorlamak ona daha en başından üstünlük sağlıyordu. Genç ona baktı, meydan okuması ve kabadayılığı Hart'ın bakışları altında buharlaştı.

"Adın ne senin?" Hart sordu.

"Vermeyecek," dedi polis memuru odanın uzak ucundan. "Ona vurduğumuzda bile."

Hart onu görmezden geldi. "Senin adın ne delikanlı?"

"Darragh." Sesi zayıftı, cızırtılıydı ama belirgin bir tonu vardı.

"İrlandalısın, değil mi?"

"*Erin go bragh.*"

Hart masadan kalktı ve pencerenin önünde duran, odadaki en sade koltuğa doğru ilerledi. Sandalyeyi masaya geri taşıdı, yere koydu ve kollarını kalçalarına dayayarak öne doğru eğilip kendisi oturdu.

"Bu odada hiç Fenian yok," dedi. "Ne arkadaşların, ne birlikte büyüdüğü çocuklar, ne de seni yanına alan ve sana silahı veren adamlar." Yeni, Amerikan yapımı bir Smith and Wesson tabanca, oldukça pahalıya mal olmuş olmalı. "Şu anda seninle polis memuru ve seni dövüp unutturmak için can atan adamlarım arasındaki tek şey benim."

Darragh'ın kabadayılığının bir kısmı geri döndü. "Onlardan korkmuyorum."

"Olurdum. Adamlarım eskiden ödüllü dövüşçülerdi, İngiltere'nin yetiştirdiği en iyilerden bazıları. Çoğu çıplak yumrukluydu ve kurallara uymak gibi bir dertleri yoktu. Yaptıkları maçlar her zaman yasal değildi."

Darragh daha kararsız görünüyordu ama çenesi yukarıda duruyordu. "Ölmeyi hak ediyorsun."

Hart başını salladı. "Pek çok insan böyle düşünüyor. Bazıları ölmemi istiyor çünkü ailemden o kadar uzun süredir nefret ediyorlar ki bu bir gelenek haline geldi ama itiraf etmeliyim ki dostumdan çok düşmanım var. *Sizce* neden ölmeyi hak ediyorum?"

"İrlandalılar özgür olana kadar tüm o kokuşmuş İngilizler ölmeyi hak ediyor." "Ben İngiliz değilim ve aynı fikirdeyim."

"Öyle değil. Bizi destekleyen tek İngiliz'i kovdunuz, İrlanda İç Yönetimi'ni paramparça ettiniz."

"Öyle mi, delikanlı? Bana İrlanda'nın İç Yönetimi tasarısının ne olduğunu söyle."

Çocuk dudaklarını ıslattı ve bakışlarını kaçırdı. "İngilizce kelimeler. Artık hiçbir şey ifade etmiyorlar."

"Kimse size açıklama zahmetine girmedi, değil mi? Size bir silah doğrulttular ve İrlanda'nın zaferi için savaşacağınızı söylediler. Home Rule'un özü son birkaç yıldır her gün her gazetede yer alıyor. Bu konuda bilmeniz gereken her şey orada vardı." Hart, Darragh'ın bakışları tekrar kendisine dönene kadar bekledi. "Ama sen okuyamıyorsun, değil mi?"

"Ölmeyi hak ediyorsun," diye tekrarladı Darragh.

"Arkadaşların seni aptalca bir işe gönderdi. Beni vurmayı başarsan da başaramasan da yakalanacağını ve muhtemelen öldürüleceğini biliyorlardı. İşte sana başka bir İngilizce kelime. *Harcanabilir*."

"Beni onlar göndermedi! Geldiğim için onur duydum."

"İngiltere Kraliçesi'nin burada olacağını biliyor muydunuz?" Sessiz bir baş sallama.

"Arkadaşların bunu bilirdi. Bu köyden asla canlı çıkamazdın, Darragh. Yine de olmayabilir. İnsanlar bu konuda çok hassas.

Kraliçeyi tehlikeye atanlar. Ben sadece bir politikacıyım ve tam bir piçim. Kimse beni özlemez. Ama kraliçe sizin için bir şeytan olsa da, İngiltere'de ve hatta İskoçya'da pek çok kişi onu seviyor ve ona karşı çok korumacı. Buraya *kraliçeyi* vurmaya geldiğinizi bir an için düşünselerdi, sizi oracıkta parçalara ayırırlardı. Bırakın darağacını, mahkemeye bile çıkamazdınız."

"Şerefimle öldürdüm." Bir fısıltıydı.

"Hayır, dehşet ve aşığılanma içinde ölecektin. Senin işin bitti. Arkadaşların, emirlerini yerine getirmeye hazır bir sonraki hevesli genç adamı bulacak ve ona başka bir tabanca . Fedakârlığın bir hiç uğruna oldu."

"Bu doğru değil. Onları tanımıyorsun!"

"İsimlerini bilmiyor olabilirim ama onlar gibi adamlar tanıyorum. Bir zamanlar ben de öyleydim. İskoçların silahlanıp -benim önderliğimde- İskoçya'yı İngilizlerden geri alabileceklerini düşünmüştüm. Sonra kelimelerin gücünün çok daha kuvvetli olduğunu fark ettim. Kılıcımı bir kenara bıraktım ve işte buradayım."

"Sen yalancı bir piçsin. Onlara katıldın."

"Hayır, yapmadım. Onlar sadece benim yaptığımı düşünüyorlar." Hart gülümsemesine izin verdi, sonra gülümsemesini sildi ve tekrar öne doğru oturdu. "Sorun şu ki, bana ateş ettiğin için seni affedebilirim, Darragh. Hem de iki kere. Londra'daki sendin, değil mi?"

Darragh başını salladı ve yutkundu.

"Bunu neden yaptığınızı anlıyorum. Bir zamanlar ben de aynısını denemiş olabilirim. Ama karımı vurduğun için seni affedemem."

Hart'ın sesinin tonunun değişmesiyle Darragh'ın korku dolu bakışları geri döndü.

Hart, onun artık Hart'ın öfkesinin kişisel olduğunu anladığını gördü. "Bunun olması gerekmiyordu-"

"Bana arkadaşlarının kim olduğunu söyle, Darragh. Karımın kanlar içinde yerde yatmasının suçlusu onlar, hem de gelinliğiyle. Gazabımdan kaçamayacaklar."

Darragh'ın nefesi kesildi. "Sana asla söylemeyeceğim-"

Delikanlının sözleri çalışma odasının arka kapısının dışındaki bir kargaşayla kesildi. Çalışma odasının misafirleri korkutmak için büyük bir girişi, masanın arkasında da antreye ve arka koridorlara açılan daha küçük bir kapısı vardı. Birisi Hart'ın arka kapıya yerleştirdiği muhafızla tartışıyordu, sesi çok kararlı olan bir kadındı bu.

Hart, "Affedersiniz," dedi ve ayağa kalktı.

Hart kapıya doğru yürürken Darragh kollarını kavrayarak sandalyesinde kaldı.

Eleanor'un sesi, "Beni içeri alacaksınız," dedi. "O benim kocam ve içeride bir katille birlikte. Derhal kenara çekilin."

Gardiyan bir şeyler mırıldandı ve Hart kapıyı çekerek açtı.

Bir adım ötede duran Eleanor bakışlarını Hart'a çevirdi. Üzerinde kalın brokar bir sabahlık vardı, kolu askıdaydı ve saçları omzunun üzerinden kalın kırmızı altın bir örgüyle sarkıyordu. Yüzü acıdan bembeyaz olmasına rağmen Hart'ın yanından geçip çalışma odasına girmeye çalıştı.

Hart kolunu kapıya doğru uzattı. "Eleanor, yatağına dön."

"Hayır, kesinlikle Hart Mackenzie. Orada neler olduğunu bilmek istiyorum." "Mesele gayet iyi altında." Adam ona sert bir bakış attı ama kalbi

Endişeyle hızlı hızlı atıyordu. Eleanor'un rengi yüksekti, gözleri çok parlaktı. Yarası iyileşebilirdi ama Sarah ve oğlunu kaybettiği gibi onu da ateşten kaybedebilirdi. "Yukarı çık. Sana sonra anlatırım."

Eleanor birkaç saniye daha Hart'ın bakışlarına karşılık verdikten sonra yaralı bir kadının sahip olmaması gereken bir hızla Hart'ın kolunun altından geçerek çalışma odasına doğru koşmaya başladı. Hart bir laneti bastırdı ve onun peşinden gitti.

"Aman Tanrım." Eleanor Darragh'a şaşkınlıkla baktı. "Kaç yaşındasın, delikanlı?"

Hart onun yanına gelerek, "Bu Darragh," dedi. "Bana seni nasıl vurmak istemediğini anlatıyordu."

Eleanor onu görmezden geldi. "Darragh ne? Mutlaka bir soyadınız vardır."

Darragh meydan okurcasına ona baktı ama Eleanor'un sarsılmaz bakışları altında,

soldu. "Fitzgerald, hanımefendi."

"Nerelisin?" "Ballymartin. Cork yakınlarında."

"Çok nazıksınız. Evinizden çok uzaktasınız."

"Evet, hanımefendi."

"Annen Fenianları biliyor mu? Ve yeniden-volver?" "Annem öldü."

Eleanor, Hart'ın boşalttığı sandalyeye çöktü. Hart onu seçmişti.

Çünkü koltuk Darragh'ın oturduğu yumuşak sandalyeden biraz daha yüksekti. Bu düzeni, kendisini sorguladığı kişiden biraz daha yukarıda tutmak için mükemmel buluyordu, kişisel rahatlığı ima etmek için mükemmeldi

onu ilgilendirmiyordu. Sert sandalye, bütün gece kimi isterse sorgulayabileceğini söyledi.

Eleanor bunların hiçbirini umursamadı. Sadece bir sandalye gördü ve üzerine oturdu.

"Özür dilerim delikanlı," dedi. "Başka bir ailen var mı?"

"Kız kardeşim var. Evlendi ve Amerika'ya gitti."

"Neden onunla Amerika'ya gitmedin?" İlgilenmiş gibiydi. "Yeterli param yoktu, hanımefendi."

"Anlıyorum. Ne olduğunu anlıyorum, Darragh. Ateş etmeye çalışıyordun Hart, ve sen yanlışlıkla bana vurdun. O karmaşada nişan almanın zor olduğunu tahmin ediyorum ve Hart'ı itmeye çalıştım. Hart'ı vurmak istediğin için seni pek suçlamıyorum, çünkü şeytani bir şekilde sinir bozucu olabiliyor, ama düğünümü mahvettiğin için sana biraz kızgınım, gelinliğimden bahsetmiyorum bile. Baldızlarım her şeyin mükemmel olması için canla başla çalıştılar ve oldukça üzgünler."

Darragh'ın öfkesi geri döndü. "Bunun benim için önemli olduğunu mu sanıyorsun?"

Eleanor parmaklarını sargısının üzerinde gezdirerek, "Önemli, delikanlı," dedi. "Her şey önemlidir. Yaptığın her şey bir şekilde birilerine dokunur, bunu daha sonra anlayacak olsan bile. Bir tabanca kaldırdın ama ateş etmeden önce bile odadaki herkesin hayatını değiştirdin. Onları korkuyla, belirsizlikle, kendilerini güvende hissettikleri bir yerde ani bir tehlikenin var olduğu gerçeğiyle tanıştırdınız. O odada çocuklar vardı, bebekler. Bu arada, Ian Mackenzie'nin kardeşleri tarafından zapt edildiğine sevinmelisiniz, çünkü küçük oğlunu ve kızını tehlikeye attığınız için kafanızı koparmaya hazırды. Umalım da odasından dışarı çıkmasın."

Darragh yutkundu. "Ian Mackenzie. Deli olan o mu?"

"Herkes Ian gibi deli olmak istemeli. Ama Ian bile -eğer seni öldürmeye çalışmaktan vazgeçip bunu fark edecek kadar uzun süre yaşasaydı- senin de bir çocuk olduğunu görürdü."

"Ben çocuk değilim! Siktiğimin İngiliz'i."

Hart, "Ağzından çıkanı kulağın duysun, evlat," diye homurdandı.

"Evet, sen bir çocuksun," dedi Eleanor, sözünün kesilmesinden rahatsız olmamıştı. "Ve bu arada, ben İngiliz falan değilim. Baştan aşağı İskoçyalıyım." Hart'ın o güne kadar duyduğu en geniş İskoç aksanıyla konuşmaya başladı. "Ailemde bir damla bile İngiliz kanı yok."

"O zaman sen bir yalancısın." Darragh'ın gözleri parladı. "Bana *senin* hakkında her şeyi anlattılar. Büyük büyükannen bir İngiliz'e fahişelik yapmış, böylece ona bir unvan vereceklermiş. Bu yüzden baban bir kont. Sen de en az onlar kadar İngilizsin."

Darragh'ı ve Hart'ı da şaşırtan bir şekilde, Leanor kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım, *bu* hikaye hala dolaşımda mı? İnsanlar her şeye inanıyor, değil mi? Sana gerçek hikâyeyi anlatayım delikanlı." Öne doğru eğildi, Darragh'ın dikkatini yakaladı ve tuttu, kırmızı örgüsü sallanıyordu.

"İlk olarak, *büyük* büyük büyükannemdi. Kocas, kardeşleri, babası ve kocasının kardeşleri Culloden'de Kasap'la savaşmaya gitmişler. Orada ailesi son ferdine kadar öldü."

İskoç aksanı yumuşamıştı ama yine de bir izi kalmıştı.

"Geriye kalan tek şey büyük büyük büyükannem Finella'ydı, o büyük evde tek başına. İngilizler Glenarden'ın güzel topraklarını gördüler ve tüm erkekler öldüğünden beri boş olduğunu, koparılmaya hazır olduğunu iddia ettiler. Büyük-büyük-büyükannem hiç de boş olmadığını, İskoç topraklarının kadınlara geçebileceğini ve kocası laird olduğu için artık laird olduğunu ve toprakların onun olduğunu söyledi.

"İngilizlerin bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim. İskoçyalılar fethedilmiş insanlardı ve boyun eğmeliydiler. Ve işte benden daha genç olan bu genç kız, İngilizlere meydan okuyor ve buranın kendisine ve varislerine ait olduğunu söylüyordu. Bir İngiliz albay, "*Benimle evlen, ben burada yaşayacağım, sen de kalabilirsin ve çocuklarımız bu toprakları miras olarak alacak*" demiş. Büyük büyük büyükannem bunu düşünmüş, sonra *tamam* demiş ve adam taşınmış. İngilizler, Finella'ya isteklerini yaptırdığı için bu albaydan memnun kalmışlar ve onu kont yapmışlar, Finella'nın babasından gelen soyadı olan Earl Ramsay adını vermişler. Ancak düğünden çok kısa bir süre sonra adam öldü ve büyük büyük büyükannemin bir bebeği, bir oğlu oldu ve o oğul kont oldu."

Darragh ağzını açtı ama Eleanor elini kaldırdı. Hart, Müfettiş Fellows da dahil olmak üzere odadaki herkesin Eleanor'un sözlerine kilitlendiğini ve hikâyenin sonunu beklediğini gördü.

"Finella'nın söylemediği şey - mezara kadar sakladığı, sadece anlayacak yaşa geldiğinde oğluna söylediği sır - babası savaşa gittikten sonra bebeğin içinde hızlandığını hissetmesiydi. Çocuk İskoç kocasının oğluydu ve Finella İngiliz'le evlenerek onu kurtarmanın bir yolunu buldu. Tüm İngilizleri kandırarak çocuğun

ve İngiliz yasalarına göre Glenarden'ın mirasçısı olmalıydı. İngilizler, oğlunun bir İngiliz'in gerçek çocuğu olmadığını asla bilemediler. Ama hayır, o saf İskoç dağlıydı, anne tarafından Ramsay klanına, baba tarafından McCain klanına mensuptu. Babam o cesur kadının ve küçük oğlunun soyundan geliyor, ben de öyleyim. O yüzden beni lanet olası Sassenach'larla bir tutma Darragh Fitzgerald."

Hart hikâyenin bu versiyonunu duymamıştı ama Eleanor'un büyük büyük büyükannesi Eleanor gibiyse Hart buna inanırdı. Hart, altın sarısı kıvıll saçları ve rüzgârda dalgalanan ekose etekleriyle o kadının İngiliz piçlerine toprakların kendisine ait olduğunu söylediğini hayal edebiliyordu. *Ama evet, eğer isterseniz işleri sizin istediğiniz gibi yapmaya ikna edilebilirim*, der, peygamber çiçeği mavisi gözlerini onlara kırpıştırır ve sonra canı ne isterse onu yapmaya devam ederdi.

"Söyle bana," dedi Hart Eleanor'a. "İngiliz albay nasıl oldu da bu kadar çabuk öldü?"

Eleanor, "Büyük büyük büyükannem onu çatıdan aşağı itti," dedi. "Yatak odamın hemen üstündeki köşeden. Orası çok kötü bir düşüş. Anlatılanlara göre adam ona çok kötü davranıyormuş, bu yüzden onu suçlayamam."

Bölüm 16

Hart, ağzı açık dinleyen Darragh'a baktı. "Hatırlat da Darragh, karımla çatıya çıkmayayım."

"Olmasa daha iyi," diye onayladı Eleanor. "Oldukça sinir bozucu olabiliyorsun." Gülümsemesini Darragh'a çevirdi. "Gördüğün gibi delikanlı, İngilizlere karşı senden daha fazla sevgi beslemiyorum. O albay, Büyük Büyük Büyükanne Finella'nın evine zorla girdi ve ona istediğini yaptı, bu yüzden çatı için onu zerre kadar suçlamıyorum. Ben de İngiltere'nin İskoçya'dan kopup denize sürüklendiğini görmeyi çok isterdim; ancak iki kayınbiraderim Sassenach ve önce onların burada güvende olmasını isterdim. Lord Cameron'un Roman arkadaşlarıyla birlikte. Bayan Mayhew, Franklin ve Hart'ın Londra'daki evindeki tüm hizmetçiler. İngiliz dostlarımdan ve babamın tüm o üniversitelerdeki ve British Museum'daki ahbablarından bahsetmiyorum bile." Sağlam eliyle çaresiz bir hareket yaptı. "Yani, görüyorsunuz, bu o kadar basit bir şey değil, değil mi? *Bu* etiketi taşıyan herkes yaşamalı ve *bu* etiketi taşıyan herkes ölmeli demek? Temiz ve düzenli, bunu düşünmek zorunda değilsiniz. Ama yazık ki dünya bundan çok daha karmaşık."

Darragh'ın boyundan büyük işlere kalkıştığı belliydi. Destek için Hart'a baktı. Hart, "Senden ne yaptığını düşünmeni istiyor, ," dedi. "Düşünmek için duygularınızı değil, aklınızı kullanın."

Eleanor üzüntüyle, "Sanırım ona bir zekâsı olduğu söylenmemiş," dedi. "Babam pek çok kişinin sorununun bu olduğunu söyler. Onlara asla fazla bir şey yapamayacakları söylenir, onlar da buna inanır ve böylece gerçek olur. Ama insan zihni oldukça karmaşıktır, hangi bedende doğarsa doğsun." Eleanor Darragh'ın sol kulağının üstüne hafifçe dokundu. "İçinde pek çok düşünce var, hepsi de büyük potansiyele sahip. Sadece takip edilmeleri gerekiyor."

İşte oradaydı -leanor delikanlıya gülümsüyordu, parmak uçları delikanlının saçlarında yumuşacıktı.

Darragh onun mavi mavi gözlerine baktı ve vuruldu.

Eleanor Darragh'ın saçlarını bir anne jestiyle düzeltti. "Onunla ne yapmayı düşünüyorsun Hart?"

Hart, "Onu Amerika'ya kız kardeşinin yanına gönderin," dedi.

Odanın diğer ucundan Fellows uyandı. "Hayır, bilmiyorsun. Size ateş etti ve karınızı vurdu. Bunun için tutuklanmalı ve yargılanmalı."

Hart, "Meslektaşları onun o kadar uzun yaşamasına asla izin vermez," dedi. "Benimle kalıyor, onu koruyorum ve bana arkadaşlarıyla ilgili her ayrıntıyı ve onları nerede bulabileceğimi anlatıyor."

"Onlara ihanet etmeyeceğim," dedi Darragh çabucak.

Hart ona sert bir bakış fırlattı. "Yapacaksın. Karşılığında Amerika'ya gidecek ve gizli örgütleri unutacaksın. Dürüst bir iş bul ve uzun ve sağlıklı bir hayat yaşa."

Fellows onlara doğru yürüdü. "Mackenzie, kanun senin ellerine bırakılacak bir şey değil. Bu bağlantıları bilmem gerekiyor. Başmüfettişime geri dönüp, azılı bir suçluyu bir tokatla Amerika'ya göndermenize izin verdiğimi söyleyemem."

Hart, "Bize bilmemiz gerekenleri söylediğinde hayatının hiçbir değeri kalmayacağını biliyorsunuz," dedi. "Meslektaşları onun için gelmezse, Newgate'e gidecek ve vatana ihanetten asılacak ya da vurulacak."

"Onu kız kardeşiyle birlikte yaşaması için Amerika'ya göndererek ödüllendirmek onu tam olarak ıslah etmez, değil mi?"

Hart cevap vermeden Eleanor araya girdi. "Onu asmak da olmaz, Bay Fellows. O sadece bir çocuk. Tabancanın uzantısı gibi bir tetikten başka bir şey değil. Hart'ın ölmesini isteyenleri bulmanıza yardım ederse ona bir şans vermeye hazırım."

Darragh konuşmalar boyunca sessizce oturdu, gözlerinde büyük bir korku vardı. Hart onun nasıl kullanıldığını anlamaya başlamıştı. "Ben tetikçi değilim," dedi kısık bir sesle.

Eleanor onun saçlarını tekrar düzeltti. "Başını eğip çeneni kapalı tutsan iyi olur delikanlı. Yoksa Müfettiş Fellows seni parmaklıklılı bir arabaya bindirip götürür. Tek şansın Majestelerinin sana söylediklerini yapmak."

Darragh gözyaşlarını geri kırıptı. "Ama ben... söyleyemem."

"Mackenzie," dedi Fellows, sesi gerilmişti, "taktiklerini anlıyorum. Hatta bu taktiklerin için sana hayranım ama işime mal olacaksın."

"Hart işin o noktaya gelmesine asla izin vermez." Eleanor önce Fellows'a, sonra da Hart'a tatlı tatlı gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hayır," dedi Hart. "İçişleri Bakanlığı yakında bana hesap verecek, dostlar. Siz işinize devam edeceksiniz. Özellikle de Fenianların kökünün kazınmasında etkili olursanız."

"O zaman anlaştık," dedi Eleanor. "Belki de sorulara başlamadan önce Darragh'a biraz çay vermelisin. Çok istekli görünüyor."

Hart elini Eleanor'un kolunun altına koydu ve onu sandalyeden kaldırdı. "Her şeyi göze alan sensin. Çocuk iyi olacak. Sen yatağına dönüyorsun."

"Oldukça yorgunum." Sarktı ve Hart kolunu onun beline doladı. "Ona zarar vermeyeceğine dair bana söz vermelisin," dedi.

"Sağlam kalacak. Arkadaşlar, ben Eleanor'u yukarı çıkarırken siz de çocuğu burada tutun."

Fellows ona ters ters baktı. Bunu yaparken babalarına o kadar çok benziyordu ki.

Eleanor'un bacakları büküldü ve Hart onu kollarına alıp dışarı taşıdı. Isabella kalan konukları açık havada akşam yemeği için bahçeye sürmeyi akıl ettiği için antre ve koridorlar boştu.

Hart, Eleanor'u hâlâ düğün için süslenmiş olan devasa ön salondan geçirip merdivenlerden yukarı taşıdı. Salondaki masanın üzerinde her zaman duran dev vazo bugün pembe güller ve müge çiçekleriyle doluydu.

Eleanor, Hart onu yukarı taşıırken gülümsedi, gözleri uykulu mavi yarıklar halindeydi. Adamın göğsüne dokundu; elmas ve safir nişan yüzüğü, alyansın sade altınının yanında parlıyordu. Eleanor Ramsay. *Karısı*.

"Çok kalma," diye mırıldandı. "Bu bizim düğün gecemiz, unutma."

Eleanor başını Hart'ın omzuna yasladı ve tatlı bir uykuya daldı.

Hart Mackenzie asla değişmeyecek olan kibirli bir orospu çocuğuydu.

Lloyd Fellows birkaç saat sonra Hart'ın çalışma odasından hışımla çıktı. Hart karısını yatak odasına götürmüştü - ne kadar da şefkatli bir kocaydı - ve sonra Darragh'a haddini bildirmek için geri dönmüştü. Hart herkesten bilgi koparmakta ustaydı ve Darragh'tan da koparmıştı. Delikanlıya hiç dokunmamıştı bile. Darragh liderlerin isimlerini ve Londra'da ve Liverpool'da nerede buluştuklarını söylemişti.

Fellows hâlâ orada olacaklarından şüpheliydi. İçlerinden birinden suikast girişiminin başarısız olduğunu ve Darragh'ın kaçırıldığını duymuş olmalıydılar. Yine de hâlâ bölgede olabilirlerdi ve Fellows artık isimlerini biliyordu. Onları bulması uzun sürmezdi.

Hart'a hayranlık duyuyor ve aynı zamanda onu boğmak istiyordu. Hart Mackenzie her türlü ayrıcalığa sahip olarak büyümüştü, Lloyd Fellows ise

Kendisi için açlıktan ölüyordu. Fellows hayatı boyunca Londra'nın arka sokaklarında annesine bakmak için çok çalışmış, Hart ise yumuşak keten çarşafar arasında uyuyup ünlü şeflerin hazırladığı yemekleri yemişti.

Şimdi Mackenzie, yaralı karısının başucunda durmak yerine, zengin çalışma odasında oturmuş ve Fellows'un işini yapmıştı. Muhtemelen Fellows'un yapabileceğinden daha iyisini.

Sinirlendirdi. Hart'ın Fellows'a Londra'ya dönüp kalabalığa ateş etmekten ve demiryolu hatlarını havaya uçurmaktan çekinmeyen delilerin kökünü kazımak için yeterli bilgiyi vermiş olmasını boş verin. Fellows onları yakalayacak ve tüm övgüyü alacaktı. Hart buna izin verecekti. Bu da canını sıkmişti.

Fellows duygularını dindirmek için, bu devasa evde nereye gittiğinin bile farkında olmadan, koridorun sonundaki bir odaya daldı.

"Oh," dedi bir kadın sesi.

Fellows durdu, eli kapının kolundaydı ve genç bir kadının elleri çelenklerle dolu bir merdivenin üzerinde dengesiz bir şekilde durduğunu gördü. Kadın kesinlikle sallanıyordu, çelenkler yüzünden kendini sabit tutamıyordu. Fellows aceleyle yanına gitti ve güçlü ellerini kalçalarına koyarak düşmesini engelledi.

"Teşekkür ," dedi. "Beni ."

Leydi Louisa Scranton, Isabella Mackenzie'nin küçük kız kardeşiydi. Fellows'un ellerinin altındaki elbise koyu mavi ipekliydi, kalçaları da bunun altında esnekti.

Fellows, Leydi Louisa ile Mackenzie toplantılarında birkaç kez karşılaşmış ama onunla kibarca sohbet etmekten fazlasını yapmamıştı. Louisa parlak kızıl saçları, yeşil gözleri, kıvrımlı vücudu ve kırmızı dudaklı gülümsemesiyle kız kardeşi Isabella'ya çok benziyordu.

Fellows ellerinin oyalanmasına izin vermek istedi. Gül kokuyordu ve kumaşın altındaki teni sıcacıktı.

Kendini ellerini çekmeye zorladı. "İyi misin?"

Kızardı. "Evet, evet. Bu çelenkleri indiriyordum ve dikkatsiz davrandım. Bu şartlar altında aşağı inmeleri gerektiğini düşündüm. Misafirler bu odayı kullanmayacak."

Burası bir misafir odasıydı ve tavanı bu evde alışlagelmiş yirmi ila otuz metre yerine sadece on beş metre yüksekliğindeydi.

"Bunu yapmak için hizmetçileri var."

Daha fazla çelenk almak için uzandığında etekleri baştan çıkarıcı bir hışırtı çıkarıyor, ince bilekli botlarının üzerinde parmak uçlarında yükseliyordu.

"Evet, ama doğruyu söylemek gerekirse kendimi biraz ayak altında hissettim ve işe yaramak istedim. Isabella üzgün olduğunda oldukça sinirli olabiliyor ve oldukça otoriter, zavallı kuzu."

Fellows söyleyecek bir şey bulamadı. O bir polisti. Kibar tavırlar onu aşıyordu.

"Sanırım Leydi Eleanor iyileşecek," dedi sert bir sesle.

"Biliyorum. Kısa bir süre önce ona baktım. Bir bebek gibi uyuyor." Louisa'nın yeşil gözleri onu inceledi ve Fellows aniden ateş bastığını hissetti. "Çok uzunsun. Şuna uzanmama yardım eder misin?" Louisa onun ulaşamayacağı bir yerdeki yontulmuş bir frize tutturulmuş çelenkleri işaret etti.

"Tabii ki."

Fellows onun aşağı ineceğini düşündü ve ona yardım etmek için elini uzattı ama o başını salladı. "Buraya gelmen gerek, aptal. İkimiz de tutmalıyız yoksa her şey mahvolacak."

Aptalca. Lloyd Fellows'un hayatındaki hiçbir kadın ona aptal olduğunu söylemeye cesaret edememişti.

Ayağını merdivenin en alt basamağına koydu. İki adım daha attı ve onunla aynı seviyeye geldi.

Nefes almakta zorlanıyordu. Ona bu kadar yakinken kokusunu, yanağının kıvrımını, kızıl saçlarının şakaklarında nasıl koyulaştığını keskin bir şekilde fark .

"İşte " dedi Louisa usulca ve onu öptü.

Hafif bir dokunuş, bir bakirenin öpücüğü, ama kırmızı dudaklarının yastığı vücudunun her yerinde ateşler yaktı. Fellows elini kızın ensesine kaydırды ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarını açmadı ama tekrar tekrar okşadı ve onun sıcak yumuşaklığını içine çekti. Ağzının köşesine bir öpücük kondurdu ve bir süre bunun tadını çıkardı.

"Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı, nefesi onun teninde yumuşaktı. "Ama seni öpmek istiyordum."

"Neden?" Boğazı kurumuştı.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü sen yakışıklı bir beyefendisin ve senden hoşlanıyorum. Ayrıca, bir keresinde Mac'in hayatını kurtarmıştın."

"Ve bu minnettarlık mı?"

Gülümsemesi genişledi. "Hayır, bu benim korkunç bir şekilde ileri gitmem. Tiksindiğiniz için sizi zerre kadar suçlamıyorum."

İğrenmiş miydi? Kızmış mıydı?

"Bana söylemeliydin." Sesi hâlâ çalışmıyordu.

"Bu kolay kolay konuşulacak bir şey değil." Louisa çelenklere uzandı. "Her neyse, şimdi sana söyledim. Ve bu çelenk konusunda gerçekten yardıma ihtiyacım var."

Fellows sert bir kolla ona sarıldı ve yanına uzandı. Hayatında neyin değiştiğinden tam olarak emin değildi ama dünya farklı hissediyordu ve Louisa ile bu odada başlayan şeyi keşfetmeye devam edeceklerinden emin olacaktı.

Eleanor uyudu. Uyanıklığa ve acıya doğru yüzerken kayıp giden karanlık rüyalar gördü. Sonra huzursuzlandı, yarası tekrar uyumasına engel oluyordu. Beth ona su içinde biraz daha afyon sakızı verdiğinde, Eleanor bunu içmeye hazır olacak kadar acı çekiyordu.

Düğün gecesi boyunca, ertesi gün boyunca ve bir sonraki geceye kadar uyudu. Uyandığında acıkmıştı ve Maigdlin'in getirdiği ekmek ve tereyağını yiyebildi. Eleanor bundan sonra kendini iyi hissetti ve kalkmaya karar verdi, ancak kendini yerde buldu, arkadaşları onu yatağa geri kaldırdı.

Ateşi çıktı ve Beth, Ainsley ve Isabella'nın yüzlerinin gelip gittiğini gördü. Ve Hart'ın. Ona sarılmak ve binlerce soru sormak istedi - Darragh'a ne olmuştu? Pusuda bekleyen başka suikastçılar var mıydı? Müfettiş Fellows Darragh'ın arkadaşlarını tutuklamış mıydı? Ama konuşacak gücü yoktu.

Uzun gibi görünen bir sürenin ardından Eleanor sessiz bir karanlıkta yeniden uyandı. Kolu ağrıyordu ama çok şükür ağrının en kötüsü geçmişti. Eleanor gerindi ve esnedi. Vücudu terden ıslanmıştı ama kendini dinlenmiş ve rahatlamış hissediyordu.

Yalnız olmadığını fark etti; Maigdlin bir sandalyeye uzanmış horluyordu ve yanında bir kandil yanıyordu. Kendini bitkin hissederek Maigdlin'i uyandırdı ve şaşkın hizmetçiden banyo yapmasını istedi. Maigdlin, Eleanor'un ateşinin geri dönmesinden korkarak itiraz etti ama Eleanor Hart'ı bulmak istiyordu ve kim bilir ne kadar süre yatakta terledikten sonra kocasının yanına gitmek istemiyordu.

Maigdlin sargılarına dikkat ederek yıkanmasına yardım etti. Maigdlin ona üç gündür uyuduğunu ve o kadar hasta olduğunu söyledi ki, onu kaybedeceklerinden korktular.

Onu.

Saçmalık. Eleanor ateşini her zaman atardı. Bir öküz kadar güçlüydü.

Banyodan sonra kendini çok daha iyi hisseden Eleanor kalın bir sabahlığa sarındı, sıcak tutan terliklerini giydi ve Hart'ın, kendisinininkinden üç kapı aşağıdaki yatak odasına doğru yola çıktı.

Salon sessizdi, evin geri kalanı uykundaydı. Onun odasıyla kendi odası arasındaki kapılar Hart'ın özel kütüphanesine ve çalışma odasına açılıyordu. Eleanor onun yatak odasına ulaşmak için sadece yirmi adım yürümesi gerektiğine şükretmesi gerektiğini düşündü. Uzun zaman önce nişanlısı olarak Kilmorgan'da kaldığında, evin diğer tarafındaki misafir kanadına yerleştirilmişti.

Eleanor muazzam çift kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Kilmorgan'a geldiği gün temin ettiği bir anahtarla hazırlıklı gelmişti. Ama buna gerek yoktu, çünkü kapı kilitli değildi. Devasa odaya girdiğinde nedenini anladı. Hart içeride değildi.

Hart'ın boş ve özenle yapılmış yatağı devasa boyutlardaydı; brokar asmalar, üç metre yüksekliğindeki oval bir gölgelikten doğru akıyordu. Odanın geri kalanı resmi masa ve sandalyeler, bir kitaplık, yastıklı bir bank ve içinde konyak ve humidor bulunan bir konsol masasıyla doluydu.

Zarif mobilyalara rağmen burası soğuk bir odaydı, ocakta yanan kömür ateşine rağmen. Eleanor titredi.

Hart'ın pencereleri evin ön cephesine ve arazinin doğu tarafına bakıyordu. Perdeler çekilmemişti ve Eleanor doğu penceresine doğru yürüyüp dışarı baktı.

"Anıt mezara gitti, ."

Eleanor bir çığlık attı ve döndüğünde Hart'ın Fransız uşağını kapıda buldu. Marcel dimdik duruyordu ve hiç de yorgun görünmüyordu. Mükemmel bir hizmetkârdı, sabahın üçünde bile efendisine hizmet etmek için uyanık ve tetikteydi. Zavallı Maigdlin uykuya yenik düşmüştü.

"Anıt mezar mı?" Eleanor nefesi geri geldiğinde sordu. "Gecenin bir yarısı mı?"

Marcel, "Majesteleri bazen uyuyamadığında oraya gider," dedi. "Sizin için getirebileceğim bir şey var mı, Majesteleri?"

"Hayır, hayır. Böyle iyi, Marcel. Teşekkür ."

Marcel, Eleanor'un odadan çıkmasına izin vermek için kenara çekildi, sonra da yatak odasının kapısını açmak için onun önünden koridora doğru hızla ilerledi. Eleanor ona teşekkür etti.

Kibarca yatağa gitmesini söyledi. Hart'ın onsuz da iyi olacağını ve Marcel'in uykuya ihtiyacı olduğunu söyledi. Marcel şaşkın görünüyordu ama gitti.

Eleanor, çarşafalarını değiştirmekte olan Maigdlin'e giyinmesine yardım etmesini ve kolunu askıya almasını söyledi. Maigdlin elbette bunu yapmak istemedi ama Eleanor kararlıydı. Sonra Maigdlin'i yatağına gönderdi, aceleyle aşağı indi ve arka kapıdan kendini evden dışarı attı.

Nemli çimenlerin üzerinden arazinin kenarındaki bodur, karanlık binaya doğru hızla ilerledi, içeride bir fenerin göz kırptığını görünce nefesi kesildi.

Mackenzie ailesinin anıt mezarı her zaman soğuktu. Nisan gecesi neredeyse ılık olmasına rağmen Hart'ın nefesi içeride buğulanıyordu.

Büyükbabası burayı 1840'larda, bol miktarda mermer ve granitle Yunan görünümlü sahte bir tapınak olarak inşa etmişti. Hart'ın büyükbabası ve büyükannesi, Hart'ın babası ve annesi de burada yatıyordu. Cameron'ın ilk karısı burada yatmıyordu çünkü Hart'ın babası bunu duymak bile istemiyordu. Dük, *onun bir kaltak, bir fahişe ve Cameron'ın yüzkarası* olduğunu söylemişti. *Kilise avlusuyla idare edebilir ama papaz onu içeri alırsa şaşırım.*

Hart'ın karısı Sarah ve oğlu Graham'ın da burada bir mezarı vardı.

Sarah'nın mezarının mermeri siyah ve griydi, dokunulduğunda soğuktu. Mezarın önündeki plaket Hart'ın istediğini hiç hatırlamadığı çiçekli cümlelerle doluydu.

Sarah'ninkinin yanındaki daha küçük plakette şöyle yazıyordu: *Lord Hart Graham Mackenzie, Sevgili Oğlum, 7 Haziran 1876.*

Hart eldivenli parmak uçlarıyla oğlunun adının harflerini takip etti. Graham bu yıl sekiz yaşına basacaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Sessizlik ve karanlık alanı doldurmuştu. Ama Hart serin mermerden ve sadece bir kez kucağına aldığı çocuğun varlığından huzur duyuyordu.

Hart hayatında her şeyi doğru yapmış olsaydı, Eleanor'la çoktan evlenmiş ve Kilmorgan şimdiye kadar çocuklarla dolup taşmış olurdu. Sarah ve Graham'ın cesetleri bu soğuk yerde olmaz, onları onurlandırmak için mermer üzerinde keski izlerinden başka bir şey kalmazdı.

Ama Hart her şeyi yanlış yapmıştı. Bu sefer, en azından bu sefer, Eleanor'u mihraba götürmüştü. Ve sonra Eleanor onu mihrabın önünden itti.

onu kurtarmaya çalışıyordu.

Eleanor'un ateşler içinde yattığı bu son üç gün tam bir cehennem gibiydi. Bu gece doktor ateşinin düştüğünü ve Eleanor'un dinlenmeye başladığını açıklamıştı. Hart rahatlamış bir halde ne yapacağını bilememişti. Kardeşlerinin iyi niyetli viski tekliflerini elinin tersiyle itmiş ve buraya çekilmişti.

Eleanor'un burada soğuk ve yalnız olmadığından emin olmak için mi? Bilmiyordu.

Tek bildiği, hayatını mahvetmiş olduğuydu ve bunu hâlâ yapıyordu. Hart, kibirli, kendine güvenen Mackenzie, hiçbir şeyi doğru yapamazdı ve bu mezarlar bunun somut kanıtıydı.

Eleanor'a kur yapmasını ve onunla nişanlanmasını hep üç perdelik bir fars olarak düşünmüştü.

Perde I, Sahneler: Birlikte yaptıkları ilk dans ve ardından bahçede öpüşmeleri vücudundaki tüm ihtiyaçları uyandırmıştı. Sonra, Kilmorgan'da nehir kenarındaki kayıkhanede Eleanor'un mütevazı elbisesinin düğmelerini açıp tenini öpmüş ve içinde saklamadığı bir tutku olduğunu keşfetmişti, en azından ondan.

Perde II, Sahne: Yazlık ev. Hart, Eleanor'un her zamanki gibi gülümseyerek ve gevezelik ederek, ilkel kıyafeti ve binici şapkasıyla yanında at sürdüğünü hatırladı. Yazlık ev, yaşlı dükün köşküydü, bir burnun üzerine tünemişti, bir geçit ondan aşağıdaki bir nehre doğru iniyordu. Oradan, Mackenzie topraklarının denize kadar uzanan geniş bir bölümü görülebiliyordu.

Hart Eleanor'u içeri götürdüğünde, Eleanor'un tepkisi saf Eleanor'du. "Hart, bu çok güzel." Yazlık köşk bir yazlık ev gibi biçimlendirilmişti. Antik Yunan tapınağı, büyümüş yıkık taşlarla tamamlanmış, çok İskoç yapısı. Ama manzara muhteşemdi ve yazlık ev çok özeldi.

Eleanor kollarını açarak bir daire çizdi. "Babam buna bayılırdı. Hem çok yanlış hem de çok doğru."

Hart taş korkuluğa çıkmış ve yüreğini kıpırdatmayı asla ihmal etmeyen manzaralara bakmıştı. Mackenzie'ler Culloden'den sonra yoksulluk ve güçsüzlükten kurtulup İskoçya'nın en zengin ailesi haline gelmişlerdi ve topraklarının bu panoraması buraya gelen her İngiliz'in boğazına diziliyordu.

"Bununla gurur duyuyorsun, değil mi?" Eleanor onun yanına gelerek şöyle dedi. "Babanın yaptırdığı gülünç bir İngiliz gösterişi diye alay etmene rağmen, hoşuna gidiyor. Aksi takdirde beni buraya getirmezdin."

"Seni manzara için getirdim." Hart, Eleanor'un binici şapkasını başından kaldırdı ve rüzgârdan uzak bir yere koydu. "Ve bunun için."

Kollarını arkadan Eleanor'un beline doladı. Adam boynunu öperken Eleanor gözlerini kapattı, kırmızı bukeler dudaklarının altında ipeksi bir hal aldı. Hart parmaklarının Eleanor'un elbisesinin önünü kapatan düğmelere kaymasına izin verdi.

Eleanor, Hart onun düğmelerini çözerken sadece iç çekti, başı Hart'ın yanağına yaslandı. Hart kızın yakasını açtı ve çıplak boynunu dışledi.

"Bana ne yapıyorsun El?" diye fısıldadı kulağına. "Sanırım beni kırıyorsun."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı. "Hart Mackenzie benim gibilerin evcilleştiremeyeceği kadar kötü biri."

"Ama denemenize izin vermek isterim."

Onu kendi etrafında döndürdü. Bakışları karmakarışık saçlarında, ayırık kırmızı dudaklarında, nemli boğazını göstermek için açılan korsesinde gezindi. Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Bunu şimdi yapmaması gerekiyordu. Onu Londra'ya, Grosvenor Meydanı'ndaki zarif eve götürmeyi, eski ve değerli Mackenzie mücevherlerini getirmeyi ve karısı olmayı kabul ederse ona bunları vaat etmeyi planlamıştı. Resmi olarak, misafir odasında, eli kalbinin üzerinde, hayır demesin diye elmaslarla gözlerini kamaştırarak. Kadınlar elmaslar için her şeyi yapardı.

Burada, yazlık evde, mücevherler Edinburgh'daki kasada kilit altındayken Hart'ın sunabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece manzara, ne kadar romantik ve aptalca.

Ama şimdi konuşmazsa, onu *şimdi* güvence altına almazsa, şansının elinden kayıp gideceğini hissediyordu. Eleanor yirmi yaşındaydı, bir kontun kızıydı ve çok güzeldi. Eğer onu bir anlaşılmaya bağlamazsa, dışarıdaki diğer tüm aşık beyefendiler için adil bir oyun olacaktı. Yoksulluğu, ailesi aracılığıyla bağlantılarını geliştirmek isteyen bir asilzade için önemli olmayacaktı. Soyuyla uyumlu bir cazibesi ve zarafeti vardı, Hart Mackenzie için mükemmel bir eşti. Hart Mackenzie ona sahip olacaktı.

Daha çok erkendi. Bu güzel manzarayı, bu kur yapma macerasında bir dizi baştan çıkarıcı unsurdan biri olarak kullanmalıydı.

Eleanor'un hayır demesi için hiçbir neden yoktu. Hart ağrını o kadar sıkı örmüş olacaktı ki Eleanor kurtulmak istemeyecekti. Eğer ona şimdi, burada teklif ederse, Eleanor onu geri çevirebilirdi ve Hart'ın onu ikna etmek için daha fazla şansı olmazdı.

Ama Hart onun ağzının açıldığını hissetti, kelimelerin aceleyle çıktığını duydu. "Evlen benimle, Eleanor."

Eleanor'un gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. "Ne? Neden?"

Bu soru onun öfkesini kabarttı. Hart onun ellerini tuttu ve gülümsemeye zorladı. "Bir erkek neden bir kadınla evlenmek ister? Mantıklı bir nedeni olmak zorunda mı?"

Eleanor iri mavi gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Genel olarak bir erkeğin herhangi bir kadınla neden evlenmek istediği beni pek rahatsız etmiyor Eminim tartışmak isteyen biri için düzinelerce teori vardır. Bilmek istediğim şey, *senin* neden *benimle* evlenmek istediğin."

Hart sabırsızlığını bastırdı. "Böylece seni öpebilirim," dedi, sesi hafifti. "Her santimini öpmeyi planlıyorum Eleanor ve eğer bunu yaparsam evlensek iyi olur."

Kızın gözlerinde bir sevinç parıltısı gördü ama Eleanor erimedi. Yüce Tanrım, çok inatçıydı.

"Ama demek istediğim, neden *ben*? İskoçya'daki hiçbir genç bayanın Hart Mackenzie'nin ilgisine, öpüşmeye ya da başka bir şeye layık olmadığına inanacak kadar kibirli değilim. Benim bir soyağacım var ama başkalarının da var ve benim ailem biraz aşağılarda. Bir parmak şıklatmayla istediğin kadına sahip olabilirsin." Eleanor, Hart hâlâ bileğini tutuyor olsa da, gösteriş yaparcasına parmaklarını şıklattı.

"İskoçya'da başka bir kadın istemiyorum. Ben seni istiyorum." "Beni gururlandırırıyorsun."

"Tanrı aşkına, kadın," diye bağırdı. "Sana dalkavukluk olsun diye evlenme teklif etmiyorum." Hart'ın sözleri etraflarındaki tepelerden yankılandı. "Sana soruyorum çünkü bunu sensiz yapamam. Babamın ya da dünyanın yüzüne bakamam. *Seninleyken* bunların hiçbir önemi yok. Sana ihtiyacım var, El. Bunu anlamayı nasıl sağlayabilirim?"

Eleanor dudaklarını aralayarak ona baktı. Her an ona gülecek, bu kadar duygusal olduğu için onunla alay edecekti. Sesi aşk acısı çeken bir aptala benziyordu, Tanrı yardımcısı olsun.

"Tek bilmek istediğim buydu," dedi yumuşak bir sesle.

"Eğer benimle evlenirsen Eleanor Ramsay, sana istediğin her şeyi vereceğime söz veriyorum."

Eleanor aniden gülümsedi, onun gözlerinin içine baktı ve "Evet," dedi.

Hart'ın kalbi o kadar sert çarpıyordu ki canı acıyordu. Nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışarak onu kollarının arasına aldı. Kız, azgın bir nehirdeki kaya gibiydi ve Hart, boğulmakla arasındaki tek şey kızmış gibi ona sarıldı.

İlk öpücüğü dudaklarını araladı, Hart fethettiği kadının tadına baktı. Baş döndürücü, neşeliydi.

Piknik yapmaları için uşağına bir battaniye hazırlatmıştı. Hart şimdi battaniyeyi yazın ılık taşlarının üzerine serdi ve onu soymaya başladı.

Eleanor tek kelime etmedi, itiraz etmedi. Elbisesi açılırken gülümsedi, Hart korsesinin bağcıklarını çözerken ürperdi. Hart iç çamaşırını ayırıp çıkardığında, eteklerini çıkarmasına yardım ettiğinde ve onu güneşin altında battaniyenin üzerine yatırdığında gözleri yumuşadı.

Hart ona baktı, çorapları ve binici çizmeleri dışında çıplaktı, bir an önce kendisine ait kıldığı güzel bir . zafer çığlıkları yükseliyordu. Hart soyulmuş kapalı onun ceket ve yelek, gömlek ve Botlar, Sonra pantolonunu giydi, eteğini en sona sakladı. Eleanor'un onu izlemesi hoşuna gitmişti, utangaç değildi, bakmak istediği kadar ona da bakmak istiyordu.

Hart eteği çözdü ve düşmesine izin vererek onun için ne kadar sert olduğunu gösterdi.

Hart kendine onun bakire olduğunu hatırlattı. Bir erkeğin dokunuşunu hiç - *benimkine kadar*- ve ona karşı sabırlı olması gerektiğini biliyordu. Sabırlı olmaya hazırdı, bunu dört gözle bekliyordu.

Hart onunla birlikte uzanırken Eleanor kızardı. Kızın vücudunu Hart'ın altında hissettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu şimdi, hızlıca alabilir, kime ait olduğunu anlamasını sağlayabilirdi. Bu hızlı ve tatmin edici olabilirdi.

Ama Hart bir kadına, herhangi bir kadına nasıl mükemmel zevk verileceğini öğrenmişti.

Egzotik tekniklere ve cihazlara ihtiyacı yoktu, önemli olan zevkti. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

Eleanor küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Biliyorum."

Kadının gözlerindeki güven Hart'ın yüreğini burktu. Hart onu öptü ve yavaşça, nazikçe ona dokundu, onu yavaşça kendisine açtı. Dikkatle ilerledi, ona uyarılmayı öğretti, onu incitmeden alabilecek kadar nemli hale getirdi. Vücudu kendini tutma çabasıyla titriyordu ama onu aceleye getirmemesi çok önemliydi.

Vücudu, kontrolünü kırmakla tehdit eden bir sıcaklıkla onunkinin etrafına dolandı. Onun içine girip çıkmak, kendini tatmin etmek ve acele etmemeyi unutmak istiyordu.

Hayır. Zaman ayır. Ona öğret. Daha sonra, Eleanor ona alıştığında, ona daha ilginç şeyler gösterebilirdi ama bugün Eleanor'un ilk zevki söz konusuydu.

Eleanor o kadar sıcak ve hazırdu ki, Hart ilk santimi engelle karşılaşmadan içeri kaydırdı. Hart bir süre orada kaldı, onu öptü, ikna etti, kendisine alışmasına izin verdi.

Bir santim daha ve tekrar, durdu, alay etti, ısırdu, ona içinde bir erkeğin olmasının nasıl bir his olduğunu öğretti. Sonra acıtacağını bildiği bariyer geldi. Hart yavaşça, her seferinde bir inçlik bir parçayı aldı.

Bu onun için de bir ilkti, daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştı. Onu kırmaktan, telafisi mümkün olmayan bir şekilde incitmekten korkuyordu. Yine de Eleanor dirençliydi. Vücudunu onunkine doğru kaldırdı, yüzüne dokundu ve hazır olduğunda başını salladı.

Ve sonra Hart onun içindeydi, kadın onu sıkıyordu, bir zafer hissi ve sıcak, sıcak bir sevinç.

"El," dedi. "Çok sıkısın. Çok güzel hissediyorsun."

Eleanor'un vücudu onunkine karşı sallandı, kolları ona dolandı, ağzı onunkini buldu. İstiyor, kabul ediyor, seviyordu.

Kadının etrafındaki şaşırtıcı his, hazır olmadan önce tohumunu düşürmesine neden oldu. Hart inledi, kendine hayret etti ve sonra güldü. Hart'ın kadınları genellikle ona isteklerini yaptırmak, kontrolü onlara kaptırmak için her türlü numarayı denerler ve asla başarılı olamazlardı. Eleanor orada sıcak ve güzel bir şekilde yatarak onu fethetmişti.

Hart onu öptü, az önce enfes bir şey olduğunu biliyordu ve bu konuda ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

İkinci Perde'nin geri kalanı baş döndürücüydü. Lord Hart Mackenzie ve Leydi Eleanor Ramsay'in nişanlandıkları haberi ülkenin her köşesine yayılmış, her gazete ve dergiyi doldurmuştu.

Muhteşem günler. Hart şimdi hayatının en mutlu günlerini yaşadığını fark ediyordu. O zamanlar, aptal ve bencil bir genç adam olarak, istediği kadını elde etmenin zaferini tatmıştı sadece. Eleanor, kötü şöhretli Mackenzie ailesine çok ihtiyaç duydukları saygıyı kazandıracaktı. Hart'ın korkunç babası Mackenzie'lerin itibarını zedelemişti, tıpkı Ian'ın

sözde delilik, Mac'in Paris'te ahlaksız sanatçılar arasında yaşamak için kaçması ve Cameron'ın çok kötü evliliği.

Ama kimse Eleanor hakkında yanlış bir şey söyleyemezdi. Tüm skandalların üstesinden geldi, konuşkan cazibesi herkesi eritti. Eleanor nazık, cömert, güçlü ve sevilen biriydi. Hart'ı zafere götürecekti.

Hart ona onu sevdiğini söylemişti ve bu yalan değildi. Ama hiçbir zaman ona tüm benliğini vermedi, vermesi gerektiğine inanmadı. Geriye dönüp baktığında Hart, korkudan kendini ondan uzak tuttuğunu fark etti.

Ve bu onun büyük hatasıydı.

Hart o kadar aptaldı ki, üçüncü perdeye kadar ne kaybedeceğini anlamamıştı.

Sahne: Eleanor Ramsay'in yıkık dökük evi sonbaharda, etrafını saran ağaçlar parlak kırmızı ve altın rengine bürünmüştü. Onların ışıltılı ihtişamı, dağlar boyunca ilerleyen koyu renkli yaprak dökmeyen ağaçlara, yaklaşan kışın acımasız ve soğuk olacağının sessiz hatırlatıcılarına sırıyordu.

Hart serin hava kadar neşeliydi, sonbahar yaprakları renginde saçları olan leydisini ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu. Earl Ramsay, Hart'ı evde kabul etti ve ona garip bir şekilde sakın bir ses tonuyla Eleanor'un bahçede yürüdüğünü ve onu orada göreceğini söyledi.

Hart hiç şüphelenmeden Kont'a teşekkür etmiş ve Eleanor'u bulmaya gitmişti.

Ramsay bahçeleri, tek bahçıvanlarının ve budama makaslarının cesur çabalarına rağmen uzun zamandır aşırı büyümüş ve yabani hale gelmişti. Eleanor bu asi toprak parçasına her zaman gülmüştü ama Hart'ın hoşuna gitmişti; düzenli, aşırı temiz ve gerçek doğayı dışlayan bir bahçe yerine, İskoç kırsalına uyum sağlayan bir bahçe.

Eleanor havaya göre çok hafif bir elbiseyle, soğuğu engelleyemeyecek kadar küçük bir şalla yürüyordu. Saçları dökülmüştü, rüzgâr onları yırtıyordu. Eleanor, Hart'ın kendisine doğru yürüdüğünü görünce arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Hart onu yakaladı, kolundan tuttu ve yüzünü ona çevirdi.

Bakışları adamın elini bırakmasına neden olmuştu. Eleanor'un gözleri bembeyaz bir yüzün kırmızı çerçeveliydi ama bakışları öfkeliydi, onda daha önce hiç görmediği kadar yoğun bir öfke.

"El?" diye sordu telaşla. "Ne oldu?"

Eleanor hiçbir şey söylemedi. Hart ona tekrar uzandığında, Eleanor kendini Hart'ın kurtardı. Dişlerini sıkan Eleanor, nişan yüzüğünü çekip çıkardı.

ve ona fırlattı.

Halka Hart'ın frak kaplı göğsüne çarptı ve bir *çınlamayla* düştü kaldırım taşlarına.

Hart yüzük için eğilmedi. Bu Eleanor'un nadir öfke patlamalarından, ona sık sık kızmasından ya da saçma sapan şeyler hakkında yaptıkları alaycı tartışmalardan daha öte bir şeydi.

"Ne oldu?" diye tekrarladı, sesi kısıktı.

Eleanor, "Bayan Palmer bugün beni ziyarete geldi," dedi.

Soğuk parmaklar vücudunda gezindi. Bu sözler Eleanor'un dudaklarından çıkmamalıydı. *Bayan Palmer'in* değil. Eleanor'la değil. Onlar iki ayrı varlıktı, ayrı dünyalardan geliyorlardı, Hart'ın ayrı parçalarıydılar. Asla bir araya gelmemeliydiler.

"Kimi kastettiğimi bildiğini biliyorum," dedi Eleanor.

"Evet, kimi kastettiğini çok iyi biliyorum," diye tersledi Hart. "Buraya gelmemeliydi."

Eleanor, Hart'ın *Aşkım, açıklayabilirim* gibi bir şey söylemesini bekliyormuş gibi bir süre bekledi.

Hart isterse açıklayabilirdi. Angelina Palmer yedi yıl boyunca onun metresiydi. Eleanor'a kur yapmaya başladıktan sonra ona gitmeyi bırakmıştı. Bu Hart'ın kararıydı ve öyle de oldu. Ama anlaşılan Angelina kıskançlık yüzünden Eleanor Hart'ın küçük kirli sırlarını anlatmak için buraya gelmişti.

"Benim için üzüldü," dedi Eleanor, Hart'ın sessizliğini yanıtlarken. "En son Londra'ya gittiğimde beni takip ettiğini ve izlediğini söyledi. Benim hakkımda her şeyi öğrenmiş; ben onun hakkında hiçbir şey bilmediğim için bu olağanüstü bir şey. Parkta zavallı yaşlı bir kadına iyi davrandığımı görmüş, öyle dedi. Zavallı kadına bozuk para verdiğimi ve barınmasına yardım ettiğimi hatırlıyorum. Bayan Palmer bunun beni nazik bir genç kadın yaptığına karar verdi, seninle birlikte yaşaması için bağışlanması gereken biri." Eleanor'un gözleri öfkeyle doluydu, ama Angelina Palmer'a duyduğu değil. *Ona*.

Hart sert bir tavırla, "Bayan Palmer'ın bir zamanlar benim metresim olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Bunu bilmeyi hak ediyorsunuz. Sizinle tanıştığım gün metresim olmaktan çıktı."

Eleanor'un bakışı küçümseyici bir hal aldı. "Hoş bir yarı gerçek, Hart Mackenzie'nin üstün olduğu türden. Başkalarına böyle şeyler söylediğini gördüm ama bana söyleyeceğini hiç düşünmemiştim." Rengi yükseldi. "Bayan Palmer bana

Kadınlarınızdan, evinizden bahsetti ve orada ne tür şeyler yaptığınızı ima etti."

Oh, Tanrım, oh, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Hart dünyasının yıkıldığını gördü, alçak bir piçten başka bir şey olabileceği hayali tuzla buz olmuştu.

Hart sert bir sesle, "Hepsi geçmişte kaldı," dedi. "Seninle tanıştığımdan beri başka bir kadına dokunmadım. O kadar da canavar değilim. Her şeyden vazgeçtim Eleanor. Senin için. Angelina kıskanç ve soğuk kalpli bir kadın. Seninle evlenmemi engellemek için her şeyi söyler."

Hart, konuşmanın Eleanor'u gülümseteceğini ve affedeceğini düşündüyse yanılmıştı, hem de çok yanılmıştı.

"Tanrı aşkına, bağışla beni," dedi. "Gerçeği saklamanın yalan söylemekle aynı şey olmadığına inanıyorsunuz ama öyle. Yalan söyledin, yalan söyledin ve hâlâ yalan söylüyorsun. Baştan çıkarılmamı çok dikkatli bir şekilde planladın - Bayan Palmer bana bana nasıl karar verdiğini, gittiğim her toplantıya bazen onun yardımıyla nasıl davetiye ayarladığını anlattı. Beni bir tilkinin izini süren bir adam gibi avladığınızı, kibrimle oynadığınızı ve gözünüze girdiğimi düşünmemi sağladığınızı. Ve ben de sana izin verecek kadar aptalmışım."

"Bunun bir önemi var mı?" Hart araya girdi. "Seni nasıl istediğimin ya da nasıl tanıştığımızın bir önemi var mı? Ondan sonraki hiçbir şey yalan değildi. Sana *ihtiyacım* var, El. Bunu sana yazlıkta da söyledim. Bu konuda yalan söylemedim. Bayan Palmer'la işim bitti. Bir daha onun için endişelenmene gerek yok."

Eleanor soğuk bir öfkeyle ona baktı. "*Kıskançlığın* beni öfkeliendirdiğini düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Bir metresin olduğunu şok olmadım.

-Birçok beyefendide vardır ve sen çok tutkulusun Hart. Bana kur yapmaya başladığından beri ziyaret etmediğin eski bir metresini, hatta bir hanımefendiye ayrıntılı olarak anlatmaması gerektiğine karar verdiği, oynadığın bazı müstehcen oyunları affedebilirim."

"O lanet yüzüğü bana fırlattığına göre beni affedemeyeceğin çok açık."

"Meselenin özü de bu, değil mi? Her şey *seninle* ilgili. Tüm dünya Lord Hart Mackenzie'nin etrafında dönüyor. İstediklerinizi yapmalıyım, çünkü planlarınızda belirli bir yere uyuyorum, Bayan Palmer da öyle. Bize eşit davranıyorsunuz, her birimiz hayat dolabınızda belirli bir yer işgal ediyoruz."

"Eleanor..."

Eleanor elini havaya kaldırdı, şamatacı doğası devreye girmişti. "Beni çileden çıkaran şey, bana anlattığı *diğer* şeyler. Öfkeleriniz ve hiddetleriniz hakkında. Nasıl sıcak ve soğuk arasında gidip geldiğin, Bayan Palmer'ın gün içinde ondan ne isteyeceğinden ya da ruh halinin nasıl olacağından asla emin olamaması. Bana eve başka hanımlar getirmeye başladığını, çünkü lord hazretlerinin sıkılmaya başladığını söyledi. Onu terk etmemeniz için can sıkıntınızı her şekilde gidermesi gerektiğini biliyordu. Siz onu kullandınız, o da sizi memnun etmek için çabaladı. Ve sonunda, artık ona ihtiyacın kalmadığı için onu bir kenara attın." Eleanor durdu, yüzü kıpkırmızıydı, nefesi hızlı geliyordu. "Başka bir insana karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

Hart geri adım attı. "Doğru mu anladım? Bir *fahişeye* kaba davrandığım için nişanımızı bozmak mı istiyorsun?"

Ağzının kenarındaki kısık ifade Hart'a bunun söylenmesi gereken yanlış bir şey olduğunu söylüyordu. "Kaba olmaktan da öte. Herkesle oynadığın gibi onunla da oynadın, benimle oynadığın gibi. Bir insanın fahişe ya da sokak kızı olması, bir kont ya da kontun kızı olması fark etmemeli."

Her kelime bir darbeydi, çünkü her kelime doğruydı. Onu kestiler ve Hart da karşılık verdi. "Belki de ben senin kadar eşitlikçi değilimdir."

Eleanor irkildi ve Hart onu kaybetmekte olduğunu anladı. "Zalimlik zalimlik, Hart," dedi Eleanor.

"Peki benim ne zaman zalim olmama şansım oldu?" Hart bağırdı. "Eğer öyleysem, nasıl olunacağını öğrendiğim tek şey bu olduğu içindir. Bu şekilde hayatta kaldım. tanıştınız; neyle büyüdüğümü biliyorsunuz. Kardeşlerime ve bana ne yaptığını, bizi ne hale getirdiğini biliyorsun."

"Elbette, babanı istediğin kadar suçla ve onun ne kadar korkunç biri olduğunu biliyorum. Bunu ilk elden tecrübe ettim. Ve senin için çok üzgünüm, inan bana. Ama seçimleriniz var. Yaptığın seçimler sana ait, babana değil." Gözleri kısıldı. "Ve sakın bana söyledikleri için Bayan Palmer'ı cezalandırmaya kalkma. Senden çok korkuyor, bunu biliyor musun? Bu olay yüzünden onu asla affetmeyeceğini, seni sonsuza dek kaybedeceğini biliyor. Yine de gelip benimle konuşacak cesareti buldu."

O zaman bile, inanılmaz aptallığıyla Hart kendini hala kazanabileceğine ikna etti.

"Evet, seni benden uzaklaştırmak için," dedi hızla. "Belli ki başarılı oluyor. Size zavallı bir ruh olarak gelmiş olabilir ama sizi temin ederim ki Angelina Palmer istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek çıkarıcı bir kaltaktır."

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Kendi aklımı bildiğime inandığınız için size teşekkür ederim. Elbette Bayan Palmer soğukkanlı ve çıkarıcı biri - öyle olmak zorundaydı, böyle bir konumda, dünyada tek başına, tek desteği *sen* olan bir kadın. Ama onu görmediniz. Bana söylediğinde seninle olan her şeyin sona ereceğini biliyordu. Buna boyun eğmişti. *Boyun eğdi*. Saf bir beyefendi tarafından yetiştirilmiş, dünyadan bihaber genç bir kadın olduğumu düşünüyorsun ama ben insanlar hakkında çok şey bilirim. Onu kırdığını görecektir kadar. Kendini sana adadı, senin için dünyada her şeyi yapardı ama sen onu kırdın. Senin de bana aynısını yapacağını neden düşünmeyeyim?"

Hart nefes alamıyordu. Eleanor intikam alan bir melek gibi orada durmuş, Hart'ı olduğu ve dönüştüğü her şeyle yüzleştiriyordu. Kendi seçimiyle.

Titreyen elini yüzünde gezdirdi ve terden ıslanmış olduğunu gördü. *Onu sen kırdın*. Belki de kırmıştı. Angelina onun ihtiyaçlarını, dehşetini, öfkesini ve hayal kırıklıklarını bir sünger gibi emmişti. Ona fırlattığı her şeyi kabul etmişti. Bu onu bir azize yapmıyordu -bundan çok uzaktı- ama Hart'a ve onun hayatına katlanmıştı.

Ama Hart Mackenzie bir başkası için asla boyun eğmez, özür dileyemez ya da geri adım atamazdı. Öfkesini ya da bencil arzularını nasıl kontrol edeceğini asla öğrenememişti - onları kontrol etmesi gerektiğine dair herhangi bir fikri yoktu. Babası öfkesini terör estirerek kusmuştu ve Hart bunun başka bir yolu olabileceğini hiç öğrenmemişti.

Hart ne isterse alırdı. Yoluna çıkanlar bedelini ödedi.

Eleanor'un sessiz gücüne baktı. Ne yaparsa ya da ne kadar uğraşsın, Eleanor'u asla gerçekten kazanamamıştı. Ve bu onu çok *kızdırmıştı*.

"Babanı mahvedebilirim," dedi. "Yapamayacağımı düşünme. Onu mahvederim, seni mahvederim... kolayca."

Eleanor ona sertçe başını salladı. "Yapabileceğinden eminim. Zengin ve güçlüsünüz ve herkes sizi geri çevirdiğim için ne kadar aptal olduğumu söyleyecek."

"Şaka yapmıyorum, El. Onu yok edebilirim. İstedğin bu mu?"

Hart Eleanor'un korkusunu, tehdidini geri çekmesi için bir şey söylemesini, bir şey yapmasını bekledi. Onun çaresizliğinin Hart'ı kahkahalarına ve hınzır şakalarına geri döndürmesini, onu yumuşatmasını, istediğini yapmasını bekledi. Angelina'nın yaptığı her şeyi.

Eleanor uzun süre ona baktı, büyümüş bahçenin gölgeleri yüzünde oynaşıyordu. Hiç korku hissetmedi. Sadece üzüntü.

"Lütfen git Hart."

Hart hırladı. "Benimle evlenmeyi kabul ettin. Bir sözleşmemiz var. Artık çok geç."

Eleanor başını salladı. "Hayır. Lütfen git."

Hart onun kolunu sert bir şekilde kavradı. Kadın şaşkınlıkla ona bakarken Hart tutuşunu yumuşattı ama bırakmadı.

"Bensiz ne yapacaksın Eleanor? Gidecek kimsen yok ve hiçbir şeyin yok. Sana dünyadaki her şeyi verebilirim. Sana bunu söylemişim, hatırladın mı?"

"Evet, ama bunun için ne bedel ödeyeceğim?"

Hart kendini kaybetti. O zaman bile ve uzun yıllar boyunca, ona her şeyini kaybettirenin bu öfke olduğunu biliyordu. Dünyadaki herkesin, özellikle de Eleanor Ramsay'in zorbalık yapamayacağını anlayamayacak kadar genç ve kendinden emindi.

"Sen *bir hiçsin*." Kelimeler hırıltılı çıkmıştı. "Kendi yemeğinin nereden geldiğini anlamayacak kadar beceriksiz, yoksul bir kontun kızıydın. Hayatının geri kalanında istediğin bu mu? Yoksulluk ve aptallık mı? Eğer senden uzaklaşırsam, işin biter. Mahvolursun. Hart Mackenzie'den arta kalanları kimse istemez."

Eleanor ona bir tokat attı. Adam acıyı hissetmedi bile, ama Eleanor'un bileğini tekrar yakaladı ve Eleanor gözleri alev alev yanarak ona baktı.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Kendini onun elinden kurtardı, bir süre daha ona baktı, sonra döndü ve uzaklaştı. Başı dik, şalı ve hafif elbisesi rüzgârda dalgalanırken, Eleanor Ramsay Hart'ın hayatından çıkıp gitti.

Hart kendini aşağı, aşağı, aşağı, kendi yarattığı bir uçuruma düşerken hissetti. "El!" diye seslendi, sesi çatlıyordu, acınacak haldeydi.

Eleanor durmadı ve geri dönmedi. Büyümüş bahçenin gölgeleri arasında kaybolana kadar ona hiç bakmadan yürümeye devam etti. Hart ellerini başının üzerine koyup onun gidişini izledi, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi ağrıyordu.

Elbette bu işin peşini bırakmamıştı. Hart sonraki haftalar boyunca Eleanor'un fikrini değiştirmeye çalıştı. Lord Ramsay'i işe almaya çalışmış ama Eleanor'un ona her şeyi anlattığını öğrenmişti... utanç verici her ayrıntıyı.

Hart ona yaklaştığında Lord Ramsay kederle, "Üzgünüm Mackenzie," dedi. "Korkarım kızımın arkasında durmak zorundayım. Oldukça kötü bir oyun oynadın."

Hart'ın Eleanor'un bekâretini aldığı iddiası bile ona bir şey kazandırmamıştı.

Hart bunu iddia ettiğinde Eleanor, "Ben çocuk yapmadım," demişti. Hart onu babasına mahvettiği gerçeğini açıkladığında yüzü bile kızarmamıştı. "İşaretleri biliyorum. Zaten büyük ihtimalle başka biriyle evlenmeyeceğim, o yüzden bunun bir önemi yok, değil mi?"

Eleanor ve babası, inatçı, kararlı, boyun eğmeyen İskoç sertliğiyle onu yenmişlerdi.

Üçüncü perdenin sonunda, kötü adam Hart çıkar. Bir daha dönmek üzere.

Dördüncü perde Hart'ın Eleanor'dan sonraki hayatı olmalıydı - babasının ölümü, Sarah ile evlenmesi, bir gün onu, ertesi gün de oğlunu kaybetmesi. Hiç ağlamayan Hart, Sarah ve Hart Graham Mackenzie'yi abartılı Mackenzie anıtmezarında toprağa verdikten sonra yatak odasının zeminine uzanmış ve hıçkırı hıçkırı ağlamıştı.

Bu da V. Perde'ydi. Kadın kahraman, kötü adamı delirtmek için geri döner.

"Hart?"

Eleanor, Hart'ın yüzünü ona dönmek için sarsılırken ışığa göz kırptığını gördü ve

taşıdığı fener. Eli oğlunun adının yontulmuş harflerinin üzerindeydi ve can havliyle onlara tutunuyordu.

Bölüm 17

Hart'ın bakışları odaklanmamıştı, altın rengi gözleri parlıyordu ve nemliydi. "Burada olmamalısın," dedi. "Burası çok nemli. Yine hastalanacaksın."

Eleanor ona doğru yürüdü. Hart, parmaklarını harflerden ayırmak istemiyormuş gibi ellerini levhanın üzerinde tutuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Eleanor sordu. "Yatak odanızda mükemmel bir ateşiniz var. Onu gördüm."

Hart yüzünü tekrar mezara çevirdi. "Korkuyordum."

"Neyin?" Hava soğuktu, bu da ağrıyan kolunu sızlatıyordu ama Eleanor onu burada bırakmak istemiyordu. "Söyle bana."

"Seni kaybetmek." Hart ona tekrar baktı, gözleri kederliydi. "Bana yüzüğü fırlatıp gitmemi söylediğini, ne kadar kibirli olduğumu hatırlıyordum."

Eleanor o korkunç günü ve ikisinin de ne kadar öfkeli ve gururlu olduklarını düşünerek ürperdi. "Bu çok uzun zaman önceydi."

"Hayır, ben hâlâ kibirliyim. Bana iş için yalvardığında seni eve göndermeliydim. Ama hayır, benimle kalman için seni zorladım ve bu yüzden neredeyse ölüyordun."

Eleanor, "Dünyadaki her şey senin suçun değil Hart," dedi.

"Evet, öyle. Dünyayı manipüle ediyorum ve sonra da sonuçlarına katlanıyorum."

Diğerleri benden daha fazla."

Eleanor'un bakışları, bir günlük minik oğlu Lord Hart Graham Mackenzie ile birlikte sevimli, utangaç Sarah'nın yattığı mezara gitti.

"Onların ölümü için de kendini suçluyorsun," dedi usulca.

"Elbette suçluyorum."

Eleanor, "Sarah başka birinin oğlunu taşıırken ölebilirdi," dedi. "Bunu söylemek kulağa acımasızca geliyor ama bebek doğuracak kadar güçlü değildi. Bazı kadınlar öyle değildir."

"Hiç bebek sahibi olmak istemiyordu. Çocuk sahibi olmaktan nefret ederdi. Bunu yaptı çünkü öyle yetiştirilmişti."

Yeterince doğru. Belki de Sarah ve oğlu yaşasaydı, Sarah bebek isteme konusundaki fikrini değiştirecekti. Belki de fark ederdi ki

Oğlunu ne kadar çok sevebileceğini ve böylece Hart'a bir nebze mutluluk getirebileceğini biliyordu.

Hart, bebek Graham'ın isminin harflerini okşadı. "Mac şöyle demeyi sever: *Biz Mackenzies'iz. Dokunduğumuz her şeyi kırarız.* Ama bu küçük Mackenzie... o beni kırdı."

Eleanor'un kalbi sıkışmıştı. Hart'tan, üzerinde "*Kilmorgan Dükü Hazretleri, üzümlere bildirir* ki" yazan siyah kenarlı kartı aldığı anda... ağlamıştı. Hart için, Sarah için ve hiç büyümeyecek olan çocuk için ağlamıştı. Kendisi için, olmamış ve asla olamayacak şeyler için ağlamıştı.

Hart sonunda mektupları bıraktı. "Onu ellerimde tuttum," dedi ona geniş avuçlarını göstererek. "Graham çok küçüktü ve avuçlarıma içine sığıdı. Ona sarıldım ve onu sevdim."

"Yaptığını biliyorum."

Hart ona baktı, gözleri fenerin ışığında hâlâ karanlıktı. "Böyle sevebileceğimi hiç bilmezdim. Bugün bile bu duyguların nereden geldiğini bilmiyorum. Ama ona bakınca -o kadar küçük, o kadar mükemmel ki... O an anladım ki, asla tam anlamıyla babam gibi olamayacağım. Hayatım boyunca onun gibi olmaktan korkmuş ve bununla savaşmışım ama Graham'a baktığımda bundan kurtulduğumu anladım. Çünkü bu küçük çocuğu asla incitemezdim."

Eleanor onun paltosunun altında çelik gibi sert duran koluna dokundu.

"Hayır."

"Çok zayıftı. Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım. Her şeyi. Ama yapamadım." Gözlerindeki acı onu kesmişti. "Onu kurtaramadım, El. Kurtarabilmeliydim. Ben güçlü bir adamım, tanıdıklarımın en güçlüsü. Ve *onu kurtaramadım.*"

Eleanor alnını onun omzuna bastırdı. "Biliyorum Hart. Çok ama çok üzgünüm."

Biraz güldü, sesi acı geliyordu. "Biliyor musun, insanlar bana Graham'ın ölümünün Tanrı'nın planının bir parçası olduğunu ve daha iyi bir yere gittiğini söylemeye çalıştı. Bana bunu söyleyen birini neredeyse yumruklayacaktım. *Daha iyi bir yer.* Rot that. Ona *burada* ihtiyacım vardı."

"Evet."

"Graham'a baktığımda neye dönüştüğümü gördüm. Beni fırlattığında bana gerçeğin bir kısmını gösterdin, ama bu küçük çocuk beni kendimle yüzleştirdi. En karanlık, en ölümcül yanımla."

Sözleri tükendi ama Hart hareketsiz kaldı, başını eğmiş ellerine bakıyordu. Eleanor onun önüne geçti ve yaralanmamış elini avuçlarının arasına koydu. "Eve gel," dedi. "Burada çok üşüyorsun. Isınma vakti geldi."

Hart, Eleanor'un yeni yapılmış yatağındaki örtüleri sıyrırken, Eleanor sargıları takıyor olabilir ama yaralı olan kendisiydi, diye düşündü.

Eleanor'un ağır paltosunun altında, Glenarden'dan getirdiği eski serj elbiselerden biri vardı. Ceketini çıkarırken adamın kaşlarını çattığını gördü ve başını salladı. "Saten giysiler içinde çimlerinizde dolaşacağımı mı sandınız? Kadın elbiselerinin sorunu bu, iyi bir serseri için son derece kullanışsız."

"Gecenin bir yarısında ne demeye serserilik yapıyordun?" Hart kolunu koluğundan çıkarmasına yardım etti. "Kendini tekrar hasta etmek mi istedin?"

"Ben gayet iyiyim, çok teşekkür ederim, ben de sizi arıyordum."

"Beni buldun." Kalbinden hasta, bocalıyordu. Dönmüştü ve kadın oradaydı.

Ian ona her şeyi anlatmasını tavsiye etmişti.

Üzgünüm, Ian. Bir gece için yeterince kalp ağrısı çektim.

Hart, "Seni incitmek istemiyorum," dedi.

Eleanor parmak uçlarında yükseldi ve onun dudaklarını öptü.

"Öpmeyeceksin."

Bunu ona güvendiği için mi, yoksa kendinden bu kadar emin olduğu için mi söyledi?

"Seni uyuman için yalnız bırakayım."

Eleanor onun dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Hayır, gerçekten. Benimle uyu."

Yatağa doğru yürümek için onu terk etti. Ateşin sıcaklığının çemberinde, elbisesinin düğmelerini açıp düşmesine izin verdi, sonra da altına giydiği azıcık şeyi çıkardı. Gezintisi için korse ya da kat kat kombinezon giyme zahmetine girmemişti. Elbiseyi yerden almak için eğildiğinde yuvarlak poposu kalktı. Doğrulurken omzunun üzerinden ona gülümsedi.

Tanrı yardımcım olsun.

Hart paltosunu ve çamurlu ayakkabılarını aynı anda çıkardı, acelesi yüzünden neredeyse paltosunu yırtıyordu. Eleanor örtüsünü kaldırıp yatağı girerken o da yeleğini, gömleğini, fanilasını ve çoraplarını çıkardı. Yastıklara yaslandı, sargılı kolu yorganın üzerindeydi ve Hart'ın eteğini çıkarıp bırakmasını izledi.

Bakışları utanmadan adamın çıplak uyarılmışlığına yöneldiğinde gülümsemesi genişledi.

Yorganı kaldırdı. "İçeri gel ve ısın."

Hart onun yanına, bandajlarına dokunmamak için sağ tarafına kaydı. Parmaklarını onun zarif omzunda gezdirdi ve tenini öptü.

Onunla alışlagelmiş şekilde sevişmek yarasına zarar verebilirdi ama Hart alışlagelmişin dışında olmayı umursamıyordu. Bacağını Eleanor'un her iki bacağının arasından geçirerek bükülmüş dizinin içine koydu. Eleanor'un dudaklarını öptü, yavaş, hafif öpücükler, yumuşaklığının tadını çıkartıyordu.

Tadı çok güzeldi. Ateş ışığı tenine değıyor, yorganın altındaki sıcaklığı adamın kemiklerine kadar işleyen soğığunu kovalıyordu.

"Otur," dedi.

Eleanor gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

"Sorular. Her zaman sorular." Hart onun burun köprüsünü öptü. "Çünkü bunu istiyorum."

Eleanor ona umutsuz olduğunu belirten bir bakış attı ama yorganı geriye itti ve dikkatlice kendini kaldırarak yatak başlığına oturdu. Dolgun, yuvarlak göğüsleri yorganın üzerinden görünüyordu. Hart parmağını bir areolanın üzerinde gezdirdi ve gerilmesini izlemekten zevk aldı.

Hart'ın hâlâ sahip olduğunu bilmediğı bir çeviklikle, dizlerinin üzerinde, onun önünde konumlandı. Bacaklarını etrafına açtı, sonra ellerini kalçalarının altına kaydırđı ve onu öne doğru kaldırdı. Eleanor ona doğru gelirken irkilerek nefesini tuttu.

"Elini omzuma koy," dedi Hart. "Kolunu incitme."

Eleanor bandajlı bileğini onun büyük omzuna koydu. Hart, Eleanor'a göğüs göğüse oturana kadar bacaklarını onun kalçalarının üzerinde gezdirdi.

"Rahat mı?" Hart sordu.

"Çok." Eleanor sağlam kolunu Eleanor'a doladı ve onu sıcak bir kucaklamanın içine çekti.

Hart ellerini tekrar kalçalarının altına sokarak onları hafifçe kaldırdı, böylece çok muhtaç olan uyarılması onun açtığı yeri bulabilecekti. "Sen

benim için ıslak," dedi.

Güldü, bu da ona karşı en hoş şekilde hareket etmesini sağladı. "En görkemli, çıplak İskoçyalı'ya sarılıyorum."

Hart onu üzerine çekerken dudaklarını yaladı, sertliği doğrudan kadının iyiliğine kayıyordu.

Boynunu ısırdı, sonra ısırığı hafifletmek için yaladı. Onun her yerini emmek istiyordu, sıcak göğüslerinin tadını, boğazının derisini, kalçalarının arasındaki sıcaklığı hayal edebiliyordu. Onu tatmak, içmek ve hiç durmamak istiyordu.

Nazikçe. O yaralı.

Hart nasıl nazik olunacağını bilirdi. Sert oyunun yeri vardı, ama en yumuşak sevginin en iyisi olduğu zamanlar da vardı.

Belki bir gün...

Ona her şeyi anlat.

Eleanor onun yüzüne dokundu, parmaklarını tıraşsız çenesinde gezdirerek yüzünü zevkle yumuşattı. Lavanta sabunu kokuyordu, adamın içini parçalayan bir kokuydu bu.

Hart onun sıcaklığına doğru itti, etrafını sardığını ve onu sıkı bir şekilde kucakladığını hissetti. *Tanrım, evet.* Eleanor'un gözleri kayarak kapandı, başı geriye gitti ve yaralanmamış eliyle Hart'ın omzunu kavradı. Tırnakları Eleanor'un tenini buruşturdu, boğazından çıkan küçük inilti heyecan vericiydi.

Hart ve Eleanor birbirlerine kenetlenmiş, vücutları sıkıca birbirlerininine yaslanmıştı. Hart'ın teni karıncalandı ve Eleanor'un küçük iç çekişi onu hissettiğini anlamasını sağladı.

Sonsuza kadar burada kalabilirdi.

Küçük sallanma hareketi Eleanor'un etrafında var olduğu sıcak bir nokta oluşturdu. Hart'ın onun içinde olması, vücutlarının birbirine yapışması, kalçalarının kilitlenmesi enfes bir duyguydu.

Gözleri loş ışıktaki karanlıktı, tutkusu onu ele geçirdikçe göz bebekleri genişliyordu. Yüzü her zamanki sert maskesinden yumuşadı, dudakları bir memnuniyet *ahı* çıkarmak için ayrıldı.

Hart'ın tüm vücudu onu kucakladı, teni boyunca ter damlıyordu. Kasları sıkıydı, hissetmek bir zevkti. Güç yayıyordu ama yine de kaybettiği oğlunun adını söylerken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Beni kırıyorsun, Hart Mackenzie.

Ŗu anda onu dikkatle izliyordu. Sanki Ŗu anda nazik davrandığı konusunda onu uyarmak ister gibiydi ama kendini tutuyordu. Her an vahŖileŖebilirdi.

Bu dűŖűnce onu heyecanlandırđı. "İyi hissediyorsun," diye fısıldadı.

"AteŖ gibi hissediyorsun, benim kötü karım." Hart onun boynunu yaladı. "Gecenin geri kalanında ve yarın boyunca seni sevmek istiyorum."

Evet. Onu içinde istiyordu, ona sarılmak ve onun da kendisine sarılmasını istiyordu, her Ŗeyin güvenli ve sıcak olduğu bir yerde.

Biraz kalktı, daha sert itti. "Seni incitmememe izin verme," diye fısıldadı.

Ona asla zarar vermezdi. Eleanor sağlam elini Hart'ın sırtına götürerek hafifçe kaŖımaya baŖladı. Hart boğazından küçük bir ses çıkardı ve ona baktığında űzűntűnűn tüm izleri kaybolmuŖtu.

"Gűnahkűr olduđu için beni mutlu ediyorsun Eleanor Ramsay."

Eleanor cevap veremedi. Kolu zonkluyordu ama *kocas*ı Hart'a tutunurken bunu neredeyse hiç hissetmiyordu. Farkındalığının her noktası birleŖtikleri yere gidiyordu ve *ondan* baŖka hiçbir Ŗey görműyor, hiçbir Ŗey hissetmiyordu.

Çığlık atacaktı. Sonra Hart gülerek ona tatlı, tatlı kızım diye seslenince boğazı dűğűmlendi.

"Eleanor, beni çűzűyorsun." Hart'ın sűzleri, onu tutarak içine dođru iterken ve tohumunu bırakırken çıkardığı iniltide kayboldu.

Bu his hiç bitmedi. Devam etti, Eleanor onu sıkıyor, Hart onun içinde sallanıyor, kolları onun dűŖmesini engellemek için etrafını sarıyordu. Birbirlerine kilitlenmiŖlerdi, bir bűtűndűler.

Adam yavaŖ yavaŖ sakinleŖirken Hart onun içinde kaldı, sonunda yűzű gevŖedi, vűcudundaki gerginlik azaldı. Eleanor bunu gűrebilen birkaç kiŖiden biri olduđuunu biliyordu, İskoç dűkű kendini rahat bırakmıŖtı.

Hart onu, her Ŗeylerini birbirlerinde bulan aŖıkların sıcak öpűcűğűyle öptű. Hart onu gűçlű kollarının arasına almıŖ, boynundan aŖağı inen çil izlerini yalıyordu ve kız Hart'ın diŖlerinin sıyrıklarını hissediyordu.

Sonunda onu yastıklara yatırdığında Eleanor yarı uykuluydu. Adam geri çekildi, adamın sűrtűnmesi neredeyse girerken olduđu kadar çıkarken de baŖ dűndűrűcűydű.

Eleanor'u yan yatırdı ve yorganı hafifçe űzerine çekti, Hart sırtını ısıttı. Hart'ın kalçası bacaklarının arasında hareket ediyordu, katı bir gűçle onu hem heyecanlandırıyor hem de rahatlatıyordu. Bu rahatlıkla çevrelenen Eleanor derin bir uykuya daldı.

Hart bir takırtı, bir çarpışma, bir bıkkınlık iç çekişi ve bir "Oh, kahretsin" mırıltısıyla sıçrayarak uyandı.

Gözlerini zorla açtı. Pencereleden süzülen güneş ışığı Eleanor'un yattığı şiltedeki sıcak girintinin üzerine düşüyordu. Yastıklar onun lavanta kokusunu taşıyordu ama Eleanor gitmişti.

Hart başını kaldırdı, kasları tepki verince bir iniltiyi bastırdı. Eleanor'u sabahlığıyla yatağın ayak ucunda, tek eliyle yemek pişirme vincine benzeyen bir şeyi açmaya çalışırken buldu.

Hart yüzünü ovuşturdu, eli çenesindeki derin kirli sakalı buldu. "Ne ediyorsun sen?"

Eleanor'un gözlerinde muziplik vardı. "Fotoğraf çekme aparatını kuruyorum. Tek elle biraz zor oluyor. Belki sen yardım edebilirsin?"

Hart doğrulup oturdu. Eleanor gülümsedi ve sanki kocasıyla seviştikten sonraki sabah bir kamerayla boğuşması son derece makul bir şeymiş gibi görevine geri döndü.

"Şimdi fotoğraf çekmek ister misiniz?" diye sordu.

"Doğrusu, yatakta çıplak yatarken bir resminizi çekmek istedim, yarı yan yatmış halinizi. Üzerinde güneş ışığı varken çok güzel görünüyordun. Ama tripoddu düşürmek ve seni uyandırmak zorunda kaldım."

"Ben uyurken fotoğraflarımı mı çekecektiniz?"

Neden olmasın der gibi gözlerini kırıştırdı. "Merak etmeyin. Onları kimseye göstermeyeceğim. Sen Londra'da seçimleri kazanırken ya da bütün gün Parlamento'da tıkılıp kalırken onlara bakmam için. Burada uzun süre kalmayacağınızı biliyorum, bu yüzden elimden geldiğince fırsat yaratmalıyım."

Hart yataktan çıktı. Eleanor endişelenmeden tripoddu Hart elinden alana kadar sallamaya devam etti. "Bunu unuttuğumu sanıyordum."

"Hayır, gerçekten. Korkarım kocasının bir metrese kaçmasına izin vermeyen türden bir eş olacağım. Çıplak fotoğraflarınızı çekecek kadar maceraperest olduğumu görürseniz, belki de Bayan Whitaker gibi bir fahişeye başvurmanıza gerek kalmaz."

Hart tripoddu tek bir çekişle açtı ve yere koydu. "Size söyledim, Bayan Whitaker'la ilgilenmiyorum."

"Londra'ya sık sık gideceksiniz ve çok tutkulu bir adamsınız."

"Tutkularımı çok iyi kontrol ederim." *Seninle olduğum zamanlar hariç.*
"Hakkımda ne düşünürsen düşün, ben arzuları tarafından yönetilen bir genç değilim. Ve ben Londra'dayken seni buraya yerleştirmeye niyetim yok. Nereye gidersem gideyim benimle seyahat edeceksin."

"Oh." Şaşırmış görünüyordu. "mi?"

"Evet. Seninle bu yüzden evlendim." *Ne olursa olsun seni yanımda tutmak için.*

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Karınız her zaman başucunuzda olursa düzenli, evli bir adam gibi görüneceğinizi sanıyorum."

"Aklımdaki sebep bu değildi, ama siz istediğinize inanın. Kamerayı kaldırabilirsiniz."

Eleanor maun çerçevesi içindeki fotoğraf makinesinin kilidini açıp açtı.
"Babamla ormandayken el kameralarını kullanmak çok hoşuma gidiyor ama portre çekerken tripodlu tercih ediyorum, böylece yanlışlıkla görüntüyü oynatmamış oluyorum. Sizce de öyle değil mi?"

"El." Hart'ın eli kızın sağlam bileğine indi. "Sana şartlarımı söyledim. Sadece fotoğraflarını çekersem."

"Kolum askıdayken fotoğrafımı çekmeniz mümkün değil. Gülünç görünürüm. Şimdi ışık çok iyi ve bundan faydalanmalıyız."

"Eleanor."

"Neden korkuyorsun Hart? Sen güzel bir vücuda sahip güzel bir adamsın ve ben de bunun fotoğrafını çekmek istiyorum. Babamın bir mantarın mükemmel bir örneğini bulmasıyla aynı şey. Gelecek nesiller için kaydetmekten başka bir şey yapamaz. Ya da en azından kendi zevki için. Ayrıca, mantarı sık sık yer. Lütfen yatağa dönün. İlk tabağı doldurdum ve hazırım."

Hart onun kendisini ikna etmesine nasıl izin vermişti, hiç bilmiyordu. Eleanor ışığı test ederken, kameradan bakarken ve ışığı tekrar test ederken kendini yatağa uzanmış, elleri başının arkasında buldu. Bir süre onu inceledi, dudaklarını büzdü, sonra eteğini yerden aldı ve kalçalarına örttü.

Kameraya geri döndü ve içeriye baktı. "Mükemmel. Lütfen, kımıldamayın."

Hart nefesini tuttu, deklanşör ışığı içeri almak için açıldığında tek bir hareketin bulanıklığa neden olacağını biliyordu. Kepenk tekrar kapandı. Eleanor fotoğraf makinesini çıkardı.

tabağı bir kenara koydu ve başka tabak koydu. "Şimdi biraz yataktan çıkalım, sanırım."

Hart gülümsedi. "Karım, ıssız bir yerde, yatak odasında benim fotoğraflarımı çekiyor. Çökmüş."

"Sanırım sırtını görmek istiyorum," dedi onu görmezden gelerek.

Hart eteğini çıkardı ve pencereye doğru yürüdü. Bu pencere yatak odasındaki kadar geniş değildi ama o burada, Eleanor'un odasında olmayı tercih ediyordu. Uyuduğu büyük salondan çok daha rahattı. Belki de onun kendisine gelmesi yerine buraya taşınırdı.

Ellerini pencere çerçevesinin iki yanına koyarak sırtını ona döndü. *Lütfen Tanrım, kimsenin sabahın erken saatlerinde gezintiye çıkmasına izin verme.*

"Çok hoş," dedi Eleanor. "Orada kal."

Deklanşörün tık sesini ve Eleanor'un sevinçli iç çekişini duydu. "Bir tane daha, sanırım." Tabağı değiştirirken daha fazla tıkırtı duydu.

Eleanor kameranın objektifinden baktı ve neredeyse küçük dilini yutacaktı. Hart bir güneş ışığı huzmesinin içinde duruyordu, ışık çıplak vücudunda neredeyse parlıyordu. Güçten başka bir şey değildi. Omuzlarındaki belirgin kaslar sırtından aşağı doğru inerek kalçalarına doğru hoş bir üçgen oluşturuyordu. Kalçaları sıkı ve inceydi, uylukları ve gergin baldırlarıyla mükemmel bir tamamlayıcıydı. Topuklu ayakkabıları bile onu memnun ediyordu.

Hart omzunun üzerinden baktı, kolları hareketle bükülmüştü, gözleri güneş ışığında altın rengindeydi. "Acele et, seni patlatacağım. Sanırım ghillie yürüyüş yolundan aşağı geliyor."

"Mükemmel. Kımıldama, sana yalvarıyorum."

Eleanor deklanşöre basarken nefesini tuttu. Hart yanmış bir tanrıydı, eski bir İskoçyalı onu alıp götürmeye gelmişti. Yaşlı Malcolm Mackenzie de aynı şekilde görünüyormuştu, Culloden meydanında yirmi beş yaşında olan sert, yakışıklı bir savaşçı. Savaşın önce Leydi Mary Lennox ile kaçmış, onu İngiliz ailesinin burnunun dibinden kaçırmıştı. Tıpkı bir Mackenzie gibi, savaşın ortasında bile ne istediğine karar veriyor ve onu alıyordu. Eleanor'un duyduğu hikâyelere bakılırsa, onlarınki vahşi ve tutkulu bir evlilik olmuştu.

Eleanor açıkta kalan plakayı kameradan çıkardı ve diğerini aldı. Hart aceleyle pencereden çıktı.

"Bu ghillie. Lütfen bunları pencerelerden uzakta yapalım."

Eleanor gülmek istedi. Sesi gergindi ve vücudunun artık onu memnun etmeyeceği endişesini nasıl dile getirdiğini hatırladı. Zavallı Hart.

"Pekâlâ o zaman. Nerede olacağınıza siz karar verin."

Hart kararsız bir şekilde duruyordu, kaşları çatıktı, başı düşünceli bir şekilde hafifçe eğilmişti, nefis vücudu terden parlıyordu. Eleanor deklanşöre bastı.

Hart hızla başını kaldırdı. "Hazır değildim."

"Önemli değil. Çok güzel bir resim olacak."

Hart gülmeye başladı. Ah, işte oradaydı, önceki fotoğraflardaki gülümseyen, günahkâr adam, onu yazlık evde yatıran ve ona tutkudan korkmamayı öğreten adam.

"Pekala, minx. Buna ne dersin?" Hart yatağın ayak ucundaki banka oturdu, kollarını kavuşturdu ve bacaklarını açtı.

"Aman Tanrım."

Çektiği ilk fotoğraflarda sanatsal bir dokunuş vardı, güneş ışığında çıplak bir adam. Bu seferki bariz bir şekilde erotik olacaktı.

Hart Mackenzie utanmadan çıplaktı, tahrik olduğu her halinden belliydi ve gülümsemesi meydan okuyordu. Eleanor'a kızlık krizine girmesi, gözlerini kaçırmaması ve fotoğrafı çekmemesi için meydan okuyordu. Eleanor adamın penis boyunu inceledi ve deklanşöre bastı.

"Bunun gibi bir tane daha," dedi, vücudu ısınıyordu. "Belki sen duvara yaslanırken."

Hart ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kapının yanındaki boş bir duvar boşluğuna yaslandı ve kollarını tekrar kavuşturdu. Aleti dimdik ayakta duruyordu.

"Orada kal." Eleanor fotoğraf makinesini ona yaklaştırdı, yerleştirdi ve fotoğrafı çekti. "Daha fazlasını almalıyım."

Hart güldü. Eleanor onu bir sonraki karede bu şekilde yakaladı, gerçek bir neşe içinde gülüyordu, vücudu onun zevki için çıplaktı.

"Mükemmel. Şimdi de eteği giyelim, sanırım."

Hart onun üç fotoğraf daha çekmesine izin verdi. İkisinde eteğinin içinde çıplak bacakla durdu; üçüncüsünde eteği çıkardı, Hart kıvrımları karnına doğru tutarken Eleanor onu profilden fotoğrafladı.

"Şimdi bir başkası," diye başladı Eleanor.

Hart hırladı. İskoç eteğini bıraktı, ona doğru geldi, kolunu beline doladı ve onu kameradan çekti. "Artık yok."

"Ama yedi tabak daha getirdim."

"Kurtar onları."

Hart onu ayağa kaldırdı ve sabahlığını kapalı tutan bantları hızla çözdü. Onu yatağa yatırdı ve yaralı koluna dikkat ederek sabahlığı üzerinden sıyırdı. Onu çıplak halde bulduğunda gülümsedi ve nefesini çaldı.

Hart Eleanor'un üzerine tırmandı, saçlarını okşadı ve sonra vücudunun her yerini içine çekti. Eleanor onun bacaklarını ayırmasını, içine girmesini bekledi ama bunun yerine onun tadına baktı.

Dilini kızın göğüslerinin arasına soktu ve göğüs uçlarından birini ağzına aldı. Emdiği noktadan ateş fişkırıyordu. Hart diğer göğsüne de aynı ilgiyi gösterdi, sonra karnından aşağıya doğru öptü, göbeğini yaladı ve uyluklarına doğru devam etti. Onları ayırdı, her iki bacağın iç kısmındaki yumuşak deriyi öptü, sonra ağzını küçük, sıkı meyvesine yapıştırdı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Eleanor bunun verdiği vahşi zevkle nefesini tuttu. Hart'ın gözleri kapalı, saçları dağınık bir halde onu emdiğini görmek Eleanor'u tutkudan çılgına çevirdi. Dili sıcaktı ve onu çılgına çeviriyordu. Durması gerekiyordu ama Hart durmadı. Kalçalarını elleriyle kavradı, onu kendine doğru açtı ve içine çekti.

"Hart..."

Dudaklarından daha fazla kelime döküldü ama tutarsızdı. Eleanor yatağa doğru sallandı ve adamın dili ona işkence etmeye devam etti. Eleanor kıpırdanmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü. Arkasına yaslanıp adamın onu yalamasına, emmesine, zevkten çıldırtmasına katlanmak zorunda kaldı.

Eleanor tam sevinçten öleceğini düşündüğü anda Hart güzel ağzını kaldırdı, vücudunda yukarı doğru kaydı ve içine girdi.

Şimdi onu dolduruyordu, yakışıklı, çıplak Highlander'ını. Zevkin ne kadar güzel olabileceğini gösterirken aynı zamanda ona gülüyordu.

Vuruşları güçlüydü, eli kızın omzundaydı ve onu aşağıda tutuyordu. Ama nazikti, doruk noktasına yaklaşırken bile onu asla incitmediğinden emin oluyordu.

Aynı anda hem sert hem de dikkatli olması Eleanor'u başka bir zevk sarmalına sürükledi. Coşku, birleştikleri yerden ateşlendi ve vücuduna yayıldı. Onunla birlikte bağırdı ve Hart'ın çılgılığı da onunkine katıldı.

"El, benim El'im," diye mırıldandı. "Yüce Tanrım, beni çıldırtıyorsun."

Aşkı anlamamı sağlıyorsun, diye düşündü Eleanor, sonra güneş ışığında üzerinde yatan kocası dışında dünya yok oldu.

Hart ve Eleanor fotoğrafları Mac'in fotoğraf sanatını denerken kurduğu karanlık odada birlikte banyo ettiler. Mac, fotoğrafçılığın kendine göre avantajları olsa da, tuval üzerine boya sürmeyi tercih ettiğine karar vermiş ve buna geri dönmüştü.

Hart, Eleanor'u ve tabak yığınının karanlık odaya götürdü, kapıyı kilitledi ve onun kuru tabaklardan ustalıkla görüntüleri basmasını izledi. Hart'ın fotoğrafları teker teker ortaya çıktı; vücudu güneş ışığı altındaydı ya da utangaç bir şekilde eteğinin arkasına saklanmıştı. Mükemmel bir aptal gibi görünüyordu ve bu onu güldürüyordu. Eleanor onu görmezden geldi ve banyo etmeye devam etti. Son tabağı da bitirdi, eteğini önünde tutan Hart'a baktı ve işlemlerin tatmin edici olduğunu söyledi.

"Güzel," dedi Hart. "Artık anı defterin için yeni fotoğrafların olduğuna göre, eskilerini yok edeceksin."

Eleanor ellerini sildi. "Mmm, belki. Hâlâ hepsini bulamadım. Arayışına devam edeceğim."

Hart onun önüne geçti. "Hayır."

"Neden olmasın? Seni öldürmek isteyenler Fenianlardı, fotoğraflarla bir ilgisi yok. Bay Fellows'un çoktan Londra'ya gidip onları temizlediğini düşünüyorum. Fenians'ı kastediyorum, fotoğrafları değil. Tehlike fotoğraflar değildi ve ben onları bulmaya kararlıyım."

Cevap olarak Hart kollarını ona doladı ve karanlık oda masalarının banyo aparatlarından daha fazla işe yarayabileceğini gösterdi.

Ne yazık ki gerçek dünya Eleanor'un yeni keşfettiği evlilik mutluluğuna müdahale etti ve Hart çalışmasına ve ülkedeki tüm politikacıları kendi tarafına çekme arayışına geri döndü.

Eleanor kendi kendine meşguldü. Artık Kilmorgan Düşesi olduğu için yazışmaları dağ gibi çoğalmış, hasta yattığı süre boyunca daha da birikmişti.

Maigdlin ve bir uşağa mektuplarını yatak odasının yanındaki küçük oturma odasına taşıttı ve yazı masasına oturup yığınları karıştıarak iyileşmekte olan kolunun devam eden ağrısını görmezden gelmeye çalıştı.

Evliliği için birçok tebrik mektubunun yanı sıra geçmiş olsun dilekleri ve elbette giderek büyüyen bir davetiye yığını aldı. Yığının ortasında Eleanor, artık tanıdık gelen, oldukça kalın bir zarfla karşılaştı.

Zarfı yırtıp içindeki kâğıdı açarken kalbi daha hızlı atıyordu. Bunun içinde beyaz kurdeleyle bağlanmış, mendile sarılı küçük bir paket vardı. Eleanor aceleyle kurdeleyi çözüp kâğıdı geri katladı ve çıplak Hart Mackenzie'nin beş fotoğrafı eline düştü.

Bölüm 18

Eleanor fotoğrafları yazı masasının üzerine serpiştirdi. Etraflarına katlanmış olan mektup kısa, öz ve kötü yazılmıştı.

Evliliğiniz için size iyi dileklerde bulunan birinden çok sayıda tebrik.

Yazar tebrik etmek istemiş. Cilasız ve sadece temel eğitilmiş olduğunun bir başka göstergesi.

Eleanor şimdi yirmi fotoğrafın hepsine sahipti. Yine tehdit yok, para talebi yok, hiçbir şey yok.

Fotoğrafları mektuba yeniden sardı, bohçayı hatıra defterinin içine koymak için yatak odasına döndü ve Ian'ı aramaya koyuldu.

Onu evin arka tarafına yayılan büyük terasta buldu. Ian mermer genişliğinin ortasında bağdaş kurmuş, oğluyla askercilik oynuyordu. Yani, Ian oyma tahta askerler kuruyor, Jamie de neşeyle onları deviriyordu.

Eleanor, "Diyorum ki, Jamie orada olsaydı Waterloo Savaşı çabucak biterdi," dedi.

Jamie bir Fransız generalini aldı, yarısını ağzına tıktı ve Eleanor'a doğru paytak paytak yürüdü. Ian onu nazıkçe durdurdu ve ıslak askeri oğlunun ağzından aldı.

Eleanor en yakındaki mermer banka oturdu. "Ian, bana Hart'ın High Holborn'daki evinde yaşayan tüm hanımların isimlerini söylemeni istiyorum."

Jamie tırmanıp Eleanor'un yanına otururken Ian askerin eteğini kuruladı. Ian düşmemesi için büyük elini çocuğun sırtına koydu.

"Sally Tate, Lily Martin, Joanna Brown, Cassie Bingham, Helena Ferguson, Marion Phillips..."

"Dur." Eleanor yanında getirdiği defteri kaldırdı ve kalemle bir şeyler karalamaya başladı. "Bırak da not alayım."

Jamie'nin kalemi çekiştirmesi işleri yavaşlattı ama Eleanor isim listesini başlatmayı başardı. "Devam et."

Ian devam etti, her birinin adını saydı. Eleanor biraz daha araştırınca bazılarının fahişe, bazılarının evde çalışan hizmetçiler, birinin de aşçı olduğunu öğrendi. Hepsi de bir zamanlar Angelina Palmer'ın evinde yaşamış, bazıları sadece birkaç gün kalmıştı.

"Hepsinin şu anda nerede olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?" diye sordu, notlar alıyordu.

Ian, Ian'lıđını yaptı. Jamie Eleanor'un kalemini çekirtmekten yoruldu ve banktan ařađı indi. Ian onu dengede tuttu, sonra da Jamie dűřműş askerleri toplayarak terasta gezinirken gözlerini ondan ayırmadı.

Hanımlardan birkaçının öldüğünü söyledi. Çoğu hâlâ Londra'da yaşıyordu ama bir tanesi evlenip Amerika'ya göç etmişti. Görünüşe göre birçoğu evlenmişti. Aralarından üçü Edinburgh'da yaşıyordu. Biri hâlâ koruyucusuyla yaşıyan bir fahişeydi, biri büyük bir evde hizmetçiydi ve biri de eski koruyucusuyla evlenmişti.

Eleanor her şeyi not etti, Ian'a tüm bunları nereden bildiğini sormadı. Ian'ın anlattıklarının doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu. Mektuplar büyük olasılıkla Edinburgh'dan gelmişti ve Eleanor da Edinburgh'a gidecekti. "Teşekkür ederim," dedi.

Eleanor'un sorularını bitirdiğini gören Ian tamamen oğluyla ilgilenmeye başladı. Eleanor, Nisan güneşinin altında, Ian ve Jamie'nin askerleri yeniden yerleştirmesini, Jamie iri yarı babasının etrafında dolanırken Ian'ın yüzüstü yatmasını memnuniyetle izledi.

Jamie yorulduğunda, Ian oturdu ve Jamie'nin ekose giysili kucağına tırmanmasına izin verdi. Ian kollarını oğluna doladı ve Jamie uyuklamaya başladı, Ian ona öylesine yoğun bir sevgiyle bakıyordu ki Eleanor sessizce kalkıp onları yalnız bıraktı.

Eleanor birkaç gün sonra Hart'la birlikte Edinburgh'a, tam da High Holborn'daki hizmetçilerden birinin çalıştığı eve gitmeyi kolay buldu. Bayan McGuire adında bir kadın hizmetçiyi işe almıştı ve Eleanor, Hart'la birlikte - artık İskoçya'nın en çok aranan çiftiydiler- Bayan McGuire'ın bir sonraki büyük suaresine davet edildiklerini öğrendi.

Eleanor Bayan McGuire'la birçok kez karşılaşmıştı. McGuire klanının lideri McGuire'ın karısıydı ama Bayan McGuire hayata bir İngiliz vikontunun kızı olarak başlamış ve Londra'da sosyeteye yükselmişti. Anlatılanlara göre, Bayan McGuire İskoçyalı kocasına hayrandı ve Edinburgh galaları meşhur olmuştu.

O da iyi kalpli bir kadındı, Eleanor'un rahmetli annesinin arkadaşıydı. Eleanor onu oldukça sevmişti. Bayan McGuire'ın neden genelevden bir hizmetçi tuttuğunu anlamak zordu.

Hart ve Eleanor, Bayan McGuire'in Edinburgh'daki evinin önünde, bir uşağın arabanın basamağından kapı eşiğine kadar serdiği halıya indiler. Tüm cadde, güzel arabayı, görkemli atları ve İskoçya'nın en ünlü adamı ile yeni eşinin birlikte çıktıkları ilk gezintiye gelişlerini izlemek için durdu.

Bayan McGuire misafirleriyle birlikte üst kata gömülmüştü ve simsiyah saçlı tombul bir hizmetçi, alt kattaki salonun görece sessizliğinde Eleanor'un sargılarını aldı. Hizmetçi Hart'ın yanından geçerken durdu, ona gülümsedi ve utanmadan göz kırptı. Hizmetçi kızardı, ama karşılığında ona neşeli bir gülümseme gönderdi ve göz kırptı.

Eleanor tüm bunların ne anlama geldiğini sormak için ağzını açtı ama Hart çoktan ahabaplarından bazılarını selamlamak için dönmüş ve onlarla birlikte merdivenlerden yukarı sürüklenmişti. Maigdlin, Isabella'nın Edinburgh'daki evinden yaptığı kısa yolculuğun Eleanor'un saçına ve elbisesine vermiş olabileceği zararı onarabilmek için onu bir odaya götürüyordu.

Eleanor, Hart'ın hizmetçiyle yaptığı bu pervasız alışveriş hakkında ne düşündüğüne karar veremeden, hizmetçinin kendisi çekildiği odaya girdi, doğruca Eleanor'un yanına geldi ve mükemmel bir hizmetçi reveransı yaptı.

"."

Maigdlin yavrusunu savunmaya hazır bir dişi ayı gibi ters ters baktı. "Ne kadar yüz­süz­­sün. Bir düşesin izni olmadan onunla konuşamazsın, seni cahil kadın. Ne istiyorsun?"

Eleanor çabucak, "Sorun yok Maigdlin," dedi. "Joanna Brown, değil mi?" *High Holborn'daki evden.*

Hizmetçi tekrar reverans yaptı. "Evet, ." Eleanor, Londra'nın karanlık bölgelerinden birinden gelen bir İngiliz aksanı olduğunu düşündü. "Biliyorum çok ayıp olacak ama sizinle biraz konuşabilir miyim? Özel olarak?"

Maigdlin Joanna'ya küçümseyen bir bakış attı ama Eleanor güven verici bir el kaldırdı. "Elbette. Maigdlin, rahatsız edilmememiz için dışarıda bekler misin?"

Maigdlin'in öfkesi çok açıktı ama Eleanor'un çantasından aldığı fırçaları yere bıraktı, sertçe reverans yaptı ve Joanna'ya en azından ikisinden *birinin* terbiyeli olduğunu göstermeye kararlıymış gibi kapıdan dışarı süzüldü. Aslında Eleanor kurallara bağlı biri olsaydı, Joanna'yı onunla konuşmak şöyle dursun, ona yaklaşmaya tenezzül ettiği için bile işten attırabilirdi. Ama Eleanor hiçbir zaman kurallarla uğraşan biri olmamıştı, özellikle de yapmak istediklerinin önüne geçtikleri zaman.

Joanna yalnız kaldıklarında, "Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Ama o göz kırpmayı gördüğünüzü biliyorum ve yanlış bir fikre kapılmamanız için size açıklamak istedim."

Eleanor ona şöyle baktı. Joanna'nın siyah saçları ve mavi gözleri vardı ve ilk gençliğini çoktan geride bırakmamıştı, belki de en fazla otuz yaşındaydı. Hoş bir gülümsemesi vardı ve gözleri canlılıkla parlıyordu.

"Pekâlâ," dedi Eleanor. "Ama önce sana sormalıyım. Fotoğraflar hakkında ne biliyorsun?"

Hizmetçinin gülümsemesi derinleşti. "Pek çok şey, Majesteleri. Onları aldınız mı?"

Eleanor durdu. "Bana fotoğrafları *sen* mi gönderiyordun?" Kötü yazılmış mektupları düşündü, her zaman "*İyi dileklerini ileten birinden*" diye biten mektupları. Bu sözler şimdi karşısında duran sıcak kadına uyuyordu.

"Tanrım," dedi Eleanor. "Beni neşeli bir kovalamacaya sürükledin. Onları neden gönderdin?"

Joanna sanki kendini tutamıyormuş gibi yine reverans yaptı. "Çünkü seni ona götüreceklerini biliyordum. Ve görüyorsunuz, şimdi onunla evlisiniz ve çok daha iyi görünüyor, değil mi? Şu göz kırpma meselesine gelince, Majesteleri, bunun hiçbir anlamı yok. Bunu iyi kalpli bir adam olduğu için yapıyor. Bu bir çeşit işaret, aramızda bir şaka, gerçekten."

"Bir şaka." Eleanor hafızasında ilk kez birinin Hart'tan *iyi kalpli bir adam* olarak bahsettiğini duyuyordu. "Fotoğraflarla bir ilgisi var mı?"

Hart Joanna'ya onları göndermesini söylemiş miydi? Eleanor'u fotoğraflarla şaşırtmak ve kızdırmak ve aynı zamanda onları hiç umursamıyormuş gibi davranmak onun yapacağı bir şeydi. Hart Mackenzie'nin iyi bir konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır, hayır," dedi Joanna. "Bunlar iki ayrı şey. Eğer dinlerseniz, Majesteleri, açıklayacağım."

Eleanor sabırsızlığını bastırarak başını salladı. "Evet, kesinlikle. Lütfen yap."

"İleri görüşlülüğümü yetiştirilme tarzıma bağlayın, Majesteleri. Londra'nın doğusunda, St. Katherine Rıhtımı'nın yakınında büyüdüm. Fena değildi ama babam hödüğün ve serserinin tekiydi, annem de bir baltaya sap olamamıştı. Temizlenmeye, görgü kurallarını öğrenmeye ve Mayfair'de bir evde hizmetçi olmaya karar verdim, hatta belki bir hanımefendinin hizmetçisi bile olabilirdim. Eğitim ya da referanslar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Yeşil. Ama elimden geleni yaptım ve gidip bir iş ilanına cevap verdim. Beni işe alan bayanın adı Bayan Palmer'dı."

"Ah, canım." Eleanor başına gelecekleri sezmişti. "Onun bir fahişe olduğunu fark etmedin mi?"

"Hayır. Benim geldiğim yerde kötü kızlar belliydi, sokaklarda fink atarlardı ve ne kötü dilleri vardı! Ama Bayan Palmer sessiz sakın konuşurdu, evi büyüktü ve pahalı eşyalarla doluydu. O zamanlar uğurböceklerinin bu kadar yüce olabileceğini bilmiyordum ve yoncaya konduğumu sanmıştım. Ama beni üst kata, kendisinin ve başka bir hanımın yatak odasına götürdüğü anda bu düşüncem kayboldu. Benden yapmamı istedikleri şeyler sizi bayıltabilir majesteleri. Sert büyümüş olabilirim ama en azından iyiyi kötünden ayırmayı öğrendim. Ben de bana ne kadar tokat atarlarsa atsınlar yapmayacağımı söyledim ve sonra Ma Palmer beni yakalayıp bir odaya kilitledi."

Eleanor'un elleri yumruk oldu, Bayan Palmer'a duyduğu ve kadının Beth'e yaptıkları yüzünden azalan acıma daha da azaldı. "Özür dilerim. Devam et."

"Anne Palmer o gece beni tekrar dışarı çıkardı. Beni temizlemesi gerektiğini, çünkü evin sahibinin geleceğini söyledi. Kocasını kastettiğini düşünmüştüm ve onun gibi biriyle nasıl bir adamın evleneceğini hayal bile edemiyordum. İşte oradaydım, yıkanmış, fırçalanmış, yepyeni bir elbise ve şapkaıyla, çay malzemelerini salona getirmem gerektiği söylendi. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu ve belki Bayan Palmer kocasının önünde uslu dururdu. Aşçı çay tepsisini hazırladı, ben de her şeyin güzel olduğundan emin oldum ve salona taşıdım. Ve *o da* oradaydı."

Eleanor'un *onun* kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Hart Mackenzie, yıkıcı derecede yakışıklı, kibirli, zorlayıcı.

"Hayatımda gördüğüm en yakışıklı beyefendi idi ve belli ki çok zengindi. Kapının önünde durmuş, aptal gibi ağzım açık ona bakıyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki içimi dışımı görebiliyordu ve onun gibi beylerin hizmetçileri fark etmemesi gerekirdi. En azından bana söylenen buydu. Görünmez olmalıydım ama bana bakması uzun zaman aldı. Sonra kanepeye oturdu ve Bayan Palmer da onun yanına yerleşti, aşık bir kız öğrenci gibi çırpınıyor ve mırıldanıyordu. Bana tepsiyi önlerindeki masaya koymamı söyledi ve size o kadar gergin olduğumu söyleyebilirim. Bütün tabak çanağı düşürecekimden emindim ve sonra kulağımın üstüne düşecektim.

"Ma Palmer güldü ve ona, '*Bak sana ne getirdim*' dedi. Önce çayı kastettiğini sandım, sonra *beni* kastettiğini anladım."

Eleanor, Bayan Palmer'ın, yakışıklı yüzü kederli bir halde, Hart'ın kendisinden sıkılmasından korktuğu zamanlarda onun için başka kadınlar tuttuğunu itiraf ettiğini hatırlıyordu. Ama Joanna bir oyun kızı değildi, sadece hayatını daha iyi hale getirmeye çalışan saf bir genç kadındı. Eleanor'un merhum Bayan Palmer'a duyduğu acıma daha da azaldı.

Joanna, "Size söylemek istediğim, Majesteleri, neredeyse bütün çayları bırakıyordum," dedi. "Bayan Palmer'ın beni kocasına fahişelik yapmam için tuttuğunu öğrendiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. O anda hâlâ kocası olduğunu . Ağlamak ya da eve kaçmak, hatta bir polis memuruna gitmek istedim. Ama Ma Palmer beni tuttu ve kulağıma fısıldadı, "*O bir düğ. Ne yapacaksın, yoksa işleri senin için çok kötü hale getirebilir.*"

"O kadar korkmuştum. Ona inandım, çünkü aristokratlar istedikleri her şeyi yaparlar, değil mi? Eskiden birinin uşağı olan bir delikanlı tanırdım ve lord ne zaman sinirlense delikanlı dayak yerd, uşağı hiç kızmamış olması önemli değildi. Bayan Palmer'ın haklı olduğundan emindim ve tir tir titriyordum, size söyleyebilirim.

"Sonra Ekselansları beni tekrar süzdü ve Bayan Palmer'a odadan çıkmasını söyledi. Bayan Palmer pek de memnun görünmeden gitti ama o anda bile fark ettim ki bu beyefendi parmaklarını şıklattığında Bayan Palmer yerinden sıçradı.

"Neyse, gitti ve kapıyı kapattı. Majesteleri kanepede oturmuş bana bakıyordu. Nasıl baktığını bilirsiniz. Sanki seninle ilgili her şeyi, sahip olduğun ve hatta bilmediğin tüm sırları biliyormuş gibi sabit bir şekilde."

Eleanor biliyordu. Delici altın rengi bakışlar, durgunluk, Hart'ın gördüğü herkese hükmettiğine dair inancı. "Gerçekten de."

"İşte . Düşünüyordum da, *Joanna, şimdi bunun* içindesin. Mahvolmuş bir kız olurum ve bir daha asla iyi bir yer bulamazdım. Hayatımın geri kalanında bir fahişe olacaktım ve bu da her şeyin sonu olacaktı.

"Majesteleri bana baktı ve sonra adımı sordu. Yalan söylemenin faydası olmadığını söyledim. Sonra nereden geldiğimi, buranın ilk evim olup olmadığını ve Bayan Palmer'ın yanında çalışmayı kabul etmeme neyin sebep olduğunu sordu. Ona eve girene kadar Bayan Palmer'dan haberim olmadığını söyledim. Kızgın görünüyordu, çok kızgındı ama bir şekilde bana kızgın olmadığını biliyordum. Majesteleri bana olduğum yerde kalmamı söyledi ve masaya gidip bazı kağıtlar çıkardı.

Kağıt. Oturdu ve bir şeyler yazmaya başladı, ben ellerim bomboş, ne yapacağımı bilemeden öylece duruyordum.

"İşini bitirip bana döndü ve katlanmış bir mektup uzattı. *Bunu Güney Audley Sokağı'nda tanıdığım bir bayana götür, dedi. Ön tarafına yol tarifini yazdım. Bu evden çıkıp bir fayton bul ve seni oraya götürmesini söyle. Güney Audley Sokağı'ndaki hizmetçiye mektubu evin hanımına vermesini söyle ve seni geri çevirmesine izin verme.* Sonra bana şilinleri uzattı. Almak istemedim ama fayton için olduğunu söyledi. Yukarı çıkıp eşyalarımı bile almamamı söyledi.

"Onun gibi bir adamın beni nereye göndereceği konusunda biraz endişeliydim ama bana sert bir bakış attı ve şöyle dedi: O bir *hanımefendi, Bayan McGuire, şefkatli bir kalbi olan gerçek bir hanımefendi. Sana göz kulak olacak.*

"Ağlamaya ve teşekkür etmeye başladım ve çok nazik davrandığını söyledim. Parmağını dudaklarına götürdü ve bana gülümsedi. Ekselanslarının gülümsemesini görmüşsünüzdür. Yağmurlu bir günün ardından gelen güneş ışığı gibi. Ve dedi ki - sözlerini asla unutmayacağım
-Sakin kimseye nazik olduğumu söyleme. Bu benim itibarımı zedeler. Sadece ben ve sen bileceğiz. Bu bizim sırrımız olacak. Sonra göz kırptı, bu gece geldiğinde yaptığı gibi.

"O zaman bile emin değildim, çünkü bu Bayan McGuire'ı hiç duymamıştım. Benimle oynadığı garip bir oyun olabilirdi. Ama ne dediyse yaptım. Hatta beni koridora ve ön kapıya kadar götürdü. Bir hizmetçi olarak arka kapıdan çıkmam gerekirdi ama mutfaktan geçmemi istemediğini söyledi.

"Beni merdivenlerden indirirken Bayan Palmer dışarı çıktı. Beni ön kapıya doğru biraz itti ve sonra ona saldırdı. Çok . Korkunç *bir* şekilde bağırarak Bayan Palmer'a nesi olduğunu sordu ve *Neden bir masumun kızlığını bozmak isteyecek kadar ahlaksız olduğumu düşünüyorsunuz?* Bayan Palmer ağlayarak ve bağırarak ona karşılık veriyor ve masum olduğumu bilmediğini söylüyordu ki bu yalandı, çünkü bana sormuştu. O evden koşarak çıktım ve kapının arkamdan çarpmasına izin verdim, böylece daha fazlasını duymadım.

"Şimdi, şilinleri alıp istediğim yere gidebilirdim, ama faytonla Güney Audley Sokağı'na gitmeye ve mektubu Bayan McGuire'a vermeye karar verdim." Joanna ellerini iki yana açtı. "Ve işte buradayım."

Hikâye Hart'a benziyordu - insanların nasıl olduğu, kimin yardımı kimin kontrol altında tutulmaya ihtiyacı olduğu konusunda inanılmaz bir duyarlılığı vardı. Babasından dayak yiyen bir delikanlıdan, kime ne zaman nazik davranacağını bilen bir adama kadar bu şekilde yükseldiğini düşündü.

"Sana hâlâ her şeyi anlatmadım," dedi Joanna. "Majestelerini bir sonraki görüşümde, bana söylediği gibi iyi bir hanımefendi olan Bayan McGuire'ı ziyaret ediyordu. Paltosunu aldığımda ona bir şey söylemek istedim ama parmağını tekrar dudaklarına götürdü ve bana göz kırptı. Ben de ona göz kırptım ve o da gitti. Bu bizim işaretimiz haline geldi, benim teşekkür etmem ve onun iyiliklerini gizli tutması gibi. Bu gece senden başka kimse bu işareti yakalayamadı. Karısı olduğun için sen de yakalayabilirsin. Yanlış anlamış olabilirsin diye sana her şeyi anlatmak istedim. Ben de artık evliyim," diye gururla sözlerini tamamladı Joanna. "Beş yaşında bir oğlum var ve tam bir baş belası."

Joanna sözlerini bitirdikten sonra Eleanor kıpırdamadan oturdu ve hikâyeyi enine boyuna düşündü. "Fotoğraflar hakkında açıklama yapmadın. Onları nasıl aldınız? Onları sana Hart mı verdi?"

"Majesteleri mi? Hayır. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yaklaşık dört ay önce, Noel civarında yoluma çıktılar."

"Sana nasıl geldi?"

"Postayla geldi. Küçük bir paketti ve açtığımda yüzümün kızardığını söylemeliyim. Onları size göndermemi söyleyen bir notla birlikte geldi."

Eleanor'un gözleri kısıldı. "Kimden bir not?"

"Söylemedi. Ama Şubat ayından itibaren her seferinde bir ya da iki tane göndermem söylendi. Kim olduğunuzu biliyordum, herkes biliyor ve bunun bir zararı olmayacağını düşündüm. Grace her zaman üzgün görünür ve belki gidip onu görebileceğinizi, ona resimleri gösterip gülümsetebileceğinizi düşünmek beni gıdıkladı. Ve gördünüz mü? Onunla evlendin."

"Peki ya diğerleri?" Eleanor merakının azalmadığını söyledi. "Neden Strand'deki bir dükkâna satıldılar?"

Joanna gözlerini kırptırdı. "Diğerleri mi? Diğerleri hakkında bir şey bilmiyorum. Bana sekiz tane gönderildi, ben de onları size göndermeye başladım."

"Anlıyorum." Eleanor olayların akışını düşündü. Hart geçen yıl Haziran ayında Ascot'ta ailesine bir eş alma niyetini açıklamıştı. Joanna'ya fotoğraflar Noel'de gönderilmiş ve evlenmeye başlaması söylenmişti.

Şubat ayında Eleanor'a gönderir. Eleanor Hart'ı görmek için Londra'ya koşar, Hart baştan çıkarma oyununa başlar ve Eleanor artık onun karısıdır.

Başından sonuna kadar Hart tarafından mı planlandı? Bunu yapabilecek kadar sinsiydi. "Fotoğrafları size Majestelerinin kendisinin göndermediğini nereden biliyorsunuz?"

Joanna omuz silkti. "El yazısı farklıydı. Yazdığı mektubu görmüştüm. Bayan McGuire'a."

Hart bunu bilecek kadar kurnaz olabilir, belki de notu başka birine yazdırabilir ve o kişiye ne hakkında olduğunu söylemeyebilirdi. Eleanor'un Wilfred'i sorgulaması gerekebilir.

"Londra'ya gittiğimi nereden biliyordunuz?" diye sordu. "İkinci fotoğraf bana orada, onun evinde ulaştı."

"Bayan McGuire," dedi Joanna. "O herkesi tanır. Londra'daki arkadaşları ona sizin Londra'da olduğunuzu, sizin ve babanızın Grosvenor Meydanı'nda Majestelerinin misafiri olduğunuzu yazmışlar. Bayan McGuire mektubu kocasına okuduğunda bir öğleden sonra çay servisi yapıyordum."

Joanna'ya fotoğrafları kimin gönderdiği hâlâ bir muammaydı ama belki de o kadar da muamma değildi. Hart bu konuda tamamen masum olabilirdi ama bir durumu kendi istediği sonuca yönlendirmeyi o kadar seviyordu ki Eleanor ondan şüphelenmeden edemiyordu. Bu adam onu delirtebilirdi. Ama Hart insanları delirtme konusunda çok başarılıydı.

"Teşekkür ederim, Joanna." Eleanor ayağa kalktı, Joanna'nın ellerini tuttu ve şaşkın kadının yanağına bir öpücük kondurdu. Çantasına uzandı ve birkaç altın sikke çıkardı.

Joanna ellerini kaldırdı. "Hayır, Majesteleri, bana hiçbir şey vermenize gerek yok. Bunu *onun* için yapıyordum. Ve sizin için. Ona bakacak birine ihtiyacı var, değil mi?"

"Saçmalama. Artık küçük bir oğlun var." Eleanor hizmetçinin elini tuttu ve paraları içine bastırdı, sonra Joanna'nın yanağını tekrar öptü. "Tanrı seni korusun."

Aceleyle odadan çıktı ve kocasını ararken Maigdlin ile Joanna'yı geride bıraktı.

Hart, İrlandalıların kendi başlarına karar veremeyecek kadar aptal olduklarını söyleyerek İrlanda İç Yönetimi'ne karşı çıkan bir grup adamın arasından sıyrıldı ve kâğıt salonuna yöneldi. Kanı yükselmişti. İskambil masaları

Sayılar ve oranlarla ilgili oyunlar onu rahatlatırdı. Ian'ın matematiksel dizilere dalmayı neden sevdiğini anlıyordu; sayıların zihni rahatlatan bir saflığı vardı.

Arkasında Eleanorun hafif adımlarını, sonra da berrak sesini duydu.

"Sen bir sahtekârsın, Hart Mackenzie."

Hart döndü. O ve Eleanor küçük salonda yalnızdılar. Kahkahalar, Bir uçtaki kâğıt odasından erkek sesleri ve dumanlar yükselirken, diğer uçtaki misafir odasından kadınsı haykırışlar geliyordu.

"Dolandırıcılık mı? Bu sefer neden bahsediyorsun, minx?"

Eleanor ona doğru geldi, adımları yavaştı, kalçaları büstiyer elbisesinin altında sallanıyordu. Rengi uçmuştu ve gözleri parlıyordu. "Tam bir sahtekâr."

Hart kaşlarını çattı ama kızın sıcak gülümsemesi ve ona yaklaşma şekli Hart'ın arzularını harekete geçirdi.

Karıştı mı? Hiç gitmemişti.

"Joanna'nın bu evde nasıl çalışmaya başladığını biliyorum," dedi Eleanor. "Bana her şeyi anlattı."

Hart, yıllar önce Hart'ın önünde titreyerek ve dehşet içinde duran hizmetçiği hatırladı. Korkudan ne diyeceğini bilemiyordu. Angelina her zamanki gibi onun iştahını kabartmaya çalışıyordu ama Joanna konusunda yanlış hesap yapmıştı.

Hart omuz silkmek zorunda kaldı. "Oraya ait değildi, masumdu ve onu sokağa atamazdım. Bu beni nasıl sahtekâr yapar?"

"Katı yürekli Kilmorgan Dükü. Herkes onun önünde titremeli."

"Ne kadar şeri içtin, El?" Parmağını dudaklarında gezdirmek, boğazından aşağıya, gece elbisesinin açıkta bıraktığı göğsüne doğru çekmek istedi.

"Bir iyilik yapıyorsunuz, sonra da insanlar kalbiniz olduğunu anlar diye kimseye söylememesi için yalvarıyorsunuz."

"*Yalvarmak* biraz fazla ileri gidiyor." Joanna'ya itibarını korumak için sessiz kalmasını söylemişti. Dünya, kendi hataları olmasa bile, demimonde tarafından lekelenmiş genç kadınlar için zordu. Çizgi bir kez aşıldı mı, geri dönüşü yoktu. Bayan McGuire iyi kalpli biriydi. Joanna'yı Hart'ın sözüne inandırmış ve hiç soru sormamıştı.

Birkaç adam kart odasından çıkmaya başladı. Hart Eleanor'un kolunu kavradı ve onu hızla merdivenlerden yukarı, bir sonraki kata yönlendirdi. Beyefendiler

onları fark etmedi ve salona geçerek oradaki hanımlarla selamlaştı.

Hart merdivenlerin tepesine en yakın kapıyı açtı ve Eleanor'u içeri çekti. Burası bir gaz lambasıyla aydınlatılan küçük bir oturma odasıydı ve görünüşe göre Bayan McGuire'in çalışanları konukların paltolarını burada saklıyorlardı.

"Joanna hakkında hiçbir şey söyleme," dedi Hart. "Onun iyiliği için."

Eleanor onun elinden kurtuldu. "Hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu. Bunu söylemek için beni buraya sürüklemene gerek yoktu. Kulağıma fısıldayabilirdin."

"İhtiyacım vardı."

"Şimdiden kendini beğenmiş beyefendilerden kaçmaya mı başladın?" diye sordu gülümseyerek. "Daha buraya geleli yarım saati geçmedi."

Daha yorucu tartışmalardan kaçınmak bunun sadece bir parçasıydı. Hart'ın Eleanor'la yalnız kalmak için ani ve karşı konulmaz bir isteği vardı ve geceyi geçirecekleri Mac'in kasaba evi çok uzaktaydı.

"Artık yalnız olduğunuza göre," dedi Eleanor, "size fotoğrafları bana gönderenin Joanna olduğunu söyleyeceğim."

Hart durdu, şaşırmıştı. "Öyle mi? Onları nereden bulmuş? Bayan Palmer'dan mı çalmış?" Joanna o gülünç fotoğrafları Bayan Palmer'la kalırken bir şekilde bulmuş olsaydı, Hart'a böyle dehşet içinde bakar mıydı?

Eleanor'un gözleri kısıldı. "Onları Joanna'ya *sen mi* verdin?"

"Hayır. Neden vereyim ki?"

"Kendi oyununu mu oynuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bu sefer değil."

"Hmm." Eleanor kollarını kavuşturdu ve ona şüpheyile baktı. "Şimdi, ne yapıyorsun?" Hart sordu.

"Sana inanıp inanmamaya karar veriyorum."

"Neye istersen ona inan." Hart daha fazla bekleyemedi. Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendisiyle birlikte odanın öbür ucundaki koltuğa çekti. Sandalyenin üzerinde dikkatle katlanmış olan paltoları yere süpürdü.

"Hart, yapmamalısın..."

"Yapmalıyım. Kolun nasıl?"

"Çok daha iyi. Ama sen bunu biliyorsun. Bana günde üç kez soruyorsun."

"Yaralanmanın sebebi benim," dedi Hart. "Seni bu kadar sık görseydim günde beş kez sorardım. Şimdi buraya gel."

"Neden? Ne yapacaksın?"

Hart, kız geri çekilmeden önce elini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Aşağıda yaptığın gibi bana gülümsemen çok tehlikeliydi."

Sanki onu seviyormuş gibi. Sanki onu istiyormuş gibi. Dudaklarına dokundu.

Eleanor geri çekildi. "Ya biri ?" Hart heyecanla gülümsedi. "Ya biri gelirse?"

"Oh." Onun tutkusunun yükseldiğini gördü. "Anlıyorum."

"Arkanı dön," dedi.

Hart hızla eteği korsaja bağlayan buldu ve çözdü. Eteği ve kombinezonları da , ardından büstiyerini yerinde tutan bantları çözdü. Bunun altında, karısı için artık yıpranmış kumaş olmayan ince çimen donlar giyiyordu. Onları da çabucak çıkardı.

Koltuğa oturdu, Eleanor'u karşısına aldı, eteğini kalçalarından çözdü ve Eleanor'u kucağına çekti. Eleanor şaşkınlıkla nefesini tuttu ama o kadar kaygandı ki Hart hemen içine kaydı.

Hart başını yana eğerek boynunu ve omzunu ona doğru açtı, kadın hâlâ korsajın içindeydi. Saten göğsüne kadar iniyordu, delphinium mavisi kumaş gözleriyle uyumluydu. Biraz emdi, teninin ve sürdüğü kokunun tadına baktı.

Eleanor kıpırdandı, içine çeken bu hareketten memnun görünüyordu. Hart onun buklelerini parmaklarken ve boynunu öperken oynamasına izin verdi.

Sandalyeyi, odanın karşısındaki aynanın onları yansıtacağı şekilde yerleştirmişti. Eleanor'un gözleri kapalıydı ama Hart, Eleanor'un esmer bacaklarına dolanmış çıplak bacaklarını, omzuna yaslanmış başını, göğsünün üzerinde kıvrılan saçlarının damlalarını ve birleştikleri yeri seyretti.

Onu tatmin ederken izleyebiliyor, göğsünün her yükselişini ve ağzının her kıvrılışını, kalçalarını iterken ellerinin her çırpınışını görebiliyordu. Çok ama çok güzel bir manzaraydı.

Eleanor'un en derin hazzını bulması uzun sürmedi ve Hart da böyle olacağını düşünmemişti. Hart bacaklarının birleştiği yere uzandı ve onu nazikçe okşadı.

Eleanor'un gözleri kocaman açıldı ve sevincini haykırdı. Hart'ın haykırışı onunkine katıldı, adının heceleri dudaklarında bir zevkti.

Eleanor bir iç çekişle ona yaslandı ve Hart kollarını onun etrafına sarıp onu kendine yakın tuttu. Onu asla bırakmayacaktı. Onun için çok değerliydi.

Kolundaki bandaja dokundu, Tanrı'ya şükür artık daha küçük bir sargı vardı ve bir daha hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyeceğine yemin etti.

Eleanor'un evliliğinin neşeli ilk günleri Hart'ın Londra'ya dönmek zorunda kalmasıyla sona erdi. David Fleming'den gelen bir telgraf Kilmorgan'a ulaştı ve Hart gitti. Çalışma vakti gelmişti ve Eleanor bundan sonra onu çok az göreceğini biliyordu.

Sözüne sadık kalan Hart, Wilfred'e Eleanor'un bir an önce şehre taşınması için gerekli ayarlamaları yaptırdı. Hart'ın uzun öpücüğü, Eleanor Grosvenor Meydanı'ndaki eve vardığında çok daha fazlasını yapacağına söz verdi ve sonra da gitti.

Eleanor'un onu özleyerek hayıflanamayacak kadar çok işi vardı ve onun gidişiyle kendisinininki arasındaki bir iki gün uçup gitmişti. Sadece Hart'ı tekrar göreceği için değil, evi yeniden dekore etmeye başlayacağı için de heyecanlıydı. Grosvenor Meydanı'ndaki malikâne Hart'ın babasının yaşadığı zamanlardaki gibi bırakılmıştı ve Eleanor ona yeni bir hayat vermeye kararlıydı. Orada kendi balolarına, suarelerine ve bahçe partilerine ev sahipliği yapacaktı ve acele bir başlangıç yapması gerekiyordu.

Eleanor, Ian, Beth ve iki çocuklarının yanı sıra Ainsley ve bebek kızı Gavina ile birlikte Londra'ya gitti. Mac ve Isabella üç çocuklarını da yanlarına alarak Isabella'nın Londra'daki sosyal yaşamına geri dönmüşlerdi. Cameron güneşe, atlarının yanına dönmüş, Daniel ise Edinburgh'da üniversitede kalmıştı.

Hart'ın Edinburgh'da trenin arkasına bağlanan özel bir arabası vardı, Hart elbette her zaman lüks içinde seyahat ederdi. Salon arabası en azından üç meşgul çocuğu kontrol altında tutmaya yardımcı oluyordu. Eleanor onlara yardım ediyor ve bu görevden keyif alıyordu.

Kalbinde gizli bir umutla onları izledi. Adet döngüsü gecikmişti, bu da bir çocuğun doğacağı ya da hiçbir şey olmayacağı anlamına gelebilirdi. Eleanorun

Yıllar önce Hart'ın sevgilisi olduğu zamanları düşünmüştü ve şimdi çok daha yaşlıydı.

Vardıklarında Londra'daki Euston istasyonu kalabalıktı, ülke içinde bir aşağı bir yukarı seyahat eden pek çok insan vardı. Tren boş perona doğru süzüldü, Hart'ın vagonu sıradaki son vagondu.

Eleanor arabadan indiği için mutluydu, aşırı rahatlık onu yormaya başlamıştı. Belki de arabayı yeniden dekore etmeliydi.

Hart onu karşılamak için istasyona gelecekti ve perona adımını attığında kalbi daha hızlı atmaya başladı. Onu öpmek için kucağına alacaktı-Hart tüm Londra'nın izlemesini umursamayacaktı. Ona fısıldayabildiği zaman kolunun *çok* daha iyi hissettiğini söyleyecekti.

Beth ve Ainsley, Ian'ın korumacı bir şekilde yanlarında olduğu çocukların dadılarıyla birlikte herkesi yola getirmek için oyalandılar. Eleanor bekleyemedi. Hart'ı bulup eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Eleanor küçük valizini kaldırdı ve peronda yürümeye başladı, *tek başına* bir çanta taşımasına şaşırmış görünen hamallara ve dükün uşaklarına aldırmadan. İstasyonun ana bölümündeki kalabalığın içinde Mac'in uzun cüssesini gördü, Aimee omuzlarında, Isabella yanında. Bebekleri yoktu, demek ki evde Dadı Westlock'un sorumluluğuna bırakılmış olmalıydılar. Aimee de gelmek için ısrar ederdi.

Ama Hart yoktu. Eleanor yüreğinin burkulmasına izin vermemeye çalıştı. Kocasının şu anda yapması gereken pek çok şey vardı ve muhtemelen bir kriz Whitehall'dan ayrılmasını engellemişti. Onun yerine Mac'in gelmesinin nedeni de muhtemelen buydu.

Eleanor platformların ve kalabalığın arasından Isabella'ya el salladı, Isabella ve Aimee de ona el sallayarak karşılık verdi. Hızlı ilerleyerek ana platforma doğru yürüdü. Isabella'nın sarılışını ve öpüşünü neredeyse hissedebiliyor, Mac'in kocaman gülümsemesini görebiliyor ve onu selamlayan bariton sesini duyabiliyordu.

Böyle bir ailenin, başında kocasının bulunduğu büyük, ne yapacağı belli olmayan bir ailenin parçası olmak ne kadar muhteşemdi. Eleanor daha hızlı yürüdü, ayakları hafifti.

Onlara yaklaştığında Eleanor platformun en ucunda, istasyona girmekte olan Hart Mackenzie'nin kusursuz şeklini gördü. Yanında uzun boylu David Fleming vardı ve Hart'la her zamanki gibi bir şeyler tartışıyorlardı. Boksör korumalar arkalarından geliyordu.

Eleanor doğruca Hart'a koşma dürtüsüne direndi ve Isabella ile Mac'e sarılmak için durdu.

"İşte Ian," dedi Mac, platformların karşısına bakarak. Gözlerini gölgeledi. "Ne yapıyor o?"

Ian peronun kenarında, trenlerinin yanaştığı yerin iki ilerisinde duruyordu. Bakışları bekleme salonunun yakınındaki bir şeye sabitlenmişti ama Eleanor o tarafa baktığı için gözüne çarpan şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Bakışları tekrar Hart'a döndü ve Isabella güldü. "Devam et. Onu gördüğüne sevinecek birine ihtiyacı var."

Mac Eleanor'un çantasını elinden kaptı ve Eleanor ona teşekkür ederek kalabalığın arasından Hart'a doğru ilerlemeye başladı. O kadar çok insan, o kadar çok bere ve uzun şapka, o kadar çok telaş ve katlanmış şemsiye ve şemsiyenin arasından geçmek gerekiyordu ki. Hepsi *bugün* burada olmak zorunda mıydı?

Hart kalabalığın arasında belirdi, Fleming geri çekilmişti. Aralarındaki boşlukta Hart'ın bakışları Eleanor'unkilerle buluştu. Eleanor ısındığını ve mutlu olduğunu hissetti.

Hart'ın durduğunu, döndüğünü, kaşlarını çatıldığını, sonra ellerini ağzına götürüp Ian'ın adını haykırdığını gördü. Eleanor dönüp baktı ve Ian platformdan raylara atlayıp rayların üzerinden koşarak geçerken, bir sonraki platforma tırmanıp bir sonraki ray setine inerken, dev buhar makinesinin istasyona doğru ilerlemesine aldırmadan ağzı açık kaldı.

Beth gördü ve çığlık attı. Hart bağırmaya devam etti. Ian rayları temizledi ve saniyeler kala platforma atladı, Hart'a doğru koşarken eteği uçuşuyordu.

Eleanor'un solundan gelen yüksek bir ses, yaklaşan trenin iniltili fren sesleriyle neredeyse boğuldu. Eleanor başını çevirdi, bir *patlama* sesi duydu! Ardından dev bir duman, moloz ve cam bulutunun genişleyerek yükseldiğini ve tüm platformu ve üzerindeki tüm insanları kapladığını gördü.

Eleanor vücudunun geriye doğru itildiğini hissetti. Uzun yün paltolu bir adamın üzerine düştü ve ardından platformun yüzeyine çarptı. Sonra kenara doğru yuvarlandı, motorun demir yüzü ona doğru geliyordu ve tren durmaya çalışırken buharın korkunç tıslamasını ve metalin metal üzerindeki gıcırtısını duydu.

Bölüm 19

Eleanor son anda çılgınca yuvarlanmasını durdurdu ve kendini platformun kenarından uzaklaştırdı. Lokomotif kayarak yanından geçti ve Eleanor yüzüstü yatarak nefes almaya çalıştı.

Çığlıklar duydu, duman kokusu aldı, kalabalığın üzerine kurşun gibi yağın tuğlaları, taşları ve camları gördü. Mac'in küfrettiğini ve Isabella'nın çılgınca ona seslendiğini belli belirsiz duydu.

Eleanor kendini yukarı itti, acı içinde ayağa kalkarken kum lekeli gözlerini kırıştırdı. Etrafında insanlar inliyor, ağlıyor, bazıları onun gibi ayağa kalkmaya çalışıyordu. Dumanların arasından Hart'ın patlamadan bir metre kadar uzakta durduğu yere baktı ama onu göremedi.

Yanıdaki tren, kırık camlar ve camlardan dışarı bakan korkmuş yolcular dışında sağlamdı. Peronların ötesinde, yoğun havanın içinden Beth ve Ainsley'nin ona doğru koştuğunu, korkulu dadıların bebeklerle geride kaldığını gördü.

Eleanor, Mac ve Isabella'yı görmezden gelerek ilerledi, kocasından bir iz ararken kalbi sıkıştıyordu.

"Hart!" diye bağırdı. Ellerini ağzına götürdü, gözyaşları ve duman gözlerini yakıyordu. "*Hart!*"

Koşmaya başlayana kadar ilerlemeye devam etti, ilerledikçe güç kazandı. "Hart!" Arkasından Beth'in tiz sesini duydu, "*Ian!*" çünkü Ian da ortadan kaybolmuştu.

Eleanor, Hart'ın korumalarının kalabalığı çılgınca itip kaktığını gördü. Arıyorlardı, her dönüyorlardı ama onu bulamıyorlardı.

Eleanor'un uzuvları korkudan buz kesmişti. "Nerede o? Nerede o?" diye bağırdı en yakındaki korumaya.

Adam başını salladı. "Tam oradaydı. Tam *oradaydı*." Kalın parmağıyla artık var olmayan bir platform parçasını işaret etti. İstasyon binasının duvarı da yok olmuştu ve satıcıların arabalarının kalıntıları molozların üzerine saçılmıştı.

Eleanor yığına doğru koştu ve taşları çekmeye başladı. Elleri çok küçüktü, eldivenleri çok inceydi. Deri yırtıldı ve elleri kanadı. Taşlar

Koruma ona yardım etmeye başladı ve etraftaki diğerleri de taşlara uzanarak ona yetiştii.

Bir el göründü, el yordamıyla yaşamaya çalışan bir el. Eleanor onu kavradı. Koruma bir taşı kaydıldı, sonra uzandı ve kişiyi dışarı çıkardı. Satıcılardan biri olan yaşlı bir kadın. Kadın Eleanor'a sarıldı ve Eleanor da onu tutup sırtını okşadı.

Mac dumanın ve tozun içinde böğürerek ona ulaştı. "Hart nerede? Ian nerede?"

Eleanor sadece başını sallayabildi. Gözyaşları sıcak sıcak yüzüne döküldü ve yanındaki kadına sarıldı, ama onu teselli edecek hiçbir şey yoktu.

Mac molozları kaldırmaya başladı. Sert bir sesle emirler yağdırdı ve insanlar itaat etmek için acele etti. Isabella birden Eleanor'un yanında belirdi, sonra da Beth. Beth ağlıyordu ve ağlamamaya çalışıyordu.

"Yanlış bir şey gördü," dedi Beth. "Hart'ı uyarmak için koştu. Ona yardım etmek için koştu."

Ainsley yanlarına geldi, güçlü kolunu Beth'in beline dolamıştı. "El, Beth, buradan uzaklaşmalısınız. Tehlike henüz geçmemiş olabilir."

Eleanor başını salladı. "Müfettiş Fellows'un hepsini tutuklaması gerekiyordu. Onları bulması gerekiyordu."

"Yaptı," dedi Isabella. "Gazeteler bununla doluydu. Ama her zaman başkaları da vardır." Gözlerinde öfkenin yanı sıra yaşlar da vardı.

"Gidemem," dedi Eleanor. "İnsanlar yaralanmışken sığınak aramaya gidemem. Onlara yardım etmek zorundayım. Sen Beth ve çocukları eve götür." Kalmak zorundaydı. Hart'ın iyi olduğunu bilmek zorundaydı.

Onun küllerinden bir dev gibi doğmasını, bağırarak emirler yağdırmasını ve yönetimi ele almasını bekliyordu. Ve onunla birlikte Ian'ı, tanıdığı en dirençli adam olan Ian'ı. Ama hiçbir şey olmadı.

İnsanlar geliyordu; beyaz önlüklü kadınlar, koyu renk giysili erkekler yardıma koşuyordu. Eleanor kurtarılmasına yardım ettiği kadını hemşirelerden birine teslim etti ve enkazda yatan diğer talihsizlere döndü. Mac ve korumalar taşları kaldırmaya devam ederken, istasyondaki işçiler ve diğerleri de onlara katıldı.

Ainsley sonunda Beth'i de kendisiyle birlikte gitmeye ikna etti, dadılar çocukları istasyonun diğer ucundan güvenli bir şekilde dışarı çıkarmışlardı. Isabella, Aimee'yi kucağına aldı ve kollarını birbirlerine dolayarak iki kadını takip etti. Tek başına kalan Eleanor hemşirelere yardım etti; taşları kaldırdı, insanları kucakladı, onları rahatlattı, yaralıları sardı.

Bir noktada Hart'ın yapısına ve görünüşüne sahip bir adamın içeri daldığını gördü ve neredeyse kalbi duracaktı. Ama bu Hart değildi; adam Müfettiş Fellows'tu. Mac onun yanına gitti ve ikisi de geride durup karmaşayı ve kalabalığı inceledi.

Eleanor çalışmaya devam etti, yardım etti, insanları sakinleştirmeye ve onlara güven vermeye çalıştı. İstasyon temizleniyor, yaralılar götürülüyor, diğerleri gidiyor ya da enkazın aranmasına yardım ediyordu. İçeride gömülü daha fazla insan buldular, Tanrı'ya şükür dışarı çıktıklarında hepsi hâlâ nefes alıyordu.

Ama Hart yok, Ian yok. İstasyon geceyle birlikte karanlığa gömülürken peron temizlendi ve ortaya büyük bir çukur çıktı. Yarıları molozla dolu olan çukurdan pis bir koku geliyordu. Mac, Müfettiş Fellows'la birlikte adamlara ekipman getirmeleri için baskı yaptı ve onlar da çukuru ve ötesindeki kanalizasyonları kazdılar.

Ama ne Hart'ı ne de Ian'ı bulabildiler. Onlardan tek bir iz bile yoktu.

Hart nefes alamıyordu. Boğuluyordu, boğuluyordu ve biri onu dövüyordu, darbeler sırtını ve kaburgalarını eziyordu.

. Ne kadar acıdığını bilmesine izin verme.

Hart'ın babasının onu yıkıldığını görmesine asla izin vermemesi, babasının kazanmasına asla izin vermemesi çok önemliydi. Dük, Hart'ın kölesi olmasını, ne kadar önemsiz ya da kötü niyetli olursa olsun her isteğine itaat etmesini istiyordu.

Asla. Beni ölene kadar dövse bile, asla ona ait olmayacağım.

Gerçi yaşlı dük daha önce Hart'ı boğmaya hiç çalışmamıştı. Sadece dövmüştü, genellikle huş ağacından bir sopa ya da deri bir kayışla ya da açık havadaysalar yeterince sağlam görünen başıboş herhangi bir dalla.

Hart, zihnindeki acı ve sisin arasında, hatırlaması gereken bir şey -iyi bir şey- olduğunu biliyordu. , onu ayakta tutacak bir şey. Etrafını saran nemli soğuğa rağmen kalbini ısıtan bir şey.

Hart gözlerini açtı. Ya da açtığını sandı. Sadece mürekkep gibi bir karanlık gördü.

Dayak etti. Hart, tüfeğin babasının morarmış ve öfkeli yüzüne baktığını, ardından silahın patlamasıyla çıkan sesi hayal meyal hatırlıyordu. Hart'ın kulaklarında hâlâ çınılıyordu. Babası ölmüş müydü? Hatırlayamıyordu.

Hart'ın midesinde bir şeyler çalkalandı ve onu için ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı. Orada kaldı, nefes nefese ve öğürerek, ama en azından babası

onu dövmeıı bırakmıştı.

Kulaklarındaki uğultu dinmek bılmıyordu. Hart bu karanlık yere nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama babasının bununla bir ilgisi olduğundan emindi.

Seni canlı canlı gömeceğim, evlat. Belki bu seni saygılı biri yapar.

Burnuna keskin bir koku geldi, dudaklarında soğuk, pürüzsüz bir kenar hissetti ve ardından ağızında yanan bir sıvı hissetti. Hart öksürdü ve yutkundu. Sıvı boğazını yakıp midesine doğru kaydı ve kendini biraz daha iyi hissetti.

Tadı tanıdıktı. "Mackenzie single malt," diye mırıldandı.

Onu tutan el Hart'ın babasına ait olamazdı. Yaşlı adam Hart'a asla şıfa niyetine bir yudum viski vermezdi, özellikle de bu kadar iyisini. Bu sadece Mackenzie'lerin içebildiği yedek stoktu.

"Hangi cehennemdeyim ben?"

"Yeraltında," dedi bariton bir ses yanında. "Orta seviyedeki önleyici kanalizasyonlardan birinde."

"Neyden biri?"

"Orta seviye önleme aracı..."

"Seni ilk seferinde duydum, Ian." Hart karanlıkta onunla birlikte olanın en küçük kardeşi olduğunu biliyordu. Başka hiçbir erkek tam olarak nerede olduklarını bu kadar sabırla açıklamaz, Hart anlayana kadar tekrarlamaya hazır olmazdı.

Hart ağrıyan başını ovuşturdu ve ıslak bir şey buldu, acısına bakılırsa bu kandı. "Kanalizasyon, ha? İki İskoç, İngiliz pisliğinin ortasında ölüme terk edildi. Milletvekili olarak ilk yıllarımı kanalizasyonla ilgili çeşitli komitelerde geçirdim. Onlara hep Gübre Komiteleri derdim."

Sessizlik. Ian'ın Hart'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi.

"Buradan çıkmamız gerek." Hart karanlıkta uzandı ve kardeşinin kolunun sıcak sertliğini buldu. "Babam bizi bulmadan önce."

Daha fazla sessizlik. Ian Hart'ın eline dokundu. "Babam öldü."

Hart aceleyle tüfeği tekrar gördü, gürültüsünü duydu ve babasının yere yığıldığını gördü.

Onu vurdum. Onu öldürdüm.

Rahatlama vücudunu hafifletti. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Başka anılar da aklına geldi, özellikle de kalbine doğru ilerleyen ve yayılan o güzel, sıcak anı. Ama hatırlamakla birlikte korku da geldi.

"Eleanor. O güvende mi? Gördün mü? Ian, o *güvende* mi?"

"Bilmiyorum." Hart, Ian'ın her zamanki monoton ses tonunda ıstırap duyuyordu. "Adamın bombayı yere bıraktığını gördüm. Seni itmek için sana ulaşmaya çalıştım, sonra delik açıldı ve düştük, düştük. Beth patlamanın merkezinden çok uzaktaydı, Ainsley, Mac ve Isabella da öyle. Sanırım Eleanor da öyleydi."

"Sence öyle miydi?"

"En yakınımda sen vardın. Sana ulaşmak zorundaydım."

Hart onun paniğini duydu. Ian, ya saldırganlaştığı ya da bir şeyi tekrar tekrar yapmaya başlayıp durmadığı, onun deyimiyile "*karmakarışık*" bir hale girebiliyordu. Hart şu anda bile Ian'ın sıkıntısıyla başa çıkmaya çalışırken ileri geri sallandığını hissediyordu.

Hart elinden geldiğince uzandı ve elini Ian'ın omzuna koydu. "Ian, her şey yolunda. Ben hayattayım. Yaşıyorsun. Sen haklıydın. Eleanor'un çok geride olduğunu söylüyorsan, muhtemelen öyleydi." Bir kahkaha attı. "Bahse girerim patlamanın tam yörüngesini ve yayılımını hesaplayabilirsin."

"Patlayıcının ağırlığını ve türünü bilmem gerekiyor." Ian hâlâ sallanıyordu ama yavaşlamıştı. "Kokuya bakılırsa dinamit, birkaç çubuk. Elindeki paket küçüktü."

Hart, "Geri dönüp o piçi yakalamalıyız," dedi. "Başka bir sopası olması ihtimaline karşı."

"O öldü," dedi Ian. "Bombadan uzaklaşmadı. Onu yaktı ve onunla birlikte kaldı."

"Yüce Tanrım, bizi delilerden koru." Hart tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve ayağa kalkmaya çalıştı, kafası alçak, taş tavana çarptığında bir küfür yuttu. Düştü, başı dönüyordu. Dönmesi durmadı.

Ian Hart'ı tekrar aşağı itti. "Fırtına platformuna ulaşana kadar 5 fit açıklık var."

"Bunu nereden biliyorsun?" Hart sordu.

"Londra'nın altındaki tünellerin şemalarını öğrendim. Su boruları, yağmur giderleri, nehirler, gaz hatları, Londra Büyükşehir..."

"Evet, evet, elbette yaptınız. Asıl soru neden?"

Ian düşünürken daha fazla sessizlik oldu. "Zaman geçirmek için."

Beth'le tanışmadan önce, Ian'ın hayatının sıkıcı olduğu zamanları kastediyordu.

"Kendimi senin ellerine bırakıyorum, Ian. Bu fırtına platformu nerede?"

Ian Hart'ın elini tuttu ve yönünü göstermek için önüne çekti. "Bu taraftan."

Hart başını tuğlalara çarptığı yere sürttü. Bu karanlık dünyanın dönmesini hâlâ durduramamıştı. "Pekâlâ. Beni yönlendir."

Sürünmek zorundaydılar. Hart hareket etmeye başlar başlamaz boğazında safra birikti ve baş dönmesi onu felç etmekle tehdit etti.

Neyse ki on metre kadar sonra tünel biraz yükseldi ve ayakta durabildiler. Hart ve Ian hâlâ sırtlarını eğmek zorundaydı, yuvarlak tavan üzerlerinde alçaktı ama artık eller ve dizler üzerinde gitmek yoktu.

Ian Hart'ı ileriye doğru götürdü, Hart buz gibi suyun içinden geçerken Ian'ın paltosunun arkasına tutunuyordu. Hart'ın elleri kesilmiş ve kanıyordu ve başı öfkeyle çarpıyordu.

Hart'ı ayakta tutan tek şey, Eleanor'un bir moloz ve toz bulutunun ardında kaybolduğu görüntüsüydü. Onu bulmalı, iyi olduğundan emin olmalıydı. Bu yakıcı ihtiyaç onu ileriye doğru itti.

Ian, Hart'ın önünde tam boyuna doğru doğruldu ve bir adım sonra Hart da doğrulabildi.

Yankılar genişledi, bu da tavanın yukarı doğru yükseldiği anlamına geliyordu ve hava neredeyse taze kokuyordu. Hart'ın sağından neredeyse ışık denecek kadar zayıf bir ışık geldi. Tünelin zifiri karanlığından sonra bu ışık parlak görünüyordu.

Ian ışığı işaret ederek, "Fırtına gideri," dedi. "Bu kanal Filo'ya boşalıyor."

Fleet Nehri yüzyıllardır kısmen ya da tamamen kapalıydı. Artık çoğunlukla bir kanalizasyondur ve şiddetli yağmurlardan sonra bunun gibi kanallar aracılığıyla Thames Nehri'ne dökülüyordu.

"Nasıl çıkacağız?" Hart sordu. "Kendimi pis Filo'dan aşağı bırakıp yarı yolda bir fırtına ızgarasına sıkışacağım."

"Şaftlar sokaklara kadar çıkıyor," dedi Ian. "Ama burada değil." Tabii ki burada değil. "Nerede o zaman?"

"Tünellerin içinden," dedi Ian. "Bir mil, belki daha fazla."

Hart kuruyunca yutkundu. Ian'ın yüzü karanlıkta soluk bir lekeydi ama Hart bunun ötesinde pek bir şey göremiyordu. "Şişeyi bana tekrar ver."

Ian sözünü esirgmeden viski şişesini Hart'ın eline tutuşturdu ve Hart ağzına biraz daha malt viski attı. Çok , yine de bir bardak berrak su .

Hart şişeyi Ian'a geri verdi ve Ian içmeden cebine koydu. "Bu taraftan," dedi.

Hart onu takip etmek için iki adım attı, sonra bacakları büküldü. Kendini çıplak zeminde buldu ve tekrar öğürmeye başladı. Başı bir jiroskop gibi dönüyordu.

Ian onun yanındaydı. Ian, "Patlama sırasında kafana bir şey çarpmış," dedi.

Hart nefes nefese kaldı. "Çok anlayışlısın, Ian."

Ian sustu ama Hart onu, ne yapacağına karar vermeye çalışırken Ian'ın kafasından yıldırım hızıyla düşünceler geçtiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Hart, "Yavaş gidersek ," dedi.

"Eğer çok yavaş olursak, sudan kaçamayız. Ya da gazlardan."

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum." Küçük kardeşi Hart'ı ayağa kaldırırken Hart, Ian'a tutundu. Baş dönmesi bir an için her şeyin kararmasına neden oldu. "Bekle."

Ian Hart'ı sırtına alırken Hart ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Tek kelime etmeden yavaşça hareket etmeye başladılar; Hart, Ian onu dışarı taşıırken ona tutunuyordu.

Ian'ı kendisini geride bırakıp yardım çağırmaya asla ikna edemeyeceğini biliyordu. Ian bir rotada sabitlendiğinde, dünyadaki tüm mantıklar onu hareket ettiremezdi. İyi de oldu. Hart her halükârda burada yalnız olmak istemiyordu.

Aniden yankılanan kükreme onların tek uyarısıydı. Şehrin kuzeyinde yağın yağmurlar su seviyesini yükseltmişti ve şimdi yuvarlak borulara doluyor, savakların üzerinden yükseliyor, yağmur suyu kanallarından geçerek nehirlerle akıyordu.

Ian bağırdı, Hart'ı kaldırıp savağın yanındaki yüksek bir taş levhanın üzerine iterken kelimeleri tutarsızdı. Kayalar kaygandı ve Hart hem tutunmak hem de uyanık kalmak için çabaladı.

Tünele su doldu. Kısa süre sonra su tarafından yok edilen soluk ışıktaki Hart, kardeşinin ayaklarından sürüklendiğini ve son hızla kendisinden uzaklaştığını gördü.

"Ian!" Hart çığlık attı. "*Ian!*"

Sözleri suyun içinde kayboldu. Bir asır boyunca karanlığın içinde dönen sularla titreşti. Ian diğer tarafa savrulmuş, yuvarlak tünellere geri dönen bir dalgaya yakalanmıştı. Ama tüneller tepeye kadar doluydu.

"Ian!" Hart bağırdı.

Uzun, yürek parçalayacak kadar uzun bir sürenin ardından sular çekildi. Altındaki zeminde akan su bir metreye indiğinde Hart tünediği yerden aşağı kaydı. Başını çarptı ve düşerek dondurucu soğuk suya indi.

Burada ölebilirdi. Ian çoktan ölmüş olabilir.

Işık kayboldu. Hart'ın sudaki kalıntıların gideri tıkayıp tıkamadığını ya da dışarıda güneşin batmakta olup olmadığını bilmesine imkân . Ya da belki de gözleri kapanıyordu.

Hart'ın bildiği bir sonraki şey, birinin onu tekmelediği idi.

"Burası benim yamam," dedi bir adam. "ne yapıyorsun?"

Hart gözlerini açtı. Yüzünün önünde bir fener sallanarak onu kör etti ve kafasındaki çarpıntı mide bulandırıcı seviyelere yükseldi.

"Çıkış yolunu biliyor musun?" Hart sordu. Sesi güçlkle duyulabilen bir hırıltıyla çıkmıştı.

"Kayboldun, öyle mi? Benim bölgemde olursan böyle olur. Ne aldın?"

"Bana çıkış yolunu göster. Sana ödeme yapacağım."

Adam elini Hart'ın ceketinin içine soktu ve yine boş olarak çıkardı. "Görünüşe göre hiçbir şeyiniz yok."

Patlama, düşme, çaresizce sürünme ve sel arasında Hart giysilerinin parçalanmamış olmasına şaşırmişti. Para kesesi yol boyunca bir yere düşmüş olmalıydı.

"Beni dışarı çıkardığınızda
ödeyeceğim." "Tamam," dedi
adam.

Hart botun geri çekildiğini gördü, inerken yakalamaya çalıştı ama baş dönmesi onu beceriksiz yaptı. Çizme Hart'ın yüzüne çarptı ve sonra her şey yeniden karardı.

Eleanor karanlık çöktüğünde ailenin geri kalanıyla birlikte Grosvenor Meydanı'ndaki eve dönmüştü. Bay Fellows ve Londra'daki tüm polisler evi aramış ama ne Hart'tan ne de Ian'dan bir iz bulamamışlardı.

Cameron oradaydı, Berkshire'dan telgrafla çağrılmıştı ve Daniel telgraf çekerek yolda olduğunu bildirmişti. Mac ve Cameron

şehri parçalara ayırdı. Eleanor ön odalarda volta atıyor, bir türlü oturamıyordu. Beth bir sandalyenin kenarına tünemiş, en az Eleanor kadar ürkekti.

Beth, "*Bir şeyler yapmalıyız,*" diyordu.

Eleanor cevap veremedi. Sokaklarda koşuşturmak, Hart'ı bulana kadar her taşı devirmek istiyordu. Müfettiş Fellows ve adamları Euston istasyonunun altındaki servis tünellerini araştırmışlar ama hiçbir şey bulamamışlardı. Fellows şimdi buradaydı, Cam ve Mac'le birlikte yemek odasındaydı.

Eleanor pencereden dışarı baktı ama meydandaki gaz lambalarının zar zor aydınlattığı yoğun sisten pek bir şey görünmüyordu. Kendini uyuşmuş hissediyordu, mide bulandırıcı bir şekilde. *Bu gerçek olamazdı. Endişelendiğimiz için hepimizle alay ederek eve dönecek.*

Beth ona pencerede katıldı, kolu Eleanor'un beline dolanmıştı. İki kadın, bir daha asla eve gelemeyecek olan sevgili erkeklerini izliyor ve bekliyorlardı.

Beth aniden kaskatı kesildi, ağzından küçük bir soluk çıktı. Doğrudan sisin içine bakıyordu, gergin ve tetikteydi. Eleanor onun ne yaptığını görmeye çalıştı ama sis hâlâ yoğundu.

"Ne oldu?"

Beth cevap vermedi. Eleanor'dan ayrıldı ve hızla odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Beth ön kapıyı açıp doğruca gecenin içine koştu, Eleanor peşindeydi, Ainsley, Isabella ve adamlar da sorunun ne olduğunu anlamak için onu takip ediyorlardı. Beth sevinç çığlıkları atarak kendini sisin içinden çıkan ve onu içine almak için kollarını açan dev gibi adama doğru fırlattı.

"Ian!" Eleanor bağırdı. "Bu Ian!" diye diğerlerine seslendi.

Ian korkunç görünüyordu. Tepeden tırnağa çamur ve balçık içindeydi, yüzü de çamurla kaplanmıştı ama gözleri altın ateşi gibi parlıyordu. Beth ona tutundu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Eleanor onlara ulaştı. "Aman Tanrım, Ian," diye sordu nefes nefese. "Ne oldu sana böyle? Hart nerede?"

Ian kollarını Beth'in etrafında tuttu ama Eleanor'a baktı. "Benimle gel," dedi. "Benimle gel."

Beth yanında olduğu halde yola koyuldu. Eleanor soru sorma zahmetine girmede.

Diğerlerine gelmeleri için seslenerek onun peşinden koştu.

Grosvenor Sokağı'na vardıklarında Fellows ve Mac onlara yetişti. "Ian, ne yapıyorsun?" Mac sordu.

Eleanor, "Bizi Hart'a götürüyor," dedi. Ian öyle söylememişti ama o biliyordu. "Nereye, Ian?"

Ian belli belirsiz kuzeyi ve doğuyu işaret etti.

"En azından bir koç bekleyin," dedi Mac. "Cameron getiriyor."

Ian arabaya binmelerine izin verdi. Arabaya doluştular, Ian Beth'i kucağında tutuyordu, Beth kocasının pis ve leş gibi kokmasına aldırımıyordu.

Euston istasyonuna doğru ilerlediler ama istasyonun ötesine, Chalton Sokağı'na geçtiler. Ian durur durmaz arabadan aşağı atladı, bir ızgarayı açtı ve şöyle dedi. "O burada. Fırtına savağının yanında. Size göstereyim."

Fellows, polis memurlarını ve Hart'ın hâlâ bölgede arama yapan adamlarını ve tünelleri aramalarına yardım eden çalışma ekibini topladı. Fellows hepsini sokağa döktü, Ian önden gidiyordu.

Eleanor arabaya dönmeyi reddederek yukarıdaki kaldırımda bekledi. Salonda olduğu gibi burada da volta atıyordu ama şimdi umut geri gelmişti ve korku da intikam alırcasına.

Bir saat sonra, umutları hala oradaydı, her an onu bulduklarına dair bir çığlık duymayı ve ardından Hart'ın o bok çukurundan çıkarılmak istediğine dair hırlamasını bekliyordu. Bunu o kadar güçlü bir şekilde hayal edebiliyordu ki, bunun olacağından o kadar emindi ki.

Bir buçuk saat sonra Fellows'un polisleri ve borucuları kirli ve yenilmiş bir halde gelmeye başladılar.

Fellows çetenin başıyla konuştu ve Eleanor'un yanına döndü, ardından Ian geldi. Fellows'un kaşları çatılmıştı ama Ian'ın çenesi kararlılıkla gerilmişti.

"Orada değil hanımefendi," dedi Fellows. "Ian bizi doğruca oraya götürdü ama orayı su basmış ve o da gitmiş." Hart'ınkilere benzeyen gözleriyle Eleanor'a baktı. "Sular çekildikten sonra aramaya devam edecekler ama nehirlerden birine sürüklenmesinden ve Thames Nehri'ne doğru gitmesinden korkuyorlar." Fellows'un sesi kısıldı. "O yolculuktan kimse sağ çıkamaz, Majesteleri."

Hâlâ kirli olan Ian başını salladı. "Onu bulacağım." Eleanor'a baktı, bir kez olsun onun bakışlarını tuttu, gözleri Fellows'unkilerden çok Hart'ınkilere benziyordu. "Onu her zaman bulabilirim."

Bölüm 20

Eleanor.

Hart hafif bir sallanmayla rüyalarından uyandı. Gözlerini açtı, başı hâlâ zonkluyordu; uyku yardımcı olmamıştı.

Bir an için gözlerinin birkaç santim üstündeki tahta tavana baktı, sonra üzerinde bir yorgan olan bir paletin üzerinde yattığını fark etti. Yırtık pırtık, kirli bir yorgan ama yine de bir yorgan.

Paleti tutan alan dar ve sıkıştı; kürekler, halatlar ve karmakarışık bir ağla doluydu. Gerçekten de bir sürünme boşluğuymuş ve birileri onu da içine sokmaya karar vermişti.

Hart elini yüzünde gezdirdi ve derin sakalının çiziklerini hissetti. Ne kadar zamandır burada yatıyordu? Bir gün mü? İki gün mü?

Eleanor. Ian.

Telaşla doğrulmaya çalıştı ve başını başının üzerindeki alçak kirişe çarptı. Başı tekrar dönerek ince yastığa geri düştü.

Hart kendini yatmaya zorladı. Nerede olduğunu, ne olduğunu, ne kadar zaman geçtiğini ve ne yapabileceğini öğrenmesi gerekiyordu. Ve hepsinden önemlisi, bu lanet olası baş ağrısından kurtulması gerekiyordu.

Durumunu gözden geçiren Hart, ceketinin, yeleğinin ve gömleğinin de yerinde olmadığını fark etti. İskoç eteğinin sıcak kıvrımlarını bacaklarında hissedebiliyordu ama gövdesini örten tek şey giysilerinin altına giydiği ince keten gömlekti. Ayak parmaklarını oynattı ve yün çoraplarını buldu, botları yoktu.

Onu soyanlar aptaldı. İskoç eteğinin elde eğrilmiş yünü, kaşmir palto ve çim gömleğin toplamından daha değerliydi. Tartanlar, en azından Mackenzie klanının kendi kolu için, Kilmorgan yakınlarındaki dağlarda, yüne başka kimsenin, hatta diğer Mackenzie'lerin bile el sürmesine izin vermeyen bir aile tarafından eğrilirdi. Gerçek bir Mackenzie tartanı nadir ve değerli bir şeydi.

Yine de şu anda, cadaloz yaşlı Teasag Mackenzie buraya gelip Hart'ı ekosesini kirlettiği için azarlasaydı, Hart onu öperdi.

Kendini dikkatlice paletten kurtardı ve alanın geniş ucundaki ışık karesine doğru süründü. Yağmura, dar, sallanan bir tekneye ve Thames Nehri'ne baktı.

Işık griydi, sisliydi, pencerenin üzerindeki bir film gibiydi. Pencereden Aziz Paul Katedrali'nin kubbelerini, sağında şehri oluşturan binalar dizisini, solunda ise Strand ve Tapınakları gördü. Nehir tekneyi ve güney kıyısı sisle örtülmüştü.

Eleanor o şehirde bir yerlerdeydi. Grosvenor Meydanı'ndaki evinde güvende miydi? Yoksa yaralı ya da ölü olarak mı yatıyordu? Bilmek zorundaydı. Oradan ayrılmak zorundaydı. Onu bulmak zorundaydı.

Bir çocuk teknenin küpeştesine oturmuş, bir ağı karıştırıyordu. Hart bir an sonra ağın tamir edilmediğini, içinden bir şeyler çekip alındığını gördü. Çocuk bulduklarını inceliyor ve ya teknede arkasına atıyor ya da nehre geri fırlatıyordu.

Hart hareket etti ve durdu. Başu hâlâ öfkeyle ağrıyordu ve bir iniltiyi bastıramadı.

Delikanlı onu gördü, ağı yere attı ve teknenin ön tarafına ve oradaki kamaraya doğru koştu. Birazdan yanında uzun , çizmeli, yüzü iki günlük sakalla kaplı bir adamla döndü.

Adam ceketini rahatça geri çekerek Hart'a kemerindeki bir metre uzunluğundaki bıçağı gösterdi. Delikanlı umursamaz bir tavırla ağı geri döndü.

"Uyanık ?"

Hart yeraltı mezarından gelen sesi hatırladı. "Canıma okudun," dedi Hart. "Piç kurusu."

Adam omuz silkti. "Dışarıda olsaydın seni taşımak daha kolay olurdu. Su geri geliyordu."

"Bu, ve sana para teklif ettim."

Bir omuz silme daha. ". Üzerinde hiç para olmamasına rağmen zengin olduğunu görebiliyordum. Karım evde çok daha fazlası olduğunu düşünüyor."

Eve. Oraya gitmem gerek.

"Beni soyduktan ve kıyafetlerimi sattıktan sonra sana ödeme yapacağımı mı sanıyorsun?" Hart rahat bir ses tonuyla sordu.

"Giysiler lime lime olmuştu. Paçavra ve kemik adamından onlar için birkaç şilin aldım. Bu senin gemiye binmene yeter. Hayatını kurtardığım için biraz daha isteyeceğim."

Hart kendini delikten dışarıya doğru çekti. Bu çaba gücünü tüketti ve kulübenin dış duvarına yaslanmış bir sandığın üzerine sertçe oturdu. "İnanılmaz bir merhametiniz var." Hart şakaklarını ovuşturdu. "Suyunuz da var mı? Ya da daha iyisi, kahveniz?"

"Karım şimdi biraz demliyor. Şu kafana bir baksın, sonra bize kim olduğunu ve nereye bırakılmak istediğini anlatırsın."

Ev. Eve. Eleanor. Ama ihtiyat dilini tuttu. Euston istasyonundaki bomba, birileri onun orada karısıyla buluşacağını bildiği zaman yerleştirilmişti. Ian bombayı yerleştiren adamın bombayla birlikte öldüğünü söylemişti ama başkaları da olabilirdi. Darragh'ın Kilmorgan'daki başarısızlığından sonra gelen bu girişim, Müfettiş Fellows'un gözden kaçırdığı başka Fenianlar ya da Fenianların iyi bir fikir olduğuna karar veren başka bir grup anlamına gelebilirdi. Bombanın Hart'ı öldürmekte başarısız olduğunu fark eden her kimse, tekrar deneyebilir ya da Hart'ı saklandığı yerden çıkarmak için ailesinin peşine düşebilirdi. Böyle bir şey olamazdı. Buna izin vermeyecekti.

Thames nehrinin kıyısı kışkırtıcı bir şekilde yakındı. Hart ona bakarken bıyıklı yüzünü tekrar ovuşturdu. Yüzerek oraya ulaşma şansı, özellikle de kafasındaki ezikle, pek iyi değildi. Ayrıca, suyun kenarında değerli deniz canlılarını arayanların, yüzdükten sonra iyileşmeye çalışırken kaburgalarına bir bıçak saplamayacağından emin olamazdı. Kurtarıcısı da onu bıçaklamaya hevesli olabilirdi. Nehirde aşağı yukarı koşan ve Londra'nın altındaki tünelleri hazine için tarayan adamlar kendi başlarına bir kanundu ve geçim kaynaklarıyla aralarına girmeye çalışanlara karşı sağlam dururlardı. Hart'ın beklemesi, izlemesi ve plan yapması gerekiyordu.

Ön kamarada gözden kaybolan adamın umursamaz yüzüne bakınca Hart, kurtarıcısının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını anladı; zengin bir adamdı, hepsi bu. Hart'ın bunu asla öğrenmemesini sağlaması gerekiyordu.

Hart çocuğu bir süre daha izledikten sonra uzanıp ağın bir parçasını aldı. İnce ipten bir bakır para çıkardı ve çocuğun büyüyen yığına fırlattı. "Bunu kaçırdın."

Çocuk peniyi kaptı, baktı, başını salladı ve . Madeni paralar, zincir halkaları, teneke bir kutu, deniz kabuklarından bir kolye ve teneke bir asker toplamıştı. Hart askeri aldı.

"Highland alayı," dedi ve geri fırlattı. Ağa bakmaya devam etti ve delikanlı itiraz etmedi.

"Sen İskoç musun?" diye sordu çocuk.

"Belli ki, delikanlı." Hart aksanıyla oynadı. "Başka kim bir tartanla kanalizasyonda kaybolabilir ki?"

"Babam, Londra sokaklarını anlamıyorlarsa buraya gelmemeleri gerektiğini söylüyor."

"Sana katılıyorum."

Babam bir fincan kahve ve yağmurdan korunmak için üzerine bir mendille döndüğünde Hart çocuğun yığının bir deniz kabuğu, bir ha'penny parçası ve kırık bir küpe daha eklemişti.

Karısı da onunla birlikte dışarı çıktı; balıkçı şapkasının altında siyah saçları olan, hantal bir kazak giymiş, sağlam yapılı bir kadındı. Elinde bir tas su ve bir bezle oturdu ve Hart'ın başını ovmaya başladı.

Acıyordu ama kafatası artık yeraltında olduğundan daha az zonkluyordu. Hart dişlerini sıktı ve üstesinden geldi.

"Şimdi, o zaman," dedi adam. "Siz kimsiniz?"

Hart onlara ne söyleyeceğine karar vermişti, tam olarak hiçbir şey. En azından şimdilik.

Karısı kafatasının dibindeki yarayı incelerken abartılı bir şekilde irkildi. "Sorun da bu zaten," dedi dikkatli bir sesle. "Hatırlamıyorum."

Adamın gözleri kısıldı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Hart omuz silkti. "Bu bir boşluk. Belki de soyuldum, kafama vuruldu ve bir kuyuya itildim. Yanımda para olmadığını söylemiştin."

"Bu doğru olabilir."

"O zaman muhtemelen böyle oldu." Hart bakışlarını adamın üzerinde sabitleyerek, hikayeyi sorgulamamasının onun yararına olacağını söze gerek duymadan söyledi.

Adam uzun süre ona baktı, eli bıçağının kabzasındaydı. Sonunda başını salladı. "Evet," dedi adam. "İşte böyle oldu."

Karısı elini yıkamayı bıraktı. "Ama kim olduğunu hatırlamıyorsa, bize nasıl ödeme yapacak?"

"Er ya da geç hatırlayacaktır." Adam ceketinden bir pipo çıkardı ve eksik dişlerini göstererek ağzına soktu. "Ve ne kadar uzun sürerse, o kadar çok öder."

Karısı endişeyle "Ama yerimiz yok," dedi.

"Hallederiz." Adam piposunu ağzından çıkardı ve sapını Hart'a doğrulttu. "Kalacaksın ama geçimini sağlayacaksın. Lord olman umurumda değil. Ya da laird, sanırım İskoçlar öyle diyor."

"Aynı şey değil," dedi Hart. "Bir lorda hükümdar tarafından bir unvan verilmiştir. Laird ise bir toprak sahibidir. Halkının bekçisidir."

"Öyle mi?" Adam bir kese tütün çıkardı ve kulübenin saçağının altına girerek içine yağmur damlamadan piposunu doldurdu. "Bunu hatırlıyorsun da adını nasıl hatırlamıyorsun?"

Hart yine omuz silkti. "Aklıma geldi. Belki benim adım da öyle olur."

Adam pipoyu yavaşça doldurdu, sonra ağzına götürdü. Bir kutu kibrit çıkardı, bir kulübenin duvarına vurdu ve fişkırان alevi kâseye dokundurdu. Emdi ve üfledi, emdi ve üfledi, ta ki pipodan nehrin kokusuna karşı keskin bir duman çıkana kadar.

Hart'ın bakışlarını gören adam, "Bir yerlerde bir pipo daha var," dedi.

"Kahve şimdilik yeterli." Hart bir yudum aldı. Çok acıydı ama kafasındaki bulanıklığı dağıtacak kadar yoğundu.

Adam ezik bir matara çıkardı, kendi fincanındaki kahveye bir damla konyak koydu ve Hart'inkine de biraz ekledi. "Adım Reeve. Şuradaki delikanlının adı Lewis."

Hart, şimdi konyakla güçlendirilmiş kahvesinden bir yudum daha aldı.

Bayan Reeve Hart'a, "Yapabileceği bir şey var," dedi. Kulübeyi işaret etti. "İki kova gece toprağının boşaltılması gerekiyor."

Hart ağı yere serdi. "Gece toprağı."

"Evet." Bayan Reeve'in koyu mavi gözleri Lewis'inkilerle buluştu ve ona meydan okudu. Lewis'in yüzünde bir ifade belirmedi. Reeve hiçbir şey söylemedi ama eğlenerek baktı.

Ekmeğini kazanıyor.

Hart nefesini bıraktı ve ayağa kalktı. Kamaraya eğildi, belirtilen kovaları arkadan çıkardı ve onlarla birlikte geri geldi. Reeve bariz bir keyifle izlerken, imparatorluğun en zengin ve en güçlü adamlarından biri olan Kilmorgan Dükü, İngiliz boku dolu kovaları boşaltmak için teknenin güvertesinden aşağıya indi.

Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie'yi arama çalışmaları bir süre daha devam etti, ancak polis ve beraberindeki gazeteciler kısa süre sonra onun öldüğü sonucuna vardılar. Yağmurun temizlediği tünellerde bırakılmıştı. Er ya da geç cesedi Thames Nehri'nde yüzerken bulunacaktı.

Sadece Ian Mackenzie pes etmedi. Her sabah günün ilk ışıklarıyla birlikte dışarı çıkıyor, çoğu zaman sabahın erken saatlerine kadar geri dönmüyordu. Beth onu endişeyle izlerken sessizce yemek yiyor, birkaç saat uyuyor ve sonra tekrar dışarı çıkıyordu. İlerleme durumu sorulduğunda Ian, Hart'ı bulacağına dair mantrasını tekrarlıyordu, başka bir şey söylemiyordu.

Hart'ın yardımcısı David Fleming koalisyon partisine liderlik etmek için devreye girdi. Seçim kampanyaları devam etti ve Hart olmasa bile koalisyon güçlüydü. Gazeteler, Bay Fleming'in çoğunluğu alacağından emin olduğunu yazdı. Dükün yıllarca hazırlandığı zaferi kaçırarak olması talihsizlikti ama dünya böyleydi.

Gazeteler ayrıca Dük'ün eşinin, kocasının öldüğüne dair kanıt bulana kadar siyah giymeyi ısrarla reddettiğini de yazdı. Cesur, güzel bayan. Eleanor evde oturup ellerini ovuşturmayı da reddetti. Her gün Grosvenor Meydanı'nın ortasındaki parkta yürüyordu, kapılarının anahtarı cebindeydi. Kıvrımlı yürüyüş yollarının bir araya geldiği parkın ortasına en yakın ağaca giderdi.

Kalbi her öğleden sonra

Belirlenen yerde onu bekleyen bir çiçek bulamayınca.

Sağduyusu ona Hart'ın küçük parka gelebilseydi ve iyi olduğuna dair bir işaret bırakabilseydi, kolayca eve döneceğini söylüyordu. Ama Eleanor her sabah baktı. Her öğleden sonra eldivenlerini giyip şapkasını takıyor ve Hart'ın arabasıyla Hyde Park'a gidiyordu. İniyor ve yürüyüş yolları boyunca ortadaki geçiş yollarına kadar yürüyordu, ama yine hiçbir şey bulamadı, Hart'ın orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Hiçbir şey bulamayacağını biliyordu. Her halükârda Hart aptalca sinyali unutmuş olabilirdi.

Ama bu ritüelle, bir dahaki sefere kararlaştırdıkları yerlerden birine gittiğinde Hart'ın iyi olduğuna dair bir işaret bulacağı umuduyla rahatladı. Bu umuda sarıldı. Buna ihtiyacı vardı.

Bu arada Dük'ün trajik ölümü ve ailesinin acısı gazetenin arka sayfalarına taşınırken, General Gordon ve Sudan'la ilgili korkunç haberler ön sayfalarda yer alıyordu. Gazeteciler Hart'ı umursamıyordu, diye düşündü Eleanor tiksintiyle. Onlar sadece ilgi çekici bir haber istiyorlardı.

Ailenin geri kalanı Kilmorgan'a dönmeye karar verdi ve Eleanor'un da onlarla gelmesini istedi. Cameron özellikle çok acımasızdı.

Hart'ın salonunda bir aile toplantısı düzenlerken Daniel Eleanor'a, "Babam artık dük olmak zorunda kalabilir," diye fısıldadı. "Dük olmak istemiyor."

"Yapmayacak," dedi Eleanor. "Bir bebeğim olacak."

Oda sessizliğe gömüldü. Mackenzie'ler kendi aralarında konuşmayı bırakıp gözlerini ona çevirdiler; yeşil, lacivert ve altının tonları. Hepsi oradaydı -Cam ve Ainsley, Mac ve Isabella, Daniel ve Beth. Sadece Ian yoktu, her zamanki gibi Hart'ı arıyordu.

"Tanrı aşkına, bana erkek olduğunu söyle," dedi Cameron. "Hart bu kadar zalim olamaz, ortadan kaybolup ardında bir erkek çocuk bırakmamak."

"Onu rahat bırak Cam," dedi Ainsley. "Nereden bilebilir ki?"

"Erkek olduğundan eminim," dedi Eleanor. "Bunu hissediyorum. Babam bunun saçma olduğunu söylerdi elbette ama..."

Bocaladı. Eleanor, Hart'ın hayatta kaldığına dair kararlılığını sürdürmüştü - o çok güçlüydü, nasıl olmasındı ki? Ona bebekten bahsetmediğini bile bile bu kararını sürdürmüştü. Kilmorgan'dayken bundan emin değildi ama geçen her gün daha da emin olmasını sağlıyordu, tıpkı son zamanlarda sabahları geçirdiği hastalıklar gibi. Eleanor hiç hasta olmazdı.

Ona söylemeyi dört gözle bekliyordu. Hart'ın sevincini, umudunu hayal etmişti. Wilfred'e resmi duyuruyu gazetelere göndertecek, Eleanor ve Hart da bunu özel olarak kutlayabileceklerdi...

Yıkılmayacağım. Umudumu yitirmeyeceğim. Eğer vazgeçersem, o zaman gerçekten gitmiş demektir.

Daniel kanepede Eleanor'un yanına oturdu ve ona sımsıcak sarıldı. "Ian onu bulacak, inatçı Fellows da öyle. Göreceksin."

Eleanor gözyaşlarına karşı koydu. Eğer bir damla gözyaşı akarsa, ardından sel .

Beth, "Bizimle İskoçya'ya gelmen iki kat daha önemli, El. Hart'ın bebeğini Kilmorgan'da güvende tutacağız."

"Hayır." Eleanor başını salladı. "Eğer bulunursa, hemen yanına gitmek için burada olmak istiyorum. Bana ihtiyacı olacak." Ve eğer ölmek üzereyken bulunursa, veda etmek için orada bulunmazsa kendini asla affetmeyecekti.

Cam ve Mac onu izliyordu, Hart'a çok benziyorlardı ama yine de çok farklıydılar. Hart'ın yine ona benzeyen ama yine de farklı olan yeğeni, ona yardım etmek için Edinburgh'daki okulunu bırakmıştı. En yakın arkadaşları olan eşleri, Mackenzie'lerinin kaybolup gitmesi durumunda ne hissedeceklerini biliyorlardı. Eleanor'un kalbi bu ailenin sevgisiyle kabardı.

Öte yandan, onu İskoçya'ya götürüp tecrit etmelerine de izin vermeyecekti. Şimdiye kadar onu bundan daha iyi tanımları gerekirdi.

Sonunda onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtiler, Beth bile bunun faydasız olduğunu fark etti.

Daha sonra, aile gittikten sonra Eleanor yatak odasına çekildi, anı kitabını çekmecesinden aldı, ve açarak

Hart'ın fotoğrafları. Kilmorgan'da çektiydiklerini eski fotoğraflardan sonraki sayfalara yapıştırmıştı.

Eleanor hepsini inceledi, önce Hart'ın genç ve şeytan gibi vücudunun güzel olduğu fotoğrafları. İskoç eteğiyle çekilmiş fotoğrafında Hart gülerek fotoğraftan çıkmış, fotoğrafçıyı durdurmak için elini uzatmıştı.

Ondan Kilmorgan'da eteğiyle çektiği fotoğraflara döndü. İskoç eteğini biraz saklayarak üzerinde tuttuğu fotoğrafın izini sürdü. Bir sonraki fotoğrafta çıplak bir şekilde duvara yaslanmış, gülüyordu.

Karanlıkta Hart'ın ona doğru yaklaştığını, vücudunu onunkine yasladığını ve "*Sana ihtiyacım var El*" diye fısıldadığını hayal etti. *Sana* ihtiyacım var.

Eleanor'un kararlılığı kırıldı ve kitabın üzerine uzanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Eleanor onu seviyordu. Hart'ı kaybetmişti ve onu çok seviyordu.

Hart'ı oğlunun mezarı başında nasıl bulduğunu düşündü. Delikanlının adının harflerini. Onu başı öne eğik, eli soğuk taşın üzerinde - kibirli, gururlu Hart- küçük Graham'ı kurtaracak kadar güçlü olamadığı için hayıflanırken hatırladı.

Eleanor elini karnına, hayatın kıpırdanmaya başladığı yere götürdü. Onun çocuğu. Hart'ın oğlu. Gözyaşları daha hızlı aktı.

Odaya birinin girdiğini duydu ama başını kaldıramadı. Maigdlin, diye düşündü ama puro ve yün kokusu gibi ayak izi de yanılttı.

Yanındaki sandalye gıcırdadı ve ardından geniş bir el koluna dokundu. Eleanor gözlerini araladığında yanında Ian'ı gördü, eli kıpırdamıyordu. Ian, Beth'ten başka kimseye nadiren dokunurdu.

Eleanor doğruldu ve mendilini kaptı. Ian açık hava, kömür dumanı ve yağmur kokuyordu. "Özür dilerim, Ian. Bu benim umudumu yitirmem değil." Uzun bir nefes aldı. "Kendim için üzülüyorum."

Ian cevap vermedi. Hala Hart'ın çıplak olduğu sayfaya kadar açık olan kitaba bakıyordu, eteği yerdeydi.

Yüzü kızaran Eleanor kitabı kapattı. "Bunlar..."

"Bayan Palmer'ın Hart'ın çektiği fotoğraflar. Güzel. Onları sana verdi."

Eleanor arkasına yaslandı, dudakları aralandı. Joanna, bilinmeyen birinin fotoğrafları kendisine gönderdiğini ve bunları aralıklarla Eleanor'a postalaması için talimat verdiğini söylemişti.

Hart değil. *Ian*.

"Ian Mackenzie," dedi.

Ian kısa bir an için onun bakışlarına karşılık verdi, sonra anı defterinin kapağındaki desenleri inceledi.

"Fotoğrafları hizmetçi Joanna'ya göndermişsin," dedi Eleanor. "Gönderdin, değil mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Ian. Neden?"

Ian kitabın kapağındaki altın kıvrımların izini sürdü, üst üste bindiler ve kendi kendilerine kıvrıldılar. Başını kaldırmadan şöyle dedi: "Bayan Palmer'ın başka kitapları da vardı. Onları bulamadım. Gazeteye çıkmalarından korktum, bu yüzden Bayan Palmer öldüğünde evde onları aradım. Ama biri benden önce oraya varmıştı ve ben sadece sekiz tanesini bacadaki bir tuğlanın arkasına saklanmış olarak buldum. Onları bir süre sakladım, sonra Joanna'ya göndermeye karar verdim."

"Ve ona bunları bana göndermesini mi söyledin?" "Evet."

Deseni izlemeye devam etti. Tekrar tekrar, gözünü kırpmadan baktı, iz süren parmağı dışında vücudu hareketsizdi.

"Neden?" Eleanor kastettiğinden biraz daha sert bir sesle sordu.

Ian omuz silkti. "Böylece Hart'a gidecektin."

"Yani, neden şimdi? Neden resimleri ilk bulduğunuzda değil de Mrs. Palmer öldü mü? Ve neden Joanna'yı aracı olarak kullandınız?"

"Joanna Hart'ı sever. Ona yardım etmek isteyecektir."

Adam sustu ve Eleanor sabırsızlıkla ona baktı. "İlk soruma cevap vermedin."

Ian bazen böyle yapardı. İsteddiği cevabı verir ve gerisini görmezden gelirdi. Yalan söyleyememesini aşmak için bu yöntemi kullanırdı.

Ama bu kez, "Fotoğrafları bulduğumda göndermedim, çünkü Hart o sırada çok meşguldü. Yeterince dikkat etmeyecekti ve seni yine kaybedecekti."

"Bana şimdi daha az meşgul olduğumu söyleyemezsiniz. Başbakan olmak üzere."

Ian başını salladı. "Tüm planlarını bitirene kadar bekledim. Şimdi neredeyse bitti. Hart uzun süre başbakan kalamayacak. Düşecek." Ian bakışlarını desenden ayırdı ve doğrudan Eleanor'a dikti. "Ve sana ihtiyacı olacak."

Eleanor, Ian'ın gözlerinin altın derinliklerine kapılmış, gözlerini kaçıramıyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Koalisyonu güçlü, gazeteler bunu yazıyor. Hart burada olmasa bile çoğunluğu kazanacaklar. Partisi iktidar olacak."

"Hart kötü bir lider olacak. Her zaman her şeyin kendi istediği gibi olmasını ister. Herkes itaat etmeli."

"Uzlaşma konusunda kötü demek istiyorsun." Eleanor bu konuda Ian'a hak vermek zorundaydı. *Uzlaşma* kelimesi Hart Mackenzie gibiler için icat edilmemişti.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Ian," dedi. "Hart'ın büyük fikirleri var ve sıradan insanların küçük sorunlarını fark etmiyor. En azından çok geç olana kadar. Kendisini öldürmeye çalışana kadar Fenianları fark etmediği gibi. Sonra da şaşıracak kadar küstahlaştı."

Ian gözlerini kırpmadan, sanki gözlerinden büyülenmiş gibi ona bakmaya devam etti. Eleanor elini onun yüzünün önünde salladı.

"Ian."

Ian sıçradı ve başka tarafa baktı.

Eleanor anı defterini bir kenara itti. "Hart'ı bulacağından çok emin . Sanki onu çoktan bulmuşsun gibi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ian tekrar sustu, bakışları Eleanor'un yanından geçip pencereye ve ötesindeki kararan sise kaydı. O kadar uzun süre inceledi ki Eleanor onun bildiğine ve ona söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştığına inanmaya başladı.

Sonra Ian ayağa kalktı. "Hayır," dedi ve odadan çıktı.

Bölüm 21

Pipo için Reeve, Thames Nehri'nin güney yakasındaki Blackfriars Köprüsü yakınlarında küçük bir kayıkthane kiraladı, ancak eşi ve oğluyla birlikte zamanlarının çoğunu ya nehirde ya da kıyıya yanaşmış teknede geçirdiler.

Reeve kanalizasyonlarda, nehirde, su ve gaz tünellerinde, köprülerin altında ve demiryolu tünellerinin içinde hazine aramak için çok uzaklarda dolaştı. Rakipleri zaman zaman ona karşı çıksa da, gömülü Fleet Nehri boyunca her şeyin kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Bıçak bu yüzden.

Bayan Reeve ailesine her gün halka açık bir tulumbadan -nehirden uzakta tatlı su çıkaran yeni kuyulardan birinden- taze su sağlıyordu. Hepsine yetecek kadar, hatta Hart'ın dişlerini yıkayıp temizlemesine yetecek kadar su getiriyordu. Delikanlı Lewis'in kendisi için bir eczaneden satın almasını sağladığı diş tozunun basit keyfini daha önce hiç fark etmemişti.

Reeves'ler Hart'ın kim olduğunu bilmiyorlardı ve umurlarında da değildi. Hart yardım etmeye yeterince istekli olduğunu kanıtladı - Reeve'le birlikte tekneyi çekip çıkardılar, Hart ağ atmayı biliyordu ve Lewis'in her gece "avı" incelemesine yardım etti.

Reeve'in Hart'ın yapmasına izin vermediği tek şey onunla birlikte tünellere girmektir; Reeve bunun özel bir beceri gerektirdiğini ve Hart'ı bir daha tünellerde aramak istemediğini söyledi. Hart da aynı fikirdeydi, kanlı kanalizasyonları bir daha asla görmek istemiyordu. Hart, Reeve'in Hart'ın ortadan kaybolması ve ödül parasını Reeve'e vermemesi riskini almak istemediğini de biliyordu.

Hart'a gelince, o henüz gitmeye hazır değildi. Eleanor'a dönmeyi her şeyden çok istiyordu, her gece onu hayal ediyordu. Ama Reeve'in tekneye getirdiği atılmış gazetelerden Eleanor'un hayatta ve iyi olduğunu, Ian'ın da öyle olduğunu öğrendiğinde, ona koşmak için duyduğu çılgınca dürtüye karşı koymaya çalıştı. Scotland Yard ve diğerleri hâlâ Hart'ı öldürmeye çalışanların peşindeydi ve Hart dikkat çekmeyerek Eleanor'u ve ailesini daha iyi koruyabilirdi. Yine de Eleanor'a iyi olduğuna dair güvence vermek için bir mesaj iletmesi gerekiyordu.

Bunun için yardım alması gerekecekti. Hart Reeves'i izledi, onları değerlendirdi ve karşılığında onlara güvenip güvenmeyeceğine karar verirken güvenlerini kazanmaya çalıştı.

Hart hiçbir zaman Reeve'in teknesinin komutasını ele geçirmeye ya da ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmadı. Onun yerine makul isteklerde bulundu. Tekneyi kiremitlerin üzerinde taşımaya daha iyi yardım edebilmesi için uygun botlar. Reeve'in ekstra ceketini ödünç almak zorunda kalmamak için ince gömleğinin üzerine giyebileceği bir balıkçı kazağı. Daha bir gün bile olmadan Bayan Reeve'e pantolon buldurmuş, ekosesini paletin örtüsü haline getirmişti. Ayrıca sakalının izin vermişti, kaba ve kırmızı, dikenli kirli sakal. Uzaktan ve hatta belki de yakından bakıldığında, artık sıradan bir balıkçı gibi görünüyordu.

Hart tekneyi nereye götürebileceklerini ve daha iyi bir av için ağıları nereye atabileceklerini önermeye başladı. Çocuk ve Reeve daha fazla uyuyabilsin diye geceleri nöbet tutmaya başladı. Yavaş yavaş Reeve Hart'ın fikirlerini sormaya başladı ve sonra Hart'ın fikirleri onlara daha değerli şeyler sunmaya başlayınca Reeve ne yapacağını söylemesini beklemeye başladı. Hart doğal bir liderdi ve Reeve akılsız bir takipçi olmasa da Hart'ın rahat emirlerini kabul etmeye başladı.

Yine de Eleanor'a haberci olarak Reeve'i kullanmaması gerektiğine karar verdi. Reeve para için her şeyi yapardı ve zengin bir yabancıнын tuhaf bir yere mesaj bıraktığı bilgisini satmanın Hart'ın ona verebileceğinden daha fazlasını getireceğine karar verebilirdi. Bayan Reeve kocasına son derece sadıktı ama onunla aynı fikirde olmadığında fikrini belli ederdi. Yüksek sesle.

Delikanlı, şimdi. Hart ağlara yardım ederek ve Lewis'in kendisine ne araması gerektiğini söylemesine izin vererek Lewis'in saygısını kazanmıştı. Hart hangi çöp parçalarının paraya dönüştürülebileceği ve hangilerinin değersiz olduğu konusunda çok şey öğrenmişti. Lewis babasına sadıktı ama aynı zamanda genç olmasına rağmen kendi başına bir adamdı. Nehirde çocuklar çabuk büyürdü.

"Lewis," dedi Hart ona, zamanın olgunlaştığını hissettiğinde. "Benim için bir ayak işi yapmanı istiyorum."

Lewis ona baktı, ne ilgiliydi ne de ilgisizdi. Hart yüzünü ovuşturdu ve sakalının sert kıllardan tel tel tüylere dönüştüğünü hissetti.

Hart, "Benim için Mayfair'e gitmeni istiyorum," dedi. "Ve babana söylememeni. Bu basit bir görev, senin için tehlikeli değil ve söz veriyorum babanı ona olan borcumdan mahrum bırakmaya çalışmıyorum."

"Ne kadar?" Lewis sordu.

O babasının oğluydu. "Ne kadar istiyorsun?"

Lewis düşüncelere daldı. "Yirmi şilin. On tanesi bunu yaptığım için, on tanesi de babama söylemediğim için."

Çocuk bir köpekbalığydı. "Tamamdır." Hart elini uzattı ve Lewis sıkıca kavradı. "Şimdi, delikanlı, çitlere tırmanmakta ne kadar iyisin?"

Eleanor Grosvenor Meydanı'nın kapısını açtı ve küçük parka doğru yürüdü. Mayfair standartlarına göre erken bir saatti, sabah saat on bir civarındaydı. Beyaz kolalı gri önlüklü dadılar çocuk arabalarını itiyor, küçük çocukların ellerini tutuyor ya da banklarda otururken çocukları çimlerin üzerinde oynuyordu. Eleanor'u izlediler, artık ünlü dükün karısının sabah yürüyüşünü görmeye alışmışlardı. Ne kadar cesur bir kadın, dayanmaya çalışıyor.

Eleanor her zamanki gibi telaşsız adımlarla yanlarından geçip gitti. Bahçelerin ortasına doğru acele etmenin, dikkatleri üzerine çekmenin bir anlamı yoktu. Güneş ışığına karşı şemsiyesini kaldırarak ilerledi. Dün, yağmura karşı bir şemsiye olmuştu. Yağmur çamur demeden her gün buraya gelirdi.

Eleanor adımlarını saydı, mantra onun hızını eşit tutuyordu. Belki bugün. Belki bugün... *kırk iki, kırk üç, kırk dört...*

Bahçenin ortasına ulaştığında yürümeye devam etti, patikadan çıkıp yeşil alana girdi. On yedi adım daha. Geniş gövdeli ağacın dibinde...

Eleanor durdu. Erkeklerin yakalarına takmak için çiçekçi kızlardan satın aldıkları türden küçük bir menekşe ağacın dibinde duruyordu. Bir sera gülü değildi, hayır, ama hayatı için saklanan bir adamın elde edebileceği ve ona bırakabileceği türden bir şeydi.

Gözlerini kapattı. Biri çiçeği düşürmüş olmalıydı. Hart'ın bırakmış olmasını o kadar çok istiyordu ki bir şeyler icat ediyordu.

Eleanor gözlerini tekrar açtı. Çiçek, Hart'ın yıllar önce onun için diğerlerini bıraktığı yerde duruyordu.

Çiçek, söz verdiğim gibi sana gelemeyeceğim anlamına gelecek ama gelebildiğim zaman geleceğim, demişti ona bu fikir aklına geldiğinde. Ve düşüncelerimde olduğunu. Onunla bir yürüyüşü kaçırmıştı, kızgındı ve Hart onu bu huysuzluğundan vazgeçirmek için bir plan yapmıştı. İşe yaramıştı.

Eleanor menekşeyi aldı ve burnuna bastırdı. Hart yaşıyordu. Bu Hart'ın hayatta olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Çiçeği göğsüne, kalbine indirdi ve gözyaşlarını zorlayarak titrek bir nefes aldı.

Maigdlin ağacın etrafından dolandı. "İyi misiniz, Majesteleri?"

Eleanor gözlerini sildi ve menekşeyi cebine soktu. "Evet, evet.

Ben iyiyim. Git . Biraz yalnız oturmak istiyorum."

Maigdlin Eleanor'un gözlerine şüpheyle baktı ama Eleanor başını salladı. "Evet, Majesteleri," dedi ve dikkat çekmeden gözden kayboldu.

Seni düşünüyorum.

"Ama *neredesin*, Hart Mackenzie?" Eleanor fısıldadı. İşareti ikisinden başka kimse bilmiyordu. Hart neden eve gelmeyi ya da bir not yazmayı değil de onu bırakmayı tercih etmişti? Hâlâ tehlikede olduğuna mı inanıyordu? Yoksa bu onun yeni bir entrikası mıydı?

Eleanor çiçeği kendisinin bıraktığından . Ama kimi göndermişti? Geçmişte Wilfred'den şüphelenmişti ama Wilfred koluna siyah bir bant takıyordu ve bugünlerde evden hiç çıkmıyordu. Hart tamamen gizli kalmak istiyorsa, kendisiyle bağlantısı olduğundan şüphelenilmeyecek birine ihtiyacı vardı. Ama bu kişinin bahçeye girmenin bir yolunu bulması gerekirdi. Eleanor, Hart'ın anahtarını yanına aldığından şüpheliydi.

Öte yandan, Hart'ın çiçeği bıraktığı konusunda tamamen yanılıyor da olabilirdi. İlk düşüncesi birinin düşürmüş olabileceğiydi ve bu doğru olabilirdi.

Burada oturup uzaklara bakarak hüznülenemezdi. Ayağa kalktı, eteğini fırçaladı ve bahçelerin içinde ve çevresinde bulunanlara -gizlice- Grosvenor Meydanı'nın ortasındaki bahçelere giren ya da çıkan tuhaf birini görüp görmediklerini sormaya başladı.

Hart'ın Lewis'i Eleanor'a işaret bırakması için gönderdiği günün akşamı, Reeve deniz kıyısında, teknenin gövdesine yaslanmış ve piposunu yakmıştı. Hart güvertede onun üzerinde oturmuş, Bayan Reeve'in kendisi için bıraktığı çorbaya ekmek banarak yiyordu. Bayan Reeve ve Lewis yorgun bir halde yataklarına gitmişlerdi, Lewis iyi bir iş çıkardığı için Hart'ın övgüsünü ve şilin vaadini kazanmıştı.

Reeve bütün gün tünellerdeydi, Bayan Reeve kız kardeşini ziyaret etme fırsatı bulmuştu, bu yüzden Lewis'in çiçeği satın alıp yerine bırakmak ve sonra Eleanor'un onu bulmasını izlemek için bolca zamanı vardı. Hart, Lewis'in onun çiçeği burnuna götürüşünü, yüzünün mutluluktan kızarışını, menekşeyi kalbine bastırışını anlatışını iştahla dinledi. Sonra da

Lewis ona meydanda dolaşıp insanları sorguladığını anlattığında telaşlandı. Elbette Eleanor çiçeği alıp sessizce evine dönmeyecekti.

Onu canını acıtan bir keskinlikle arzuluyordu. Hart her gece Eleanor'un ateşli saçlarını, mavi gözlerini, onun en derinlerindeyken çıkardığı tatlı sesleri hayal . Karanlık fantezileri geri döndü ve rüyalarında Eleanor bunların her birine teslim oldu. Sertleşmiş ve terlemiş olarak uyanıyordu, vücudu ağrıyordu.

Hart, Reeve'in sözleri dikkatini çektiğinde düşüncelerini sinir bozucu rüyalarından uzaklaştırdı.

Reeve, "Barda herkesin başbakan olacağını söylediği dükün artık başbakan olamayacağını duydum," dedi. "Onu bulamadıklarına göre."

Bunu çok kolay, çok hafifçe söyledi. Hart ekmeği çiğnemeye devam etti, yüzünde hiçbir şeyin görünmesine izin vermedi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Reeve sordu.

Hart ekmeğini bitirdi. "Ben İngiliz değilim. İlgilenmiyorum."

"Bu dükün bir İskoç olduğunu söylüyorlar," diye devam etti Reeve, sanki o konuşmamış gibi. "Eksantrik diyebileceğin biriymiş. Her zaman şu İskoç eteklerinden giyerdi, seni bulduğumda giydiğin gibi."

"Kilts," dedi Hart.

"Euston istasyonunda bomba patladığında kayboldu. Bazıları tünellere düşmüş olabileceğini düşündü, ama çoğu Thames nehrine ölü olarak atıldığını düşünüyor." Reeve piposuna tütün doldurmak ve yeniden yakmak için durdu. "Görünüşe bakılırsa, adam önleyicilerin içinde sıkışıp kalmış olsaydı onu bulabilirdim."

Hart hiçbir şey söylemedi. Reeve piposunu tekrar doldururken keskin siyah gözleriyle onu inceledi.

Hart, "İnsanlar her zaman ortadan kaybolur," dedi. "Bazen bir daha asla bulunamazlar."

Reeve omuz silkti. "Bazı adamlar kendi sebepleri yüzünden ortadan kaybolurlar."

"Öyle. Bulunmaya hazır olduklarında bulunurlar."

"Her şeye rağmen bu adam çok zenginmiş. Evine, sarayına gitmek, yumuşak bir yatakta uyumak ve gümüş tabaklarda yemek yemek isteyeceğini düşünürdüm."

Hart çenesini ovuşturarak yabancı sakalını hissetti. Bugün erken saatlerde kabindeki küçük, sisli aynada kendini görmüş ve neredeyse

babasının hayaletini gördüğünü düşünerek irkildi. Parlayan gözleri olan kıllı bir adam aynadan Hart'a bakmıştı; ateşli, kibirli ve kendine çok fazla güvenen bir adam.

Yoksa etmiş miydi? Belki de Hart'ın babası da Hart'ın bazen hissettiği gibi kendinden nefret ediyordu, öfkesini içe çevirmek yerine dışa vuruyordu. Yaşlı dük artık ölüp gitmişti ve Hart bunu asla bilemeyecekti.

Reeve piposunu üfledi. "Bulunmamak için bu dükün zamanına değebilir, değil mi?"

Hart Reeve'in bakışlarını tuttu. "Olabilir. Eğer o kadar zenginse, istediğini yapabilir. Tıpkı bir fabrikada iş aramak yerine başkalarının çöplerini karıştırarak ailesini besleyen bir adam gibi."

Reeve homurdandı. "Fabrikalar. Günün ve gecenin her saati yıpratıcı işler, eve kapanmak ve oğlunun büyüdüğünü asla görememek. Özgürlük, tüm o gümüş tabaklara ve güzel bir saraya değer."

"Katılıyorum."

Bir kez daha bakıştılar. "O zaman aynıyız, değil mi?" Reeve sordu.

"Sanırım öyle."

Reeve özenle hazırlanmış bir omuz silkme hareketi daha yaptı, arkasına yaslandı ve piposunu sertçe emdi. "Umarım o bulurlar. Londra'nın altındaki borular ölümcül olabilir."

"Yani anlıyorum."

Reeve sessizce sigara içmeye geri döndü ve Hart nehrin karşısına bakarak planlarını yaptı.

Bir süre sonra Reeve kıpırdandı. "Pub mı?"

Hart ona sessizce başını salladı ve iki adam tekneden ayrılarak kayalıkları geçip merdivenlerden sokağa çıktılar.

Bar sakinleri Hart'ın Reeve'le birlikte gelmesine alışmış, Reeve'in Hart'ın gezgin bir işçi olduğu, şansının yaver gitmediği, yatak ve yemek karşılığında Reeve'e yardım ettiği hikâyesini kabullenmişti. Reeve ahbablarıyla konuştu ve hepsi de ev sahibinden bir bira alan ve bir gazeteyi baştan sona okurken başını öne eğen Hart'ı görmezden geldi.

David Fleming'in koalisyonu devraldığını gördü. Güzel. David ne yapacağını bilirdi. Koalisyon popülerdi, çünkü Gladstone çoğu insan için radikalizm ve devrim çağırıyordu ve Muhafazakârlar

büyük toprak sahipleri. Hart'ın partisi arada bir yerdeydi, herkes için bir şeyler vardı. Hart bu şekilde planlamıştı.

Gazeteler, seçimlerin koalisyondaki adamları geri getireceğinden ve Fleming'in yeni başkan olarak hükümeti yöneteceğinden emindi. Kraliçe Fleming'i ya da Hart'ı pek sevmiyordu ama Gladstone'u daha da az seviyordu.

Gazeteler kayıp Kilmorgan Dükü'nden çok Hartum, Gordon ve Almanların Güney Afrika'yı yavaş yavaş ele geçirmesiyle ilgili endişelerle doluydu. Bir gazetede yer alan küçük bir haberde Hart'ın cesedinin bulunamadığı, ancak Thames Nehri'nin derin ve hiç durmadığı bildiriliyordu. Hart Mackenzie gibi gururlu bir adam için üzücü bir son. İskoçya onun için yas tutuyordu ama İngiltere tutmuyordu. İngiliz gazetesi "*çok şükür kurtulduk*" dememişti ama diyebilirdi de.

Son sayfalarda Mackenzie ailesinin İskoçya'ya çekilmek üzere şehri terk ettiğine dair bir haber buldu. *Güzel*, diye düşündü Hart. *Eleanor'a orada iyi bakılacaktı*. Eleanor yabancı İskoç fundası gibiydi, İskoç tepelerinde özgürce dalgalanırken mutlu, kesilip hapsedici bir vazoya sokulduğunda kısıtlıydı.

Aynı haberde Lord Cameron Mackenzie'nin, en büyük kardeşinin resmen öldüğü ilan edildikten sonra dük olarak taç giyeceği de belirtiliyordu.

Hart Cameron'ın ismine dokundu ve kahkahasını bastırdı. Cameron öfkeyle kaynıyor olmalıydı. Kardeşinin hayattaki en büyük korkusu Hart'ın erken yaşta ölmesi ve düklüğü ona bırakmasıydı. Hart, Cameron'ın ona taktığı renkli isimleri hayal etti. Ama Hart, Cameron'ın herkese çok iyi bakacağını biliyordu. Cam'in en büyük gücü sevdiklerini koruma yeteneğiydi.

Sayfayı çevirdi ve dondu kaldı. Gözleri hikayeye takıldı - daha ziyade gömülü

-Euston istasyonundaki bombayı yerleştiren Fenianların cepleri bulunmuş ve evleri Müfettiş Fellows başkanlığındaki polis tarafından basılmıştı. Çok sayıda tutuklama yapıldı ve insanlar sokakların bir kez daha güvenli olabileceği için sevindi.

Bu gazetenin sabah baskısıydı ve olay bir gece önce gerçekleşmişti. Çok önemli bir olaydı ve Hart şimdi okuyana kadar hiçbir şey bilmiyordu.

Nehirde yaşamak dünyanın geri kalanını silmişti. Devam etmişti. *Onsuz*.

Ve umursamadı.

Hart bu duyguya dokundu, onu inceledi. Hayatı boyunca etrafındaki dünyayı kontrol etmek, onu ve içindeki herkesi istediği gibi şekillendirmek için çılgınca bir ihtiyaç duymuştu. Kendisi için en önemli olan insanları şekillendiremeyeceğini hatalar yaparak -en önemlisi Eleanor'la- öğrenmişti. Ama çok fazla insan ona izin vermiş, yapabileceği yanılışmasını yaşatmıştı.

İçinde babasına ait hiçbir şey olmayan bir dünya yaratmak için çok uğraşan çocuk bunu başarmıştı. Belki de çok iyi başarmıştı. Hart nefret ettiği adama çok benziyordu; herkesin kendi iradesine boyun eğmesini bekliyordu. Fiziksel olarak zalim olmadığı için kendini kutluyordu ama sözleri ve eylemleriyle en az babası kadar zalimdi.

Eleanor onun Bayan Palmer'a nasıl davrandığı konusunda haklıydı, aynı şeyi kendisine de yapacağından korkmakta haklıydı. Eğer Eleanor onun üzerine soğuk su döküp aklını başına getirmeseydi, o da aynısını yapabilirdi.

Ve şimdi kontrol etmek için mücadele ettiği dünya, Hart'ın Thames Nehri'nde yüzüstü yüzdüğünü varsayarak neşeli yoluna devam ediyordu. O sadece yeryüzündeki başka bir beden, Reeve gibi geçinmeye ve elinden geldiğince mutluluğu bulmaya çalışan başka bir adamdı.

Hart mutluluğu bulmuştu. Eleanor'la. Ama saplantılı hırsına hizmet etmeye devam etmeye, onu bir kenara bırakmaya ve işi bittiğinde ona ayıracak bolca zamanı olacağını varsaymaya karar vermişti.

Aptal. Reeve haklıydı. *Gece gündüz demeden çalışmak, eve kapanmak ve oğlunun görememek. Özgürlük, tüm o gümüş tabaklara ve güzel bir saraya değer.*

Bir fabrika ya da Parlamento Binası, hepsi aynıydı.

Eleanor'u görmeye ihtiyacı vardı. Kendini onun yumuşaklığına gömmeli ve ondan af dilemeliydi. Çiçeği ona başka bir nedenle gönderdiğini gayet iyi biliyordu; onun öldüğüne inanırsa, teselli için bir başkasına, belki de David Fleming'e başvuracağından korkuyordu. Eleanor güzeldi, gençti ve şimdi çok ama çok zengin bir duldu. Yırtıcı hayvanlar ortaya çıkacaktır.

Eve gitme vakti gelmişti.

Hart başını gazeteden kaldırdığında dünyası değişmişti. Barın sakinleri arkadaşlarıyla konuşmaya ve gülmeye devam ediyordu, bazıları sessizce, bazıları yüksek sesle. Kilmorgan Dükü, İngiliz soylularının tamamı, burada önemsiz kişilerdi. Hart hayatında ilk kez hiçbir güce sahip değildi.

Tanrı'ya şükür.

Hart, Reeve'le birlikte barda kaldı, zihni eve dönme planlarıyla dönerken sessizce oturdu -Kilmorgan dirilişini sahnelemek için en iyi yer olacaktı- ta ki bar sahibi geceyi kapatana kadar. Reeve arkadaşlarına veda etti ve Hart'la birlikte karanlığın içinde Blackfriars Köprüsü'ne doğru döndüler. Reeve dengesiz yürüyordu.

Karanlık bir geçitten bir el uzandı ve Hart'ın omzuna indi. Hart dönerek yumruğunu mükemmel bir boksör sağ kroşesiyle savurdu. Yumruk, kendi eli kadar büyük olan bir el tarafından aynı ustalıkla yakalandı. Mackenzie singlemalt rengindeki gözler Reeve'in fenerinin loş ışığında Hart'a bakıyordu.

Hart, yüzü lekeli ve yorgunluk çizgileri taşıyan Ian Mackenzie'ye baktı. Ian iki elini Hart'ın omuzlarına koydu ve parmakları Hart'ın paltosunu deldi.

"Seni buldum," dedi Ian, sesi alçak ve sertti. "Seni buldum." Kollarını Hart'a doladı ve Hart bir an için en küçük kardeşinin gücüne teslim oldu. "Seni her zaman bulabilirim," diye fısıldadı Ian.

"Benimle gel."

Eleanor, Grosvenor Meydanı'ndaki malikânenin ana çalışma odasındaki masasından başını kaldırdı; kendisi, Ian ve Beth dışında ailenin geri kalanı İskoçya'ya gittiğinden beri ev sessizdi. Saat çok geç olmuştu ve Beth ile çocukları uyuyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi. "Hâlâ ayakta mısın, Ian?"

Ian, Ian olduğu için soruya cevap verme zahmetine girmede. Elini uzattı. "Benimle gel."

Zor nefes alıyordu, gözleri parlıyordu. Ian gülümsemedi ama Eleanor onun hareketsiz yüzünün ardındaki heyecanı, hatta neşeyi hissetti.

"Nerede o?" Eleanor ayağa kalkarak sordu. "Benimle gel."

Bu Eleanor için yeterliydi. Şalını kaptı, Ian'ın elini tuttu ve kendisini dışarı çıkarmasına izin verdi.

Hart, Reeve'in kayıkhanesinin yanındaki gürültülü karanlıkta bekledi ve Thames Nehri'nin çok olmayan kıyıya vuruşunu dinledi. Çok fazla insan yakınlarda oyalanıyordu.

Reeve'in teknesi Strand'in aşığısındaydı -bu saatte bile Reeve'in bardan birkaç arkadaşı ziyarete gelmişti- ama kayıkthane terk edilmişti. Fareler ve hırsızlar, bu gece Thames kıyısında bulunabilecek tek şeylerdi. Ve Hart.

Hart geldiklerini gördü. Kardeşinin iri cüssesi, yanında koyu renk şallı bir kadın olduğu halde, hızlı ve sessiz bir şekilde çöp yığına dönmüş Strand'ı geçiyordu.

"Biraz yavaşla," diye seslendi Eleanor'un sesi. "Bu kayalar kaygan ve kötü bir şeye bastığımdan eminim. Neden ılık yakamadığımızı anlıyorum, ama Tanrı aşkına, dikkatli gitmemiz gerekiyormuş gibi davranabilir miyiz?"

Ian ona ne cevap verdi ne de etrafına baktı. Onu ileriye doğru itmeye devam etti ve Hart kayıkhanenin gölgesinden çıktı.

Eleanor Ian'ın elini bıraktı. Nehirden süzülen ışığa karşı ince bir dik duruşla dondu, sonra eteklerini savurarak ona doğru koşmaya başladı. Hart saklanması gerektiğini biliyordu ama onunla buluşmak için kendini durduramadı; dört adım, beş, altı, yedi.

Sonra kız onun önündeydi. Hart onu yakalayıp kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. Yüzünü onun boynuna gömdü, iyiliğini içine çekti, ona karşı sıcak olduğunu hissetti. *Güvende. Ben güvendeyim.* Hart'ın bedeni bir kez büyük bir hıçkırıkla sarsıldı.

Eleanor ağlıyordu, elleri adamın yüzünü kavrayacak şekilde uzanıyordu. Adamın sakalını okşuyor, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne oldu Hart? Sana ne oldu? Tanrım, berbat görünüyorsun."

Eleanor'un kalbi mutlulukla dolup taşıtı. O buradaydı, bir bütün olarak onunlaydı. Çiçek ona iyi olduğunu söylemişti ama buna inanması için ona dokunması gerekiyordu.

Yüzünü ve garip sakalını okşadı, Hart çok farklı ama yine de aynı görünüyordu. Kıyafetleri kaba olmasına ve nehir kokmasına rağmen gözleri hâlâ altın ateş gibi parlıyordu. Kollarını ona doladı ve sarıldı, o kadar mutluydu ki konuşamıyordu.

"El," diye fısıldadı. "Benim El'im."

Kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi ve onu öptü. O kadar tanıdık, o kadar onun bir parçası olan adamın tadı kalbini kırdı.

Adamın kollarından sıyrıldı ve yumruklarını göğsüne vurdu. "Neden haber göndermedin? Endişeden hasta oldum, bekledim ve bekledim..."

Şaşırmış gibi baktı, tıpkı onun gibi. "Sinyali ben gönderdim. Gördüğünü biliyorum."

"Oh, mi? Beni mi izliyordun?" "Seni izleyen biri vardı," dedi.

"Tabii ki yaptın. O zaman neden geri mesaj göndermeme izin vermediniz? Çiçeği kimin bıraktığına dair bir iz bulmak için meydanı aradım ama kimse bir şey fark etmedi. İşe yaramazlar."

"Bunu ben de duydum. Onu ya da beni bulmanızı istemedim çünkü bu tehlikeliydi."

"Evet, neden saklandığınız yere kadar kimsenin onu takip etmemesini istediğinizi anlıyorum. Ama gizli kalmam konusunda bana güvenmiş olabilirsin."

"Yani, *senin* için tehlikeliydi!" Hart'ın her zamanki bağırان hırıltısı serbest kaldı. "Eğer bir düşman benim hâlâ hayatta olduğumu ve *senin* benimle iletişim kurduğunu bilseydi ne olurdu? Beni saklandığım yerden çıkarmak için seni kullanmaya çalışabilirdi, sen ona nerede olduğumu söyleyene kadar sana zarar vermeye çalışabilirdi."

"Asla ," dedi Eleanor. "İşkence altında bile." "Kahretsin, işkence görmeni istemedim!"

Eleanor onun yanağını okşadı. "Oh. Bu çok tatlı."

Ian, botları çakılda gıcırdayarak onlara doğru geldi. "Çok fazla gürültü yapıyorsunuz."

Hart Eleanor'un elini sertçe kavradı. "Haklısın, Ian. Her zamanki gibi. Benimle gel, El. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Bana evde gösterebilir misin? Burası çok soğuk. Artık her şey yolunda, biliyorsun. Müfettiş Fellows tüm suikastçıları buldu. Sonunda. Biliyor musun, sanırım Isabella'nın kız kardeşinden hoşlanıyor. Yaz boyunca ikisinin de Kilmorgan'da olmasını sağlamalıyız."

Adamın kör parmaklarını dudaklarında buldu, elleri artık sert ve nasırlıydı. "Eleanor, lütfen kısa bir süreliğine konuşmayı bırak ve benimle gel. Sıcak olacak; söz veriyorum."

Eleanor onun parmaklarını öptü. "Bana ne göstereceksin?"

Ona tanıdık, bıkkın bir bakış attı. "Soru sormadan gelebilir misin?"

"Hmm, zor şartlarda yaşamanın kibrini azaltmadığını görebiliyorum. Tamam o zaman. Göster bana. *Sonra* da eve gideriz."

Hart'ın ifadesi muzaffer bir ifadeye dönüştü. Aman Tanrım.

Hart, Eleanor'un koluna girerek kiremitte yürümeye başladı. Eleanor, Hart'ın güçlü kollarının koruyucu çemberi içinde ona karşı sıcak olmaktan hoşlanıyordu. Mide bulandırıcı korkusundan kurtulduğu için gevezelik ediyordu ama kalbi şarkı söylüyordu.

"Ian," dedi Hart yürürken. "Şuradaki teknede dur ve Reeve'e parasını yarın sabah alacağını söyle. Köprünün yanındaki meyhanede odalar var. El ve ben geceyi orada geçireceğiz. Sonra Kilmorgan'a haber gönder. -gizlice- yakında orada olacağım."

Ian başıyla onayladı. Parmaklarını Hart'ın omzuna gömdü, sonra Reeve'in teknesine doğru koşarak uzaklaştı ve karanlığın içinde kayboldu. Ian bunu yapacak ve onlara ihanet etmeyecekti.

Meyhaneci ve karısı çoktan yatmışlardı ama Eleanor meyhanecinin eline birkaç kron sıkıştırdı. Adam ve karısı bir oda açtı ve sobada ateş yaktı, sonra Eleanor panjurlu pencerenin yanında dururken yatak için çarşafı silkeledi.

Hart banyo yapmak istedi. Meyhanecinin karısı ona ters ters baktı ama bir süre sonra bir küvet ve birkaç havlu getirdiler ve küveti tenekeler dolusu buharlı suyla doldurdular.

Meyhaneci soru sormadı ama hem kendisi hem de karısı Hart ve Eleanor'a meraklı bakışlar fırlattıktan sonra onları yalnız bıraktılar.

"Benim bir fahişe olduğuma inanıyorlar," dedi Eleanor. "Ne kadar eğlenceli."

Hart kirlenmiş giysilerini çıkardı. "Ne düşündükleri umurunda mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Eleanor. "Ama rüzgârdan uzak olduğum için ne kadar mutlu olsam da, Londra'daki evinizin daha sıcak ve küvetinizin daha büyük olduğunu belirtmek isterim. *Ve* akan suyunuz var."

Hart ceketinin cebinden katlanmış bir gazete çıkardı ve yatağın üzerine fırlattı. "İşte bu yüzden."

Eleanor gazeteye bakmadı. Onun yerine Hart'ın pantolonunu ve altına giydiği fanilayı çıkarışını, sonra da çıplak bir halde banyoya girişini izledi.

Hart kendini sığağın içine bıraktı ve memnuniyet dolu bir iç çekti. Eleanor'un bakışları ona, sırlıslık olmuş, teni suyla parıldayan iri yarı, yakışıklı kocasına kilitlenmişti.

"Gazete oku, El," dedi Hart. Sabun kalıbını aldı ve kendi üzerine döktü.

Eleanor yatağa baktı. "Bunu okudum. Seçimlerle ilgili haberler de içinde."

"Biliyorum." Bir nefes verdi ve küçük küvetin ucuna doğru yığıldı. Sığabilmek için dizlerini kaldırmak zorunda kaldı. "Sana göstermek istediğim şey bu, El. Koalisyon, seçimler, hükümet... dünya. Yollarına devam ettiler." Kollarını açarak suyun yere damlamasına izin verdi. "Ve ben hâlâ buradayım."

"Doğru," dedi Eleanor, bakışlarını tekrar Hart'a çevirerek. "Meslektaşlarından bazıları senin yasını tutmayı bile bırakmadı. Bu oldukça iğrenç."

"Demek istediğim bu değil. Ben o teknede yaşarken, El, dünya yanımdan geçip gitti. Her zaman bensiz olmayacağını düşündüm. Her şey parçalanacak ve düşecek, ben yönetmeden yoluna devam edemeyecekti. Ama yanılmışım."

Endişeli bir bakışla onu izledi. "Ve bu seni memnun ediyor mu?"

"Evet." Hart saçlarını şiddetle ovuşturdu, damlacıklar uçuştı. "Çünkü aşkım, dünyayı uzaktan seyretmek bana bunu hatırlattı. Onu yönetmek *zorunda değilim*. Her şeyi harekete geçirdim ve Fleming'e itici gücünü verdim. Ve artık *durabilirim*."

Bir iç çekti ve suyun içine doğru kaydı, köpükler bir battaniye gibi üzerine kapandı.

Eleanor onu hiç böyle görmemişti. Gülünç derecede küçük küvette rahatlamıştı, umursamazdı, sırtışı gerçek bir neşe doluydu. Kendine gülüyordu. Hart uzun zaman önce Eleanor'a kur yaparken onunla alay etmiş ve gülmüş olsa da, aslında kendini bir hedefe doğru itiyordu. Hart Mackenzie'nin her zaman, yüzeyde görünen her şeyi sadece yüzeyde gösteren bir dürtüsü vardı. Şu anda, o... kendisiydi.

"Kendinizi iyi hissettiğinizden emin misiniz?" Eleanor sordu. "Ian bana patlamada başına bir darbe aldığını söyledi."

Hart yüksek sesle güldü. Islaklığı, suyla kayganlaşmış saçları, küvetin dışına sarkan iri bacaklarıyla nefisti. Ve sakalı. Işığa ilk çıktığında Eleanor'u ürkütmüştü ama dudaklarına değen yumuşaklığı hiç de rahatsız edici değildi.

"Hayatım boyunca deliydim," dedi Hart. "Sürüklendim. Kardeşlerime bakmak, hayatta kaldığımızdan emin olmak, sonra da eğer yapabilirsem ulusa, dünyaya bakmak. Eğer durursam, eğer bir şey olursa

bana göre her şey cehenneme giderdi. Ama olmadı, değil mi? Her şey harika. Ve ben çok yorgunum."

"Peki ya seçimler ne olacak? Partiniz kazanacak. Herkes öyle düşünüyor."

"Fleming onlara liderlik edebilir. Bu işte iyi olacaktır ve o uydurma bir kimsenin dinlemeyeceği bir aristokrat. Gladstone'un eline su dökemez."

"Ama geri dönersen kazanabilirsin. Bunu biliyorum." "Hayır. Ben bittim."

Kahkahası yerini rahatlamış bir iç çekişe bıraktı. Hart'ın gözlerinde sürekli var olan çılgın ışık artık yoktu. Şu anda, basit bir banyo keyfinin tadını çıkaran sıradan bir adamdı.

"Peki ya İskoçya?" Eleanor sordu. "Kader Taşı'nı iade etmek mi?"

"Aptalca bir rüya. Kraliçe İskoçya'ya tapıyor ve asla gitmesine izin vermeyecek. İskoçya'n gücü ve Bonnie Prince Charlie günleri çok şükür geride kaldı. İskoçya'nın gücü bir gün geri dönecek ama bu zaman alacak. Zorlamak istedim ama durumu daha da kötüleştirebilirdim. İrlanda'daki karmaşaya bakın." Hart vücuduna daha fazla su sıçrattı ve küvetin dışına doğru sallandı, su küvete geri çarptı. "Kader Taşı bir gün İskoçya'ya geri dönecek. Bunu iliklerime kadar hissediyorum." Sırıttı. "Ama bugün değil."

Bölüm 22

Eleanor o anda seçimleri, Kader Taşı'nı ve İskoç gururunu hiç umursamıyordu. Sadece banyosundan çıkan uzun boylu, ıslak ve çıplak Hart'ı görüyordu.

Su, başındaki, bacaklarındaki ve kalçalarının arasındaki saçları koyulaştırmıştı. İstemekten sertleşmişti, gülümsemesi ona gördüklerinin hoşuna gittiğini bildiğini söylüyordu. Hart dünyanın onsuz da devam edeceğini söylemiş olabilirdi ama kibri kesinlikle azalmamıştı.

Endişe, korku, umut ve dehşet dolu günler büyük bir dalga halinde Eleanor'un üzerine çöktü ve cesareti onu terk etti. Hart'a doğru koşarken elini ağzına bastırdı ve kollarını ona doladı.

Hart onu kaldırıp ıslak kucağına aldı. Elbisesi sıırılsıklam olmuştu ama umurunda değildi.

"Öldüğünü sanmıştım," diye hıçkırdı. "Ölmüş olmanı istemedim."

"Senden uzak kaldığım her dakika acı çektim, El. Her lanet dakika."

Hart onu yatağa taşıdı ve onunla birlikte yatağa indi. Onu yataktan çıkardı. düğmeleri deliklerden, kancaları kumaştan koparıyordu. Eleanor ona yardım etti, son giysilerini de çıkarıp attı, ona karşı çıplak olmak istiyordu.

Hart çaresizlik içinde bir solukla Eleanor'un içine girdi ve sonra sustu. Yüksek yatakta yüz yüze yatıyorlardı, Eleanor'un hıçkırıkları dinmişti.

"Eleanor," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Eleanor onun saçlarına dokundu. "Bir bebeğim olacak." Hart bakakaldı. "Ne?"

"Bir çocuk. Bir oğlan, oldukça eminim.

Senin oğlun." "Bir bebek mi?"

Eleanor başını salladı. "Umarım sakıncası yoktur."

"Sakıncası var mı?" Bu kelimeyi bağırarak söyledi ve aynı anda Hart Mackenzie'nin altın rengi gözleri yaşlarla doldu. "Neden umursayayım ki? Seni seviyorum, El, seni *seviyorum*."

Bunu söylerken güldü ve sonra onun içine boşaldı. Eleanor kollarını onun etrafına doladı ve onu çilgınca sevmeye başladığında onunla birlikte güldü.

Eleanor saatler sonra uyandığında, Hart yanında yüzüstü yatmış, yastığa sarılmış, mutlu bir sakinlikle uyuyordu.

Bunu seviyordu; odanın sessizliğini, sobadaki ateşin çıtırtısını, kendisi ve kocasının dünyadan uzakta, küçük bir yuvada olmalarını. Nerede olduklarını sadece Ian Mackenzie biliyordu ve Ian asla söylemeyecekti.

Bu son olacak mıydı? Eleanor merak etti. Hart evine, Kilmorgan'a döndüğünde, dünya onun hâlâ bu işin içinde olduğunu fark ettiğinde, Hart bu geceki açıklamasını hatırlayacak mıydı? Yoksa dünya ve hırsı onu tekrar yutacak mıydı?

Buna izin vermezdi. Hırs çok iyiydi ama artık Hart'ın bir ailesi . Bunu asla unutmamasını sağlayacaktı.

Karnına gelen sıcak bir dokunuş onu yerinden sıçrattı. Eleanor aşağı bakınca Hart'ın elinin karnının üzerinde olduğunu ve onu izlediğini gördü. Bacağı onunkine dolanmıştı, güzel bir pozisyondu.

"Ne düşünüyorsun, El?"

Eleanor yüz ifadesini yeniden düzenledi. "Merak ediyordum da..." "Evet, minx? Neyi merak ediyordun?"

"Bayan McGuire'ın üst kattaki odasında yaptıklarımız. Hatırlıyor musun?"

Hart'ın giderek büyüyen gülümsemesi ona öyle olduğunu söylüyordu. "Beynime kazındı. Seni aynada görebiliyordum. Cennet gibiydi."

Eleanor'un yüzü kızardı. "High Holborn'daki evde de böyle bir şey mi yaptınız?"

Gülümsemesini kaybetti. "Hayır."

"Peki, o zaman ne yaptın?"

Hart sırt üstü döndü ve elini yüzünde gezdirdi. "El, ev ve orada yaptıklarım hakkında konuşmak istemiyorum. Özellikle *de şimdi*."

"Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman."

"O zamanlar çok daha gençtim. Orada ilk yaşadığımda seni tanıımıyordum; ikincisinde ise kaybettiğim için kendimi teselli ediyordum. Farklı bir adamdım."

"Beni yanlış anladınız. Diğer kadınlarla ne yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor. Hem de hiç. Ama ne *yaptığını* bilmek istiyorum. Sen de dahil olmak üzere herkesin ima ettiği bu *karanlık eğilimler* nedir? Özellikle bilmek istiyorum."

Ona baktığında, Hart'ın gözlerindeki şeyin korku olduğunu görünce şaşırdı. "Sana söylemek istemiyorum," dedi.

"Ama bu senin bir parçan. Sen alışılmadık bir adamsın, ben de alışılmadık bir kadın değilim. Gözlerden uzak, evet; geleneksel, hayır. Arzularını bastırdığını ya da benim için kendini evcilleştirdiğini bilerek seninle yaşamak istemiyorum, ya da her ne yapman gerektiğini düşünüyorsan. Bu fikri aklından çıkar Hart. Korkmuyorum."

"Korkmanı istemiyorum. Mesele de bu zaten."

"O zaman anlat bana. Eğer söylemezsen, fısıltılardan, kıs kıs gülmelerden ve erotik kitaplara göz atmalardan bir araya getirilmiş her türlü tuhaf şeyi hayal edeceğim."

"*Eleanor.*"

"Kırbaçla bir ilgisi var mı? Ya da kelepçelerle? Kelepçeler hakkında çok fazla şaka var. Gerçi insanlar neden birbirlerine kelepçe takmak ister, hayal bile edemiyorum."

"Eleanor, sen neden bahsediyorsun?"

"Yanılıyor muyum?" Onu tekrar kızdırmak ne büyük bir zevkti. "O zaman belki de bana tam olarak söylemeli ve masumiyetimle ilgili endişelerimi gidermelisin."

"Eleanor Ramsay, senin masum olduğunu düşünen her kimse tam bir aptal." Hart elini Eleanor'un bileğine doladı. Dokunuşu nazikti ama parmakları güçlüydü.

"Bunun acıyla ya da prangalarla bir ilgisi yok" dedi. "Bu güvenle ilgili. Tam güven. Mutlak teslimiyet."

Kendini onun elinden kurtaramıyordu. "Teslim olmak mı?"

Gözleri karanlıktı. "Kendini benim ellerime bırakman, arzularını okumam ve onları yaşaman için seni yönlendirmem konusunda bana güvenmen. Sorgulamadan istediğimi yapmama izin vermek, ne yapacağımı bildiğime güvenmek. Güveninizin ödülü, enfes bir zevk."

"Oh," dedi.

"Ne istersem." Hart onun bileğinin iç kısmını öptü. "Seni asla incitmeyeceğime, tek amacımın senin zevkin olduğuna dair inancını bana vereceksin."

Eleanor'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. *Enfes bir zevk.* "Kulağa... ilginç geliyor."

Hart onun üzerinde elleri ve dizleri üzerinde yükseldi, bu hareket o kadar ustaca yapılmıştı ki, kadının ne kadar çaba harcadığını fark etmedi bile. "Bunu yapabilir misin? Kendini benim ellerime bırakabilir ve saçma sapan sorular sormayabilir misin?"

"Hiç soru yok mu? Emin değilim..."

"İlk başta sana karşı yumuşak davranmam gerekecek. Sen Eleanor Ramsay'sin. Soru sormadan edemiyorsun."

"Deneyebilirim."

"Hmm. Sana inanmıyorum, ama boşver."

Hart yataktan kalktı, yine zahmetsizce hareket ediyordu. Yerde bıraktığı giysilerini karıştırdı ve kravatını çıkardı. Derme çatma bir kravattı bu; boğazını Thames Nehri'nin rüzgârından korumak için boynuna sardığı uzun, dar bir keten parçasıydı.

Çarşafın uçlarını elleriyle sardı ve yatağa geri döndü. Eleanor orada diz çökmüş, aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli bir şekilde onu bekliyordu.

Hart büyük yatağa tırmandı, kadının arkasında diz çökerken başı neredeyse kirlere değiyordu. "Bana ellerini ver."

Eleanor'un ağzı "*neden?*" sorusuyla doldu ve Hart onun yanağını ısırdı. "Soru sormak yok. Bana ellerini ver."

Eleanor onları kaldırdı. Hart keten şeridi hızla kadının gövdesinin etrafına, göğüslerinin altına sardı, karmaşık bir kıvrımla çaprazladı ve sonunda bileklerini birleştirdi. Kadının sarılı ellerini nazik ama sert hareketlerle yukarı doğru çekti.

"Bununla başlayacağız." Hart onun kulağına sokuldu. "Sana zarar vermeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

"I..."

Bir çimdik daha, bu sefer omzuna. "Dedim ya, bana inanıyor musun?" "Evet," diye fısıldadı.

Teslim ol.

Hart Mackenzie'nin her zaman istediği şeyin bu olduğunu fark etti. Başkalarının ona teslim olmasını, efendileri olmasına izin vermelerini. Onları cezalandırmak ya da kendi bildiğini yapmak istediği için değil, onların iyiliği için, onlarla ilgilenmek istediği için. Bunu anlamayanlar kendilerini onun üzerinde paramparça ettiler.

"Evet," diye tekrarladı.

Eleanor'un doğasında hiçbir şeye teslim olmak yoktu ama Hart'ın güçlü bedeni arkasındayken, elleri onunkileri tutarken, kalbini açtı, bedenini açtı ve kendini ona verdi.

"Evet," dedi üçüncü kez.

Hâlâ onun arkasında diz çökmüş olan adam, yine zahmetsizce, onu kucağına diz çökecek, dizleri ayrılacak ve kalçaları arasında kayacak şekilde dikleştirdi. Bu onu ona açıyordu, fark etti, vücudu

onu rahatlatı ve ısıttı. Hart bir kolunu ona doladı, diğeri hâlâ bileklerindeki bağı tutuyordu.

Ona karşı tamamen savunmasızdı. Adamın vücudu kadının arkasında kaskatı kesilmişti. Kaçmanın tek yolu yatakta sürünmekti ama adam kadının bağı bileklerini tutuyordu.

Paniklemeli, savaşmalıydı... ama yine de adamın ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Bunu bir yabancı yapmış olsaydı, evet, dehşete düşerdi. Ama Hart'ı tanıyordu, onunla aynı yatağı paylaşmıştı, onun kollarında uyanmış, onun yanına kıvrılmıştı. Yüzünün uykuda yumuşadığını, çocuğu için ağladığını görmüştü.

Tutku ve zevk. Hart Mackenzie'nin ona vermek istediğı şey buydu, korku ve acı değil.

Teslim ol.

Eleanor içini çekerek ona doğru gevşedi ve adamın kalınlığı doğrudan içeri kaydı.

Birleştikleri yerde saf zevk çiçekleri açtı. Sıkışma yok, acı yok, sadece Hart kayarak içeri giriyor. Kadın inledi.

"Evet, bu," diye fısıldadı Hart. "Gördünüz mü?"

"Hart."

"Şşş."

Hart saçlarını düzeltti ve kız onun dudaklarını, yeni sakalı olan baştan çıkarıcı saç fırçasını hissetti. Elleri bağı olan Eleanor'a hiçbir şey yapmadı, sadece bezin ucunu tuttu. Eleanor'un bilekleri göğsüne bastırılmıştı, Hart arkasındaydı ve onu çevreliyordu.

Dudaklarından bir çığlık daha kaçtı. Hart bir iniltiyle karşılık verdi, yaptığı şeye karşı bağışıklığı yoktu.

"Benim tatlı El'im. Bu nasıl bir his?"

"Çok güzel. Sen çok güzelsin. Oh, Hart, buna dayanabileceğimi sanmıyorum!"

"Evet, yapabilirsin." Hart onun kulağını yaladı, sakalı yine onu gıdıklıyordu. "Buna dayanabilirsin, benim güzel İskoç kızım. Sassenach askerini çatıdan aşağı iten akraban gibi güçlüsün."

Eleanor güldü ve bu hareket onu tatlı bir mutluluğa sürükledi. Hart'ın şakaları bile en güzel duyguları ortaya çıkarmak için hesaplanmıştı.

Tutku ve zevk, birleştikleri yerde sıcak bedenler. Hart onu uzun süre öylece tuttu, çok az hareket etti. Sadece onu doldurdu, ona kendisini içinde hissetmenin, onunla bir olmanın keyfini verdi.

Hart'ın dudakları kulağında. "Daha fazlasını ister misin?"

"Evet. Evet, lütfen, Hart."

Eleanor yalvaran sözcüklerin ağzından çıktığını duydu ama onları durduramadı. Hart kıkırdadı, vücudunun titreşimi harikaydı.

Eleanor kendini elleri ve dizleri üzerinde öne doğru sallanırken buldu, Hart içinden hiç çıkmıyordu. Hart onu kolları ve bacaklarıyla sardı, kravatını serbest bırakarak Eleanor'un kendini yatağa yaslamasını sağladı. Ama onu tuttu, düşmesine asla izin vermedi, gitmesine asla izin vermedi.

Vücutları terden kayganlaştı, damlacıklar Eleanor'un göğüslerinin arasından süzülerek kravat tarafından yakalandı. Hart'ın onunla birleştiği yerde sıcaklıktan başka bir şey yoktu.

"El'im," diye inledi. "Beni bir daha asla terk etme. Beni anlıyor musun? Sana *ihtiyacım* var."

Eleanor başını salladı. "Hayır. Kalacağım. Her zaman, her zaman, Hart."

"Gitmene izin vermeyeceğim. Ne Fenianlar, ne aptal gururum, ne de geçmişim aramıza giremeyecek. Ben bittim."

Adamın tam olarak neden bahsettiğinden emin değildi ama sözlerinin üzerinde gürlemesi hoşuna gitmişti. "Güzel. Güzel."

"Sen ve ben, El. Biz birlikte olmalıyız. Ve dünya asılabilir." "Evet, Hart. *Evet*."

"El, lass, sen çok güzelsin." Dağlı İskoçları ona öğretilen tüm İngiliz eğitimini silip süpürmüştü. "Sonsuza dek benimle kal."

"Evet. Oh, Hart, seni seviyorum."

Eleanor onun kendisini hareket ettirdiğini fark etmeden, Hart'ın ellerini önünde uzanacak şekilde konumlandırmasıyla kendini karnının üzerinde düz bir şekilde buldu. Hart onun üzerindeydi, tüm ağırlığı ve uzunluğuyla vücudunun üzerindeydi ve hâlâ onunla . Buna devam edemezdi ve aynı zamanda buna doyamıyordu. Hart durmalıydı, hayır, *asla* durmamalıydı.

Sözleri inlemelere dönüştü. Sevgisi onu altındaki örtüye sürüyor, bunun sürtünmesi onu çılgına çeviriyordu. Onun altında sıkışıp kalmıştı ama yine de içindeki ateş ona kendini güçlü hissettiriyordu. Her şeyi yapabilirdi, her şeyi, çünkü Hart gücünü onunla paylaşıyordu.

Hart sonunda onunkine teslim olurken sevinç anı devam etti. Adam ürperdi, teni nemlendi, nefesi kadını ısıttı. "Benim El'im," dedi onu öpüp öperken. "Benim tatlı, kötü kızım."

Kadının içinden çıktı ve onu yuvarladı, üstüne uzandı ve ellerini gevşetti.

"İyi misin?"

Eleanor başını salladı, nefesi kesilmişti. "Gayet iyi, sevgili Hart. Bu..." Sırıttı. "Gayet iyi."

Hart keten şeridi ondan çözdü ve örtünün üzerinde dalgalanmasına izin verdi.

Başını onun yanındaki yastıklara doğru eğdi. "Teşekkür ."

Ona o güzel zevki tattırmıştı ve o da *ona* teşekkür mü ediyordu? "Ne için?"

"Güveninizin hediyesi."

Omuz silkti, kayıtsızmış gibi davrandı. "O kadar da kötü değilsin."

Gözlerindeki günahkâr pırıltı geri döndü. "Oh, hayır mı? Sizi başka türlü ikna etmem gerekecek."

Eleanor keten şeride dokundu. "Bu yapmaktan hoşlandığın türden bir şey mi?" "Bir kısmını."

"Dahası mı var?"

Adamın geniş gülümsemesi kadının içine sıcak bir ürperti gönderdi. "Çok daha fazlası, El. Çok, çok daha fazlası."

"Ve bana hepsini öğretecek misin?"

Hart'ın gözleri düşünürken çakmak çakmak oldu. Dudaklarına sıcak bir aşık öpücüğü kondurdu. "Evet."

Bir ürperti daha, heyecan derinleşiyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Gülümsemesini kaybetti, kaşları çatıldı. "Seni kaybettiğimi düşündüğümde... Tek görebildiğim patlamaydı ve sen onun arkasında kayboluyordun..."

Adam titriyordu. Eleanor onun yüzünü kavradı ve başparmağıyla hoşuna gitmeye başlayan sakalını düzeltti. "Bunu düşünme. Atlattık, ikimiz de güvendedeyiz. Ian sayesinde."

"Ian, evet. Korkunç şeyler yaşadı ve şey hak ediyor." "Merak etmeyin. O artık mutlu. Beth ve çocukları var. Ben hiç onu çok mutlu gördüm."

"Biliyorum. Beth için Tanrı'ya şükürler olsun." Hart onun bileğini yakaladı ve öptü. "Ve senin için de Tanrı'ya şükürler olsun. Seni seviyorum, El. Seni ne kadar sevdiğimi asla açıklayamam."

Kalbi sesindeydi, sadece duyguları onu ele kullandığı sert tonlar. Bu o kadar nadir oluyordu ki Eleanor buna değer veriyordu.

"Ben de seni seviyorum Hart. Sonsuza kadar."

Hart başını salladı. "Sonsuza dek, El." Adam nefesini bıraktı, Eleanor'un yanında rahatlarken vücudu titriyordu. Buruşuk bir yorganı vücutlarının üzerine çekti ve Eleanor da onunla birlikte rahat yuvasına sokuldu. Oda sessizleşti, huzur doldu.

Hart, "Umarım mutlusundur, Ian," diye mırıldandı.

"Ne?" Eleanor gözlerini kırıştıtararak açtı. Hart cevap vermeyince onu dürttü. "Ne dedin sen?"

Hart kıkırdadı, çıldırtıcı adam. "Yok bir şey. Git uyu."

Eleanor onu tekrar öptü ve uyudu.

Hart odanın sessizliğinde uzanmış, Eleanor'un uyumasını izliyordu, aklı az önce olanlarla doluydu.

Eleanor tatlı bir şekilde ona teslim olmuştu ve Eleanor fiyatın ötesinde bir şey yaşamıştı. İkisi bir olmuş, bütünleşmiş, tamamlanmıştı. Hart bunu hayatında başka hiç kimseyle hissetmemişti.

Hart her zaman yalnızdı ve yalnızlığının kendisine karşı kullanılmaması için hükmetmeye çalışıyordu. Eleanor bu gece ona şaşkınlık ve zevkle gülümsemiş, tamamen güvenmişti. Kendi iyiliği için akılsızca bir zevk aramıyor, birlikte çıktıkları yolculukta ona rehberlik edeceğine ve onu koruyacağına inanıyordu.

Şimdi ona bakarken, yüzü öylesine dingindi ki, bir kıvrım yanağından süzülürken, Hart huzuru bulduğunu anladı. Artık karanlık ihtiyaçlarının onu kontrolsüz ve korkusuzca doldurmasına izin veriyordu. Çünkü Eleanor ona yol göstermek için oradaydı.

Onun yardımıyla, ihtiyaçlarının olması gerektiği gibi neşeye dönüşmesine izin verecekti. Ne Hart umutsuzca uyuşmuş bir zevk içinde unutmaya çalışacak ne de Hart kendisi de dahil olmak üzere herkese kimin efendi olduğunu hatırlatmak için kontrolü ele alacaktı.

Hart bir kadını seviyordu, ona neşenin ne olabileceğini gösteriyordu. Eleanor'u seviyordu.

Tünellerin cehenneminden teknenin arafına taşınmış ve burada hayatındaki en önemli şeyin ne olduğunun farkına varmıştı. Güç değil, para ya da kudret değil, etrafındaki her şeyi kontrol etmek değil.

Eleanor.

Tam olarak şekillendiremediği zamanlarda bile onun sıcak düşüncelerinin onu tünellerde nasıl ayakta tuttuğunu hatırlıyordu. Karanlıktan kurtulup yeniden uyandığında ilk düşünceleri o olmuştu.

Önemli olan tek şey Eleanor ve şimdi taşıdığı çocuktu.

Hart elini kızın sıcak karnının üzerinde gezdirdi. Kadın hiç , uyumaya devam etti.

Hart'ın vücudu gevşedi ve derin bir uykuya daldı, onun sıcaklığına sarıldı.

Hart Mackenzie'nin dönüşü bazı çevrelerde dehşetle, bazılarında ise rahatlamayla karşılandı. Hart'ın hayatta kaldığını sabah gazetelerinde okuyan İngilizler başlarını salladı ve "*Bu aile oldukça dengesiz*" dedi.

Reeve hayal ettiğinden çok daha fazla para kazandı. O kadar ki Reeve Londra'dan ayrılmaya ve ailesini alıp güney sahillerinde bir kulübede yaşamaya karar verdi.

Hart, Kilmorgan'da ailesine büyük bir sevinçle ve aynı zamanda azarlanarak yeniden katıldı. En kötüsü de kadınlardı. Hart onlardan zar zor kaçarak Ian ile balık tutmaya sığındı.

David Fleming Kilmorgan'a geldi, Hart'ın yeniden iktidarın dizginlerini ele almasını istiyordu. David, kaybedemeyeceklerini söyledi. Hart ulusu avucunun içinde tutabilir, ona dilediğini yaptırabilirdi.

Her zaman istediği her şey.

"Sana kalmış, ihtiyar," dedi David, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir elinde cheroot, diğerinde matara. "Kenara çekilmek benim için sorun değil. Bunu tercih ederim. Ne yapmak istiyorsun?"

Hart, devasa çalışma odasının duvarları boyunca ilerleyen Mackenzie atalarına baktı; İngilizlerin içine Tanrı korkusu salan alaycı bakışlarıyla Yaşlı Malcolm Mackenzie'deneşikten geçen herkese ters ters bakan kendi babasına kadar.

Hart sakalın üstündeki gözlere, ressamın yakalamayı başardığı acımasız parıltıya baktı. O gözlerin ardında kendi oğlunu öldürmeyi planlayan bir adam vardı.

Ancak bu kez Hart resme baktığında, boyalı gözlerin sadece boya olduğunu gördü.

Yaşlı dük gitmişti.

Hart ellerini masanın üzerine bastırdı ve gözlerini kapattı. *Seni yendim. Artık sana zayıf olmadığımı kanıtlamama gerek yok.*

Üst katta, yatak odalarında Eleanor patik örüyordu. Gözlerini açtı. "Hayır," dedi.

David durdu, matarası ağzının yarısına kadar gelmişti. "Ne dedin sen?"

"Hayır dedim. İstifa ediyorum. Partiyi zafere sen taşıyacaksın."

David'in rengi soldu. "Ama sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var."

"Hayır, yok. Ben ölmüş gibi görünürken koalisyonu bir arada tuttunuz. Partiyi bir arada tutan tek şey ben olsaydım bunu yapamazdınız. Seninle viski paylaşacağımız ve başbakanlık günlerine dair hikayelerini dinleyeceğimiz geceleri dört gözle bekliyorum. Partiyi desteklemeye ve gerektiğinde size danışmanlık yapmaya devam edeceğim. Ancak artık başbakanlık görevini istemiyorum."

David ona baktı. "Şaka yapıyorsun."

Hart arkasına yaslandı ve açık pencerelerden süzülen serin İskoç havasını soludu. "Tepenin aşağısındaki nehirde balıklar ısırıyor. Mackenzie içki fabrikasının yardımına ihtiyacı var. Ian iyi iş çıkarıyor ama kalbi insanoğlunun bildiği en iyi malt viskiyi yapmaktan yana değil. O hesaplarla uğraşırken ben de işletmeyi devralacağım. Dünyayı yönetmeye çalışmayı bırakıp hayatımı yönetmeye başlayacağım. Bunu ihmal ettim."

"Anlıyorum, yani gerçek bir İskoç lordu olacaksın ve arazinde kalın çizmelerle ve bastonla dolaşacaksın. Seni tanıyorum Mackenzie. Yakında sıkılacaksın."

"Bundan şüpheliyim. Karım çocuğumla birlikte ağırlaşıyor ve onun hayatının bir anını bile kaçırmamaya niyetliyim."

"Eleanor artıyor mu?" David ağzı açık kaldı. "Yüce Tanrım. Delirdi mi?"

"Henüz değil." Hart rahatça dışarıya, odanın içine baktı. gözünü korkutmak için. Belki Eleanor'un tüm bu lanet resimleri indirmesine ve evi yeniden dekore etmesine izin verirdi.

David biraz güldü ama başını salladı. "Ah, pekala. Birlikte harika olabilirdik, Mackenzie. Eleanor'a tebriklerimi ilet. Ve sempatilerimi ilet."

"Çıkacağım. Şimdi çık dışarı. Karımla yalnız kalmak istiyorum."

David kıkırdadı. Matarasından bir yudum aldı ve cebine attı. "Seni suçlamıyorum, yaşlı adam. Seni zerre kadar suçlamıyorum." David son bir kez Hart'ın elini sıktı, omzuna vurdu ve sonunda oradan ayrıldı.

Hart ayağa kalktı. Koridorun sonundaki büyük merdiven boşluğunda asılı olanın bir kopyası olan babasının portresine doğru yürüdü. Geleneklere göre şimdiki dük ilk sahanlığa, eski dük ikinci sahanlığa ve böylece evin tepesine asılırdı. Beth, Ian'ın yanına ilk taşındığında, hiç şüphesiz Hart da dahil olmak üzere hepsini tavan arasına göndermeyi önermişti.

Hart zamanlar Beth'in kendi fikirlerine fazla önem verdiğini düşünmüştü ama şimdi ona hak veriyordu. Kilmorgan'da derhal değişiklikler yapılacaktı.

Hart nefret ettiği babasına, Kilmorgan Hazretleri'ne, Daniel Fergus Mackenzie'ye baktı. Ve durdu. Dışarıdaki bulutlar dağılmış ve portreye vuran bir güneş ışığı Hart'a masasından göremediği bir şeyi göstermişti.

Hart bir süre ona baktı. Sonra gülmeye başladı.

Hâlâ gülerek zili çekiştirdi ve bir uşak cevap verince onu Eleanor'u getirmesi için gönderdi.

Eleanor Hart'ı masasında otururken buldu, sandalyesini iki ayağının üzerine yaslamıştı, çizmeli ayakları masanın yüzeyinde çapraz duruyordu. İskoç eteği yukarı doğru kayarak güçlü kalçalarını ortaya çıkarmıştı ve yüzünde zevk dolu bir sırıtiş vardı.

"Eleanor," dedi işaret ederek. "Bunu sen mi yaptın?"

Eleanor dönüp onun işaret ettiği şeye baktı. "Evet," dedi. "Gördüm."

"Bu değerli bir tablo."

"Salonda aynı ressamın bir tablosu daha asılı. Londra'daki Manet'den bahsetmiyorum bile."

"Bana nedenini söyle."

Eleanor başını kaldırıp yaşlı düke baktı. Birkaç gün önce Kilmorgan'a döndüklerinde Hart'la birlikte buraya gelmiş ve Hart'ın o gözlerin bakışları altında irkildiğini görmüştü.

Daha sonra Eleanor yukarı çıkıp bir resim kalemi aldı, aşağı indi, bir sandalyeye tırmandı ve öfkeyle ona zarar verdi. Yaşlı dükün artık şeytan boynuzları ve yuvarlak gözlükleri vardı.

Hart'ın sırıtişi yüzünü ısıttı. "İtiraf et, El. Anlat bana."

Eleanor ellerini sıktı. "Ona çok kızmıştım. Her zaman onun gibi olmaktan çok korktunuz ve o da sizi bundan korkuttu. Ama

ona hiç benzemiyorsun. Öfkелisin, evet, ama cömertsin, güçlüsün ve koruyucusun. Çok koruyucusun. Baban bunların hiçbirine sahip değildi. Seni üzmesinden bıktım." Ellerini başının arkasında birleştirmiş olan Hart'a baktı. Sakalını kesmişti, şimdi yine temiz traşlı, sert yüzlü bir adamdı, ama sakalını tekrar uzatması için onu ikna etmeye çalışabilirdi. Hart'ın öptüğü her yerine değen sakalın verdiği his hoşuna gitmişti.

Devam etti. "Seni her zaman büyük büyük büyükbaban Yaşlı Malcolm'a daha çok benzetmişimdir. Korkunç biri olmalı ama yine de hanımı onu sevdi. Günlüklerinde onu çok iyi anlatmış, onları okudum. Onun hakkında söylediğı şeyler bana seni hatırlatıyor."

Hart düşünceli görünüyordu. "Yaşlı Malcolm mu? Onun acımasız bir piç olduğunu sanırdım."

"Onu suçlayabilir misiniz? Dört kardeşi ve babası Culloden'de öldü. Zavallı adam. En azından Mary'yi bulmuş ve onunla kaçmış. Çok romantik." "Mackenzie'ler o günlerde romantikti."

"Mackenzie'ler hâlâ öyle."

Hart, diğer her şeye gösterdiği aynı kontrollü hassasiyetle sandalyeden kalktı. "Öyle mi, genç kız?"

"Sanırım öyle." Eleanor, Hart'ın son birkaç gündür yatakta ona öğrettiğı heyecan verici şeyleri düşündü, yüzünü kızartan ama düşündükçe zevkten ürpermesine neden olan şeyler. Hart kesinlikle egzotik şeyler biliyordu ama sabırlıydı, onu asla aceleye getirmiyor, devam etmeden önce korkmadığından emin oluyordu. Kötü, çok kötü adamdı ama kalbi çok doluydu ve şimdi ona aitti.

Elini onun elinin içine kaydırđı ve sıktı. "Tabii ki romantiksin. Kardeşlerinin mutlu bir evlilik yapmasından ne kadar memnun olduğuna bir bak."

"Öyleyim." Hart bıkkın bir ses çıkardı. "Ama şimdi hepsi burada. Bu evde mahremiyet yok."

"Balık tutmaya gittiler," dedi Eleanor. "Çocuklarla birlikte. Bir süre daha dönmeyecekler. Belki bana alışılmadık tutkularını daha fazla göstermen için bu fırsatı değerlendirebiliriz."

"Mmm." Hart ellerini kızın kollarında gezdirerek başparmaklarını bileklerinin iç kısımlarında gezdirdi. "Oynamak için birkaç yeni şeyim var. Onları sadece senin için aldım."

Kalbi daha hızlı atıyordu. "Ah?"

"Artık derme çatma bağlar yok. Artık gerçek bağlarım var."

"mi? Ne kadar muhteşem. Seni onların içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Hart gözleri büyüyerek başladı. "Ne?"

Eleanor gülmek istedi. "Evet, gerçekten. Benim güzel, kaslı İskoçum, Belki de sadece eteğiyle, bilekleri birbirine bağlı bir şekilde beni bekliyordur?"

Hart uzun bir süre ona baktı, sonra günahkâr gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Cesur sürtük. Derslerini iyi öğrenmişsin."

"Bunun iyi bir fotoğraf olacağına inanıyorum, sizce de öyle değil mi?"

Hart cevap vermek için ağzını açtı. Sonra . Sonra hırladı.

Güzel, kaslı İskoçyalı onu kendine çekti ve öpücüğü nefesini kesti.

"Eleanor'um," dedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Hart Mackenzie."

Sırtışı geri döndü. "Bana meydan okumaktan daha iyisini bilmelisin. Ben de kendi meydan okumamla cevap vereceğim."

Eleanor, "Umarım öyledir," dedi.

Hart tekrar hırladı, sonra onu kollarına aldı, kapıyı tekmeleyerek açtı ve onunla birlikte odadan dışarı koştu.

Sonsöz

HAZİRAN 1885

Hart'ın daha fazla resmi portre çekirmek gibi bir niyeti yoktu ama Eleanor ısrar etti. "Sadece senin değil," demişti. "Tüm aile."

Ve böylece, Hart'ın Ian'la balık tutmayı tercih edeceği güzel bir günde, kardeşleri ve aileleriyle birlikte portrelerini çekirmek için terasa çıktı. Edinburgh'dan gelen bir fotoğrafçı fotoğraf makinesini, tripodunu ve cam tabak koleksiyonunu hazırlamakla meşguldü.

İlk fotoğrafı çekilen Cameron Mackenzie ailesi oldu, çünkü Cameron birliklerini en hızlı bir araya getirendi. Cameron bir sandalyeye oturdu ve Ainsley sağında, eli omzunda duruyordu. Daniel solundaydı ve neredeyse iki yaşında olan Gavina Cameron'ın kucağında oturuyordu. Gavina'nın ağzından bir şey damladı ve Cameron salyayı mendiline hızlıca yakaladı ve kameranın deklanşörü kapanmadan önce onu sildi.

Sırada Ian ve Beth vardı. Ian sandalyeye oturdu, İskoç eteği dizlerinin üzerine dökülmüştü. Beth, Mackenzie ekoseli elbisesiyle onun yanında asil bir şekilde duruyordu. Belle'i kucağına almış, üç yaşındaki Jamie ise Ian'ın kucağına tünemişti. Kamera Ian'ı objektife değil, karısına bakarken yakaladı, yüzü mutluluktan yumuşacıktı. Beth de ona bakıyordu, parmakları elinin üzerindeydi. Güzel bir portre.

Ian ve Beth çocukları oynamaları için çimenliğe götürürken, Mac de nihayet yavrularını yerlerine oturttu. Mac sandalyedeki yerini aldı, altı yaşındaki Aimee solunda, Isabella da sağ omzunda duruyordu. Artık üç yaşında olan Eileen annesine yaslanmış, Isabella da onun elini tutuyordu. İskoç eteği giymiş iki yaşındaki Robert babasının kucağına oturdu.

Kamera onları gülerken yakaladı. Güneş Isabella'nın kızıl saçları ve gülümsemesi üzerinde parlıyordu ama Mac de kahkahalarla gülüyordu. "Baba," dedi Aimee. "Her şeyi mahvedeceksin."

Bu kez daha ağırbaşlı bir fotoğraf daha çektiler, ancak tüm ifadelerin altında gülümsemeler yatıyordu.

Eleanor bebek Hart Alec Graham Mackenzie'yi kollarında zıplattı ve Hart, "Yeter. Bu işi bitirelim."

Mac üç çocuğunu bir araya topladı, Eileen çılgınlıkla atarak kuzeni Jamie'nin peşinden koştu. Aimee aceleci Eileen'e kendini vasi tayin ederek arkasından koştu.

Hart sandalyeye oturdu ve bebek Alec'e uzandı. Alec hâlâ uzun önlükler giyiyordu ama Eleanor onun sağlam beline Mackenzie ekosesinden bir parça bağlamıştı. Eleanor Hart'ın sağında dururken, artık kendisine Büyükbaba Alec diyen Lord Ramsay de Hart'ın solunda yer aldı.

Hart başını kaldırdı ve kameraya baktı. Fotoğrafın nasıl görüneceğini hayal etti: Kendisi ortada, dik ve kibirli; Lord Ramsay neredeyse komik bir şekilde muhteşem görünüyor; Eleanor, güzel, yüzü iyi bir mizahla yumuşatılmış; ve bebek Alec, Hart'ın kucağında oturuyor, Hart'ın elleri onun etrafında.

Alec. Eleanor'un soğuk bir Aralık akşamı Hart'a sunduğu mucize çocuk, Hart'ın hayatının en uzun gecelerinden biriydi. Ian onu içkiye boğmuştu ama Hart, Sarah'nın öldüğü geceyi ve ardından Graham'ın öldüğü günü yeniden yaşamaktan korkarak volta atmış ve terlemişti.

Ama Eleanor dirençliydi, atlatmıştı ve küçük Alec Hart'ı güçlü feryatlarla karşılamıştı. Hart, kucağına alabileceği kadar küçük olan oğlunu kucağına almış, kalbi o kadar büyük bir sevinç ve rahatlamayla dolup taşmıştı ki ağlamıştı.

Hart şimdi Alec'e bakarken o geceyi düşünüyordu. Alec babasına baktı, bakışları tamamen sabitti. Altı aylık olan Alec, Mackenzie bakışını çoktan mükemmelleştirmişti.

Hart ona, "Terbiyeni takın," dedi.

Alec, Hart'ın gürleyen sesini severdi. Şimdi bile gözleri yumuşamıştı. Babasına sırtı ve yüzüne dokunmak için uzandı. Kamera bunu yakaladı, baba ve oğul bakıştılar, küçük el Hart'ın çenesindeydi, Hart Alec'e bakıp gülüyordu.

Hart fotoğrafçıya bir poz daha çektiler, bu seferki portrelerde olması gerektiği gibi ağırbaşlı bir pozdu. Ama Eleanor o günden sonra ilk fotoğrafın kıymetini bildi. Onu çerçeveletti ve ailenin özel salonunda onurlu bir yere astı.

Öğleden sonraki fotoğraf çekimi henüz bitmemiştir. Eleanor tüm ailenin bir fotoğrafıyla bitirmeleri için ısrar etti: Hart, Cameron, Mac ve Ian ve onların kolektif aileleri ve -Tanrı onlara yardım etsin- tüm köpekler.

Dört Mackenzie, Ainsley ve Daniel, Eleanor ve Lord Ramsay, Beth ve Isabella, yedi çocuk ve etraflarına dizilmiş beş köpeklerle birlikte bir sıra halinde durdular. Portreyi pozlamak zordu, çünkü küçük çocuklar öne oturur oturmaz iki yaşındaki Robert terasın kenarındaki bir çiçeğin üzerine konan kelebeğin peşinden koşmayı tercih etti. Ruby ve McNab *onun peşinden* gitmeye karar verdiler.

Ben, akıllı hayvan, kocaman başını patilerinin arasına koydu ve güneşin altında uykuya daldı, horultuları çocukların çığlıklarından bile duyuluyordu. Aimee Robert'ı kovaladı, Jamie yaygaranın ne olduğunu anlamaya gitti ve Gavina emekleyebilmek ya da en azından köpeklerle oynayabilmek için yere bırakılmayı talep etti.

Daniel koşarak gitti ve hem Jamie'yi hem de Robert'ı kollarına alarak, itiraz ederek terasa geri taşıdı. Köpekler de onu takip etti.

Bunu bir sürü tartışma ve kandırmaca izledi. Tüm bunların ortasında Hart Eleanor'u sıktı ve ona doğru eğildi. "Sana bir hediye aldım."

Eleanor'un gözleri parladı. "Hediyelere bayılırım. Nedir o?"

"Sürpriz, minx. Beklemen gerekecek. Portremizin çekilmesi işkencesini bana yaşattığın için cezan."

Eleanor Alec'i ona teslim etti, hızla döndü ve diğerlerini sadece Eleanor'un yapabileceği gibi yerlerine oturtmaya başladı. Sonunda yerleştiler ve fotoğrafçı, "Şimdi hareketsiz. Ve... *bitti*."

Mackenzie ailesinin tamamının, on yedi kişinin ve beş köpeğin portresi büyük bir kağıda basıldı, çerçevelendi ve Kilmorgan Kalesi'nin fuayesine asıldı.

Ama bu daha olacaktı. Bugün, kıpırdamadan durma zorunluluğundan kurtulan çocuklar, hiçbir kuralı yokmuş gibi görünen bir kovalamaca oyununda çığlıklar atarak ve bağırarak bahçede koşturuyorlardı. Mac ve Daniel kimsenin yaralanmadığından emin olmak için peşlerinden kaçıyordu.

Hanımlar çay servisi yaptılar ve konuştular. Ve konuştular da konuştular. Cameron, Ian ve Hart birbirlerine şöyle bir baktılar, kıyafetlerini atmak için içeri girdiler ve oltalarını çıkardılar.

Hal böyle olunca, Hart o gece geç saatlere kadar Eleanor'a hediyesini verme fırsatı bulamadı, ki bu onun için sorun değildi.

İpek sabahlığının içindeki Eleanor, Hart'ın kendisine sunduğu kare kutunun ambalajlarını açarken ona meraklı bir bakış attı. Hart'ın karısı olduğunda Eleanor'a verilen ve Hart'ın yatak odası olarak benimsediği yatak odasıydılar. Eleanor'la sarmaş dolaş olmak varken artık o anıt mezar gibi odada uyumayacaktı.

"Oh, Hart, çok güzel."

Eleanor'un eline sığacak kadar küçük bir fotoğraf makinesiydi. Objektifi, deri kılıfı ve cam plakaların arkasından kaymasını sağlayan pirinç bağlantı parçalarını inceleyerek onu evirip çevirdi.

"El kameralarını sevdiğini söylemiştin."

"Ama bu çok küçük." Eleanor ona gülümsedi. "Ne kadar akıllıca. Cebimde taşıyabilirim."

"Arkanızdaki masanın çekmecesinde bir kutu kuru tabak var."

Eleanor kutunun yanına gitti ve kutuyu çıkardı. Bir tabak çıkardı ve küçük kamerasının arkasına nasıl takacağını çabucak çözdü. "Şimdi," dedi. "Neyin fotoğrafını çekebilirim ki?"

Hart'a gülümsedi, gözleri parlıyordu. Hart sabahlığının düğmelerini çözdü ve düşmesine izin verdi. "Bırak da düşünelim."

Eleanor güldü. "Kıpırdamadan dur."

Hart kendini toparladı ve ona en iyi portre bakışını attı, tüm asaletiyle bir Mackenzie'ydi. Bir dikiş takmaması dışında.

Eleanor, Hart fotoğraf makinesini ondan alana kadar fotoğraf üstüne fotoğraf çekti. "Senin sıran."

Henüz borcunu ödememişti. Eleanor, her ne kadar Hart onu hiç bu kadar güzel görmediğini iddia etse de, Alec'i taşırken fotoğraf çektirmemek için yalvarmıştı. Ona sadece kadınların umutsuz olduğunu düşündükleri erkekler için ayırdıkları bakışı atmıştı.

Ondan sonra Alec'le, malikâneyle, Hart'ın içki fabrikasında Ian'la birlikte çalışmasıyla, Hart'ın dük ve partisinin destekçisi olarak hâlâ ev sahipliği yaptığı şenlik ve balolarla meşgul olmuşlardı. Partinin yenilgiye uğramasını ve Gladstone'un bir kez daha partiye geri dönmesini boş verin. David Fleming devam etmeye yemin etti.

"Yapabileceğimden emin değilim," dedi Eleanor. "Oldukça utangacım, biliyorsun."

Hart kamerayı bıraktı, Eleanor'un yanına geldi ve sabahlığını yırtarak açtı. Eleanor onu savuşturdu ve altına giydiği geceliğin düğmelerini kendisi çözdü.

Hart geride durdu ve Eleanor'un ortaya çıkmasını bekledi. Alec'i doğurduğundan beri kalçaları biraz daha kıvrılmış, göğüsleri daha dolgunlaşmıştı. Saçları kızıl altın sarısı bir görkemle dökülüyordu, gözleri tatlı bir mavilikteydi. Çiller yüzüne, alınına ve göğsüne yayılmış, göğüslerine doğru iniyordu.

Çok güzeldi. Hart onun belden yukarısının ilk fotoğrafını çekti, Eleanor'un gür saçları bir göğsünün üzerine düşüyordu.

Ardından Eleanor yatağa uzandı, yan yattı, kalçasıyla kendini nazikçe korudu, kolu çıplak göğüslerinin üzerindeydi.

Tam olarak ortaya çıkmamış çıplaklık, onun için kendini açmış olmasından bile daha güzeldi.

Hart onu öpmek için eğildi. Çıplak tarafına daha fazla öpücük bıraktı ve sonra kamerayı unuttu. Onu nazikçe sırt üstü yatırırken fotoğraf makinesi yatağa yuvarlandı ve sonra üzerine tırmandı, vücudu onunkini çevreledi. Ait olduğu yere. Geçmişine, hatalarına, öfkesine ve mutsuzluğuna dair düşünceler yok olmuştu. Hart Eleanor'un gözlerinin içine baktı, kollarının onu sardığını hissetti ve evini bulduğunu anladı.

Yazarın Notu

1880'lerde İngiltere'deki en çekişmeli tartışmalardan biri İrlanda'nın İç Yönetimi meselesiydi. Mackenzie'lerin dizisinin geçtiği dönemin başbakanı William Gladstone gibi İrlanda'ya İngiltere'den biraz bağımsızlık vermek isteyenler vardı. Gladstone 1885 yılında, İrlanda'nın Dublin'de ayrı bir parlamento kurarak İrlanda işleriyle ilgilenmesine olanak tanıyacak, ancak yine de İngiliz yönetimine hesap verecek olan Home Rule tasarısı için kampanya yürütmeye başladı. Bu konu hassas bir konuydu ve Gladstone'un kraliçe de dahil olmak üzere pek çok muhalifi vardı.

Gladstone geçici bir yenilginin ardından 1886'da yeniden iktidara geldi ve Home Rule tasarısını Avam Kamarasından geçirmeyi başardı, ancak Lordlar Kamarası tarafından reddedildi. Tasarı 1889'da bir kez daha oylamaya sunuldu ve bir kez daha Avam Kamarasında kabul edildi, ancak Lordlar Kamarasında yine yenilgiye uğradı.

Bu hikâye için Gladstone'un İrlanda İç Yönetimi ile ilgili mücadelelerini ödünç aldım ve onları birkaç yıl öncesine taşıdım. İngilizleri sevmeyen Hart, İrlanda için Home Rule'u ortaya koymak istiyordu ama Gladstone'un değil, kendi versiyonunu istiyordu. Hart'ın fikri İrlanda'ya İngiltere'den *tam* bağımsızlık vermek ve bu zaferden yola çıkarak İskoçya için de aynı şeyi önermekti. Hart'ın planı, hem Gladstone'un Liberallerinden hem de Muhafazakâr Partiden taraftar toplamak, bir güvensizlik oylamasıyla Gladstone'u yenmek ve bir koalisyonla yönetime gelmekti.

Gladstone dört kez başbakanlık yapmış ve 1894 yılında son kez görevinden istifa etmiştir.

Sayfayı çevirin .forsrie'it basını
Jennifer Asliley'den tarihi aşk romanı

Yakında Beikley'de. Sansasyon!

Bölüm 1

İSKOÇYA 1884

Juliana St. John'un nişanlısı kendi düğününe bir saat geç kalmıştı. Juliana saten ve sarı güller içinde, dakikalar ilerledikçe elleri daha da soğuyarak beklerken, çeşitli arkadaşları ve aile üyeleri sorunun ne olduğunu öğrenmek için yağmurlu Edinburgh'a gönderildi.

Juliana'nın üvey annesi Gemma St. John ve baş nedimesi Ainsley Mackenzie onun moralini yüksek tutmaya çalıştılar ama Juliana kalbinin derinliklerinde bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordu. Grant'in arkadaşları utanç içinde ve elleri boş döndüklerinde, Ainsley uzun boylu bir İskoç olan kocasından gitmesini istedi. Sonuç farklıydı.

Cameron Mackenzie, sinirli pervaneler gibi çırpınan bir grup hanımefendiye aldırmadan, kilise kapısını kafasını uzatacak kadar açtı. "Ainsley," dedi ve kapıyı tekrar kapattı.

Ainsley, Juliana'nın artık buz gibi olan ellerine bastırdı. "Sen boş ver, Juliana. Ben neler olduğunu keşfedeceğim."

Juliana'nın kendisinden sadece on yaş büyük olan üvey annesi öfkeliydi. Hiçbir şey söylemedi ama Juliana Gemma'nın her hareketinde öfke görüyordu. Gemma Grant Barclay'den hiç hoşlanmamıştı ve Grant'in annesinden de daha az hoşlanıyordu.

Ainsley kısa bir süre içinde geri döndü. "Juliana," dedi, sesi nazikti. Elini uzattı. "Benimle gel."

Bir insan bu tonda konuştuğunda, ardından kötü haberler geleceği kesindi. Juliana eteklerini savurarak ayağa kalktı. Gemma onu takip etmeye çalıştı ama Ainsley elini uzattı. "Juliana yalnız, sanırım."

Öfkeli Gemma itiraz etmeye başladı ama Gemma aynı zamanda zekiydi. Juliana'ya başıyla onay verdi. "Burada olacağım canım."

Juliana'nın da kendine göre bir öfkesi vardı ama kilisenin avlusundaki fırtınalı yağmura adımını attığında hiçbir şey hissetmedi. Ne öfke, ne korku, tuhaf bir uyuşukluktan başka bir şey. Grant ile yıllardır . Grant'le

Düğün her zaman o kadar rahat bir şekilde uzakta kalmıştı ki, o güne ulaşmak bir şok etkisi yaratmıştı. Ve şimdi...

Grant hasta mıydı? Ölmüş müydü?

Yağmurlu bir Edinburgh günüydü, şehri sis kaplamış, gökyüzü karanlığa gömülmüştü. Ainsley, Juliana'yı giysileriyle dışarı çıkarıp küçük bir avludan geçirdi, Juliana'nın yeni beyaz topuklu botlarını çamur ıslatıyordu. Kemerli bir geçide ulaştılar ve Ainsley buradan aşağıya, ana kiliseden uzaklaşmaya başladı. Tanrı'ya şükür, çünkü tüm konuklar kilisede bekliyor ve izliyorlardı, şimdi neyin yanlış gittiğine dair spekülasyon yapıyorlardı.

Bir pasajın altında, ama hâlâ soğukta, Cameron tek başına bekliyordu. Ainsley Juliana'yı sürükleyerek yanına getirdiğinde Cameron çakmak çakmak gözlerle ona baktı. "Onu buldum."

Juliana hâlâ uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu. Bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu, ne Mackenzie ekoseli uzun boylu İskoç, elinde gümüş matara, ne kilisenin dışında alçalan gökyüzü, ne de Juliana'nın düğün kıyafetleri.

"Nerede o?" Juliana sordu.

"Kilisenin arkasındaki bir arabada," dedi Cameron. "Onunla konuşmak ister misin?"

"Tabii ki onunla konuşmak istiyorum. Onunla evleneceğim..."

Ainsley ve Cameron'ın bakışlarını fark etti, Ainsley'nin gözlerindeki bir anlık öfkeyi ve Cameron'ın gözlerindeki kızgınlığı yakaladı.

"Ne oldu?" Juliana Ainsley'nin elini sıktı. "Delirmeden önce söyle bana."

Cameron onun yerine cevap verdi. "Kaçtı," dedi. "O evli."

Kemerler ve avlu, katı Edinburgh taşı, etrafında dönüp duruyordu, ama hayır, dik duruyordu, Cameron Mackenzie'ye bakıyordu, Ainsley'nin sıcaklığı yanı başındaydı.

"Evli," diye tekrarladı. "Ama o benimle evleniyor."

Lord Cameron'ın bugün dünyada yapmak isteyeceği en son şeyin Juliana'nın damadını avlamak ve sonra da Juliana'ya bu aşağılık adam hakkında keşfettiklerini anlatmak olduğunu biliyordu. Ama Cameron'a bakmaya devam etti, sanki yeterince sert bakarsa hikâyeyi değiştirecek ve ona farklı bir hikâye anlatacaktı.

"Dün öğleden sonra evlendi," dedi Cameron. "Ona piyano öğreten bir kadınla."

Bu delilikti. Bu bir şaka olmalıydı. "Bayan Mackinnon," dedi Juliana ses tonunu bozmadan. Juliana geldiğinde bazen Grant'in annesinin evinde olan siyah saçlı ve sade elbiseli kadını hatırladı. "O bir dul." Dudaklarından garip bir kahkaha kaçtı. "Artık değil, sanırım."

Cameron'ın sabit bakışları Juliana'yı dik tutuyor gibiydi. "Ona bunu sana kendisinin söyleme nezaketini göstermesi gerektiğini söyledim. Bu yüzden onu getirdim. Onunla konuşmak ister misin?"

Cam Juliana'ya bir seçenek sunuyordu: Grant utanç içinde Juliana'ya ihanet ettiğini ve onu terk ettiğini itiraf ederken onunla yüzleşmek ya da çekip gitmek.

"Hayır," dedi. "Hayır."

Cameron matarasını Juliana'nın eline bastırdı. "Şunu içine sok, genç kız. Bu darbeyi hafifletecektir."

Çok düzgün bir hanımefendi içki içmezdi ve Juliana çok düzgün yetiştirilmişti. Ama olayların dönüşü bunu son derece uygunsuz bir durum haline getirmişti. Juliana şişeyi geriye doğru eğdi ve ağzına biraz yanık İskoç viskisi damlattı. Öksürdü, yutkundu, tekrar öksürdü ve eliyle yüzünü sıvazladı. Cameron şişeyi kurtarıırken dudaklar.

Belki de içmemeliydi. Cameron'ın ona söyledikleri gerçek gibi görünmeye başlamıştı. Juliana St. John ve Grant Barclay'in evlenmesi için kilisede iki yüz kişi bekliyordu, evlerine gitmeleri söylenecek iki yüz kişi. İki yüz hediye iade edilecek, iki yüz özür kaleme alınacaktı. Ve gazeteler kesinlikle eğleneceklerdi.

Juliana soğuk ellerini yüzüne bastırdı. Grant'e hiç aşık olmamıştı ama en azından birbirlerine karşılıklı saygı duyduklarını düşünmüştü. Ama bu bile... Grant ona bunu bile vermemişti.

"Ainsley, ben ne yapacağım?"

Cameron şişeyi paltosunun içine soktu. "Sizi eve götüreceğiz. Arabamı bu yürüyüşün sonundaki geçide çektireceğim. Kimsenin sizi görmesi gerekmiyor."

Naziktiler, Ainsley ve Cameron, nazik davranıyorlardı. Juliana nezaket istemiyordu. Tekmelemek ve öfkelenmek istiyordu, sadece Grant'e değil, kendisine de. Nişanlılığından o kadar emindi ki, artık rafta bırakılma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığı için kendini beğenmişti.

Geleceği az önce tuzla buz olmuş, güvenli seçimi ayaklarının altından çekilip alınmıştı. şok onu h    hissizleştiriyordu ama pişmanlığın da peşinden geldiğini hissediyordu.

Juliana kollarını ovuşturdu, birden donakaldı. "Henüz değil. Lütfen, bana biraz zaman verin. Bir an yalnız kalmaya ihtiyağım var."

Ainsley insanların artık kiliseden çıkmaya başladığı avluya baktı. "O taraftan değil. Burada bir şapel var. Onları dışarıda tutacağız."

"Tanrı seni korusun, Ainsley." Juliana, Ainsley'ye hak ettiği sarılmayı verebilmek için kendini yeterince serbest bırakamadı.

Ainsley'nin kendisini şapelin kapısına kadar götürmesine izin verdi ve kapıyı Cameron açtı. Cameron ve Ainsley geri çekildi ve Juliana tek başına içeri girdi, kapı tıklayarak kapandı.

şapel soğuktu ama loş ve huzurluydu. Juliana ıplak mihrabın önünde bir an durdu, üzerinde asılı duran sade haa baktı, tek başına ve s  ss  zd  .

Grant, evli. Bayan Mackinnon'la. Juliana şimdi son birkaç ayda gördüğü ama o zamanlar önemsemediği şeyleri fark ediyordu: Grant ve Bayan Mackinnon, Grant'in annesinin piyanosunun başında yan yanaydılar, karşılıklı g  l  msemleri, bakışmalar. Grant sanki Juliana'yla önemli bir şey konuşmak istiyormuş gibi dalgın dalgın ona bakıyor, sonra da onun yerine bir şaka ya da anlamsız bir yorum yapıyordu.

şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu. *Bayan St. John, piyano öğretmenime aşık oldum ve onunla evlenmek istiyorum, sizinle değil.*

Skandal. Aşağılanma.

Juliana yumruklarını sıktı, bu kadar sinir bozucu olduğu için Providence'a bağırmak istiyordu. Ama o telaş içinde bile bir kilisede küfretmek yanlış görünüyordu, bu yüzden fildişi etekleri etrafında dalgalanarak bir sıraya hışımla girmeye razı oldu.

"Kahretsin!" dedi ve kendini koltuğa çarptı.

Hareket eden bir şeyin üstünde. Bir insan, y  n eteğinin altında uzun bacakları olan bir adam, g  l   dirsekleri üzerinde yükselen geniş bir vücut. Uyandığında kalçalarının üzerinde düğün kıyafetleri içinde yüz yirmi kiloluk geniş bir kadın bulan bir adam.

"Bu ne?" Ainsley'ninkilerle aynı renkteki gri gözler, İskoçya'da uzun süre kalmayacak kadar bronzlaşmış bir yüzde parladı. "Juliana?"

Elliot McBride'in kilisede küfretmekten çekinmediği açıktı. Ya da bir kilisede uyumaktan.

Juliana hızla ayağa kalktı ama sıranın dışına çıkamadı. Elliot'a baktı, Elliot ayağa kalkıp sıranın kenarına yaslanmıştı, çizmeli ayakları hâlâ sıranın üzerindeydi.

"Elliot?" Juliana sesini soluk soluğa çıkararak konuştu. "Burada ne yapıyorsun?" "Biraz sessizlik bulmaya çalışıyorum. Etrafta çok fazla insan var."

"Yani burada, İskoçya'da. Hindistan'da olduğunu sanıyordum. Ainsley Hindistan'da olduğunu söyledi."

Elliot McBride, Ainsley'nin birçok kardeşinden biriydi; genç Juliana'nın yaklaşık yüz yıl önce delicesine aşık olduğu genç bir adamdı. Servetine servet katmak için Hindistan'a gitmiş ve o zamandan beri onu görmemişti.

Elliot bir elini sakallı yüzünde gezdirdi ama sanki yeni yıkanmış gibi sabun ve su kokuyordu. "Eve gelmeye karar verdim."

Laconic, Elliot'ı, evcilleşmemiş McBride'ı tanımlamanın yolu buydu. Aynı zamanda iri yarı ve güçlüydü, kadının nefesini kesen bir duruşu vardı. Ainsley çocukken ve o Ainsley'nin vahşi ağabeyiyken de böyleydi, yine Ainsley gururlu bir sosyete kızıyken ve Elliot onun mezuniyet balosuna ordu alay kıyafetleriyle katıldığında da.

Juliana yine sıranın ucuna, onun ayaklarının ötesine çöktü. Ana kilisenin kulesinde çanlar çalıyor, saati gösteriyordu.

"Senin orada olman gerekmiyor muydu, genç kız?" Elliot sordu. Paltosundan bir şişe çıkardı ve ondan bir yudum aldı, ama Cameron'ın aksine ona bir şey ikram etmedi. "Adı her neyse onunla evleniyor musun?"

"Grant Barclay. Ben Bayan Grant Barclay olacaktım."

Kaşları kalktı. "*Öyle mi olmalıydı?* Peynir altı suyu suratlı piçi dövdün mü o zaman?"

"Hayır," dedi Juliana. "Görünüşe göre dün piyano öğretmeniyse kaçmış."

Her şey çok fazlaydı. İçinde garip bir kahkaha yükseldi ve ağzından döküldü. Tam olarak histerik değildi ama durduramadığı içten bir kahkahaydı.

Elliot, saldırmaya ya da kaçmaya karar veren bir hayvan gibi hareketsiz yatıyordu. Zavallı Elliot. Onu uykusundan uyandıran bir kadın hakkında ne yapmalıydı?

nişanlısı onu terk ettiği için kontrolsüzce gülmesi mi?

Juliana'nın kahkahası hafifledi ve parmak uçlarıyla gözlerini sildi. Koyu kıvıll saçları dağılmıştı, Ainsley'nin bağladığı sarı güllerden biri kucağına düşmüştü. "Aptal çiçekler."

Elliot donmuş bir şekilde oturuyordu, eli sıranın arkasını o kadar sert kavramıştı ki tahtanın kırılmamasına şaşırmıştı. Juliana'nın gülüşünü, görkemli kumral saçlarının çıplak omuzlarına düşüşünü izledi. Mavi gözleri ıslak olmasına ve kucağındaki çiçeği koparan elleri uzun parmaklı ve titrek olmasına rağmen gülümsedi.

Elliot kollarını ona dolamak ve onu kucaklamak istiyordu. "İşte şimdi," derdi. "O salak olmadan daha iyisin." Daha da güçlü bir içgüdüyle Grant Barclay'i bulup o piç kurusu olduğu için vurmak istiyordu.

Ama Juliana'ya dokunma hatasını yaparsa, rahatlamakla yetinmeyeceğini biliyordu. Juliana'nın başını geriye yatıracak ve dudaklarından öpecekti, tıpkı ilk balosunda yaptığı gibi, Juliana'nın tek öpücüğe izin verdiği gece.

İkisi de on sekiz yaşındaydı. Elliot cehenneme gidip gelmeden önce, o iffetli öpücük onun için yeterli olurdu. Bu sefer yeterli olmayacaktı, hem de hiç.

Güzel boğazından göğsüne doğru öpücükler kondurur, elbisesinin saten yakasına sokulur ve omuzlarına öpücükler kondururdu. Sonra tekrar yalayarak olgun dudaklarına ulaşır, diliyle dudaklarını diker ve onu içeri girmesi için ikna ederdi. Onu uzun, dikkatli öpücüklerle öpüyor, onu tutarken ve bırakmazken ağızının iyiliğinin tadına bakıyordu.

Elliot her şeyi almak isterdi, çünkü bir daha ne zaman bu şansa sahip olacağını sadece Tanrı bilirdi. Kırık bir adam, zamanı varken elinden gelenin tadını çıkarmayı öğrenmişti.

"Sonsuza dek benimle kalacak," diyordu Juliana. *"Zavallı Juliana St. John. Hatırlamıyor musun? Düğün kıyafetlerini giymiş ve kiliseye gitmişti bile, zavallı sevgilim."*

Bir erkek bu durumdaki bir kadına ne söyleyebilirdi? Elliot, mahkemeye çıkıp hayatını kazanmak için zarif konuşmalar yapan avukat ağabeyinin belagatine sahip olmayı diledi. Elliot sadece doğruyu söyleyebilirdi.

"Bırakın söylesinler, ne halleri varsa görsünler," dedi.

Juliana ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Dünya çok fazla şeyle ilgili söyle, sevgili Elliot. Belki de Hindistan'da durum farklıdır."

Yüce Tanrım, bir insan bunu nasıl düşünebilir? "Oradaki kurallar çok katı," dedi. "Onları tanımadığınız için ölebilirsiniz ya da bir başkasının ölümüne neden olabilirsiniz."

"Ah." Juliana gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ, o zaman böyle bir şeyin, insanların benden utanç içinde saklanmamı ve hayatımın geri kalanında çorap örmemi beklemelerinden daha kötü olduğunu kabul ediyorum."

"Neden çorap örüyorsun ki? Ne istersen onu yap."

"Çok iyimlersiniz. Benim için adil değil ama korkarım uzun bir süre daha hakkımda konuşulacak. *Ve* ben artık raftayım. Otuz yaşımdayım ve artık bir genç kız değilim. Tanıdığım beyefendilerin çoğu artık evli ve ayrıca çoğu Grant'in arkadaşı. Bugünlerde kadınların evlenmenin yanı sıra her türlü şeyi yaptığını biliyorum, ama üniversiteye gitmek için çok yaşıyım ve gitsem bile babam böyle bir mavi çoraplı olduğum için utancından ölürdü. Ben çay dökmek, şenlikler düzenlemek, papazın karısına doğru şeyleri söylemek için yetiştirildim."

Kadının sözleri Elliot'ın dikkatini çekmeden akıp gitti, müzikal sesi her ne söylüyorsa onu yatıştırıyordu. Arkasına yaslanıp onun konuşmasına izin verdi ve uzun zamandır kendini bu kadar rahat hissetmediğini fark etti.

Eğer onu sonsuza dek dinleyebilseydim, eğer geceleri onun sesini duyarak uyuyabilseydim, tekrar iyileşebilirdim.

Hayır, hiçbir şey iyi olmayacaktı, bir daha asla, yaptıklarından sonra değil. İskoçya'ya sığındığında her şeyin biteceğini düşünmüştü. Rüyalar, uyanırken yaşadığı dehşet, haksızlık ettiği bir adamın öldüğünü bilmesi, Elliot'ın hatasını telafi edemediği ölmesi.

Juliana onu inceliyordu, mavi gözleri berrak bir yaz gölünü andırıyordu. Onun güzelliği, o gözlerin anısı, karanlıkta uzun süre onu ayakta tutmuştu.

Bazen rüyasında onun yanında olduğunu, kendisini uyandırmaya çalıştığını, tatlı sesinin duyularını doldurduğunu görürdü. *Hadi ama Elliot. Uyanmalısın. Uçurtmam ağaca takıldı ve onu indirebilecek kadar uzun olan tek kişi sensin.*

Ona karşı ne hissettiğini ilk fark ettiği günü hatırladı; ikisi de on altı yaşlarında olmalıydı. Babasının arkadaşlarının çocukları için bir uçurtma uçuruyordu ve Elliot da onu izlemeye gelmişti. O da

Uçurtmayı onun için bir ağaçtan aldı ve kırmızı dudaklı bir gülümseme, yanağına yumuşak bir öpücük kazandı. O günden sonra kaybolmuştu.

"Elliot, uyanık mısın?"

Gözleri anılara dalmıştı ve şimdi Juliana'nın sesi hatırladığı rüyaya karışıyordu. Gözlerini zorla açtı. "Sanırım öyle."

"Beni duymadın, değil mi?" Kızın yüzü pembeleşmişti, diye düşündü adam.

"Üzgünüm, genç kız. Biraz sarhoşum."

"Güzel. Sarhoş olduğun için değil, beni duymadığın için. Boş ver.

Bu aptalca bir fikirdi."

Gözlerini daha geniş açtı, beyni uyandı. Ne halt kaçırmıştı?

Karanlık bazen ona bunu yapıyordu. Elliot bazen konuşmanın büyük bir bölümünü fark etmeden geçip gidiyordu. Kendine geldiğinde insanların onun yanıtını beklediğini ve sorununun ne olduğunu merak ettiklerini fark ediyordu. Elliot insanlardan ve konuşmalardan kaçınmanın en iyi çözüm olduğuna karar vermişti.

Juliana ile birlikte, bilmek istiyordu. "Tekrar söyle," dedi Elliot.

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum. Eğer çok iyi bir fikir olsaydı, hemen üzerine atlardın. Bu haliyle..."

Onu gücendirmişti. "Juliana, sana yemin ederim... Bir girip bir çıkıyorum. Çatırtılarını duymak istiyorum, iyi fikir."

"Hayır, yok."

Dişiler. Yıllardır gizliden gizliye aşık olduğu kadınlar bile onu çıldırtabilirdi.

Elliot ayağa kalktı ve kolunu sıranın arkasına doğru uzattı. Ona dokunmadı ama kolunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın durmasına izin verdi. "Juliana, söyle bana, yoksa seni gıdıklarım."

"Artık sekiz yaşında değilim, Elliot McBride."

"Ben de öyle. *Gıdıklamak* dediğimde artık o zaman yaptığımı kastetmiyorum." Tek parmağıyla kızın çıplak omzuna dokundu.

Bir hata. Temas kolunu ısıttı ve doğrudan kalbine saplandı. Elliot elini çekmeli, bu şapelden çıkmalı ve şehrin öbür ucuna, kardeşinin evinin güvenliğine koşmalıydı. Yatak odasında sinmeye, sabırlı uşağının ona bir bardak zayıf çay yedirmesine geri dönmeliydi. *Bütün bunlardan çok yoruldum.*

Elliot tekrar omzuna dokundu ve Juliana başını kaldırıp ona baktı. Dudakları onunkilere yakındı, gür ve olgun. Burnunun üzerinde belli belirsiz on tane çil vardı. Onlara her zaman sahipti, her zaman onlardan kurtulmaya çalışmıştı ama Elliot için her biri öpülebilirdi.

Gözleri hareketsizleşti ve sesi nefes fısıltısına dönüştü. "Sorduğum şey, Elliot, benimle evlenip evlenmeyeceğindi."

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

